

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POLİSİYE

Karanlık Seyir

Çeviren: Uğur Gülsün

Gytha Lodge

FLAMİNGO

İngiltere ve Amerika'da çoksatar
listelerine giren *Pusudaki Kız*'ın yazarı
Gytha Lodge'dan ürpertici bir polisiye
daha: *Karanlık Seyir!*

Aidan Poole, gece geç saatlerde sevgilisi
Zoe ile görüntülü konuşmak için
bilgisayarında oturum açar. Bu esnada
Zoe'nin evinde başka birinin olduğunu
fark eder. Aidan, yalnızca banyoda
yaşanan şiddetli bir boğuşmanın seslerini
duyar ve bir süre sonra ortalık derin
bir sessizliğe gömülür. Zoe'nin iyi olup
olmadığını öğrenmek için Aidan'ın hiçbir
yolu yoktur. Çaresizdir. Peki, polisi
aramaktan neden bu kadar çekinir?

Aidan'ın şifreli mesajları polis merkezine
ulaştığında, Başkomiser Jonah Sheens
ve ekibi vakayı ele alır ve cesedi bulur.
Kısa sürede ulaştıkları arkadaşlarından,
bu cinayetin işlenme sebebine dair en
ufak bir ipucu bile elde edemezler. Zoe
arkadaşlarından birinin kurbanı mı?
Yoksa Aidan'ın gizlediği bir şeyler mi var?

FLAMİNGO

Yayın No: 14

Kurgu: 04

Karanlık Seyir

Gytha Lodge

Watching From The Dark

©Flamingo Yayınları, 2021

Sertifika No: 41957

Yayın Yönetmeni: Zehra Onat

Editör: Rüya Rüstemoğlu

Çeviren: Uğur Gülsün

Kapak Tasarımı: Adrian Davis

İç Tasarım: *ademferel.com*

1. Baskı, 2021

ISBN: 978-605-06880-3-0

© Gytha Lodge, 2020

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK ajans aracılığıyla Flamingo Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar haricinde yayıncının izni olmaksızın hiçbir surette ve hiçbir ortamda paylaşılama

Baskı - Cilt / Matsis Matbaa Sistemleri

Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi

No: 51 Sefaköy/İstanbul Tel: 0212 624 21 11

Flamingo Yayınları San. Tic. Ltd. Şti.

Çatalçeşme Sokak No: 27/201

Cağaloğlu / İSTANBUL

Tel: 0 212 526 39 75

www.flamingoyayinlari.com

info@flamingoyayinlari.com

KARANLIK SEYİR

GYTHA LODGE

Çeviren:
Uğur Gülsün

FLAMİNGO

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gytha Lodge

Gytha Lodge, İngiltere’de yaşayan ödüllü bir oyun yazarı. Yazmaya ve oyunlarını sergilemeye 2002-2005 yılları arasında Cambridge Üniversitesi, Corpus Christi Koleji’nde İngilizce okurken başladı. Ayrıca UE’da yaratıcı yazarlık eğitimi aldı. 2009 yılında En İyi Oyun dalında Geoffrey Whitworth Ödülü’nü aldıktan sonra kendi tiyatrosunu kurdu. Tek kişilik oyunu *Otherwise* 2010’da Fringe Ödülü’nü kazandı. Yeovil Edebiyat Ödülü ve Sanat Konseyi Kurgu Ödülü için aday gösterildi. Wattpad platformunda, genç yetişkinlere ve çocuklara yönelik yazıları toplamda 5 milyon kez okundu. *Pusudaki Kız*, yazarın ilk romanı.

Uğur Gülsün

1977 yılında Ankara’da doğdu. Gazi Üniversitesi Elektrik Elektronik Mühendisliği’ni bitirdikten sonra TODAİE’de Kamu Yönetimi alanında ve Jean Monnet bursuyla gittiği Furtwangen Üniversitesi’nde Uluslararası Ekonomi ve Kültürel Diploması alanında yüksek lisans yaptı. Osmanlı Rumeli Para Vakıfıelerinin günümüz Türkçesine çevrilmesi çalışmalarına danışman olarak katıldı. Halen Youtube platformunda Tekellum isimli kanalda Arapça dersleri vermektedir.

Ortaokul yıllarından beri öykü, makale ve denemelerini değişik platformlarda yayınlamaktadır. 2000 yılında yazdığı bir öyküyle Yeni Öykü Antolojisi’ne en genç öykücü olarak girdi. Evli ve iki çocuk babası olup, İngilizce, Arapça ve Almanca bilmektedir.

Evde bir tıkırtı duydu ve dondu kaldı, kapalı kapıya doğru baktı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Ön kapıdan mı gelmişti ses? Eve biri mi girmişti?

Aidan daha iyi duymak için eğilerek başını çevirdi. Bir ayak sesi. Hışırtılı hareketler.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece bir yerde gerilen bir şeylerin sesiydi; evin normal tıkırtıları.

Gerginliğini derin nefes alıp vererek biraz olsun hafifletmeye çalıştı. Bütün hafta boyunca bu akşamı dört gözle beklemişti. Uzun zamandır ilk defa özgür ve serbestti ve Zoe ile bütün bir akşamı beraber geçirmeyi hayal etmişti. Ama elbette, evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Evet, özgürdü ama Zoe'nin da kendi programı vardı. Her perşembe yaptığı gibi, yine saat on biri bekliyordu.

Kanepeye kurulup bir filme gömülmek yerine masaüstü bilgisayarın başına geçmiş, Zoe'nin Skype simgesine gözünü dikmiş, onun da bilgisayarını açmasını bekliyordu. Ama simge inatla kırmızıydı. Gözünü simgeye dikmeden önce de haber sitelerini karıştırmış, makaleleri okumuş, saatlerini boşa harcamıştı.

Zoe'nin çevrimiçi olmasını bekleyerek böyle pek çok gece geçirmişti. Bu gecelerin yarısında Zoe geç kalmıştı. Başlarda küsüp isyan ediyordu bu ama bu konuda ne kadar sesini çıkarırsa Zoe da o kadar asileşiyordu. Sonuçta o özgür bir bireydi.

Gördüğünü ve göreceğini kabullenmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Çalışmakla geçen yoğun bir hayatı olan tek kişi o değildi.

Saat on elli ikide Zoe'nin simgesi yeşile döndü. Hemen simgeye tıklaması ve bağlanması bir saniyeden fazla sürmedi.

Bağlantı hemen kabul edildi ve görüntü daha ortaya çıkmadan gülümsemeye başladı. Ama sonra Zoe'nin sandalyesinin boş olduğunu gördü. Kameranin görüş alanı dışındaydı, ama duvara düşen hareketli bir gölge onun orada olduğunu gösteriyordu. Ne yapıyordu acaba?

Hoparlörünün sesini açtı ve su sesi duyduğunu fark etti. Banyo yapmaya mı hazırlanıyordu? Şimdi mi?

İçgüdüsel olarak bunun bir tür oyun olduğunu hissetti. Bakışları umursamaz, dudakları hafif aralıklı şekilde onun için soyunduğu zamanları hatırladı. Bu onu çılgına çevirdi.

Ama bu oyun değildi. Onu göremiyordu. Öfkeyle kendi ekranını ayarladı. Ama elbette bunun karşıdaki kameranın açısına hiçbir yararı olmadı. Hâlâ sadece boş sandalyeyi görüyordu. Arkadaki duvarın bir tarafında perdenin bir ucu, diğer tarafında da ön kapının menteşeleri vardı.

Akan suyun sesi gittikçe azaldı ve sonra kesildi; farklı seslerle banyonun fayanslarına değen ıslak tenin gıcırıltıları duyuldu.

Aidan iç çekti. O burada oturup beklerken gerçekten banyo yapacaktı.

Usanıp bağlantıyı kesmeyi düşündü. Ama birazdan banyodan çıktığında, üstünde su damlacıkları kalmış çıplak bedenini görme fırsatını kaçırdı o zaman. Ya da kameraya doğru eğilip fareyi tıklatırken göğüslerini bir havluyla zar zor kapatmaya çalışacağı manzarayı kaçırdı.

Kendi evinde de bir ses vardı. Üst kattan gelen sesi dinlemek için biraz durakladı, gözleri duvarda bir yere sabitlendi.

Yukarıda kimse olmadığını biliyordu, bir süre sonra yeniden gevşedi. Bu gece üzerinde tuhaf bir gerginlik vardı.

Sabırsızlık içinde yeniden ekrana odaklandı. Boş odanın görüntüsü onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Ve sonra bir tıkırtı geldi. Bir hareket gördü ve bunun Zoe'nin dairesinin kapısı olduğunu fark etti. Hareket ediyordu, görüş alanında kalan menteşeli kapı odanın içini doğru büküldü.

İşte o zaman içini katıksız bir endişe kapladı. Başka bir erkek mi almıştı evine? Onu banyoda izlemesi, hatta ona dokunması için birini mi almıştı içeriye? Ona da izlemek mi kalmıştı?

Yeni gelenin seslenişini duymaya çalıştı ama kapı neredeyse sessizce kapandı ve seslenen olmadı. Hiçbir ses yoktu. Öne doğru eğildi, istemese de hoparlörün sesini iyice açtı. Zoe küvette hareket ederken hafif bir uğultu ve tepesinden akan suyun sesi duyuluyordu. Yumuşak ayak seslerini ancak iyice kulak kabartınca duymaya başladı. İçeri giren her kimse odayı boydan boya geçmişti.

Biraz sonra, banyodan ani bir hareket sesi geldi ve Zoe, sesini şaşkınlıkla yükseltti:

“Bu da ne? Tanrım! Senin burada ne işin var?”

Ve sonra kahkahaya benzeyen ama içinde korku da olduğu izlenimi veren bir ses geldi:

“Bak, ben... Gerçekten üzgünüm...”

Su sesleri, hızlı bir şekilde art arda gelen bir iki patırtı ile kesildi. İçeri giren kişi banyonun kapısını kapatmış ve kilitlemişti.

Kalp atış hızı yeniden yükseldi. İçeri giren kimdi? Onunla kapısı kilitli banyoda yalnız kalan hangi lanet herifti?

Ve sonra başka sesler duyuldu. Bunlar kuşkusuz bir mücadelenin sesleriydi. Zoe'nin sesi boğuk ve çaresiz geliyordu.

Sonra birdenbire sessizlik oldu. Mutlak sessizlik.

Şimdi korkunun boyutları değişmişti. Çok ama çok ters giden bir şeyler oluyordu.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Ona yardım etmesi gerekiyordu. Tanrım, ya her şey olup bittiyse?

Telefonunu bulmak için masayı didikledi. Bunun ne anlama geldiğini çözer çözmez art arda üç tane dokuzu tuşladı. Durdu. Her şeyi tahmin edebiliyordu; telefon görüşmesinin ardından takibat başlayacak, sonra da karakola çağrılacaktı. Nihayet her şey ortaya çıkacak ve hayatı kararacaktı.

Sonra banyo kapısının iki çıtırtı sesiyle açıldığını duydu. Aynı sessiz, düzenli adımlar duyuldu ve sonra bir duraklama oldu. Anlam veremediği bir itiş kakış sesi geliyordu. Bu gelen her kimse bir an olsun kadrāja girseydi ya. Yüzünü bir kez gösterseydi. Bir süre sonra aynı adımlar yeniden duyulmaya başlandı ve dairenin kapısı yeniden açıldı. Bir türlü göremediği kişi, sol taraftan süzülerek evden çıktı ve kapı kapandı.

Jonah kendini salıvermişti. Telefonlar. Raporlar. Her şeyi salıvermişti.

Sonra kendi kendine, ne fark ederdi diye sordu. Bir dosyayı bağlarken yaptığınız bu oluyordu. Hataları ve bunların sonuçlarını düşünüyordunuz. Yaptığınız güzel şeyleri. Soruşturmayı nasıl etkilediklerini kendinize soruyordunuz ve bu durumda en büyük soru işareti, neredeyse ihmal ettiği bir cinayet raporuydu. Daha hızlı hareket etseydi her şey farklı olur muydu? Ya hiç harekete geçmeseydi sonuç ne kadar farklı olurdu?

Her iki senaryoda da hiçbir şey değişmeyebilirdi. Olaylar amansız bir şekilde yine bu sonuca varabilirdi. Ama sonucun farklı olması da mümkündü.

Rapor, cuma sabahı çetrefilli bir dosya dağıtım toplantısının sonlarına doğru ortaya çıktı ve Emniyet Müdürü Wilkinson'ın orada olmaması kesinlikle durumu daha da kötüleştirdi. Onun, işleri kararlılıkla sürükleyen tavrı olmayınca, toplantı her bir ayrıntı üzerinde gereksiz tartışmalarla sürdü. İnsanın ruhunu tüketecek kadar sıkıcıydı.

Ama sonunda yeni dosyaların dağıtımına geçildi ve Jonah, üniformalı polis birimindeki güçlü mevkidaşı Yvonne Heerden'in üç hırsızlık ve bir trafik kazası dosyasını alışını izledi.

Heerden, "Cinayet Masası'ndan, henüz doğrulanmamış bir cinayet ihbarı geldi," dedi. Jonah'a, "Sana bir telefon

dökümü veriyorum,” diye ekledi, “elimizde bir şeyler olması güzel ama bundan pek bir şey çıkacağını sanmıyorum. Arayan kişi, kız arkadaşının Skype üzerinden konuşurken öldürüldüğünü, ancak katili görmediğini iddia ediyor. Adı ve diğer detaylar sorulunca telefonu kapatmış. Suç masası kadına ulaşmaya çalıştı ama ne internette ne de başka yerde bu isimde bir kadının izine rastlanmadı.”

Jonah, kızın adının Zoe Swardedeen olduğunu belirten not dökümünü gözden geçirdi.

Ben... Şey... Kız arkadaşım öldürüldü... yazıyordu.

Heerden muhtemelen haklıydı. Büyük olasılıkla, basit bir masa başı faaliyetiyle başlayacaktı. Kayıp kişilerle çapraz kontrol yapılacaktı. Kâğıttaki ismin birkaç varyasyonu üzerinden iz sürülecekti.

“Tamam mı?” dedi Heerden, Jonah dökümü okurken.

Telefon görüşmesinde kullanılan ifadede Jonah’ı tereddüde düşüren bir şey vardı. Onu rahatsız eden bir şey.

Heerden’in bir cevap beklediğinin, ayrıca ona ve ekibine bu işi doğru yapacakları konusunda güvendiğinin farkındaydı. Ne var ki Jonah’ın ekibi, karmaşık bir şantaj davasına gömülmüş durumdaydı ve ekstralara ayıracak hiç zamanları yoktu.

“Elbette,” dedi Jonah, “bir şeylere ulaşırsanız beni haberdar edin.”

Toplantı, bir ağır vasıta sürücüsünün muhtemelen telefonunu kullanırken neden olduğu, çok kayıplı bir başka trafik kazasıyla devam etti. Jonah, o dosyaya dahil edilmediğine sevindi. Bunlar insanı yıpratıcı türden dosyalardı. Dürtüsel olarak tüm sevdiklerinizin üstüne titremenize yol açan türden. Hayatın bir pamuk ipliğine bağlı, dünyanın rastlantısal ve pervasız bir yer olduğunu hissettiren türden.

Zihninin ön planında bu düşünceler yer aldığından, tuhaf, anonim bir cinayet ihbarı hakkında duyduğu sıkıntı biraz kenarda kaldı.

Aidan'ın yapması gereken çok şey vardı. Öğrencilerinin üçü ona makalelerini göndermişti ve fakültede bir sürü idari görevi vardı. Daha bir satır bile okuyamamıştı. E-postaları üst üste okumuş ama kalbinin çarpıntısı, kulaklarının çınlaması yüzünden hiçbirini anlayamamıştı. Sözcükleri görmüyordu; bir kapının yavaşça açılıp kapandığını görüp duyuyordu.

Bilmemek en kötüsüydü. Tüm bunların tuhaf bir yanlış anlama ya da rüya olduğunu düşünüyor ama hemen sonra Zoe'nin bir daha banyodan çıkmadığını hatırlıyordu. En azından o izlerken çıkmamıştı. Tüm kalbiyle bildiği bir şey varsa o da Zoe'nin fena halde yardıma ihtiyaç duyduğu ama o yardıma asla ulaşamadığıydı.

Kendine geldiği andan itibaren bütün haber bültenlerini ve sosyal medya sitelerini taramış ama bu olaya dair hiçbir şeye rastlamamıştı. O zamandan beri düzenli aralıklarla devamlı kontrol ediyordu ancak Southampton'da bir cinayet veya şiddet vakası haberine rastlanmıyordu. Genç bir kadının saldırıya uğramasıyla ilgili de bir şey yoktu. Konuyla ilgili olabilecek hiçbir şeye rastlamamıştı.

Eğer göze alabilecek olsa bunu öğrenmenin elbette bir yöntemi vardı. Polisi tekrar aramak. Bu kez ondan isim ve adres istediklerinde verebilirdi.

Önceki gece epey yaklaşmıştı. Telefonda görüştüğü çağrı görevlisi kadındı. Söylediği her şeyi yazarak kayıtlara geçirdiğini kulağına gelen klavye seslerinden anlamıştı. Kullandığı kontrollü telefonun numarasını ezbere bilmediği, o an

masasının üstünde bulduğu yedek bir hat olduğu da kayıtlara geçmişti. Sonra kız arkadaşının öldürüldüğünü düşündüğünü söylemişti.

Görüşmenin hemen sonunda görevli ona adını sormuştu. Adını söyleyip söylememekte kararsız kalmış, uzun bir sessizlik olmuştu. Ve sonra dışarıdan bir araba kapısının kapandığı sesi gelmişti.

Aceyle telefonu kapatmış, telaş ve gerginlik içinde sesleri dinlemeye koyulmuştu. Kendi kendine korkacak bir şey olmadığını telkin etmeye çalıştı ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Korkulacak çok şey vardı. Zoe gözlerinin önünde öldürülmüştü. Gerçekler ortaya çıkacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdi. Kaybedecek çok şeyi vardı. Çok şeyi...

O an Skype penceresini kapatmayı düşünmüştü. Ama Zoe'den haber almanın tek yolu buydu. Polisin eve gelip gelmediğini görmenin.

Gözlerini Skype penceresinden, sadece ekranın sağ alt köşesindeki saate bakmak için ayırmış, bu halde saatler boyunca beklemiş, bu arada gece yarısı da geçip gitmişti. Lanet polisler nerede kalmıştı?

Saat bir buçukta nihayet programı kapattığında hâlâ gelen giden yoktu.

Zoe'nin dairesinin kapısının açıldığını gördüğünden beri şimdi on bir saat olmuştu. On bir saat geçmişti ama ne bir işaret ne bir mesaj ne de bülten vardı.

Yine de polisi yeniden arayabilirdi. Her şeyi baştan anlatabilir ve bu sefer kim olduğunu da söyleyebilirdi.

Ama bunu her düşündüğünde soğuk terler döküyordu. Bu riski alamayacağını bilmek, içinde derin bir çaresizlik

hissi uyandırıyor. Bu durumun verdiği rahatsızlığı kar-
nında, midesinde, içinde hissediyor ve yerinde duramıyordu.

Zoe'yi düşündü, şimdi arasa ne iyi olurdu. *Zoe, lütfen. Aç
şu lanet telefonu da ara beni.*

Jonah ofisine doğru yürürken ekibinin ortalıkta görünen
tek üyesi Domnall O'Malley'e yaklaştı.

"Gerçekten ilk sen mi geldin?" diye sordu inanmamış
bir ifadeyle.

O'Malley ağır cüssesini koltuğuna yaslayarak, "Ah, Tan-
rım, hayır," diye yanıtladı. "Geleli beş dakika filan oldu. Ju-
liette neredeyse yediden beri buradaymış. Gerçi Ben de bi-
raz gecikeceğim dedi."

"Ben *gecikeceğim* mi dedi?"

"Biliyorum," dedi O'Malley. "Ben de şaşırdım. Belki so-
nunda kendine bir kız arkadaş bulmuştur. O yüzden uyku-
suz kaldıysa..."

Jonah itiraz ederek, "Ama Ben'den bahsediyoruz," dedi,
"uyku onun nesine gerek?"

"Ah, bu doğru, Ben öyledir. Her neyse, onu makaraya
alırken hiç acımayacağım."

Jonah sırtıttı ve kapıyı açık bırakarak ofisine girdi. Tele-
fonunu cebinden çabucak çıkardı, bugün bir mesaj gelip gel-
mediğini ya da Jojo'nun yine ıssız bir yerlerde olup olmadı-
ğını merak etti.

Aralarındaki iletişim, Jonah'ın günlerine renk katıyordu.
Teklifsiz sözleri ve mizah anlayışı, Jonah'a daha sonra bile
sürekli hatırlayıp güldüğü anılar bırakıyordu. Bu çok rahatla-
tıcı bir duyguydu. En son eski sevgilisi Michelle'e aylar boyu

hasret duymuştu. Hayatının geri kalanını da onu özleyerek geçireceğini düşünüyordu.

Ergenlik aşkı Jojo'nun hayatında yeniden belirmesi her şeyi değiştirmişti. Jojo'yu da ilgilendiren o soruşturma noktalanıncaya kadar buluşmama konusunda anlaşmışlardı. Jojo daha sonra evindeki onarımlar tamamlanıncaya kadar seyahat etmeye karar vermişti. Sosyal çevresinin de bu cinayet soruşturması yüzünden dağıldığı göz önünde bulundurulduğunda, biraz kafa dinlemeye ihtiyaç duyması doğaldı. Ama gideceğini söylediğinde Jonah'ın içine bir ağrı saplanmıştı.

Şimdi Namibya'daydı, şehirden kilometrelerce uzakta olan bir dizi muhteşem tırmanma alanını sırayla geziyordu. Vahşi doğada yalnız kaldığı için Jonah gergin olmalıydı, ama nedense değildi. Belki aşırı derecede yetenekli olduğundan, belki geçmişte de ciddi badireler atlattığından içi rahattı.

Bugün Jojo'dan hiçbir mesaj gelmemişti. Telefonu bıraktı ve masaüstü bilgisayarına giriş yaptı. Veritabanına birkaç şantaj dosyası daha eklenmişti, ancak hepsini sadece üstünkörü inceledi. Bir nedenle aklından hep şu cümle geçiyordu: *Lütfen ona yardım edin. Hâlâ yaşıyor olabilir.*

Hanson her zamanki alışkanlıkla kahve yapmıştı. Oysa bu sabah ona gerçekten ihtiyaç duymuyordu. Bir dönüm noktasının eşiğinde olduğunu hissediyordu. Saat altıdan önce uyanmıştı ve zihni dosyasıyla ilgili birtakım pozitif duygularla doluydu. Derinden bir haz duyuyordu.

Dosyanın mali tarafına ilişkin hiçbir şey düşünmüyordu neredeyse. Bu daha çok Ben'in işiydi. Lightman, ekibin en özenli, en titiz üyesiydi ve üçünün arasında belleği en güçlü

olanıydı. Ama o da başka bir şeyle uğraşıyordu ve Hanson, adım atma sırasının kendisine geldiğini hissetti.

Bugün Lightman'ın masasının boş olduğunu görünce şaşırıldı. Ekipte geçirdiği dört ay boyunca onun geç geldiğini hiç hatırlamıyordu, başına plansız bir şeyler gelmesine de ihtimal vermiyordu. Ama tam da O'Malley'e bunu sormayı düşünürken, Lightman'ın her zamanki gibi sakın bir tavırla Cinyayet Masası'nın kapısından girdiğini gördü.

"Ben, adamım," dedi O'Malley, ağzı kulaklarında sırıtarak. "Ne oldu? Uyuya mı kaldın?"

Lightman küçük bir tebessümle arabasının anahtarını masasına bıraktı: "Yapılacak birkaç işim vardı, o kadar," dedi.

"Ahhh," dedi O'Malley, başını bilmiş bir edayla sallayarak, "o zaman bir kadın? Seni ne uyutmuş ne de salıvermiş, ha?"

Lightman güldü ve başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Paltosunu çıkarıp koltuğuna kuruldu.

Aidan, eğitim grupları için hazırlık yapmak yerine Google'da Southampton polisi hakkında arama yaparken buldu kendini. Southampton, kendi web sayfası da olan Hampshire Polis Teşkilatı'nın bir parçası olarak görünüyordu. O linki tıkladı. Aradığı şeyi tahmin etmek kolaydı. Vaka dosyalarının, saldırıya uğrayan kadınları kurtarma operasyonlarının bir özet listesi yayınlanmış mı diye bakıyordu.

Tabii ki böyle bir içerik yoktu. Bunun yerine, bir dizi büyük, başlıklı kutucukta ziyaretçilere çeşitli seçenekler sunuluyordu. Bunların arasından "İstek ve Öneriler" bölümüne tıklamaya karar verdi. Ama aradığıyla ilgili hiçbir şey yoktu.

Ana sayfaya geri döndüğünde, bir çevrimiçi ihbar seçeneği gözüne takıldı. Southampton polisi yaptığı telefon aramasını ciddiye almadıysa, belki bu şekilde yeniden deneyebilirdi.

Web sayfasındaki formda ondan istenen ilk şey, suç mahallinin posta koduydu. Kafasını masaya vurmak istedi. “Lanet olası posta kodunu bilmiyorum!” yazacak bir kutu yoktu. Sadece “Southampton” yazdı ve devam etti.

İhbarın ayrıntılarını verdikten sonra, sistem ondan bir e-posta adresi veya telefon numarası istedi. O anda bunun bir sakıncası olmayacağını hissetti ve Zoe’nin e-posta adresini yazdı. Bu konuda harekete geçmeden önce o adresi kontrol etmeye çalışmakla zaman kaybetmeyeceklerini umdu.

Sonra formu gönderdi ama bir rahatlama hissetmedi. Zoe ölürken rahatlayacak değildi. Belki de çoktan ölmüştü.

Bunu düşünmek istemedi ama bu inkârcılık daha kötü hissetmesine neden oldu. En azından bir şeyler yapmıştı. Bir şeyler yapmış ve onu orada bırakmamıştı.

Öğleden sonra Jonah şantaj dosyasıyla ilgili raporunu bitirdi ve zihni yeniden o sabahki brifinge döndü. Heerden’in ekibinin, bu cinayet ihbarı hakkında bir şeyler bulup bulmadıklarını merak etti.

Vaka kaydını veritabanında buldu ve Heerden’in ekibinden bir polis memurunun olası kurbanı tespit etmek için girdiği çabalara ilişkin notları okudu. Bununla birlikte, Birleşik Krallık’ın hiçbir yerinde Zoe Swarddeen diye birini bulamamışlardı ve o gün bildirilmiş herhangi bir kayıp ihbarı da yoktu. Polis memuru, dosyanın kapatılmasını öneriyordu.

Jonah, polis memurunun neden ismin başka varyantlarını araştırmadığını ve kendisinin bu konuyu neden bu kadar önemsedığını merak ederek küçük, huzursuz bir iç çekti.

Lütfen ona yardım edin. Hâlâ yaşıyor olabilir...

Bu çaresiz sesi bir süre hayalinde canlandırdı ve sonunda orijinal kaydı dinlemeye karar verdi. Sadece bir dakika uzunluğunda bir kayıttı.

Dosyayı açıp çalıştırmak son derece kolay oldu. Çağrı görevlisinin sesi gürleyince aceleyle sesi biraz kıstı. Arayan kişi konuşmaya başladığında da aynı aceleyle yeniden açtı. Adam neredeyse fısıldıyordu.

Jonah kaydı dinlerken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Daha önce bu tür ses kayıtlarını mahkeme salonlarında delil olarak duymuştu. Sesin ürkek ve çekingen hali, aile içi bir cinsel istismar mağdurunun istismarcıdan kendisini saklamaya çalışmasını andırıyordu.

Sadece çevrimiçi bir şey görmüş olan birinin böyle bir tavır göstermesi garipti.

“Onunla internet üzerinden görüşüyorduk. Ne olduğunu göremedim ama duydum. Biri onun dairesine girdi...”

İsminin sorulmasından kısa bir süre sonra da görüşme sona eriyordu. Jonah hat kesilmeden önce gelen boğuk sesleri dinledi ve sonra, bilgisayar ekranına bir süre boş boş bakarak oturdu.

Sinyal sesiyle birlikte ekranda yeni bir dosya belirdiğinde, hâlâ öyle oturuyordu. O sabah, çevrimiçi sistem üzerinden gelen bir cinayet ihbarıydı bu ve Cinayet Masası aynı vakaya ait olabileceğini düşünmüştü.

Jonah hemen açtı ve çok benzer bir rapor okudu. Bu sefer kızın adı Zoe Swardadine olarak yazılmıştı.

İsmi yeni haliyle Google'a yeniden yazdı ve bu sefer koyu tenli ve siyah kıvrırcık saçlı genç bir kadının resimlerine ulaştı. Bunlardan birine tıkladığında bağlantı onu web sitesi gibi bir yere götürdü. Bu, birtakım kasvetli arka planlara stilize figürler çizen Southampton'da yaşayan bir sanatçıya ait basit bir WordPress sayfasıydı. Sayfanın altında, onda güven duygusu uyandıran bir telefon numarası vardı. Zoe'nin sitesinin pek uğrayanı varmış gibi görünmüyordu.

Numarayı aramak için sabit hattı kullandı. Sekiz kez çaldıktan sonra standart bir telesekreter sesi, aradığı kişinin cevap veremediğini ve mesaj bırakmasını söyledi.

Sakin bir ses tonuyla polis merkezinin ve kendi cep telefonunun numaralarını bırakarak geri aramasını rica etti, ardından telefonu kapattı. İçinde giderek artan bir endişe vardı.

Zoe'nin babasını bulması uzun sürmedi. Martin Swaradine, Knight and Maynooth adlı bir firmada yatırım bankacısıydı. İnternet sitesinin üst kısmında, Martin'in güçlü çene hatlarını abartacak bir açıdan çekilmiş, heybetli siyah-beyaz bir vesikalık fotoğraf vardı. Altında da adamın biyografisi yer alıyordu. Son paragrafta çok parlak bir pratisyen hekimle evli olduğu ve kızının gelecek vaat eden bir sanatçı olduğu yazıyordu.

Martin, çok önemli bir şeyi yarıda bırakmışçasına güçlü ve öfkeli bir selamlaymayla açtı telefonu. Çok önemli şeyler olmalıydı bunlar. Zenginleri daha da zengin yapan şeyler.

"Ben Başkomiser Jonah Sheens. Hampshire Polis Merkezi'nden arıyorum. Kızınız hakkında konuşmak istemiştım. Bir arkadaşısı onun hakkında endişeleniyor."

"Kızım hakkında mı... Zoe mu?" Öfkeli tavrı biraz değişmişti.

“Evet,” dedi Jonah, “Bugün kendisiyle hiç görüştünüz mü acaba?”

“Ben... Hayır, bugün görüşmedim,” dedi babası. “Ama onunla öğle yemeği yedim... Bu haftanın başlarında. Ondan sonra da mesajları geldi diye hatırlıyorum. Durun bir saniye.”

Martin mesaj geçmişini kontrol ederken, karşı taraftan birtakım sürtünme sesleri geliyordu.

“Dün akşam mesaj atmış.”

“Teşekkürler,” dedi Jonah, “saat kaçta?”

“Sekiz on ikide,” diyor. Çok hafif bir sessizlik oldu. Yeniden konuşmaya başladığında sesinde telaş vardı:

“Endişelenmemizi gerektirecek bir şey mi var?”

Jonah, “Bir arkadaşın onunla iletişim kurmaya çalışmış ama başaramamış,” dedi. “Belki de hiçbir şey olmamıştır. Genellikle öyle olur. Ama belki siz yine de arkadaşlarıyla görüşebilirsiniz. Ya da Zoe’nin annesiyle.”

“Tabii, ben... Bir arayayım.”

Jonah ona santral numarasını verdi ve telefonu kapattı. İkinci raporu daha dikkatle okudu. Gönderen kişinin iletişim bilgileri yoktu. E-posta adresi olarak da “zwardadine@so-ton.ac.uk” yazıyordu. Bu sinir bozucuydu. Telefon numarası yoktu ve olay mahalli olarak sadece Southampton yazıyordu.

Martin Swardadine yedi dakika sonra aradı ve ondan kimsenin haber alamadığını söyledi. On dakika içinde Jonah binadan ayrıldı ve hızla Zoe’nin dairesine doğru yola çıktı.

Angeline titremekten kendini alamıyordu. Onu ilk korkutan polis arabası olmuştu. O âna kadar pek de korkmamıştı. Bisikletine binmek ve soğuk rüzgâra karşı mücadele ederek oraya yol almak, hele de yorgun ve programından

geri kalmışken, ona çok zor gelmişti. Şarj olabilen bir bisiklet lambası da bulamamıştı. Saat iki buçuktu ama hava sanki karanlık erken çökecekmiş gibi kasvetliydi. Bisiklet yolculuğu boyunca sinirleri tepesindeydi.

Ama polis arabası onu bir şekilde değiştirdi. Konuştuğu dedektifi üniformalı değil de, sıradan biri olarak hayal etmişti. Adamın sesi çok sakindi. Birkaç memurun Zoe'nin dairesine girmek için ona ihtiyacı olduğunu söylemişti. Sadece onu kontrol etmek istediklerini söylemişti. Kısa bir süreliğine içeri bakacak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacaktı.

Aslında adam sakin konuştuğu için ilk önce pek endişelenmemişti. Ama şimdi, bir polis arabası ve her ikisi de üniformalı bir kadın ve bir erkek memurla karşı karşıya kalınca, içini bir korku kapladı.

Onlara başıyla selam verdi ve bisikletini ana kapının yanındaki duvara yasladı. Bisikleti kilitlemeye çalıştı. Ellerini bir titremedir alınca bisikleti üç denemede ancak kilitleyebildi.

Uzun, irikıyım erkek memur sordu: “Siz Angeline misiniz?”

Siyah üniformanın ona yakışmadığını düşündü Angeline. Çıkıntılı cepleri olan kapitone yelek onu muhtemel orta yaşlarından daha büyük gösteriyordu.

“Evet,” dedi. Ve sonra, ani bir endişeyle, “Henüz girmediniz, değil mi?” dedi.

“Hayır, zili çaldık ama açan olmadı. Sizi ve anahtarı bekliyorduk,” dedi küçük bir gülümsemeyle, “bizi içeri alırsanız, girip Zoe'ye bakacağız.”

Angeline içi ürpererek başını salladı ve büyük, ağır anahtarlığını çıkarmak için elini çantasına soktu. Zoe'nin kendisine

verdiği kalın kilidin anahtarı ile daha küçük ev anahtarını içeren küçük anahtar halkasını, diğerlerinden ayırmayı başardı.

Onları, halıları döşendikten iki yıl sonra bile yepyeni kovan hole aldı. Farkında olmadan kapıyı neredeyse polisin yüzüne kapatıyordu. Özür diledi ama adam rahatsız olmuş görünmüyordu.

Polis, sakın bir sesle, “Standart öğrenci yurtlarından daha hoş,” dedi ona. Angeline memurun onu rahatlatmaya çalıştığının farkındaydı.

Ama bu ona daha çok rahatsızlık verdi. Merdivenlerden yukarı doğru önlerinde yürürken tamamen üşüdüğünü hissediyordu.

İkinci katta, onları cilalı yangın kapısından geçirip sahanlığa getirdi. Kapıyı her zaman ağır bulurdu ama bugün sanki hafiflemiş gibiydi. Bu sefer kapıyı arkasından tutmayı akıl edebildi.

Zoe’nin dairesi önündeki koridor boştu. Kapısının üzerinde büyük, gümüş rakamlarla on altı yazıyordu. Angeline kapının önünde durdu ve gözü altı rakamının üzerindeki yansımasına ilişti.

“Çalsak?” dedi, kapıyı işaret ederek. Memure başını sallayınca kapıyı çaldı ama parmakları kapının tahtasında neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Sonra irikiyim memur yandan eğildi ve daha yüksek sesle vurdu.

“Zoe?” diye seslendi, sanki bu şekilde daha iyi duyabiliyormuş gibi başını eğip. “Gelip bize kapıyı açabilir misin?”

Muhtemelen başka bir kattan gelen bas bir müzik dışında ortama sessizlik hâkimdi.

“Tamam,” dedi memur, “açabilirsiniz...”

Angeline bir şekilde anahtarı kilide sokmayı ve çevirmeyi başardı. Kapı bir çıt sesiyle açıldıktan sonra bir adım geri çekildi.

“Siz mi girersiniz?” Oraya girmekten duyduğu büyük korkuyu dile getiremedi. Ama yine de açıkça anladılar.

Memur, kadın meslektaşına bakarak, “Bir dakika kadar kalacağız,” dedi. Geniş kapıdan içeri girdiler.

Angeline kollarını kavuşturdu ve beklerken kalbinin heyecanla atışını ve sıkışmasını durdurmaya çalıştı. Hiç bu kadar şiddetli bir korku yaşamamıştı. Heyecandan ölebileceğini hissetti ve böyle düşündükçe daha çok aklı başından gitti. Sanki bir anda kalbi hastalanmıştı.

İçeride çok uzun bir sessizlik oldu. Sonra dairede bir yerde açılan bir kapıdan gelen çıt sesi ve bir süre sonra alçak sesle sorulan bir soruya yine alçak sesle verilen cevap.

Sonra sakın ayak sesleri duyuldu ve kadın memur belirdi.

“O iyi mi?” diye sordu Angeline, memurenin bir şey söylemesine fırsat vermeden.

“Görünüşe göre bir tür kaza geçirmiş,” dedi memure nazikçe. O konuşurken Angeline, arka tarafta irikıyım memurun sesini duyabiliyordu. Telefon ya da telsizle konuşuyor olmalıydı.

“Ambulans ve Olay Yeri İnceleme...”

Angeline’in vücudundan soğuk terler boşaldı. Hiçbir şey söylemeden ileri fırladı. Yanından hızla geçtiği memure ona sertçe durmasını söyledi. Angeline, kocaman vücuduyla kapı ile masa arasındaki boşluğu kaplamış, telsizinden gelen cızırtılı anonsu dinlemekte olan irikıyım memura doğru hızla atıldı. Angeline onun da yanından geçecekti ki memure arkadan gelip kolundan yakaladı.

“Üzgünüm ama bu iyi bir fikir değil,” dedi.

Angeline memurenin elinden kurtularak yatak odasına ve hemen içindeki açık banyo kapısına doğru koşmaya başladı.

Sonra iki kişi tarafından yakalandı ve sertçe geri çekildi.

“Hadi Angeline,” dedi iri adam. “Oraya giremezsin. Üzgünüm.”

“Görmem gerek! Ne olur izin verin.”

Onlarla mücadele için kullandığı gücü tükeniyor, ilerlemek yerine daha da sıkı tutuluyordu. Onu koridora çıkardılar. Biraz sonra kendisini koridorun sonundaki derin, alçak pencere çıkıntısında otururken buldu.

İri memur nazikçe, “Size biraz su bulalım,” dedi. “Ya da çay. Bir bardak çaya ne dersiniz?”

Bağırarak, çayın hiçbir şeyi düzeltemeyeceğini söylemek istemesine rağmen başını sallamakla yetindi.

“Zoe öldü, değil mi?” diye sordu ama ikisi de cevap vermedi.

Zoe göz makyajını bitirdiğinde saat on ikiyi altı dakika geçiyordu. Düğüne vaktinde yetişebilmek için on dört dakika sonra kapıdan çıkıp taksiye binmiş olmaları gerekiyordu. Vakit yeterliydi.

Fırçaları yerlerine yerleştirdi, naylon taşıma çantasını kıvırdı ve mücevher kutusunun çekmecelerinden birini çekip açtı. Gümüş toz boyalı gözleriyle uyumlu spiral gümüş küpeler, eline alırken parladı.

Aşağıdaki banyo kapısı açılınca, “Nasılsın Maeve?” diye seslendi. Bu sırada bir yandan küpelerini takıyordu.

“Ah, oraya geliyorum!”

Maeve’in Kuzey İrlandalı aksanına, son dönemlerde sahte ve rahatsız edici bir neşeli cıvıltı da eklenmişti.

“Giyindin mi?”

“Hemen hemen!” diye cevap geldi ve sonra Maeve’in yatak odasına doğru hızlı ayak sesleri yaklaştı.

Zoe gülmekten kendini alamadı. Maeve’in sorunu, bir güne sürekli olarak gereğinden fazla şey sokuşturmaya çalışmasıydı. On iki on beşte taksiye binecekse, Zoe için bu, kahvaltıdan sonra bir saatlik çalışma ve ardından iki saatlik hazırlanma demekti. Maeve için ise bir arkadaşla uzun bir kahve randevusu, ardından bir koşu ve ardından kendini duşa

atmadan önce elbisesini bulmak için odayı yirmi dakika boyunca didik didik etme anlamına geliyordu.

“Külotlu çorabın var mı Zoe?” diye seslendi Maeve, bir dakika sonra.

“Evet,” diye cevapladı Zoe. Büyük meşe sandığın sol üst çekmecesini açmadan önce makyaj aynasında bir an kendini gördü, “Hangisinden?”

“Ne bileyim... Ten rengi?” Maeve merdivenlerin dibine gelirken sesi daha da yükseldi. “Ya da belki siyah?”

“Siyah olmak zorunda,” dedi Zoe, yarı Kenyalı biri için “ten rengi” çorabın ne kadar anlamsız olduğu konusunda o an konuşmak istemedi. Çekmecedan üç çift çıkardı, omuz çantasını aldı ve dikkatlice merdivenlerden inmeye başladı. Christian Louboutin ayakkabılar, sahip olduğu en güzel şeylerdi belki ama kesinlikle merdivenlere uygun değildi. Düz olmayan zeminlere de. Veya uzun mesafelere. Zoe, çantasına koyduğu düz bale ayakkabılarını giymeden bütün günü idare edebileceğinden emin değildi ama denemeye kararlıydı.

En azından Zoe merdivenlerden indiğinde Maeve giyinmişti. Dar, uzun kollu üst ve yüksek belli, geniş etek, omuzlarına damlayan ıslak saçlar sayılmazsa onu bin dokuz yüz ellilerden bir dilber gibi gösteriyordu. Aynaya doğru eğilerek yanağına ilıstıriverdiği yuvarlak maskara da cabasıydı.

Zoe, sadece daha fazla karmaşaya neden olan titrek, aceleci el hareketlerini izledi. Acele ederseniz, göz makyajı asla, asla düzgün olmazdı.

Zoe çorapları yatağa attı. Elini maskara fırçasına uzatarak, “Ben yapabilirim,” dedi. “Ben bunu yaparken sen de saçını fönlersin. Bir taşla iki kuş.”

“Teşekkür ederim,” dedi Maeve, içten bir edayla, “göz kalemine de ihtiyacım var.”

Maeve saç kurutma makinesini çalıştırırken Zoe bekledi ve ardından pamuk ve temizleyiciyle maskara üzerinde çalışmaya başladı. Maeve, çubuk gözlerine yaklaştıkça gözlerini kırptı kırpmasına ama yine de maskara işi çabuk bitti.

Zoe, göz kalemini kullanmaya başlamadan önce Maeve’in ışıklı başucu saatine baktı. Yedi dakika. Düzgün bir iş için yeterli zamandı. Zoe taksiye inerken Maeve çoraplarını giyebilirdi.

Bir an düşünceli bir şekilde Maeve’in soluk mavi gözlerine bakarak, onlara renklerine uygun en iyi şekli nasıl verebileceğine karar vermeye çalıştı. Alt çizgi olmaz, diye düşündü.

“Şunu yapmayı keser misin?” diye bağırdı Maeve, saç kurutma makinesinin sesini bastırmaya çalışarak. “Diz çöküp bana evlenme teklif etmeye hazırlanıyor gibisin.”

“Diyelim ki öyle?” dedi Zoe, sırtarak. “Ama bunun için sabit durmalısın.” Çalışmaya başladı ve sonra Maeve’in hâlâ nemli bal sarısı buklelerini şekle sokmak için taşlı bir saç filesi aldı.

Maeve aynaya baktı ve ona hafifçe gülümsedi.

“Pekâlâ. Bu, planladığım Raphael öncesi karmaşasından çok daha iyi görünüyor.”

Zoe’nin telefonu çaldı ve daha kontrol etmeden “Taksi” dedi.

“Kahretsin, hâlâ ayakkabılarımı bulamadım,” dedi Maeve.

“Annen kaba konuştuğunu biliyor mu?” dedi Zoe sırtarak. Çivi topuklu ayakkabılarını ayağına geçirdi.

“Bana her şeyi annem öğretti,” diye cevapladı Maeve, dolabın içine neredeyse bütün vücuduyla dalıp oradan bir

dizi tuhaf ayakkabı çıkardı. “Hiç vaktimiz kalmadı gerçekten. Sen devam et.”

Yaklaşık on bir dakika sonra Maeve koşarak çıktı. Zoe, yanaklarındaki allık ve ceketinin bir tarafı aşağı doğru sarkmış kemerine rağmen çok da fena görünmediğini düşündü.

Hayatlarının en telaşsız düğünü değildi şüphesiz. Tak-sici, her nedense şehir merkezinden gitmeyi tercih etmiş, yani mekâna giden yollar içinde en uygunsuzunu tutmuştu. Tüm cumartesi alışverişçileriyle dolu çarşı boyunca dura kalka bir on beş dakikayı daha heba ettiler. Maeve, Zoe ona bunun kendi hatası olmadığını kesin bir dille söyleyinceye kadar sürekli olarak özür dilemişti. Zoe da konuyu değiştirmek için Maeve’den ona önceki geceki randevusunu tüm ayrıntılarıyla anlatmasını istedi.

“Ah, pekâlâ, bilirsin işte.” Taksi döne dolana ağır ağır ilerlerken Maeve soluk gözlerini Zoe’den çekmiş, yanlarından geçip giden insanları izliyordu. “Yani, nazik. Biraz eski kafa. Sohbeti güzel.”

Zoe kötü bir kahkaha attı. “Kilise flörtünde başka ne olacaktı ki? Eski kafalı bir adam olacağı kesindi.”

Maeve küçümseyen bir ses çıkardı. “Ama neredeyse yarısı da *biraz farklı insanlar*, biliyorsun. Buralar, iyi aile çocukları kadar cinsiyetçi züppeler de yetiştiriyor.”

Zoe gülümsedi. “Seküler bir flört organizasyonuna benziyor.”

“Kesinlikle,” diye onayladı Maeve. Sonra iç geçirdi. “Bilmiyorum. Onu tekrar göreceğimi sanmıyorum. Yani... Yeterince ilginç biri değildi.”

Zoe bununla, gelenin Isaac olmadığını kastettiğini biliyordu. Ve yeniden, Maeve'in sonunda şeytanın bacağına kırmasını ve onu gerçekten isteyen birini bulmasını diledi. Sadece egosunu okşadığında onu sevmek yerine, ona kendisi olduğu için değer veren birini.

“Zorla olmaz,” dedi Zoe hafifçe.

“Ah, ben böyle iyiyim,” dedi Maeve, elini sallayarak. “Kendi kendime mutluyum ve böyle hissetmek güzel.”

“Evet,” diye onayladı Zoe. “En azından sen kendin ilginçsin. Bazen yani.”

“Hadi oradan,” dedi Maeve gülümseyerek.

Yolun geri kalanında fazla sohbet edemediler çünkü gitgide daha da gecikiyorlardı ve bu onları gergin bir sessizliğe bürüdü. Taksi sonunda, törenin başlangıç saatinden yalnızca iki dakika önce, on iki elli sekizde Vinery'ye ulaştı. Daha önce gelmiş ve basamakları dantel ve lavantalarla doldurmuş olan gümüş Rolls-Royce'un arkasında bir yerde inmek zorunda kaldılar.

Yüksek topuklarına rağmen, Zoe kaldırımında acemice de olsa koşmayı başardı.

Yüksek yakalı ve kuyruklu, bedenini saran gelinliğiyle her zamanki pratik halinden oldukça farklılaşmış görünen Gina'ya sırtarak, “Üzgünüm,” dedi.

“Zoe!”

Yutkundu ve sonra küçük bir kahkaha attı, “İçeri girmek üzereydik!”

“Maeve'in suçuydu,” dedi Zoe. Maeve de arkasından, “Evet, benim suçumdu!” diye onayladı, “Çok üzgünüm.”

İçerideki mermer karoların üzerinden şakayıklarla bezenmiş sıraların dizili olduğu büyük salona doğru ilerlediler.

Seyircilerin en azından yarısı, giriş müziği olmamasına rağmen gelini gözleyerek çevreye bakınıyorlardı. Zoe, Angeline'in kocaman bakışlarını görünce gülmemeye çalıştı. O ve Victor, yanlarında bir boşluk olacak şekilde salonun ortasında oturuyorlardı. Bu iyiydi.

Angeline, onu ve Maeve'i içeri almak üzere kıpırdandı başını salladı:

"Başınıza bir şey geldi, kaza geçirdiniz sandık!" dedi ardından bir fısıltıyla, "*Burada ağaç olduk resmen.*"

Zoe ona gülümsedi ve gelinin girişi için hazırlanan müzik başlayınca önüne döndü. Gina içeri girerken duygusallaşmamak imkânsızdı.

Teknik olarak Zoe'nin patronu olan Gina, Zoe'nin tanıdığı en çalışkan kişiydi. Zoe'nin perşembe ve pazar günleri çalıştığı fantastik küçük kahve dükkânının başarısı, yiyecek ve içeceklere olduğu kadar sahibinin yürek dolusu sevgisine de dayanıyordu. Ve evlendiği adam Michael biraz sıkıcı da olsa onun yanından hiç ayrılmayan ve onu şımartmaktan zevk alan bir adamdı. Zoe bunu Gina'nın fazlasıyla hak ettiğini düşünüyordu.

Arama, Zoe'nin dairesine on dakikalık mesafedelerken Jonah'ın Bluetooth'undan geldi ve Jonah, çavuşun "Efendim," dediği anda, ihtiyaç duyduğu her şeyi öğrenmişti bile. Artık araştırdıkları şeyin bir ölüm vakası olduğu kesinleşmişti. O'Malley'in o sırada yanında olması da ayrı bir şanstı. Ekibin üç üyesi arasında en fazla şiddet karşıtı olan oydu ve Jonah'ın şimdi görmeyi beklediği şey bir şiddet sahnesiydi.

Lightman ve Hanson'ı oraya getirdiğinde, işler daha kolay olacaktı. Olay yeri inceleme ekipleri, post-it notları, okları ve etiketleriyle orada olacaktı: Bütün bu takım taklavat sayesinde bir cinayet mahalli oldukça tahammül edilir hale geliyordu. Olay yerinde sanki acı çekerek ölmüş bir kişi değil de sadece sayısız kanıt parçası varmış gibi görünüyordu.

Mondeo'yu, kuzeyde A35'te sona eren, banliyö görünümlü meskenlerle çevrili bir cadde olan Latterworth Yolu üzerine park etti. Jonah ve O'Malley, cumbalı alçak pencereleri ve dikdörtgen şeklinde ön bahçeleri olan, tümü beyaza boyanmış, 1930'lardan kalma aynı görünümlü düzinelerce evin önünden geçtiler. Zoe'nin binası bölgedeki tek sıradışı yapıydı. Bina Jonah'a, sanki iki yarı müstakil ev üzerine inşa edilmiş ve bu nezih çevreyi umursamadan tasarlanmış gibi bir izlenim verdi. Tamamen modern, agresif ayrıntılara sahip, köşeli, basamaklı bir cephesi vardı.

Kapıda duran bir memur tarafından içeri alındılar. Angeline Judd olmalı; inanılmaz derecede zayıf bir kadın, bir kadın toplum destek memuruyla beraber, önünde bir fincan kahve ve yanında bir dizi buruşuk kâğıt mendille bir pencere kenarında oturuyordu. Yüzündeki gözyaşı izleri sanki birer yara izi gibi görünüyordu.

Toplum destek memuru Jonah’a başıyla selam verirken, Angeline ona vahşi bir hayvan görmüş gibi baktı.

“Ben Başkomiser Sheens,” dedi Angeline’in önünde durarak, “Zoe’ye ne olduğunu araştırmakla görevliyim. Size birkaç sorum olacak, eğer sakıncası yoksa...”

Kısa bir aradan sonra gözlerini ondan ayırmadan, “Tabii,” dedi Angeline. “Tabii, cevaplarım.”

Büyük boy gri bir hırka ve tayt giymiş Angeline’e bakarken ne kadar zayıf olduğunu fark etmemek zordu. Kolları ve bacakları neredeyse iskelet gibi görünüyordu, inanılmaz derecede ince bedeni yüzünü olduğundan büyük gösteriyor, gözleri de bir oyuncak bebeğinkiler gibi kocaman görünüyordu. Kısa, kabarık saçları da bu etkiyi artırıyordu.

Hasta olup olmadığını merak etti ve bu onda karmaşık duygular yarattı. Görünüşü çocuk gibiydi. Bu da Jonah’ın koruyucu içgüdülerini ortaya çıkardı.

Kendilerine yardım etmeyi kabul edip sorularını cevaplayacağı için müteşekkirdik olduklarını söyleyerek söze nazik bir tonda başladı. Gerçi Angeline’in yaptığı da Jonah’ın söylediği her şeye başını sallayıp gözünden sicim gibi yaşlar akıtmanın pek de ötesine geçmedi.

Zoe’nin, bildiği bir düşmanı yoktu. Para sıkıntısı da yoktu. Yakın zamanda bir tartışma yaşamamıştı. Tuhaf bir davranışı da yoktu.

Sonunda Angeline üstüne basa basa, Zoe'nin “çok nazik” biri olduğunu söyledi.

Devam etmeden önce birkaç kez yutkundu, sonra da Zoe'yi üniversiteden beri tanıdığını söyledi.

“Siz de sanatla uğraşıyor musunuz?” diye sordu Jonah, gülümseyerek.

“Ah. Hayır. Benim... Dans üzerine yüksek lisansım var.”

Jonah, Zoe'nin erkek arkadaşıyla konuşmaları gerektiğini söyleyinceye kadar aldığı tüm tepkileri hemen hemen aynıydı. Sonra Angeline'in gözleri keskin bir şekilde ona odaklandı:

“Aidan'ı mı kastediyorsunuz?”

“Sanırım bize bu konuda da bilgi vermeniz gerekecek,” dedi Jonah, ismi dikkatlice defterine not alırken. “Bize onu kontrol etmemiz gerektiğini söyleyen erkek arkadaşydı ancak iletişim bilgilerini bırakmadı.”

“Bende var,” dedi Angeline ve telefonunu çıkardı. Numarayı okudu ve Jonah not defterine yazdı. “Tekrar bir araya gelebileceklerini düşünüyordum,” dedi ama bunu söyleme şekli, sanki kişisel bir yarası varmış izlenimi doğurdu.

“Ayrılmışlar mıydı?”

“Evet, birkaç kez.”

“Birlikte yaşamıyorlar mıydı?”

Angeline başını salladı: “Zoe yalnız yaşıyordu. Bir ara bir arkadaşıyla kaldı. Ama sonra buraya çıktı.”

“Ne zamandı?”

“Sanırım... Hazirandı.”

Jonah yavaşça başını salladı. “Daha sonra karakola gelebilirseniz harika olur,” dedi. “Ama bu arada, eve gidip biraz toparlansanız iyi olur. Arayabileceğiniz kimse var mı...”

Angeline başını salladı ve sonra aniden yeniden gözyaşlarına boğuldu. “Annemi arasam iyi olacak. Ben genellikle... Genellikle Zoe’yi arardım.”

Zoe’nin dairesi de binanın dışı kadar modern ve katı hatlara sahipti. Seyrek döşenmiş bir daireydi. Yaşam alanının iki köşesinde koliler yığılıydı. Şık, siyah mutfağın kullanılan bir yer olduğu belliydi. Fırında yemek lekeleri vardı. Tezgâh üzerinde kırıntılar görülüyordu. Kenarda, dibinde kırmızı şarap kalıntıları olan bir çift kadeh göze çarpıyordu.

Jonah, O’Malley’e, “Muhtemelen dün gece bir ziyaretçisi vardı,” diye mırıldandı.

Mutfağın bir köşesinde, bir kâse kedi maması ve su çanağı vardı ama kedinin kendisinden hiçbir iz yoktu. Polis geldiği için belki de kaçıp bir yerlere saklanmıştı.

Kapının sağında bir masa duruyordu ve yüzeyini bir masaüstü bilgisayar kaplamıştı. Ekranın alt köşesinde turuncu bir ışık devamlı yavaşça parlayıp sönüyordu. Uykudaydı, henüz kapanmış değildi. Altında Jonah’ın dokunmak için can attığı ancak siber ekibe bıraktığı bir telefon vardı.

Odanın diğer tarafında, boş bir alana bakan tekli bir koltuk vardı. Televizyon yoktu. Resim yoktu. Ötesinde sadece iki ambalaj kolisi vardı, bunlardan birinin üzerinde keçeli kalemle “Heykeller” yazıyordu.

Bu ruhsuz ortam Jonah’ı şaşırtmıştı. Bomboş bir yerdi. Bir sanatçıdan beklenmeyecek kadar boş. Angeline, haziran ayından beri burada yaşadığını söylemişti. Ama o beş ay boyunca ambalajları açmamış ve evi dekore etmemişti.

Masaüstü bilgisayara yaklaştı. Yanında bir cep telefonu vardı. Bir göz atmak için can atıyordu ama siber ekip bunun

için vardı. Yine dokunamadığı masaüstü bilgisayar, muhtemelen mutfak penceresinin manzarasına karşı olması için, kullanıcının sırtını kapıya çevirecek şekilde yerleştirilmişti.

Sonra yatak odasına açılan dipteki kapıya geçti. İlk müdahale ekipleri, kadının banyoda bulunduğunu söylemişti. Soldaki kapı.

Açık kapıya dokunmadan aradan geçti ve sonunda Zoe'yi gördü. Cesedi küvetin içinde arkasına yaslanmış olarak duruyordu. Su durgun ve kanıyla tamamen bulanıktı. Küvetin bir ucunda, su yüzeyinde sadece omuzları, başı ve üst kolları görünüyordu. Daha aşağıda dizleri iki küçük ada oluşturunuyordu. Ne yarası varsa yüzeyin altında, koyu kırmızı renkteki suyun içinde gizliydi.

Küvetin kenarından dışarı iğne kadar ince bir çizgi boyunca koyu kan izleri uzanıyor ve nihayet kırmızı saplı bir bıçakta noktalanıyordu. Stanley bıçağı, diye düşündü Jonah. Sanatçı bıçağı.

Jonah, bakışlarını kısa bir süreliğine önce kadının başının üstünde bir topuz haline getirilmiş kıvrık saçlarında, sonra da morumsu bronz ve donuk yüzünde dolaştırdı. Gözleri kapalıydı, ancak uyuyor gibi bir görüntüsü yoktu. Yüzünde açık bir ölüm boşluğu vardı.

O'Malley'in, omzunun üzerinden, Jonah'ın durduğu yerde durma sırası kendisine gelsin diye eğile eğile süzüldüğünü hissedebiliyordu.

O'Malley'in düşüncelerini de öğrenmek üzere geri çekildi. İntihar gibi görüldüğünü söyleyecekti. Kesinlikle ve kesinlikle öyleydi. O iki ihbar olmasa aksini düşünmek mümkün değildi. Hem o ihbarların da güvenilirliği tartışmalıydı.

Telefonu çaldı ve ekrandaki yazıyı okurken içini çekti. O'Malley'e, "Zoe'nin babası," dedi. "Sen bakarken ben onunla konuşayım."

Ailelerle yapılan ilk görüşme hiç de kolay olmuyordu. Zoe'nin babası nefesini kesen hıçkırıkları nedeniyle zar zor konuşabiliyordu ve telefonu Zoe'nin annesine verince, o da Jonah'a bunun neden olduğunu defalarca sordu. Elbette bu sorunun cevabı yoktu. Genelde bu ilk konuşmalar sırasında söylenecek bir şey bulmak zor olurdu.

Onları sakinleştirmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Onlara kızlarının ölümünün hızlı olduğunu ve acı çekmediğini söyledi. Ilık banyo suyunun muhtemelen onun kanamadan hızla ölmesine yardım etmiş olduğunu açıklamayı düşündü, ama bunlar henüz onlara söylemeye hazır olmadığı ayrıntılardı. Şu anda başa çıkmaları gereken yeterince dert vardı.

"Lütfen bana gerçeği söyleyin," dedi Zoe'nin annesi bir ara, "Şey değildir... Bunu kendi kendisine yapmamıştır, değil mi?"

Jonah derin bir nefes alıp verdi. "Korkarım olay yerini yakından inceleyip ve son birkaç günde olanları ortaya çıkar-madan bunu bilemeyeceğiz."

Onlara Southampton'a gelmek isteyip istemediklerini sordu. Kimlik doğrulama işlemlerini ve onlara bizzat anlatması gereken şeyleri düşünüyordu.

"Tabii şu an burada olmanız şart değil," diye de ekledi. "Kimlik doğrulama genellikle bir video bağlantısıyla da yapılıyor." Böylesinin daha az ıstıraplı olabileceğini *söylemekten vazgeçti*.

"Hayır," dedi Zoe'nin annesi, "gelmek istiyoruz. Hemen şimdi. En kısa zamanda."

Olay Yeri İnceleme ekibini beklerken Jonah, durum hakkında düşünmeye çalıştı. Bugün muhtemelen çok uzun bir gün olacaktı. Takvimini zihninde açtı ve cuma akşamlarına pek fazla program koyan biri olmadığı için memnun oldu. Genelde annesini görmeye cumartesi günleri gitmeye çalışıyordu, ancak annesi sekiz yıldır ilk kez uzaktaydı.

Yaşı oldukça geçkin Katolik annesinin, yerel Anglikan kilise topluluğu tarafından korumaya alınması onu çok şaşırtmıştı. Kilise cemaati, annesinin gerçekten yardıma ihtiyacı olduğuna karar vermiş ve alkolle baş başa geçirdiği zamanı büyük ölçüde azaltan bir dizi faaliyet planlamıştı. Jonah'ın buna itirazı olamazdı. Kilise hanımlarının, yolları kesiştiğinde attıkları hafif suçlayıcı bakışlara rağmen, Jonah için büyük bir rahatlama olmuştu bu. Yine de annesinin, hepsinden nefret ettiğine karar vermesi an meselesiydi. Ya da her an hepsine affedilmeyecek küfürler edebilirdi. Ona yardım etmek için gösterilen her türlü çabayı boşa çıkarmayı huy haline getirmişti.

Özetle, cumartesi günü pekâlâ çalışarak geçirilebilirdi. Gerçi bisiklet arkadaşı Roy ile cumartesi akşamı buluşması da tehlikeye girebilirdi. Adalet adına bu özel etkinlikten de memnuniyetle vazgeçebilirdi. Hem boş olsa bile oraya gideceği zaten şüpheliydi. Cinayet soruşturmaları ve içkili geceler pek de birbiriyle uyumlu şeyler değildi.

Ekibi muhtemelen çoktan kendi planlarını yapmıştı bile. Büyük olasılıkla vazgeçmeye pek de yanaşmayacakları planlardı. Muhtemelen Ben ve Juliette'e neler olduğunu anlatmanın zamanı gelmişti.

Hanson, Şef aradığında kendini tamamen evrak işlerine kaptırmıştı. Telefonu tam dört kez çaldı. Bu sırada Hanson, geldiği satırı karaladı ve rahatsız olmuş görünmemek için sesini ayarladı.

“Şef?”

“Lightman orada mı? İkinize de aynı anda anlatmak daha kolay olur.”

Hanson sözün nereye varacağını ses tonundan anlayabiliyordu.

Lightman ile göz göze geldi ve “Evet, burada,” dedi, “sesinizi toplantı odasına aktaracağım.”

Toplantı düzeni alındıktan sonra ikisi de sessizliğe büründü ve Sheens onlara Zoe’nin nasıl bulunduğunu anlattı.

“Klasik bir intihar düzeneği,” dedi Şef, “ama bize saldırıya uğradığı söylendi. Bu da ilk olarak erkek arkadaşının izini sürmek anlamına geliyor. Sizden birine de olay yerinde ihtiyacım olacak ve korkarım hanginiz gelecekse oldukça geç vakte kalacak. Olay Yeri İnceleme yeni geldi, aile yolda ve otopsi talep ettim. Patolog da yolda.”

“Üzgünüm amirim, ben gelemem,” dedi Lightman. Hanson ona Şaşkınlıkla baktı. “Saat dörtte çıkmam gerekiyor.”

Hanson kulaklarına inanamıyordu, ne planıydı bu? Bugün cumaydı. Bar gecesi. Devamlı bara gittikleri gece. En azından son dört aydır öyleydi. Eğer başlarına bir bela gelmemişse Anchor’un yoluna düşer ve sekiz veya dokuza kadar orada kalırlardı. Lightman asla iki biradan fazla içmezdi ve nadiren konuşurdu, ama her zaman gelirdi.

“Sorun değil,” dedi Şef, “Juliette?”

“Ben gelirim,” dedi Hanson.

Jonah, Zoe Swardadine'in adresini okudu ve Hanson not aldı.

Arama sonlanınca dikkatle Lightman'ı izlemeye başladı. Lightman not almayı tamamladı ve ayağa kalktı. Düşüncelerini okuması her zamanki gibi zordu ama Hanson neler olup bittiğini çok merak ediyordu.

"Tipik," dedi Hanson da ayağa kalkarak. "Şantaj dosyasına girmem üç haftamı aldı ve şimdi nihayet yol almışken başka bir işe çekiliyorum."

"Ah, üzgünüm," dedi Lightman sırtarak, "benim hatam. Sana borçlandım."

Sonra daha fazla açıklama yapmadan toplantı odasından çıktı. Hanson, tarifi imkânsız bir huzursuzluk içinde arkasından bakakaldı. Oysa açıklasa bir zararı olmazdı, diye düşündü.

Gerçi belki de bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Cuma gecesi idi ve Lightman, kadınların dikkatini çekme konusunda herhangi bir sorun yaşamıyordu. Bar gecelerinin klasiği haline gelmişti. Devamlı birileri gelir ve onunla konuşmaya çalışırdı. Hem Hanson, geçmişte birileriyle çıktığını da biliyordu.

Pekâlâ, diye düşündü. Ben işin zorunu yaparken, o gitsin, birileriyle buluşsun.

Düğün sonrası parti iki ayrı gruba ayrılmıştı: Bir grup otelin ince uzun barında sıcak ve gürültülü bir keşmekeşte, diğer grup ise salonun diğer ucunda hâlâ yedi sekiz masanın dolu olduğu zarif bir şekilde aydınlatılmış büyük yemek salonunda sohbetleydi..

Zoe başlangıçta bara gitmek niyetindeydi ama sonra oraya ulaşmak için göstereceği yoğun çabayı düşünerek bundan vazgeçti. Bar bedava olunca, insanlar çok içki içiyor, kuyruğu geçip de sipariş verebilenler gereğinden fazla içki alıyor, böylece bir kısır döngüdür gidiyordu. Angeline'in Maeve ile yoğun bir sohbete daldığı yemek salonuna Zoe, eli boş döndü.

Tahmin edilebileceği gibi Maeve, Angeline'e pozitif düşünme üzerine ateşli bir konuşma yapıyordu:

“Bak, demek istediğim, bu konuda çok konuştuğumu biliyorum, ama bu sadece kendine neşelenmeyi telkin etmekten ibaret değil. Mutlu olmayı *tercih etmekten* bahsediyorum. Kendine içten ve yüksek sesle çok değerli olduğunu söyleyeceksin.” Maeve elini yüzünün önüne, avuç içi kendisine bakacak şekilde getirdi. “Bunu ayna karşısında doğrudan kendime söyleyeceğim. Diyeceğim ki, ‘Güçlüyüm, güzelim ve sevmeye değerim.’ Bu çok işe yarıyor.”

Zoe gülümsemekten kendini alamadı. Maeve, pozitif düşünceye Tanrı'ya inanır gibi kararlı bir şekilde inanıyordu. Kendisini ve hatta onu aşağılayan insanları bile ne kadar çok

sevdiğini tekrar tekrar söyleyip duruyordu. Sorun şuydu ki Maeve, mizaç olarak sabırlı ve pozitif bir insan değildi ve bütün bunları kendisine kaç kez söylese de gerçek yüzünün parlamaya çıktığı zamanlar çok oluyordu. Aslında her şeyden usanmış, diğer insanlara hem ihtiyaç duyan hem de onları sinir bozucu bulan biriydi.

Maeve'in sağındaki Victor, masaya bırakılmış mesaj taşlarıyla oynuyordu. Aslında üzerlerine bir şeyler yazılacak ve bir kavanoza konacaklardı, ancak Victor umursamaz bir tavırla taşları bir araya topluyor, onları üst üste yığıyordu. Keyfi pek de yerinde değilmiş gibi görünüyordu. Bu şaşırtıcı değildi. Muhtemelen sabahın dördüne kadar oyun oynamıştı ve iyi dinlenmiş olsa bile sosyal etkinlikler konusunda hiç de iyi sayılmazdı.

Zoe onun yanındaki sandalyeye oturdu ve onu bu durumdan sıyırmak için ne söyleyeceğini düşünmeye başladı. Salonun başındaki orkestra her ne kadar hatırlamayacak insanlardan oluşuyorsa da onu dansa kaldıramazdı. Victor daha önce hiç dans etmemişti.

Zoe da kendini yorgun hissediyordu. Akşam yemeğinde bir dizi gergin an yaşanmıştı. Gina'nın elli yaşındaki, patavatsız, kendini beğenmiş kuzeni, Angeline'in somon füme tabağını "Çok pembe," diye mırıldanarak ittiğini görünce ona "Hadi! Ye bitir! Sıska kızlardan kimse hoşlanmaz!" demişti.

Bu sözün Angeline üzerindeki etkisi ani ve yıkıcı olmuştu. Yüzünün tüm rengi uçup gitmiş, hemen kalkıp dışarı fırlamıştı. Maeve, yüzünde çaresiz bir ifadeyle Zoe'ye bakarak başını sallamış ve Zoe aceleyle Angeline'in peşinden koşmuştu. Onu tuvalette, kabinlerden birinde ağlarken bulmuş ve partiye yeniden dönmeye ikna etmesi yirmi dakikasını almıştı.

O zamana kadar, başlangıç tabakları kaldırılmış ve onların yerini alan sığır *wellington* neredeyse buz gibi olmuştu.

Huzurlu geçen bir on dakikanın ardından Maeve, gelinle konuşmaya gitmiş ve yolda tökezleyip, kırk yaşlarında, fil-dişi rengi ipekten döpiyesli, zayıf bir kadının giysisine kırmızı şarap dökmüştü. Elbette zor bir durumdu ama kurbanı, Maeve'in bolca dilediği özürlerden sonra bile, öfke ve kin dolu davranmayı sürdürmüş, yardım tekliflerini geri çevirip, her şeyin mahvolduğunu ve zararının ödenmesi gerektiğini söylemeye devam etmişti.

Maeve sonunda geri çekilip yüksek sesle, "Demek elbisesine şarap döküldü. Bu kadar abartmana gerek yok. Biraz büyü ve her zaman her şeyin istediğin gibi gitmeyeceğini kabullen, tamam mı?" demişti.

Zoe, uzaklaşırken arkadaşına bir beşlik çakmayı çok istemiş ama gelin ve damadın o tarafa baktıklarını düşünerek bu isteğini bastırmak zorunda kalmıştı. Yine de Gina ile göz göze gelince ona göz kırpmıştı.

Victor, akşam yemeği boyunca uslu durmuş ve hatta Gina'nın diğer kuzenini dostane bir siyasi tartışmaya dahil etmeyi başarmıştı. Sohbetlerde de nezaketini korumuş ve öfkesini kontrol altında tuttuğu için Zoe'yi çok memnun etmişti.

Ancak şimdi yanına oturunca bir şeylerin kötüye gittiğini hissetmeye başlamıştı. Zoe bu işaretleri biliyordu. Victor gitgide kötü bir havaya bürünüyordu. Onu bu durumdan uzaklaştırmak da genellikle Zoe'ye düşerdi. Ama o bile her zaman başarılı olamıyordu. Onu zapt etmenin yollarını bulmaya çalışmak yorucu olabiliyordu.

Dikkatini bir noktaya çekmek için, "Lanet pastaya da bak!" dedi ve ayağa kalktı.

Victor kalkmadı, Zoe da o harika pembe-beyaz şahesere yaklaştı ve fotoğrafını çekmek için telefonunu çıkardı. Gina yapmıştı, biliyordu. Tanrım, bu işte çok iyiydi.

Victor'un gelip katılmasını bekledi ama o istifini bozmadı. Sonunda onun yerine yanında beliren Felix oldu. Diğer garsonların deyimiyle gümüş tilki. Kahve dükkânlarının müdavimlerinden biriydi, her zaman zarıftı ve ellisini geçmiş insanlar arasında Zoe'nin en yakışıklı bulduğu adam oydu. Zoe da diğer kadın baristalar gibi, onunla cilveli şakalaşmalara giriyordu. Felix'in cesur cevapları her zaman günün en çok anlatılan hikâyelerine dönüşüyordu.

Onu burada, her zamankinden daha şık bir takım elbise ve gök mavisi bir kravatla görünce, gülümsemekten kendini alamadı. "Şu haline bir bak, yakışıklı seni."

Felix de ona sarılmak için hafifçe eğilerek, "Ben de ay-nısını söyleyecektim," dedi. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve ekledi: "İşyerinde de bunları giymelisin."

"Ha, birkaç dakika içinde mahvolur," diye karşılık verdi Zoe. "O siyah tişörtlerin ne kadar çok lekeyi gizlediğini bilemezsin." Elini Felix'in koluna koydu. "Seni burada gördüğüme sevindim. Yemek servis edilirken yoktun."

"Geç kaldım," dedi Felix, ufak bir iç çekişle. "Kiracım kapıda kalınca, haftalardır anahtarlarının kayıp olduğunu, kapıyı kilitlemeden girip çıktığını öğrendim. Ben de gidip yeni bir kilit alıp takmak zorunda kaldım." Kafasını salladı Felix. "Kiracı seçerken, organizasyon yeteneklerini ölçen mülakat soruları eklemeyi düşünüyorum. Ve belki bir de erteleme testi."

"Ooo, ben yardım ederim!" Zoe gönüllü oldu. "İnsanların yalan söylediğini nasıl fark edebileceğimize dair bir belgesel izledim."

“İşe alındın,” dedi Felix, “eğer başarırısan, düğün pasta-mın yüzde onunu alabilirsin.”

“Hey! En az yarısını isterim.”

“Bak ne diyeceğim, sana bir cin ısmarlayayım, bütün pas-tayı sen al, ne dersin?”

“Bara gitmeye cesaretin varsa ne ala,” dedi Zoe, tek ka-şını kaldırarak.

Felix kolunu Zoe’nin omuzlarına attı. “Bu nedenle sen de gelip beni korusan iyi edersin.”

Sonra Victor aniden orada belirdi ve kısık, düşmanca bir ses tonuyla, “Affedersiniz. Ona dokunmak için izin aldınız mı?”

Felix’in kolu düştü ve Victor’a endişeyle baktı.

“Victor, sorun değil,” dedi Zoe, problem olmadığı izle-nimi vermeye çalışarak. “Sadece bardan içki alırken ona yar-dım edecektim.”

Victor, Felix’e yarım adım daha yaklaştı. “O şu an me-saide değil. Gidip kendi içkinizi alın, onu da bırakın, eğlen-mesine baksın.”

“Victor,” dedi Zoe, yüzünün alevlendiğini hissederek.

“Sorun değil,” dedi Felix sakince. Kolunu çekti ve Victor’a başını salladı. “Arkadaşlarınız için endişelenmenizi anlıyo-rum. Buralar içkinin su gibi aktığı ve insanların hassaslaş-tığı yerler. Birbirinize göz kulak olmanız güzel.”

Uzun ve gergin bir sessizlik oldu, Victor öylece Felix’e ba-kıyordu. Victor gerçekten dik dik bakmayı iyi beceriyordu. Zoe onun daha genç ve daha güçlü erkekleri ürküttüğünü görmüştü. Ama Felix korkmuş görünmüyordu.

Salonun diğer ucunda mikrofonlarını test eden orkestra üyeleri yüzünden bakışları dağıldı. Felix gülümsedi: “Ben bara gidiyorum. Siz gençler, gidin ve dans edin.”

Zoe, Victor'un kolundan tuttu ve Felix'in gidişini izlerken ön kolundaki kasların sertliğini hissetti. Gülmeye çalıştı. "Biz genç insanlarız. Yani *dans etmemiz* gerekiyor."

Victor, "Dans etmeyeceğim," dedi. Hâlâ Felix'in arkasından bakıyordu.

"Gerçekten de," dedi Zoe, "onun için endişelenme. Flört etmeyi seven yaşlı bir adam sadece o; haddini aştığını düşünürse utançtan yerin dibine geçer."

"Eşcinsel mi?" diye sordu Victor.

"Evet, bütün kızlar öyle düşünüyor," dedi Zoe, tahmin ettiğinden daha emin bir tonda. Gerçekte, Felix'in cinsel tercihinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama ne olursa olsun umurunda da değildi. Tanrı aşkına, o babasının yaşındaydı.

Müziğin sesini duyan misafirler yemek salonuna akın etmeye başladılar. Zoe, Gina ve Michael'ın ilk dansı yapıp yapamayacağını merak etti, ancak çalan müzik hareketli bir şeydi. Diğer konukları dans ettirmek amacıyla çalındığı belliydi.

"Bar boşalıyor," dedi Zoe. "Git ve Angeline'i şu hayat derisinden kurtar, ben de bize biraz Jägerbomb alıp geleyim."

Victor ona şüpheli bir bakış attı, ama Zoe onu dürtünce harekete geçti.

Zoe ondan ayrılırken gülümsedi, ama içeri doluşmakta olan kalabalığa doğru ilerlerken kendini daha da yorgun hissetti. O ve öfkesi için endişelenmek, fazladan bir ağırlık taşımak gibiydi.

Bara bu sefer daha kolay ulaşabildi, gözleri Felix'i arıyordu. Onunla Victor hakkında biraz konuşma ihtiyacı hissetti. Özür dilemek istedi. Anlayabileceğini düşündü. Ama şu anda misafirler arasında göze çarpmadan durabilmek ve sohbet etmek zorunda kalmamak ona daha cazip geliyordu.

Sıraya girdikten sonra, o içkisini alana kadar bar boşaldı. Sadece o, sağında bir çift ve solunda yüksek bir taburede yalnız biri vardı.

“Ne alırdınız?” diye sordu barın arkasındaki kız.

Her nedense, *shot* içecek siparişi verirken hep aynı şey oluyordu. Zoe küçük bir sayıyla başladı ve ardından alıcılar listesine zihninde daha fazla kişi eklendikçe sayıyı artırdı. “Dört Jägerbomb... Hayır, hayır, sekiz olsun,” dedi.

Yelekli kız ona daha önce hiç bu kadar harika bir sipariş almamış gibi gülümsedi. Bar taburesindeki adam ona bakmak için döndü: “Bunların hepsi senin içinse bundan etkilirim, itiraf edeyim.”

Zoe ona baktı; deri ceketini, koyu saçlarını, keskin elmacık kemiklerini ve hafif somurtan, dolgun dudaklarını süzdü. Ona bütün gün verdiği gülümsemelerden biraz farklı bir şekilde gülüyordu. Bu daha... teklifsizdi. Ve garip bir şekilde daha samimi.

“Beni kışkırtmayın,” dedi ve güldü Zoe. Gerçekten bilinçli bir karar değildi. Gülümseyerek karşılık vermemek elinde değildi. Yanaklarındaki gamzelerin zonkladığını hissediyordu.

“Ah, zor bir gün müydü?”

Zoe kafasını salladı, “Bu bir düğün. Tabii ki zor bir gündü.”

Adam derinden güldü: “Gelinin veya damadın yakını değilsiniz o zaman?”

“Ah, aslında öyleyim,” dedi Zoe, bir an için bardaklara Jägermeister dolduran garson kızı izleyerek, “kastettiğim onlar değil.”

“Hangisi?”

“Hangisi derken? Ah. Gina’yı tanıyorum.” Adama baktı, “Siz?”

İfadesinde parıldayan bir şeytanilikle onun yanından geçerken bir an öne doğru eğildi. “Hiçbiri. İçki içmek istemiş-tim, baktım bedava içki var, ben de daldım.”

Zoe kahkahasının tonuyla şaşkınlığını ele verdi: “Bu korkunç!”

“Biliyorum,” dedi adam, “bunu karşılayabilirler mi dersiniz?”

“Muhtemelen,” dedi Zoe, “ama tahminle iş yapmazdım. Bazılarımızın ahlaki değerleri var biliyorsunuz.”

“Barın benim tarafımda oturanlarında yok,” diye cevapladı adam ve cin toniğe benzeyen bir şeyi kaldırıp kalanını ağzına boşalttı.

Zoe yutkunurken adamın boğazını izledi, bakışları boynunun, omuzlarının ve karnının üzerinden geçti. Adamın yaşı biraz büyük olmalıydı. Felix kadar yaşlı değildi ama kesinlikle otuzlu yaşlarda vardı. Ashında, bir flört uygulamasında eleyebileceği türden bir yaştı.

Ama aynı zamanda adamın formu yerindeydi. Duruşundan belliydi. O gömleğin altında dolgun kaslar olduğuna bahse girebilirdi.

Sonra bakışlarını başka yöne çevirdi, çünkü tanıştıktan bu kadar kısa sonra ona böyle bakmaya başlaması kesinlikle iyi bir fikir değildi.

Bar görevlisi neşeyle, “Hepsi tamam,” dedi. Zoe, şot bardaklarının Red Bull bardakları arasında ustalıkla dengelenerek dizilmiş olduğunu fark etti. Onları diğer salona taşımak o an gözünde büyüdü.

“Dört tane daha hazırlar mısınız?” dedi barda oturan komşusu. “Affedersin. Ben de katılmak istiyorum.”

Garson kız bunu memnuniyetle karşıladı. Zoe başını hafifçe salladı. “Dört tane mi içeceksiniz?”

“Kişi başı ikişer olarak düşündüm.” dedi adam. “Kimse -ama kimse- Jägerbomb’a hayır diyemez.”

O kadar alaycı bir şekilde söyledi ki bunu, Zoe gülmekten kendini alamadı. Aslında durdurması oldukça zor olan o kahkaha krizlerinden biri gelmişti. Zoe adamın önündeki iki bardağı da içtiğinde adam henüz başlamamıştı. Bir dahaki sefere daha hızlı davranacağını söyledi.

“Bir dahaki sefer olacağını kim söyledi?” dedi Zoe ama söylerken gülümsüyordu.

“Vicdanının küçük sesi,” diye karşılık verdi adam, “Aidan’ı içerken yalnız bırakma. Bak şu zavallı adama. Başka kimseyi tanımıyor,” dedi.

“Çünkü başkasının partisindesin!” dedi Zoe, biraz öfkeyle biraz da bu isimden etkilenererek. Ortaokulda Aidan adında bir takıntısı vardı. Davul çalan uzun saçlı bir çocuk.

“Başkasının partisinde olduğum için çok mutluyum,” dedi adam gayet ciddi bir edayla ve bir anda Zoe’yi hazırlıksız yakaladı. “Pekâlâ, söyle bana,” diye devam etti. “Düğün neden zor oldu? Uzundur süregelen bir kan davası mı?” diye ekledi. “Erkek arkadaşınla mı tartıştın? Ya da eski erkek arkadaşınla?” Biraz duraklamadan sonra: “Yoksa kız arkadaş mı?” dedi.

“Hayır,” dedi Zoe, nedense bu sohbetten aldığı zevki gizlemek için çaba sarf ediyordu. Adam sevgilisi olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu ve bu merak Zoe’yi zevkten dört köşe ediyordu. “Arkadaşlarla sorun oldu biraz. Bazıları zor zamanlar geçiriyor. Kavga, dövüş onlar arasında, bende değil. Ben iyiyim.”

Adam ona düşünceli bir bakış attı ve sonra “Bu utanç verici... Yani iyi olman değil, diğerlerinin durumu.” Sıra sıra bardaklara baktı, “Bunların tamamını taşıyamazsın, biliyorsun...”

Zoe onlara baktı ve yine kahkahalara boğuldu: “Evet, biliyorum. Hep böyle yapıyorum.”

“Kibarlık edip bir kısmını senin için taşımayı teklif edebilirim,” dedi adam.

Bu fikir, Zoe’yi tuhaf bir endişeyle doldurdu. Gelip arkadaşlarıyla konuşursa, gecenin geri kalanında o da gruba eklenmiş olurdu. Ancak başka bir olgun adamla geri dönmesi durumunda Victor’un olası tepkisini düşünmek bile istemiyordu.

Ancak o itiraz etmeye kalmadan Aidan devam etti, “Ama centilmenlik konusunda pek iyi değilim. Bu yüzden ben şimdi hayatını kolaylaştırmak için içmeye devam etmemizi önereceğim.”

“Bunu diğerlerine nasıl açıklayacağım?” diye sordu Zoe, “Yirmi dakika boyunca ortadan kaybolup, sonra eli boş dönmek?”

“Sen de geri dönme,” dedi omuz silkerek, o şeytani gülümsemelerinden biriyle.

Zoe, “Sanırım o zaman Victor küplere biner...” diye mırıldandı. Sonra şiddetli bir pişmanlık duyarak sustu.

“Bu Victor eski ya da yeni sevgilin olmadığına göre...” dedi Aidan, bardağını kaldırarak, “Olsa olsa...”

Yüzünün kızardığını hisseden Zoe, çabucak, “Sadece bir arkadaş,” dedi. “O sadece... olması gerektiğinden fazla korumacı,” dedi ve biraz da zorla güldü. “Sırf kolunu omzuma attığı için dükkânımızın müdavimlerinden gay birine posta koymaya kalktı.”

“Anlıyorum,” dedi Aidan. Zoe ona baktığında gülümsüyordu, “Bu eğlenceli olabilir.”

Janet McCullough, daireye Olay Yeri İnceleme ekibinin hemen arkasından gelmişti ve daha eşiği geçtiği anda Jonah'ın neşesi yerine geldi. Hampshire, yalnızca her suç mahalline bilfiil gelmekle kalmayan, aynı zamanda biyoloji, kimya ve adli tıp alanlarında ayrı ayrı uzman olan böyle bir bilim insanına sahip olduğu için son derece şanslıydı.

McCullough ile çalışmak da güzeldi. İnce mizah anlayışı ve süratli tavrı da aynı derecede paha biçilemezdi. Jonah onun muhakeme yeteneğine ve ayrıntılar konusundaki keskin görüşüne artık güveniyordu. O olmadan dosyaların birçoğunun mahkeme aşamasına bile gelemeyeceğini çok iyi biliyordu.

McCullough, gülümsedikten sonra küçük plastik şeridi göstererek, "Ayak altında dolaşma, Sheens," dedi.

Jonah aynı ses tonuyla, "Elimden geleni yapacağım," diye cevapladı, "patologdan haber var mı?"

"Yirmi dakika sonra demişti." McCullough saatine baktı: "Yani beş dakika içinde burada olmalı. Buradan başlayacağız. Cesede o geldikten sonra bakacağım."

Başını mutfağa doğru eğerek, "Tezgâhın üzerinde parmak izi veya DNA almak isteyeceğim birkaç bardak var," dedi.

"Eminim alırsın." McCullough maskesini çıkardı ve Jonah'ın yanından mutfağa doğru yürüdü.

Jonah'ın telefonu tekrar çaldı. Rahatsız edici, alarına benzer zil sesi ona emniyet müdürünün aradığını söylüyordu.

“Bu cidden senin zil sesin mi?” diye sordu McCullough, inanmayan bir bakışla.

“Sadece Wilkinson aradığında,” dedi Jonah gülümseyerek ve telefonunu açtı. Koridora çıkarken, “Efendim,” dedi.

“Yeni bir cinayet dosyası aldığını duydum?” dedi emniyet müdürü, ilgilendiğini gösteren kibar bir ses tonuyla.

“Doğru duymuşsunuz. Gerçi cinayet olup olmadığı konusunu henüz netleştiremedim. İntihara çok benziyor ancak erkek arkadaşının Skype görüşmesi sırasında olaya tanık olduğu bildirildi. Olay yerindeyim ve patolog gelmek üzere.” Duraksadı. “Yvonne, işi üstlenmeme olumlu bakıyor muydu?”

“Yok, sorun etmez. Onun tarzı bir vaka değil. Dosyayı senin alman bence de iyi oldu,” dedi emniyet müdürü, “Ama şantaj davasının kapanması için büyük bir baskı var.”

“Anlaşıldı,” dedi Jonah. “Ekibimin yarısını o iş üzerinde tutacağım.”

“Güzel,” dedi Wilkinson alaycı bir tavırla. “Yani tam olarak bir buçuk kişiyi mi?”

“Kesinlikle Efendim,” dedi Jonah, onu görececek kimse olmamasına rağmen sırtarak.

“Tamam. Beni haberdar et.”

Jonah, telefonu kapatırken Wilkinson’ın en iyi tarafının bu olduğunu düşündü. Jonah’ın kararlarına güveniyordu.

Telefonunu cebine atarken dairenin kapısı açıldı ve takım elbiseli, kravatlı otuzlu yaşlarda bir adam çıkageldi. Jonah’ın daha önce gördüğü biri değildi ama patolog olmıyordu. Jonah’ın daha önceki tüm dosyalarına çok daha yaşlı ve donuk, Dr. Stephen Russell bakmıştı. Jonah bu gelenin Russell’in parlama şansı kollayan genç bir mesai arkadaşı olup olmadığını merak etti.

Muhtemelen sorun yoktu ancak Jonah endişe duydu. Görünüşe göre intihara çok benzeyen olası bir cinayet sahnesi vardı. Bir cinayet davasının peşine düşeceklerse, titiz davranmaya ihtiyaçları vardı. Mahkemede sözleri kulağa inandırıcı gelecek bir patoloğun önemini anlatmaya gerek bile yoktu.

Sakin hiçbir şeyi kaçırmayasın, diye içinden geçirdi Jonah ona başıyla selam verirken.

Jonah'ın endişeleri yersiz görünüyordu. Shaw'ın istikrarlı, metodik incelemesi, Jonah'ın tam da istediği nitelikteydi. Ayrıca yorumları da oldukça yerinde ve inandırıcıydı.

Jonah'ın ilgisini çeken ayrıntılardan biri, küvetin etrafında görünür bir kan lekesi olmamasıydı. Eğer saldırıya uğramış ve zorla küvette tutulmuş olsaydı, patoloğun söylediğine göre bir yerlere kan sıçramış olmalıydı. Kanlı parmak izleri. Ve muhtemelen banyonun her tarafına sulu kan sıçramış olurdu.

“Yani bu daha çok intihara benziyor,” dedi Jonah ama bu konuda ne hissettiğinden tam olarak emin değildi.

Patolog, “Evet, tabii bunun başka nedenleri de olabilir,” dedi.

Patoloğun eğilip Zoe'nin ağzını yakından kokladığı noktada, Jonah bir an mide bulantısı hissetti.

“İlginç. Yüzünün çevresinde kimyasal madde kokusu var.” Küvetin yanına yerleştirdiği küçük kite uzandı ve parlak mavi kapaklı küçük bir plastik tüp çıkardı. “Bir miktar örnek alacağım.”

Patolog kapağı açıp küçük, pamuklu bir çubukla beraber çekerken, Jonah sordu. “Kimyasal derken ne demek istediğini açabilir misin?”

“Henüz maddeyi tanımlamam zor, ancak kendine özgü bir aroması var. Biraz tatlı ama aynı zamanda buruk.”

“Yediği bir şey olamaz mı?”

Pamuklu çubuğu Zoe’nin cildi üzerinde gezdirirken, “Sanmıyorum,” dedi patolog. Bir tane daha aldı ve dikkatlice burunun içine soktu. “Sanırım kloroform ailesinden bir şey.” Doğruldu ve etrafına baktı. “Bu, mücadele olmamasını gayet iyi açıklar ve eğer doğruysa intihar ihtimalini saf dışı bırakır.”

“Emin olmamız ne kadar sürer?”

“Normalde pamuklu çubuk analizden önümüzdeki haftaya kadar ancak gelir ama belki Adli Tıp’taki arkadaşınız...”

“Eminim yardımcı olur,” dedi Jonah, sırtarak. McCullough, cuma akşamını laboratuvarında geçirme konusunda çok hevesli olmayabilirdi, ancak Jonah yine de yardım edeceğini biliyordu.

Hanson olay yerine geldiğinde, patoloğun muayenesini tamamlamış olduğunu görünce ister istemez rahatladı. Olay Yeri İnceleme ekibi Zoe’yi götürme hazırlıklarına başlamıştı bile.

Zoe değil, diye düşündü Hanson. Ceset. Sadece ceset.

Ama kolay olsun ya da olmasın, Başkomiser ve O’Malley’in sahip olduğu bilgilere kendisi de ulaşmak istedi ve McCullough, Sheens’e çeşitli el ve ayak izlerini gösterirken, Hanson adli tıp fotoğrafçısının makinesini ödünç alarak görüntülere tek tek baktı.

Küçük birer kare de olsalar, bakmak oldukça rahatsız ediciydi. Kanla kaplı kollar. Küvetin beyazına karşı keskin kırmızı bir renk. Başkomiserin su sıçramaması konusunda ne demek istediğini anladı. Görülen tek kan, renginin koyuluğu

yüzünden katıymış gibi görünen kıpkırmızı suyun içinde ve küvetle bıçak arasındaki incecik çizgideydi.

Banyonun farklı görüntülerine tıkladı. Dördüncüsü lavaboyu gösteriyordu. Kenarında açılmış bir kutu ilaç vardı.

Etiketi okuyamıyordu, ancak üzerine tıkladığında yakın plan görüntüsünü de buldu. Reçete, Zoe Swardadine adına düzenlenmişti ve günde bir kez 7,5 mg zopiklon içeriyordu.

Fotoğraf makinesini Sheens'e uzatarak, "Bunu gördünüz mü?" dedi. "Zopiklon... Zoe için."

Başkomiser makineye baktı. "Evet," dedi. "Ne olduğunu araştıracaktım."

"Bu bir uyku ilacı," derken Hanson'ın yanakları kızardı. "Üniversitedeyken ara sıra alırdım. O zamanlar işe yaramaz bir uykucuydum."

Başkomiser başını salladı. "Yeni bir reçete mi?"

Hanson tarihine bakarak, "Bir haftalık," dedi. "Bundan önce de uzun süredir kullandığını sanmam. Uzun süre alındığında etkisi kalmıyor. Bana dört haftadan fazla kullanmamamı söylemişlerdi."

Sheens yine başını salladı. "İlginç."

Banyo fotoğraflarında görülecek çok bir şey yoktu. Adli tıp ekibinin kapı kolunda, küvetin kenarında ve duvarda bir dizi parmak izini işaretlediği post-it ve oklar görülüyordu.

McCullough ve başkomiser şimdi ön kapının yanında çömelmiş, başka parmak izlerine bakıyorlardı. Hanson da yanlarına doğru gitti. Parmak izleri anahtar deliğinin ve kapı pervazının her yerine dağılmış, renkli bayraklara benzeyen yığınla post-it ile tespit edilmişti.

Sheens, McCullough'a, "Kilide bak," dedi ve sonra ayağa kalkıp Hanson'a döndü. "Bu bir Yale."

Hanson, “Demek ki ya kapı kilitli değildi ya da katilin anahtarı vardı,” dedi.

Victor bisikletini kahve evinin arkasındaki küçük bahçeye attı, pedalların çıkardığı gıcırdama sesinden usanmıştı. Ses haftalardır devam ediyor ve giderek kötüleşiyordu. Ama bu sadece üzerine binip de bir yerlere gittiği zamanlar aklına geliyordu, başka zaman değil. Zaten tam bir külüstürdü. Devamlı onu atıp yenisini almanın eşğine kadar geliyor, sonra vazgeçiyordu.

Arkadaki personel kapısından içeri girdi ve sıkışık mağaza dolabındaki kutuları değiştiren minik Mieke’ye başını salladı.

“Hey, Victor. Şunu bir saniye tutar mısın?” dedi ve plastik sarılı bir kahve çekirdeği paketini kollarına aldı. “Şuraları bir...”

Victor, Mieke’nin bir şeylerin yerini değiştirmesini bekledi.

“Burası perişan durumda,” diye söylendi. “Bu sabah bu kaosa tahammülüm yok.”

“Çok mu kalabalıktı burası?” dedi Victor, elindeki kahve çekirdeği paketini çevirirken. Kaygan yüzeyi, paketi tutmasını zorlaştırıyordu.

“Çok kalabalık değildi ama ben tek başımaydım.” dedi Mieke. “Luca söylemedi mi? Zoe gelmedi.”

Victor aniden rahatsız oldu. “Hasta mı?” diye sorarken sesi çatallandı.

“Bize bir şey söylemedi,” diye cevapladı arkadaşı, sonunda kahve paketini elinden alıp kutuların arasına geri attı. “Sadece gelmedi, telefonuna da cevap vermedi. Luca’nın senden erken gelmeni isteyeceğini sanıyordum.”

Victor, “Hiçbir şey söylemedi bana,” dedi ve sonra boğazını temizledi. “Zoe’ye mesaj atarım. Böyle yapmazdı hiç.”

“Öyle mi dersin? Geçen yıl yeni erkek arkadaşıyla birlikteyken pek uyumadığı için bunu oldukça sık yaptığını hatırlıyorum.”

Mieke hırçın bir tavırla dolabı kilitledi. Victor, Zoe’yi savunmak istiyordu ama o günleri o da hatırlamak istemiyordu. Onun birisiyle birlikte olduğu fikri onu... Sahi ne yapmıştı? Öfkelenirmiş miydi? Yaralamış mıydı? Kalbini mi kırmıştı?

Hepsi de aynı anda olmuştu. Çantasını sırtından savurarak önüne aldı ve içinden telefonunu çıkardı. Hepsi birden olmuştu.

Son derece kötü bir dersti. Aidan da bunun böyle olduğunu biliyordu, ama bir türlü odaklanamamıştı. Üç dört kez ne aradığı ya da ne söylemek istediği hakkında hiçbir fikri olmadan kitabının sayfaları arasında gezinirken bulmuştu kendini. Başını kaldırdığında öğrencilerini ona garip ifadelerle bakarken bulmuştu. Bazıları onun için endişeleniyor gibiydi. Bir kısmı da açıkça gülmemeye çalışıyordu.

“Üzgünüm,” dedi sonunda, “ağrıdan başım çatlıyor. Tartışmayı daha iyi bir yöne götürecek herkese açığım.”

O anda bir kahkahadır patladı ve sonra favori öğrencilerinden biri olan Leena sempatik bir şekilde, “Biraz Nurofen ister misiniz?” dedi.

“Ben iyiyim...” dedi Aidan ve sonra nefret ettiği insanlar gibi konuştuğunu fark etti. Baş ağrısından şikâyet edip de “ağrı kesici kullanmam” diyenler gibi. Aidan, şikâyet etme haklarını kaybettiklerini kabul ettikleri sürece onlardan rahatsız olmazdı. “Aslında bu harika olur,” diye değiştirdi kararını. Bir

yandan da bugün insanların gözünde bıraktığı izlenimi önemsiyor oluşu garibine gitti. Leena ilacı çıkarmak için çantasına elini soktuğunda, başında bekledi, sonra da eğilip, gürültülü bir şekilde ambalajından avucuna iki tane hap düşürdü.

Küçük bir gülümsemeyle başını sallayıp teşekkür etti.

“Pekâlâ,” dedi tekrar oturduktan sonra. “Görüşleriniz... Bakalım kimler bugün benden daha iyi durumda.”

Ve sonra telefonu çalmaya başladı. Henüz yutmadığı kırmızı kapsülleri düşürmemeye çalışarak ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken neredeyse endişeden kaskatı kesilmişti. Ekranda tanımadığı bir cep telefonu numarası görünüyordu.

Onu garip garip izleyen sınıfa dönüp, “Üzgünüm, bunu açmam gerekiyor,” dedi. Tek bir hareketle telefonu açtı ve ayağa kalktı. “Alo?”

Hattın diğer ucunda bir erkek sesi, “Aidan Poole ile mi görüşüyorum?” derken kapıya doğru yürüyordu.

“Evet,” dedi, kapıdan çıktı ve arkasından kapattı. Sanki bacakları ve kolları suyun içinde yüzüyor gibiydi.

“Ben Başkomiser Jonah Sheens. Kız arkadaşınız Zoe Swardadine’e karşı yapılan bir saldırıyı ihbar ettiniz, sanıyorum.”

Bir an ne söyleyeceğini bilemedi. İnkâr etmesi gerekip gerekmediğini de bilmiyordu. Ama onu aramışlardı. Onun kim olduğunu biliyorlardı.

“Evet,” dedi. “Evet, ettim. O şu anda...”

“Zoe’nin şüpheli bir şekilde öldüğünü söylemek durumundayım,” dedi ses ona sakın bir şekilde, “bunun çok üzücü bir haber olduğunu biliyorum.”

“Evet,” dedi yine, konuşması kendine bile aptalca yankı gibi geliyordu, “Evet...”

Aklına söyleyecek başka bir şey gelmedi ama polis konuşuyordu. Onlarla konuşmak için karakola gelmesini istiyordu.

“Peki,” dedi Aidan, “ama şu anda dersteyim... Sanırım beş gibi orada olabilirim...”

Aslında “*Saat beş gibi kendimi toparlayabilirim,*” demek istiyordu.

“Saat beş uygundur,” dedi polis, “teşekkür ederim, Bay Poole.”

Vücudunda oraya buraya pompalanan kanın sesi dışında hiçbir şey duymuyordu artık. Bakışları şeker kırmızısı Nurofen'lere takıldı ve onları işe yarayacaklarına dair garip bir inanç dalgasıyla ağzına atarak yuttu.

Sonra yavaşça sınıfa geri döndü ve öğrencilerinin bakışları arasında sandalyesine oturdu. Onlara bakmakta zorlanıyordu. Herhangi bir şeye odaklanmakta da zorlanıyordu.

“Evet. Çok önce yapmam gerekeni yapacağım ve dersi yeniden işe yarar hale geleceğim bir güne erteleyeceğim.” Yine kahkahalar duyuldu. “Size haber veririm. Kırk dakikalık beklenmedik özgürlüğün tadını çıkarın. Bunu iyi değerlendirin.”

Utangaç öğrencilerden birkaçı saniyeler içinde gittiler ve geri kalanların çoğu onları takip etti. Leena, makalesini ve defterini yavaşça topladı ve “Umarım daha iyi hisseder-siniz,” dedi.

“Teşekkür ederim,” diye cevapladı Aidan, başını sallayarak. Leena'ya normalde yaptığı gibi gülümsemeyi başaramadı. Bunu yaptığında Leena'nın yüzü genellikle biraz pembeleşirdi. Aidan da on dokuz yaşında bir kız üzerindeki bu etkisini her zaman yüreklendirici bulurdu.

Leena ayrıldı ve seminer odasında bir dakika boyunca neredeyse tam bir sessizlik oldu. Bir süre öğrencilerinin giderayak ettiği sohbetleri dinledi.

Bundan sonra, başı neredeyse dizlerine değecek kadar sandalyesinde eğildi. Sonra daha da çöktü, tüm vücudu kayarak yere kadar indi. Ağlıyor, ağlıyordu...

Jonah, Aidan Poole ile görüşmesini bitirdikten sonra Hanson, “Pekâlâ, planımız nedir?” diye sordu. Adli tıp ekibi çalışmalarına devam ederken hepsi orada dikiliyordu.

O’Malley telefonunu bir kenara bıraktı. Jonah çavuşunun bir şey mi aradığını yoksa can sıkıntısından mı internette dolaştığını merak etti.

“Zoe’nin evini bize açan arkadaşı Angeline’i aramanı istiyorum. Anahtarı olan başkalarını da biliyor olabilir. Bir de Zoe’nin yakın arkadaşlarının bir listesini al ondan. Biraz kırgın biri, bu yüzden...”

Hanson başını salladı, “Dikkatli olurum.”

“Ve ondan sonra da eğer sakıncası yoksa, güvenlik kameraları.”

“Tabii.”

“Domnall, ailesi ve erkek arkadaşı hakkında bir araştırmaya başlayabilir misin? Juliette, Angeline’den Zoe’nin diğer arkadaşlarının iletişim bilgilerini de alırsın, Domnall da gidip onlarla görüşür.”

“Yani ihbarda bulunan erkek arkadaşının bunu gerçekten yapmış olabileceğini düşünüyor muyuz?” diye sordu O’Malley.

“Kadınların yüzde sekseni...” dedi Hanson manalı bir şekilde, Angeline’in numarasını almak için cep telefonunu çıkarırken. Jonah gülümsedi. Bu bulgu hakkında bir hafta önce

konusmuşlardı. Sözün özü, yapılan bir araştırmaya göre, öldürülen beş kadından dördü, partneri tarafından öldürülüyordu. Her cinayet vakasına önce bu şekilde yaklaşımlarının nedeni buydu. Her zaman önce partnere bakılırdı. Her zaman.

O'Malley sırtarak, "İstatistiksel olarak o sırada onu gerçekten evden Skype ile izliyor oluşunun ortaya çıkması düşük bir olasılık," dedi.

Jonah, artık herkesin bunu bir cinayet olarak algıladığını biliyordu. Aidan Poole'un ihbarı ve kimyasal madde kokusu, bunu neredeyse kesinleştirmişti. Ama yine de Jonah'ı tedirgin eden bir şeyler vardı. Peşinen bir sonuca varmaktan nefret ediyordu.

McCullough, dairenin girişinden seslendi. Jonah ona doğru yöneldi. "Büyük bir şey değil ama bıçağın çıktığı kılıfı buldum. Parmak izlerini almıştık, dolayısıyla içine şöyle bir baktım, kesinlikle bıçağın kılıfı bu."

Jonah onu dairenin köşesinde, kapağı açılmış kolilerden birine kadar takip etti. Kolinin dibinde Stanley bıçağının tenekesi kutusu vardı. Bıçağın oturacağı boş şekli gösteren yüksek yoğunluklu köpük açıkta duruyordu.

"Bulduğunuzda açık mıydı?"

"Hayır. Tamamen kapatılmış ve karton kutuya geri konmuştu," dedi McCullough.

Jonah, "Oldukça düzenli," dedi.

"Bir katil için mi?" dedi McCullough, "İnsanların bunu kendi kendine yaptığından emin olmalarını istiyorsan, kutuyu dışarıda bırakmak istersin ki onun olduğu açıkça anlaşılsın mı demek istiyorsun?"

"Muhtemelen," dedi Jonah, herhangi bir varsayıma girmekten kaçınarak. Kendine aşırı güvenen polislerin parlak

teorilerini yıkmak McCullough'un en büyük zevkiydi, "Ama intihar için de oldukça düzenli bir davranış bu. Yani bize pek bir şey anlatmıyor. Sadece tuhaf."

"İnsanlar öyleler," dedi McCullough, "katil olmayanlar bile."

Angeline zor biri olduğunu kanıtladı. Hanson onu bina-
nın zemin katından, bir pencerenin kenarına oturup defte-
rini kucağında dengelemiş bir şekilde aradı. Angeline tele-
fona cevap verdiğinde ağladığı belli oluyordu.

Hanson yatıştırıcı bir tavırla, "Soracağım sadece birkaç
şey var," dedi. "Başkomiserim bana Zoe'nin dairesinin anah-
tarının sizde olduğunu söyledi. Bunun belirli bir nedeni var
mıydı?"

"Kedisini beslemem için." Sonra Angeline hıçkırarak ağ-
lamaya başladı. "Off, Tanrım. Ona ne oldu? Ben bir şey yap-
madım... Polis onu dışarı çıkarmış olmalı... Sonra da kaçıp
gitti belki de..."

Hanson hemen, "Ben onu araştırırım," dedi. "Sorun de-
ğil. İsmi neydi?"

"Monkfish," dedi titreyen bir sesle. "İran kedisi."

"Rengi beyaz mı?" diye sordu Hanson. Kediler hakkın-
daki tek bilgisi arkadaşlarının kedilerini okşarken edindik-
leriyle sınırlıydı.

"Evet," dedi Angeline. "Blofeld'in... Blofeld'in kedisine
benzetirdi Zoe onu."

"Teşekkür ederim," dedi Hanson ve nedensizce bunu da
yazdı. "Başka anahtarı olan var mıydı?"

"Hayır," dedi Angeline. "Bence... Ha, belki bir de Felix'te
vardır."

“Felix?” Hanson bir an başka bir kedi daha olabileceğini düşündü.

“Felix evin sahibi.”

“Ah, tamam. Adresini biliyor musunuz?”

“Alt katta yaşıyor.”

“Zoe’nin altındaki daire mi?” diye sordu Hanson. Aslında düşünülünce pek de alışıldık bir durum değildi.

“Evet,” dedi Angeline. “Numarayı bilmiyorum ama... Birinci kat sahanlığına geldiğinizde sağa dönerseniz, soldaki ilk daire.”

“Bu gerçekten iyi oldu, teşekkürler,” dedi Hanson, çocuklarla konuşmak için kullandığı türden bir sesle. “Başka yakın arkadaşları var mıydı?”

“Evet. Maeve. Eskiden onunla kalırdı. Ve Victor. Kafeden.”

“Kafe mi? Orada mı çalışıyordu?”

“Evet,” dedi Angeline ve sesi yine titredi. “Bu sabah mesaide olması gerekiyordu.”

Hanson, Angeline’in kolayca verdiği iletişim numaralarını istemeden önce sadece, “Özür dilerim,” diyebilirdi. Fakat numaraları alırken Angeline’in zor ayakta durduğunun farkındaydı.

“Ah,” dedi aniden. “Victor’un numarasının güncel olduğundan emin değilim. Telefonunu değiştirmişti ve... Hep unutuyorum kaydetmeyi.”

“Ben kontrol ederim,” dedi Hanson. “Endişelenmeyin. Son bir soru, sonra bir süre sizi rahat bırakacağım. Zoe’yi en son ne zaman gördünüz ve nasıl görünüyordu?” Gerçi iki ayrı soruydu bunlar ama Angeline bunu fark etmiş görünmüyordu.

“Dün sabah,” dedi, “şu an düşünüyorum... Ona kızdım. Ben modellik yapmak için oradaydım ve o... O duygularımı

incitti. Ama şimdi düşününce, aptallık edenin ben olduğumu anlıyorum.”

“Nasıl yani?” diye sordu Hanson. Öncelikle sözler dudaklarından oldukça hızlı akıyordu ve Hanson, Angeline’in bir süredir bu küçük itirafı yapmak için bekleyip beklemediğini merak etti.

“En çok benim bu... Kırılgan halimden hoşlandığımı söylemişti. Çizim için karşısına geçip modellik yaptığım bir sırada. Bu beni yaraladı. Bana güzel olduğumu söyleyeceğini sanıyordum.”

“Zoe’nin bu tavrı... Pek alışık olmadığınız bir tavır mıydı? Biraz acıtıcı ifadeler kullanması yani?”

Bir duraklama oldu ve Angeline, “Evet,” dedi. “Yani... Bilemiyorum. Belki son zamanlarda böyle oldu.”

“Son zamanlarda değiştiğini mi düşünüyorsunuz?” Yine bir duraklama. “Daha mı gergin oldu? Daha mı kaba?”

“Sanırım öyle. Bilemiyorum. Biraz içine kapandı, anlıyor musunuz?”

“Bariz bir sebebi var mıydı bunun?”

Bir başka sessizlik daha oldu ve sonra Angeline titreyerek, “Bu ilişki ona gerçekten zarar verdi. Demek istediğim, adam güzel şeyler de yaptı ama aynı zamanda kendisini kötü hissettirdi.”

“Yani sevgilisi... Biraz istismar mı etti onu?”

“Hayır, hayır,” dedi Angeline aceleyle. “Ben öyle bir şey söylemiyorum. Sadece... Bazen insanlar birbirleri için uygun değildir.”

O’Malley, şefin arabada kafasını toparlamasına izin verdi. Bir şeyleri derinlemesine düşünürken başkomiserini rahatsız

etmemesi gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Düşünceleri sessizce sindirmeyi seven O'Malley için de böylesi daha uygundu.

Cinayet Masası'na döndüklerinde Sheens doğruca ofisine yöneldi. Lightman muhtemelen akşam için planladığı şeyleri yapmak için ayrılmıştı ve cuma günü neredeyse saat beş olduğundan, merkezde fazla dedektif kalmamıştı. Hem iyi konsantre olmaya hem de kafa dinlemeye yarayacak sessiz bir ortamdı.

O'Malley masaüstü bilgisayarını açtı ve veritabanına giriş yaptı. Zoe'nin ebeveynlerinden başlayarak o âna kadar elde ettikleri tüm isimler için sabıka kayıtlarını aramaya başladı. Onlarla veya O'Malley'in aklına gelen başka isim varyasyonlarıyla ilgili bir şey bulamadı. Daha sonra Aidan Poole'a geçti. Onun da sabıkası temizdi.

O'Malley'i şaşırtacak şekilde, sistemde Angeline Judd'un kaydı çıktı. Ancak kontrol ettiğinde, on beş yaşında esrar bulundurması nedeniyle uyarı cezası aldığını öğrendi. Bir grup arkadaşıyla yakalanmıştı ve bundan pek bir şey çıkmamıştı. Bunu not aldı, ancak bu bilgiyi mevcut dosyayla ilişkilendirmeye niyeti yoktu.

Başka sonuç alamayınca Google'ı denemeye karar verdi. Angeline sosyal medyada, Twitter'da orta derecede aktif görünen minimal bir çevrimiçi varlığa sahipti. Ancak gönderilerinin çoğu üzüntü ve ihanete uğramakla ilgiliydi. Geri kalanı genellikle yavru kedilerden oluşuyordu. Cinayet eğiliminin olup olmadığını saptamak için pek de yeterli bir içerik değildi. Birkaç ay öncesine ait daha sıkıntılı olanlardan birkaçına tıkladığında, Zoe Swardadine'in ona cevap veren birkaç kişiden biri olduğunu gördü. Temel mesaj hep aynıydı: *Ken-dini bırakma. Güçlü ol. Seviliyorsun. Her şey güzel olacak.*

Ancak aylar geçtikçe, Zoe'nin cevapları seyrekleşiyordu. O'Malley onu suçlayamazdı. Kamuya açık duygusal içerikli mesajlardan kim olsa kısa sürede usanırdı.

Aidan Poole internette çok daha kapsamlı bir varlığa sahipti. En baştaki link, Southampton Üniversitesi personel sayfasıydı. O'Malley linki açtı ve biraz bunalımlı, yukarıdan ve yandan çekilmiş siyah saçlı bir adamın resmiyle karşılaştı. Bu sanatsal bir pozdu ve Poole'u asık suratlı bir jön gibi göstermişti. O'Malley kendi kendine gülmeden edemedi. Fotoğraf, profesyonel bir adam havası verememişti ona. Belki de kendisi tercih etmemişti bunu.

O'Malley, sayfadaki kısa özgeçmişi okudu ve Aidan Poole'un lisansını Hanson'ın da mezun olduğu yer olan Warwick'te tamamladığını gördü. Gerçi neredeyse on beş yıl geçmişti ve bunun iyi bir bağlantı olması pek mümkün görünmüyordu.

Sayfada başka ilgi çekici bir şey yoktu. Sayfadan çıktı ve Kraliyet Ekonomi Topluluğu listesine geçti. Aidan'ın oradaki fotoğrafı da yine aynı asık suratlı fotoğraftı. Demek ki Aidan o zamanlar her yere bu fotoğrafı veriyordu. Hem ilginç hem de eğlenceli gelen bir kibir vardı fotoğrafta.

Bir dizi yayın dışında çok az şey bulan O'Malley, Victor Varos ve Maeve Silver'in numaralarını çaldırdı. İkisinden de cevap gelmedi, ancak Hanson, Victor'un, Zoe'nin evinin arkasında bulunan Gina'nın kahve dükkânındaki çalışma detaylarını içeren bir e-posta göndermişti. Görünüşe göre Victor şimdi mesaide olmalıydı.

O'Malley iç geçirdikten sonra ceketini ve anahtarlarını almak için tekrar ayağa kalktı. Çıkarken başkomiserin odasına uğradı.

“Arkadaşlarından biriyle görüşmeye çalışacağım,” dedi, “haber vermek için yolda üniversiteyi aramamı ister misiniz?”

“Birkaç dakika önce denedim,” diye cevapladı Sheens başını sallayarak. “Rektörün, bütün gün başka bir şeyle meşgul olmaması için çırpınan bir sekreteri var.”

O’Malley dalgın dalgın, “Onu meşgul etmemek için ne bedeller ödüyordur kim bilir,” dedi. “İsterseniz, arayıp evine birilerinin girdiğini söyleyebilirim.”

Sheens güldü. “Geri aramazlarsa, sen ararsın,” dedi.

Kafe Gina, dışarıdan pahalı görünüyordu. İyi aydınlatılmıştı. Çapraz borularla örülmüş bir dizi çıplak ampullü şık lamba tavandan aşağı sarkıyordu. O kadar alçaktaydılar ki gösteriş için asıldıkları belli oluyordu. Ön tarafta, şık bir el yazısıyla “Kahve, hayat gibi tadına varmak içindir.” yazan büyük bir yazı tahtası vardı. Burada çalıştığına göre onu yazanın Zoe olabileceğini düşündü O’Malley.

Kendini sıcak ve aydınlık mekâna salıverdi. İçeriden bakınca da pahalı görünüyordu. Kasıtlı olarak düzensiz dizilmiş izlenimi veren masalar vardı. Meşe parçalarından ayrı ayrı oyulmuş gibi görünen ve elle yapıldığı bilinsin diye uğraşılmış türden masalardı bunlar. Tezgâhın arkasında, üzerinde süslü harflerle yazılmış yiyecek ve içecek listeleri olan büyük, geniş bir kara tahta vardı ve O’Malley bir fincan kahvenin neredeyse beş pounda satıldığını gördü.

O sırada tezgâhın arkasında sadece bir kişi vardı: Eğlenceli bir havaya sahip, kısa boylu, tıknaz bir genç adam.

O’Malley ona yaklaştı ve hafifçe gülümsedi. “Victor’u arıyorum,” dedi.

“Ah...” Barista tezgâhın arkasına doğru el salladı, ama o sırada kafenin arka tarafındaki bir kapıdan çok koyu saçlı ve masmavi gözlü, uzun boylu, zayıf bir adam girdi.

“Victor,” dedi O’Malley, “sizinle biraz konuşmak istiyorum. Ben polisim.”

Victor yerinde donakaldı. Arkasında bir hareketlilik oldu ve aniden genç bir kadının Kuzey İrlanda şiveli sesi, sessizliği yarıp geçti.

“Zoe için mi geldiniz? Ne oldu?”

O’Malley sesin geldiği yöne döndü. Kadın ona kısa bir mesafede durmuştu. Yüzü tamamen beyazdı ve yanaklarında iki kırmızı leke vardı.

“Siz arkadaşsınız mı?”

“Evet. Ben... Ben onun eski ev arkadaşıyım. Adım Maeve.”

O’Malley başını salladı, “Ah. Size daha önce ulaşmaya çalıştım.”

“Telefonum şeydeydi...” Duvarın kenarında, dolaşık beyaz bir kabloyla prize takılı iPhone’un yer aldığı masayı gösterdi. “Ne oldu? Polis arabaları vardı.”

O’Malley sadece kötü haberler verirken kullandığı gülümseme ile ona baktı ve sonra Victor’a döndü: “Hepimizin beraber konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Maeve korkmuş görünüyordu. Victor daha berbat haldeydi. Yüzünde, bütün dünyası darmadağın olmuş bir adamın ifadesi vardı.

Zoe, Gina'nın düğününden beri her gün dalga dalga heyecan patlamaları yaşıyordu. Resim yaparken, bisiklet sürerken, ders dinlerken, arkadaşlarıyla konuşurken herkes o anlara şahit oluyordu. Aidan'ın gönderdiği mesajları, barda hoşça kal derken yüzünün aldığı ifadeyi, sonra eğilip onu öpüşünü hatırladıkça ağzı kulaklarına varıyordu.

Tanrım, o öpücük. Heyecan vericiydi. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Bir öpücükten beklenen her şey onda vardı.

Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Hatırlayabildiği diğer tüm ilişkiler, hayatlarının en üzücü anlarıyla ilgili yoğun sohbetlerle başlamıştı. Hiçbiri böyle sürekli gülme isteğiyle başlamamıştı.

Onu çılgına çeviren bir zamanlamayla Aidan, bir buçuk haftadır şehir dışındaydı. Bugüne kadar mesajlarla ve ara sıra Skype sohbetleriyle idare etmek durumunda kalmışlardı. Ama şimdi nihayet perşembeydi ve bu gece buluşuyorlardı. O kadar heyecanlıydı ki, kendisini bir tür ödüle kavuşmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Aidan'ın otel rezervasyonu da vardı, böylece eve, yani ta "Alton'un dağına" gitmek zorunda kalmayacaktı. O otel odası fikri daha önce birkaç kez Zoe'nin aklına gelmişti. Genelde onun işleri böyle yürümezdi. Birini tanıması genellikle zaman alırdı. Geceyi birlikte geçirme düşüncesi daha sonraki bir

adımdı. Ama Aidan... Aidan onu tamamen başka birine dönüştürmüştü. Her şeyi riske atmaya zorlayan bir havası vardı.

Eve girerken yine tüm canlılığıyla o öpücüğü düşünüyordu. Oturma odasına girdiğinde birden yanlış eve girdiğini sandı. Maeve sarsak adımlarla mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Zoe daha önce onu hiç bu kadar beyaz bir yüzle görmemişti. Gözyaşları yüzünde belirgin izler yapmıştı.

“Hey,” dedi Zoe, çantasını koltuklardan birine bırakarak. “İyi misin? Neler oluyor?”

“Ben... Kilisedeki piçler... Hakkımda olur olmaz yalanlar yayıyorlar,” dedi ve daha yüzü buruşurken, ağladığını saklamak için kafasını öbür tarafa çevirdi.

“Ne?” Zoe ona doğru gitti ama sarılıp sarılmama konusunda kararsız kaldı. Maeve’in normal şartlar altında bundan nefret ettiğini ve gerçekten üzüldüğünde daha da nefret edebileceğini biliyordu. Zoe kısa bir süre omzunu ovmaya karar verdi. “Hey, eğer yalan söylüyorlarsa, bir şeyler yapmalıyız. Öyle kafalarına estiği gibi iftira atamazlar.”

“Zaten her yere yaymışlar!” dedi Maeve, gözyaşlarını kontrol altına almak için dönüp başını yukarıya çevirdi. “Çok korkunç... Korkunç bir ortam vardı... Bir şeyler... Bir şeyler olduğunu biliyordum. Ve sonra Alison... Alison bana Isaac’in karısının bir şeyler söylediğini anlattı...”

Zoe bir an cevap veremeyecek kadar şaşkınlık yaşadı. “Ne... Ama sen onunla hiç tanışmadın! Senden nasıl şikâyet edebilir?”

Maeve başını salladı ve gözyaşlarını koluna sildi. “Bilmiyorum.”

“Mesajlarını filan mı gördü?” diye sordu Zoe. Midesine kramplar girdi. Maeve içinde ne varsa mesajlarla dökmüştü.

Zoe'ye bunlardan birkaçını göstermişti. Isaac'ın karısı bunları öğrenmişse... Eh, ikisi de kötü görünürdü, ama bir şekilde başları belaya girmede. Zoe'nin tecrübelerine göre mahkûm edilen her zaman diğer kadın oluyordu.

Tam bir aldatma olduğu için değil. Maeve evlilikten önce sekse inanmıyordu ve ikisi öpüşmekten fazlasını yapmamıştı. Bu sadece iki kez olmuştu ve daha sonra Isaac'ın kendini perişan hissettiğini söylemişti.

Zoe adama pek inanmış değildi ama Maeve oldukça derinden inanmıştı. O sadece evli bir adam değildi, aynı zamanda kiliselerinin de papazıydı. Dini Lider Isaac. Asla cemaatten biriyle ilişkiye girmemeliydi. Ve kesinlikle karısını ve çocuklarını onunla birlikte olmak için terk edeceğini söylememeliydi, asla ama asla bunu yapmamalıydı.

Zoe bütün bu yaşananlar yüzünden dehşete kapılmıştı. Saatlerce Maeve'in onunla ilgili savunmalarını dinledikten sonra Isaac'ın tam bir pislik olduğu sonucuna varmıştı. Hem marjinal olarak Zoe'nin düşündüğünden daha iyi bir adam olsa ve karısını terk etmekle ilgili söylediklerinde ciddi olsa bile, Maeve'in daha fazla irade göstermesini beklerdi. Mahvetmeye niyetlendiği şey, hepsinden önce bir aileydi. Çocuklar vardı. Hepsi çok yanlıştı.

Ve sonra her şey düzelmeye başladı. Maeve kırılma noktasına gelmişti ve bu kadarının yettiğini söyledi. Zoe'ye her şeyin bittiğine dair söz vermişti. Başkalarıyla çıkmaya başlamış ve başka konular konuşur olmuştu. Daha iyi görünüyordu. Şimdi neden oluyordu bunlar? Talihsiz bir zamanlama mıydı sadece?

“Ne diyormuş?”

Maeve tekrar başını salladı ve sonra uzanıp havluluktan iki parça kâğıt havlu aldı, burnunda ne varsa içine süm-kürdü. “Üzgünüm. Ben çok... Çok acınası...”

“Şapşallaşma!” dedi Zoe. “Bazen ağlaman gerekir. Hayat sana yamuk yaptığında pozitif olamazsın.”

“Ama ben her zaman öyleyim,” dedi Maeve, neredeyse küçük bir çocuğun inleyişiyle. “Beni aptalca bir kahve içmeye davet etti ve sonra beni düşünmekten kendini alamadığını söyledi. Bu konuda güçlü davrandım. Ve sonra... Ve sonra herkese benim tam bir fettan olduğumu söylemeye başladı.”

“Ah, Maeve,” dedi Zoe. “Bunun kendi hatası olduğunu kabul etmedi mi adam?” Bu soruyu sormasına gerek yoktu aslında.

“Bilmiyorum,” dedi Maeve. “Aramalarım cevap vermiyor.”

Zoe yüzünü buruşturdu. Maeve’in onu defalarca araması sadece onu takıntılı biri gibi göstermeye yarardı. “Bak,” dedi Zoe. “Eğer o... Eğer karısına her şeyin sadece senin suçun olduğunu söyledi ve seni satıp kendini koruduysa bu onun şerefsizliğidir. Evet, anlaşılabilir ama yine de şerefsizliktir. Lüt-fen onu bırakıp da kilisedeki herkesi suçlamayı kes.”

“Öyle yapmıyorum ki,” dedi Maeve. “Hayır. O söylememiş ki. Kadın söylemiş...”

Maeve bir kez daha her şey için Isaac’in karısını suçlamaya başlayınca, Zoe kalbinde yine o tanıdık sıkışmayı hissetti. Sadece haksızlığa uğramış bir kadındı o.

Maeve’in arkasındaki saate baktı ve düşündüğünden çok daha geç olduğunu fark etti. Aidan’la zamanında buluşacaksa, kapıdan çıkmadan önce hazırlanmak için sadece yarım saati vardı. Duş alması ve ardından saçını kurutması gerektiği

düşünülürse, Maeve ile konuşmayı hemen kesmezse oraya geç kalacağı kesindi. Ama artık ondan öylece uzaklaşamazdı.

“Ben çay yapayım,” dedi kararlı bir şekilde, “ve dedikoduyu durdurmak için ne yapabileceğimiz hakkında konuşalım.”

Sonra çayı koymaya giderken Aidan’a mesaj attı:

Maeve ile küçük bir kriz yaşıyoruz. Yarım saat geç gelsem sorun olur mu? Gerçekten üzgünüm... Normal bir durum değil. Sonra anlatırım. xx

Aidan cevap verdiğinde çaya süt döküyordu:

Eminim bu beni bekletmek için bir oyun, ama bekleyeceğim. Buna değersin. xx NOT: konuşarak kendini tüketme. Seninle ilgili her şeyi ama her şeyi duymak, öğrenmek istiyorum.

Zoe gülümsedi, fazlasıyla rahatlamıştı. Çayı hemen içirmek için Maeve’in yanına gitti.

Ertelenmiş buluşma saatine bile birkaç dakika geç kalmıştı. Muhteşem görünmek istiyordu, ancak düğünde olduğu türden bir şatafat istemiyordu, bu yüzden siyah bir elbise ve üzerinde silinmesi gereken bir leke olduğunu sonradan fark ettiği salaş bir süveter giymişti. Karar verdiği göz makyajı buz beyazı ve pembe renklerin karışımıydı ve uygulaması çok da kolay değildi.

Sonunda, Brown’s’ta olması beklenen saatten beş dakika önce evden dışarı fırlamıştı. On iki dakikalık yolu vardı. Kapıdan çıkarken, kanepede kıvrılmış, *Tiffany’de Kahvaltı*’yı izleyen Maeve’e el salladı. Maeve şimdi daha iyi görünüyordu. Zoe bisikletini yan taraftaki geçitten aldı ve rüzgâr gibi pedale çevirerek giderken ışıklarını yaktı.

Oraya vardığında Aidan, bara yakın bir masada, menüye bakarak oturuyordu. Alnına düşmüş siyah renkli bukleleri ve heykelsi dudaklarındaki hafif tebessümle, onu profilden de kolaylıkla tanımak mümkündü. Tanrım, çok yakışıklıydı. Harika görünüyordu. Zoe'nin sinirleri gerildi.

Aidan ona baktı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. Çok tehlikeli bir gülümsemeydi bu. “Kesinlikle buna değdi,” dedi ve onu öpmek için ayağa kalktı. Dudaklarının kısacık temasıyla bir elektriklenme oldu ve Zoe bunu midesinde hissetti.

“Bize cin söyledim,” dedi Aidan çekilirken. “Maalesef Jägerbomb yapmayan bir yer seçmişim.”

Zoe güldü ve oturabilmek için çantasını omzundan aldı. “Kaybettin. Ama daha sonra başka bir yere gideriz.”

“Bu, ertesi gün esrarengiz şekilde hastalandığım ve dersleri kaçırdığım akşamlardan birine benziyor,” dedi Aidan.

“Dersler?” dedi Zoe, öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üstüne dayadı. “Yetişkin bir öğrenci misin yoksa?”

Aidan başını salladı. “Daha kötüsü. Ben olgunlaşmamış bir öğretim görevlisiyim.”

Zoe biraz şaşkınlıkla güldü. “Ah hayır! Bu, bu... Politikacı olmaktan bile daha kötü. Sen *onlardan* birisin.”

“Doğru... Şimdi bunu geri alıyorum...” dedi Aidan, Zoe'nin cin toniğini o kötü sırtışılarından biriyle kaptı.

“Hayır, yapma! Buna ihtiyacım var.” Gülerek elini uzattı ama Aidan bardağı uzaklaştırdı.

“Beni politikacılarla karşılaştıran insanlara içki ısmarlamıyorum,” dedi.

“Pekâlâ, tamam,” dedi Zoe, “politikacı kadar kötü değilsin. Tabii eğer siyaset bilimi okutmuyorsan... Yoksa...”

“Tam olarak değil,” dedi Aidan başını sallayarak. “Ekonomi. Geçtim mi?”

“Oo, ne desem bilmem ki,” dedi Zoe ve güldü. “Tamam, geçtin.”

İçkisini geri aldıktan sonra, biraz daha ciddi bir şekilde sordu, “Ama senin için sorun olmaz değil mi? Yani bir öğrenciyle çıkıyor olman?”

“Senin dersine girmiyorum, değil mi?” dedi Aidan omuz silkerek. “Ve bebek yüzü bir on sekizlik de değilsin. Sen... Yirmi altı dedin, değil mi? Neredeyse yaşlı bile sayılırsın.”

“Evet. Seninle konuşmuyorum,” dedi Zoe.

“Konuşursun.” dedi Aidan. “Uzun uzun konuşacaksın. Söz verdin.”

Masada oturdukları süre boyunca Zoe, Maeve’in tüm hikâyesini ve Victor’un garip tavrının açıklamalı bir versiyonunu uzun uzun anlattı. Aidan’ın düşünceli bir şekilde dinlemesini, sorular sorup, nazik önerilerde bulunmasını çok sevdi. Artık tüm bunların onun da sorunu olduğunu hissettiriyordu.

Ondan sonra Zoe, babasından ve babasının, annesinden sakladığı alkol bağımlılığından ve her zaman babasını bir yerlerden toplamak zorunda kaldığından bahsetmeye başladı.

“Sana yaslanması haksızlık değil mi?” dedi Aidan, sonunda nazikçe. “Sen kız çocuğusun sonuçta. Onun sana göz kulak olması gerekirdi.”

Zoe omuz silkti ve ona küçük, utangaç bir gülümsemeyle baktı: “Benim bakıma ihtiyacım yok.”

Aidan’ın yavaşça başını sallaması ve, “Bunu göreceğiz” demesi çok hoştu.

Sonunda Aidan da kendi hayatını anlatmaya başladı. Hiçbir şeyi beğenmeyen annesini ve sırf ona annesini hatırlattıkları

için çıkmaya başladığı kız arkadaşlarını anlattı. Sonra annesinin ölümünü ve ardından tuttuğu derin yası da.

“Benim de onun gibi olduğumu mu düşünüyorsun?” dedi Zoe.

“Hayır,” dedi Aidan, parlayan gözlerle gülümseyerek, “sen onun gibi değilsin. Ve sanırım sonunda tüm travmayı atlatmış ve benim için gerçekten iyi olan birini seçmiş olabilirim.”

Bu söz biraz utandırıcı olmalıydı ama değildi. Zoe sıcak duygular içinde başının döndüğünü hissetti.

Restorandan Aidan’ın otel odasına gitmeleri kaçınılmaz görünüyordu. Birbirlerini yavaşça amalı ve sonra btnleşmeliydiler.

Bir ara Aidan, “Tanrım, harikasin,” diye mırıldandı ve her nedense her ikisinin gözlerinde de yaşlar belirdi.

“Sanırım polissiniz?”

Felix kapı eşiğinde duruyordu. Hanson’ın dikkatini soluk gri takım elbisesi ve açık gömleği çekti. Tertemiz, bakımlı saçları ve düzeltilmiş sakalları da. Ya işten yeni dönmüş ya da dışarıda gösterişli bir akşam için giyinmiş gibi görünüyordu.

Hanson ona gülümsedi, “Nereden anladınız?”

“Duruşunuzdan,” dedi Felix ve gülümsedi. “Belki de dışarıdaki ekip arabaları ve minibüslerin de etkisi olmuştur. Mutfak pencerem yola bakıyor.”

Hanson içeride konuşmak için izin isteyecek oldu ama daha ağzını açmadan, “Soracak önemli şeyleriniz var sanırım. Lütfen içeri buyurun. Komşularımı ele vereceksem, bunu gözlerden uzakta yapmayı tercih ederim.”

Geri çekilerek Hanson’ı içeri aldı. Hanson, bu dairede yerleşimin Zoe’ninkinin tersi olduğunu fark etti. Muhtemelen tam olarak aynı boyuttalardı ama tamamen dayanıp döşenmiş olduğu için ev daha küçük görünüyordu. Odanın ortasında büyük bir kanepede duruyordu ve bir duvarı büyük kare bir kitaplık boydan boya kaplamıştı. Altta ciltliler, üstte karton kapaklılar olmak üzere kitaplar gayet muntazam dizilmişti. Birkaç deniz manzaralı resim de vardı. İki duvarda çerçevelenmiş birkaç sertifika ve yüksek bir kitap rafında duran birkaç küçük resim vardı. Felix’in ayrıca, altında düzgünce dizilmiş DVD’lerin olduğu bir ünite ile devasa bir plazma televizyonu vardı.

Zoe'nin dairesindeki karmaşaya karşın, Felix'in dairesi son derece düzenliydi. Mekân kusursuzdu. Lavabonun üzerine asılan bez ile fırın kapağının kulpunda duran bez bile tamamen düzgündü. Sanki ütülenmiş gibi görünüyorlardı.

"Böyle buyurun," dedi Felix, bir mutfak sandalyesini kanepeye doğru çekerek. "Kanepeye oturun."

"Teşekkürler." Hanson özenle oturdu. "Sanırım siz Zoe Swardadine'in ev sahibisiniz. Bu doğru mu?"

Felix otururken bir an durakladı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi hareketine devam etti:

"Evet," dedi Felix, "yani bu... O iyi mi?"

"Maalesef Zoe ölü bulundu," dedi Hanson, "size bu haberi vermek zorunda kaldığım için çok üzgünüm."

"Siz... Siz ciddi misiniz?" Adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, "Onunla daha dün konuştum."

"Onun için endişelenen bir arkadaşı ihbarda bulundu," dedi Hanson, sözlerini dikkatle seçerek, "ve dairesine girdiğimizde onu ölü bulduk."

"Tanrım," dedi Felix ve sonra yeniden, "Tanrım," dedi. Ayağa kalktı ve elini tezgâha koydu, "Peki o... İntihar mı etmiş?"

Hanson bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündü. "Kor-karım bunu söylemek için çok erken," dedi. "İntihara meyilli olduğunu düşünmek için herhangi bir nedeniniz var mı?"

"Hayır, elbette hayır," dedi Felix ve ekledi. "Bir şeyler... Bir şeyler yapabilirdim..."

Bir sessizlik oldu ve Hanson, Felix'in zihninde bazı anılara daldığı izlenimi edindi.

"Sanırım dairesinin bir anahtarı da sizde?" dedi Hanson sonunda.

“Evet, elbette. İçeri girip bazı işler yapmam gerekebiliyor. Ya da işçileri içeri sokmak için lazım oluyor.” Hanson bu savunmacı tutumu ilginç buldu. Felix şimdi kapının yanındaki duvara, bir sıra kancanın takılı olduğu yere bakıyordu. “Size lazım mı? ıkarıp verebilirim. Ama bende sadece bir tane var...”

“Şefle bir konuşayım da,” dedi Hanson. “Muhtemelen bir alıp bakmakta yarar vardır. Onunla dün konuştuğunuzu söylediniz. Tam olarak ne zaman olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Sabahleyin,” dedi Felix çabucak, “ayaküstü bir sohbeti sadece.”

Hanson gülümsedi. “Kiracılarınızla sık sık konuşur musunuz?”

“Yok, hayır. Kiraya verdiğim tek bir dairem var ve Zoe bir kiracıdan çok bir arkadaşı. Taşınmasından önce onu kafeden tanıyordum... Tanrım!” Aniden gücünü kaybetmiş gibiydi. Kolları yanlarına düştü.

“Konuştuğunuzda nasıldı?” diye sordu Hanson.

Felix omuz silkti. “Söylemesi zor. Meşguldü sanırım. Pek fazla zamanı yok gibiydi.”

“Ve bu konuşmadan sonra onu görmediniz?” diye bastırdı Hanson.

“Yani... Sanırım onu gördüm. Eve döndüğünü gördüm.”

“Onu gördünüz mü?”

“Şuradan,” dedi, yolu gören mutfak penceresine doğru başıyla işaret etti. Hanson, kapının görünüp görünmeyeceğini anlamak için ayağa kalktı. En sağda durduğunuzda, yalnızca kapının dış kısmındaki kaldırımı görebiliyordunuz, bununla da gelen giden insanları takip etmek mümkündü.

“Saat kaçtı?” diye sordu Hanson.

“Sekiz gibi diyebilirim.” Bir kez daha omuz silkti. “Karanlıktı. Saate baktığımı hatırlamıyorum ama bir süredir karanlıktı.”

Hanson kalemini defterinin içinden çıkarıp bunları yazdı ve ardından ikisini de ceketinin cebine geri koydu.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Gerçekten çok yardımcı oldunuz. Şef, tam ifadenizi vermeniz için karakola gelmenizi istiyor. Muhtemelen bugün, ama size haber vereceğiz. Sorun olur mu? İşiniz... var mı?”

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra Felix, “Hayır, sorun olmaz. Vakit ayırabilirim,” dedi.

Hanson’a kapıyı gösterdi ve Hanson düşünceli bir şekilde çıktı. Merdivenlerin ortasında durdu ve sohbetin kısa bir özetini bir mesajla şefe gönderdikten sonra güvenlik kameralarını araştırmaya başladı.

O’Malley, Aidan Poole veya Zoe’nin ebeveynleri gelmeden önce istasyona döndü ve Jonah’a kafede Victor Varos ve Maeve Silver ile yaptığı kısa sohbetin bir özetini verdi.

Özetle, “Çok duygusal durumdalar,” dedi. “Özellikle Victor. Zoe için yas tutmaya başladığını söyleyebilirim. İkiisiyle de adamakıllı konuşmamız gerekir.”

Jonah bunu olumlu karşıladı ve ondan bunu ayarlamasını istedi. Ve sonra Aidan’ın ilk aramasının yazılı metnini yeniden okumaya başladı ve onu bugün erken saatlerde kaydedilen ihbar metniyle karşılaştırdı. Zihinleri kurcalayan en büyük soru, Aidan’ın Zoe’yi gelip kontrol etmek yerine neden polisi aradığıydı. İki ihbar arasında on iki saatten fazla zaman geçmişti ve görünüşe göre Aidan Poole, o sürenin

sonunda da kız arkadaşının durumu hakkında başlangıçta olduğundan fazla bir şey bilmiyordu.

Jonah'ın aklına birkaç olası açıklama geliyordu. İlk olarak Aidan ve Zoe bir şey hakkında tartışmış ve Zoe, kasıtlı olarak çağrılarına cevap vermiyor, geldiğinde de kapıyı açmıyor olabilirdi. Elbette böyle bir tartışma onun için endişelenmesinin bir başka nedeni olabilirdi. Bu teoriye göre, bir cinayete tanık olduğu tamamen uydurmaydı ve polisi onu kontrol etmeye zorlamak için aramıştı.

İkinci olarak Aidan, Zoe'nin öldüğünü zaten biliyordu çünkü onu kendisi öldürmüştü. Onu bulan kişi olarak görünse, şüpheli duruma düşeceğini düşünerek ve şüpheyi başka bir yöne çekmeye çalışarak, polisin oraya hızla intikal edeceği umuduyla ihbarda bulunmuş ve hiçbir gelişme olmayınca tekrar denemişti.

Aklına gelen üçüncü ihtimal çok daha basitti ve Aidan'ın, olay mahalli kısmına "Southampton" yazmış olmasını da açıklıyordu. Bu üçüncü teoriye göre, Aidan oraya hiç gitmemişti çünkü Zoe'nin nerede yaşadığını bilmiyordu. En basit seçenek olmasına rağmen, bu da diğer ikisi kadar çok soruyu gündeme getirebilirdi. Zoe altı aydır oradaysa, neden hâlâ yaşadığı yeri öğrenememişti?

Aidan, sonunda Zoe'nin ebeveynlerinden önce geldi. Bu iyi olmuştu. Bay ve Bayan Swardadine ile konuşmaya başlamadan önce Jonah'ın cevabını bulması gereken bir sürü soru vardı.

Dr. Aidan Poole, şahsen, fotoğrafında olduğundan çok daha asık suratlıydı, ancak Jonah bunun büyük oranda içinde bulunduğu durumdan kaynaklandığını düşünmek istedi. Ceketi

ve kot pantolonu yeterince şıktı ama parıl parıl görünen cildi oldukça sağlıklı bir bronzluk göstermesi gerekirken hastalıklı gibi görünüyordu. Camsı, kan çanağı gözlerinin de görünümüne olumlu bir katkısı olmuyordu. Bu mükemmel portreyi aşındıran ve bozan keder dokunuşları yüzünden perişan ve dökülmüş bir hali vardı.

Kaset çalışmaya başladığı anda, “Aradığımda ismimi vermiydim,” dedi hoca. “Çok üzgünüm. Bu... Yani yaşanan gecikme çok şey fark ettirmiş midir?”

Jonah, yanına aldığı dökümün sayfalarına göz gezdirdi. “Söylemesi zor,” dedi tarafsız bir ifadeyle, “fark ettirmiş olabilir.”

Aidan’ın çenesi büzüştü ve başını sallayarak öbür tarafa çevirdi.

“Zoe sizin kız arkadaşınız mıydı?” dedi Jonah, çünkü Aidan kendiliğinden bir şey söyleyebilecek durumda değildi. Hoca başını salladı ve Jonah devam etti: “Gördüklerinizi bana anlatmanız gerekiyor. Olabildiğince net.”

“Evet,” dedi Aidan. Çene kasları göze çarpıyordu ve Jonah neredeyse dişlerinin gıcırdadığını hissedebiliyordu. Gergindi.

Aidan, daha önce anlattığı şeyleri yeniden anlattı, sesi belirgin bir stresle sık sık değişiyordu. Skype görüşmesi. Hiç göremediği davetsiz misafir. Boğuşma sesleri.

Jonah’ın bakış açısıyla, bu anlatım prova edilmiş gibi görünmüyordu. Aidan sözlerini düşünürken sık sık duraklamalar oluyordu. Ve aslında, onu en çok ilgilendiren şeyler bunlardı.

“Sonra da polisi aradınız?”

“Evet.” Jonah’a biraz çaresizce baktı. “Onlara ne yapacaklarını söylemekle pek iyi bir iş yapmadım ve ben... Buna gerçekten pişmanım.”

Elini yüzüne kapattı ve Jonah onu dikkatle izledi. Ve sonra, “Bunun bir cinayet soruşturması olduğunu biliyorsunuz,” dedi, “yani diğer konular şu an ikinci planda kalıyor.”

Aidan içgüdüsel olarak uzaklaştı ve arkasına yaslandı.

“Bana sakladığınız şeyleri anlatmanız gerekiyor,” dedi.

Aidan başını salladı. “O... bir öğrenci.” Yüzünü buruşturdu, “Ben bir hocayım. İlişkimizi gizli tuttuk çünkü olması gereken bir ilişkiydi. Benim de içinde olduğum bir nedenle başına bir şey gelecek olursa... Üniversite hiç kuşkusuz bu duruma hoş bakmayacaktı.”

Jonah, Aidan’ı hareketsiz dinliyordu. Aidan bir an onunla göz göze geldi, sonra yeniden bakışlarını çevirdi.

“Zoe’ye zarar vermek isteyebilecek biri olduğunu düşünüyor musunuz?” dedi Jonah sakince.

“Hayır,” dedi Aidan. “Ama biriyle mi tanıştı diye merak ediyorum, anlıyor musunuz? Eğer başka biri vardı ve bu yüzden kamera karşısına erken çıkmadıysa... Belki de o gece bana söyleyecekti. Onu öldürmüş olabilirler mi? Yani başka biri varsa? Anahtar verdiği biri?”

“Bunu ima eden hiçbir şey söylemedi mi?”

Aidan başını salladı. Ama sonra tereddütle ekledi, “Ama bazı insanlar vardı, bilirsiniz... Onunla ilgilenen. Özellikle biri. Onunla kafede çalışan arkadaşı Victor.”

“Victor’un ondan hoşlandığını düşündüren nedir?”

“Çok belliydi,” dedi Aidan, daha güçlü bir tavırla. “Çıktığımızı anladığı gün bana posta koymaya çalıştı ve sonra dizüstü bilgisayarımı mahvetti. O an işten kovulmalıydı. Bunu öğrendikten sonra aylarca ikimizle konuşmadı ve açıkça benden nefret ediyordu.”

Jonah, Aidan'a düşünceli bir şekilde baktı ve "Zoe'nin adresini biliyor musunuz?" diye sordu.

Aidan'ın yanaklarının hafifçe kızardığını gördü.

"Yeni evini değil, hayır," dedi.

"Oraya ne zaman taşındı?"

"Sanırım... dört ay kadar önce miydi?"

Jonah ona düz bir bakış attı ve Aidan bakışlarını kaçırdı.

"Bunun biraz tuhaf olduğunu biliyorum. Bir süre önce ilişkimize ara verdiğimizde, yeni bir başlangıç yapmak için oradan taşındı. Ama sonra yeniden başlayınca, başlangıçta yaptığımız gibi yaptık. Randevulaşıyorduk ve her buluşmamız benim otel odamda sonlanıyordu..." Gözlerini bir süre kapattı, "Bütün bunlar kulağa... kulağa korkunç geliyor. Ama değildi... Olağanüstüydü."

Gözlerinde parlayan yaşlar dökülmeye başladı ve Aidan utanç ve öfkeyle gözlerini sildi. Jonah görüşmeyi bitirmeye karar verdi. Aidan Poole'un çok önemli bir şey sakladığının farkındaydı ama yas tutan birine fazla yüklenmenin sorgu kayıtlarında nasıl bir görüntü vereceğini de biliyordu. Mahkemeye çıktığında söyleyeceği her şeye ihtiyaç olacaktı.

"Şimdilik soracaklarım bu kadar," dedi. "Gerçi parmak izlerinizi de almamız gerekecek. Elemanlara bir bakayım."

"Neden?" diye sordu Aidan ve Jonah içinde aniden beliren endişenin farkına vardı, "Ben olmadığımı biliyorsunuz."

"Sizinkini elemek için istiyoruz," dedi Jonah. "Daireye gitmemiş olsanız bile, Zoe'ye ait eşyalara dokunmuş olmalısınız."

"Ah," dedi Aidan. "Elbette. Affedersiniz..."

Jonah kalktı. "Sizi alt kata alacağım."

Hanson'ın güvenlik kameraları araştırması iki potansiyel sonuç doğurmuştu. Dairenin bulunduğu bloğun arka otoparkında kapıları gösteren bir kamera vardı. Binanın altındaki kemerli yolu gösteriyordu. Dairelerin çoğunun kapısı kemerli yola bakıyordu, bu yüzden şehir yönünden gelen ve giden birini bu kameradan yakalama şansı çok yüksekti.

Latterworth Yolu'nun aşağısında, şehre doğru, bir lamba direğine yerleştirilmiş bir güvenlik kamerası daha vardı. Şehirden gelen herkesi kaydetmiş olmalıydı. Maalesef yolun diğer ucu kapsama alanının dışındaydı, bu nedenle her iki kamerayı kullanarak, sadece şehir merkezinden gelen insanları görebilirlerdi.

Keşif boyunca yağmur yağmıştı. Sadece bir ceket ve atkıyla arabasına geri döndüğünde sıırıslılandı. Arabaya bindi ve ısıtmayı açtı, karakola döndüğünde yarı yarıya kurumuştı.

East Hampshire tarafına bakan dedektiflerden Komiser Yardımcısı Walker, içeri girerken sempatik bir şekilde güldü. "Seni kapıya mı diktiler?"

"Yaklaştın," dedi Hanson. "Kamera keşfine çıktım."

"Arabanda mont ve su geçirmez pantolon bulundursan iyi edersin," dedi usulca, "çok kötü görünüyorlar ama..." Omuz silkti. "Bütün günü kıçın donarak geçirmekten iyidir."

"Bu iyi bir fikir," dedi Hanson. Daha önce haftalarca yanında götürüp getirdiği çantasının içinde o su geçirmez şeylerden de olduğunu söylemedi. Eskiden birlikte yaşadığı süre gibi yapışkan erkek arkadaşından kaçabilmek için onları hep yanında taşıyordu. Sonunda ondan kurtulmak ve o çantayı arabada taşımak zorunda kalmamak psikolojik olarak çok iyi bir gelişme olmuştu. Talihsizliğe bakın ki pratik anlamda da kötü bir hareketti.

Masaüstü bilgisayarını açtı ve olay yeri fotoğraflarına bir kez daha baktı. Yerdeki iki kâseyi gösteren mutfak fotoğraflarından birinde durdu. Kediye unutmuştu. Angeline ile yaptığı görüşmenin notlarına onu eklemeyi uygun görmemişti ve sonra diğer konular onu unutmasına neden olmuştu.

Bir görüşme odasından muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında olan siyah saçlı, hafif somurtkan bir adamla çıkarken gördüğü başkomisere bunu anlatmaya hazırlanıyordu. Sert ifadesinin altında yakışıklı bir adam olduğunu düşündü. Hem somurtkan hem de sanatçı ruhlu biri. Byron'u hep böyle hayal etmişti.

Bu Zoe'nin erkek arkadaşı olmalıydı. Kız arkadaşının ölümüne internetten tanık olan erkek arkadaş. Kapıya doğru ilerlerken onu ekranının arkasından dikkatle izledi, kederinin gerçek olup olmadığını, doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. Yüz ifadesinden bunları anlamak oldukça zordu.

Jonah, Aidan'ı merdivenlerden indirmek yerine asansöre bindirdi, bu ona karşı içgüdüsel bir ihtimam göstergesiydi. Jonah onu uğurlarken, hocaların gözleri uzakta bir yerde ve omuzlarından biri aşağı sarkmış durumdaydı.

Asansörün kapıları açılınca kadar Aidan'ın bakışları bir yere odaklanmamıştı, sonra birden bütün vücudunu bir sarsıntı aldı.

“Aman Tanrım,” dedi sessizce.

Dışarıda duran çift üzerinde de onun etkisi görüldü. Jonah'ın Martin Swardadine'i tanınması ve yanındaki çekici, güzel, bakımlı, siyahi kadının, karısı olduğunu tahmin etmesi hiç zaman almadı. Aidan'ın görüntüsü dehşet vericiydi.

Jonah hafifçe iç çekti. Aidan Poole'un bu noktada Zoe'nin ailesiyle görüşmesini istemezdi. Ama her iki tarafın da tepkisini ilginç bulduğu bir gerçektir.

Jonah, Aidan'ın önünden yürüdü ve sırayla Swardadi-ne'lerin her ikisine de elini uzattı.

“Ben Başkomiser Sheens. Çok üzgünüm. Bay Poole'u uğurlamam gerekiyor.”

Zoe'nin annesi sertçe başını salladı, gözleri hemen Aidan'a kaydı. Dostça bir bakış değildi.

Jonah, Aidan'ı kapıya götürürken, mahremiyet sağlayabildiği bir ortamda bu durumun ne anlama geldiğini sormanın incelikli bir yolunu bulmaya karar verdi ama o kadar uzun beklemesi gerekmedi. Çiftin yanına döndüğü an, Zoe'nin annesi kısık bir sesle ve aceleyle, “Onun burada ne işi var?” dedi.

Resepsiyon alanının bunun için doğru yer olmadığını düşünerek dikkatlice, “Bay Poole kızınızın saldırıya uğradığını ihbar eden kişiydi,” dedi.

Zoe'nin annesi, kocasına tuhaf bir bakış attı. Öfke ve acı doluydu.

Jonah elinden geldiğince sakinleştirici bir ses tonuyla, “Yukarıda konuşalım,” dedi.

Zoe bugün kendini iyi hissediyordu. Aidan'la Mercure'de yediği öğle yemeğinin ardından neşesi daha da arttı. Otelde yemek yemeyi kararlaştırmışlardı ve bu, sorgusuz sualsiz seksle sonuçlanacak bir şeydi. Aidan'ın dörde kadar dersi yoktu ve Zoe, *tagliatelle* yemeye başladıkları sırada onunla yukarı çıkmayı kafasına koymuştu. Bir hafta önce birlikte geçirdikleri geceyi hayal ediyordu. Uzak kaldıkları altı gün boyunca ondan mahrum kalmış ve bu duygu onunla yeniden yalnız kalmak için benzeri görülmedik bir sabırsızlığa dönüşmüştü.

Şarap da kâr etmiyordu. Neden ikinci bir kadeh daha istediğinden emin değildi, belki de etrafında Aidan varken üst üste yanlış şeyler yapmaktan kendini alamıyordu.

Zoe'nin telefonu çaldığında şarap bitmek üzereydi.

"Angeline," dedi usulca ve gülümsemesini bozmamaya çalıştı.

"Cevap vermeyi düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Aidan, hafifçe kısılmış gözlerle.

"Ben... Ben, hayır..." Sinirli bir ses çıkardı. "Angeline pek iyi değil ve ihtiyacı olan yardımı başkalarından bulabileceğini sanmıyorum. Aptalca şeyler yapıyor. Yani..." Zoe içini çekti. "İçiyor ve bazen kendini kesiyor. Kendini çaresiz hissedince insan, neler yapmıyor..."

Telefon hâlâ titriyordu. Angeline pes etmiyordu.

“Her zaman seni mi arar?” diye sordu Aidan sabit bir bakışla.

“Sanırım... Sanırım öyle,” dedi Zoe.

“Sence bu sana haksızlık değil mi?”

Aidan soruyu o kadar yumuşak sordu ki, Zoe kendisini saldırı altında hissetmedi. Başka bir şey oldu. Hemen bunun haksızlık olup olmadığını düşündürmeye başladı. Ama sonra zihnine Angeline’in yatak odasının zemininde bir moloz yığını gibi uzanmış zayıf bedeninin hayali hücum etti. Zoe en son gitmediğinde sonuç bu olmuştu. Yardım edecek başka kimse yoktu.

Telefon sonunda durdu ve Zoe telefona çaresiz bir şekilde baktı. Cevap vermeyince, Aidan uzandı ve elini tuttu. “Affedersin. Ona yardım etme demiyorum. Tabii ki etmelisin. Sadece kendini paralama diyorum, o kadar. Belki senin de ilgiye ihtiyacın oluyordur, en azından bazen.”

Başparmağını Zoe’nin başparmağında gezdirdi ve sonra bileğini çevirerek cildinin en soluk ve en hassas yerine doğru kaydırды. Zoe içinde derin bir karıncalanma hissetti ve Angeline’in durumu bir anda aciliyetini yitirdi.

Aidan dikkatle, “Hesabı isteyelim,” dedi ve Zoe başını sallayınca eğreti bir şekilde gülümsedi. “Ve bir de işemeye gitsem iyi olacak, çünkü çok şarap içtim.”

“Seni ihtiyar,” diye mırıldandı Zoe.

Aidan güldü ve ayağa kalktı.

Zoe kartını garsona götürdü; aklında otel odası ve o öpücük vardı.

“Ödeyebilir miyim?”

Garson şaşkın bir şekilde bir pos makinesi bulmaya gitti, döndüğünde Zoe kartını uzattı ve fiyata dikkat etmeden şifresini girdi.

Aidan geri döndüğünde Zoe kartını çantasına yerleştiriyordu.

“Bekle, bunların hepsini ödemene izin yok,” dedi.

“Neden?” diye sordu Zoe, kafasını kaldırarak.

“Çünkü bayağı yüklüydü hesap. Hem senden daha fazla şarap içtim,” dedi Aidan. “Geçen sefer payını ödedin. Dur, yarısını ben sana aktarayım.” Aidan telefonunu çıkardı. “Beni tekrar görmek isteyecek kadar seviyorsan, bana lütfen samimi davran ama bu yaptığın şey beni rahatsız ediyor.”

Zoe abartılı bir şekilde iç çekti. “Pekâlâ. Sadece yarısını. O da...Yaklaşık kırk iki eder.” Kartını tekrar çıkardı ve Aidan’ın hesap numarasını okumasına izin verdi.

“Kontrol et, doğru yapmış mıyım,” dedi telefonu cebine atarken. Zoe gözlerini devirdi ama yine de banka hesabına girdi.

“Evet, yapmışsın,” dedi. Sonra gözleri satırın diğer tarafına kaydı ve gönderici hesaba ilişti: *Bay ve Bayan Poole*.

Kafasını toparlaması bir saniyesini aldı ve göğsüne korkunç, soğuk bir his yayıldı.

“Sen evlisin,” dedi sert bir sesle. Sonra ona baktı ve yüz ifadesini gördü. Far görmüş bir hayvan gibi kalakalmıştı; bunun doğru olduğu belliydi. “Bay ve Bayan Poole.”

Aidan telefonuna baktı ve “Ah... Şu ortak hesap meselesi...” dedi. Ve bir an için ne diyeceğini bilemedi. Dilbaz, çekici, büyüleyici Aidan, aptal gibi olmuştu.

Biraz sonra içini çekti ve Zoe’ye baktı. Bakışlarını ona sabitleyerek sertçe, “Öyleyim,” dedi. “Ama düşündüğün gibi

değil. Teknik olarak evliyim, çünkü annemin mirası gelmeden birkaç ay önce onu boşayarak yüzüstü bırakmak istemedim.” Duruşunu dikleştirdi, tüm vücuduyla ona yöneldi. Dürüstçe. “Bu bir evlilik değil; lanet bir saçmalık. Aynı evde yaşıyoruz ve artık birbirimizin hayatında kimlerin olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Sanırım benim için birazcık üzülmüyor olmasaydı şimdiye çoktan beni terk ederdi.”

“Tanrı aşkına,” dedi Zoe. Bakışlarını ondan uzaklaştırdı, çünkü onu görmek istemiyordu. Ve ayrıca ona inanmıyordu da.

“Zoe,” dedi elini uzatarak, ama Zoe elini çekip başını salladı. Aidan daha içten yineledi: “Zoe! Seni kandırmaya çalışmıyorum. Seninle tanıştığımдан beri cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Çok uzun zamandır hiçbir şey ifade etmeyen bir evlilik yüzünden beni terk etmenden korktum.”

“Evet, terk ederdim,” dedi ve yanından uzaklaştı, “şimdi de terk ediyorum.”

“Lütfen yapma,” dedi ve sonra alçak, samimi bir sesle, “ikimiz de pişman oluruz.”

Zoe başını iki yana salladı, bu korkunç soğukluk, içinde daha da yayıldı.

“Greta ve benim ne kadar mutsuz bir evliliğimiz olduğunu bilseydin gitmezdin,” dedi arkasından. “Başka birisine yaklaşmadan önce bitirmem gerekirdi, biliyorum ama bazen insanlar farklı davranabiliyor. Ve karım... O paranın yarısından mahrum bırakılmayı hak etmiyor,” dedi. “Anneme hastalığı boyunca benim gibi o da göz kulak oldu.”

Zoe, restoranın kapısında bir tereddüt yaşıadı. Kalbinin göğsünde nasıl çarptığını hissedebiliyordu. Bütün bunların doğru olmasını ne kadar da isterdi. Ama ya Maeve’e aylarca

yalan söyleyen Isaac gibiydiyse o da? Arkasını dönmeden, “Beni bir daha sakın arama,” dedi.

Zoe otelden ayrılıncaya kadar ağlamamayı başardı ama ardından sanki içinde ne varsa çıkarıyormuş gibi bir ağlama koyuverdi. Gitmesi gerekiyordu, ama birdenbire koca dünyada gidecek hiçbir yeri kalmamış gibi geldi.

Şantaj dosyasıyla ilgili çalışması henüz bitmemiş olmakla birlikte Hanson, Zoe'nin ailesiyle konuşmaya kendisinin de çağrılacağına dair yarım da olsa bir umut besliyordu. Kamera görüntülerine ilişkin talepleri gönderdikten sonra Zoe'nin dairesini, cesedini ve kanını düşünmeye daldı. Paranın izini sürdüğü diğer dosya birdenbire önemsiz göründü.

Kederli iki ebeveynle konuşmak pek eğlenceli değildi ama Hanson da bunun bir parçası olmak istiyordu. Zoe'nin cesedini görmüştü ve ailesinin hissettiği acının küçük bir yansımasını o da hissetmişti. Orada olmak ve kızlarına ne olduğunu öğrenmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını göstermek istiyordu.

Bunun da ötesinde, Başkomiser Sheens'in bu dosyayı nasıl ele aldığını görmek istiyordu. Her zaman öğrenilecek bir şeyler vardı. Sorgulamalar konusunda kendisinin de sahip olduğu doğuştan yeteneğe rağmen, Sheens'in farkını görebiliyordu. Sheens'in kendine has bir tarzı vardı.

Diğer Hampshire memurları kaç kez Sheens'in neden bu kadar işe güce gömüldüğünü ve iyi terfi fırsatları yakalayabileceği toplantı ve etkinlikleri neden işleri bahane ederek boşladığını sormuşlardı. Polislerin çoğu yükselmek istiyordu ve bu anlaşılır bir şeydi. Terfi ile maaş da ciddi oranda arttığı için çavuş ya da komiser yardımcısı unvanlarında çok az kişi kalmak istiyordu.

Sheens'in neden şahsen bu kadar çok sorgulama yaptığını tam olarak açıklamak zordu. Her zaman bu konuda iyi olduğunu söylerdi, ki öyleydi. Ancak bu yeterince açıklayıcı değildi. Sadece incelemesi ve müdahale etmesi gereken bir konu olduğunda gerçek anlamda var oluyor gibiydi.

Sheens, Zoe'nin ailesini, aile odasında bıraktı ve Hanson'ı çağırmaya geldi. Lightman'e da başıyla bir işaret yaptı ama onu davet etmedi.

"Harika," dedi Hanson, gülümseyerek, "siz hazır olduğunuzda ben hazırım. Görüntü taleplerini gönderdim. Şu anda aklımda olan diğer şey, yarın sabah Zoe'nin dairesine gitmek ve kedisini bulup bulamayacağıma bir bakmak."

Sheens ona doğru baktı, dudağında küçük bir gülümseme vardı. "Onunla ne yapacaksın?"

"Besleyeceğim?" dedi Hanson. "Belli mi olur? Belki tanıklığına başvururuz."

Jonah, Hanson'ın kendisiyle birlikte aile odasında bulunmayı kabul etmesine sevinmiş ve rahatlamıştı. Sadece abartısız sempati gösterme konusundaki becerisi değildi bunun nedeni. Yanında bir meslektaşının oturması da Jonah'ı ailenin kederine çok fazla sürüklenmekten bir şekilde alıkoymuştu. Lightman, O'Malley veya bir toplum destek memuru da olabilirdi, gerçekten önemli değildi. Hanson orada bulunmakla bir çapa görevi gördü. Soğukkanlılığını korumasına yardımcı oldu.

"Ona ne oldu?" diye sordu Zoe'nin annesi. Suki. Hayır. Siku.

Siku idi galiba. İsimleri doğru bellemenin önemi büyüktü.

Problem şu ki annesinin kedisinin adıydı Suki. İsimler, özellikle baskı altındayken, bu tür kafa karışıklıklarına ve yanlış anlamalara yol açmak için birebirdi.

Jonah, “Bulgular banyodayken saldırıya uğradığını gösteriyor,” diye cevapladı. “Failin bileklerini kesebilmesini sağlayan kloroform gibi bir madde yüzünden hareketsiz kalmış görünüyor. Ölüme neden olan kan kaybı.”

Siku başını salladı ve “Arterler yani?” dedi. Annesinin bir pratisyen hekim olduğunu Jonah o anda hatırladı. Bu işleri biraz daha zorlaştırıyordu. Ayrıntıların çoğunu göz ardı edemeyecekti.

“Evet, patolog öyle düşünüyor,” dedi. “Her iki taraftaki radyal arterler. Otopside sonra doğrulanır.”

Annesinin bunu düşündüğünü görebiliyordu. Muhtemelen bunun ne kadar sürebileceğini sorma gereğı duymayacaktı. Zoe’nin beyninin kan kaybı nedeniyle işlevsiz kalmasından önce bilincini yeniden kazanabileceğı yalnızca on veya on beş dakikalık bir zaman dilimi olduğunu biliyordu. Ve küvetteki suyun, kanın sürekli akmasını sağladığını da.

Siku’nun delici bakışları tekrar ona odaklandı ve “Ne kullanmışlar?” diye sordu.

“Siku,” dedi Martin, kısık bir sesle. Jonah Martin’in hasta gibi bembeyaz kesildiğini fark etti. Bunların hiçbirini duymak istemiyordu.

“Affedersin,” dedi karısı usulca. Elini elinin üzerine kaydırđı ve sıkıldı, “Bilmem gerekiyor.”

Tekrar Jonah’a baktı ve Martin arkasını dönerken Jonah elinden geldiğince hafif bir sesle, “Zoe’nin sanat setinden bir Stanley bıçağı,” dedi.

Martin'in dengesiz nefes alışının fark edildiği kısa bir sessizlik oldu ve ardından Siku, "Yani onu tanıyorlardı," dedi. Sesinde yankılanan bir kesinlik vardı. "Orada bir silah olduğunu biliyorlardı."

Jonah, "Ayrıca dairenin anahtarı da ellerindeydi," dedi. "İleri tetkikler yapacağız, ancak ev sahibinin ve Angeline'in de birer anahtarı olduğunu biliyoruz. Sizin bildiğiniz başkaları var mı?"

Siku, Martin'e baktı ve sonra başını salladı. "Bizim anahtarımız hiç olmadı. Onları rastgele dağıtmış olduğunu da sanmıyorum."

Martin, "Oldukça dikkatliydi," dedi. "Özellikle de o ve Aidan'la ilgili tüm konularda."

"Nasıl yani?" Jonah vurgusuz bir tavrıyla sordu.

Martin karısına uzun ve sorgulayıcı bir bakış attı. Karısı, başını kaldırdı. Martin, "O buradaydı. Onu sorguladınız mı?" dedi.

Jonah dikkatle, "Neler olup bittiğini öğrenmeye kesinlikle kararlıyız," dedi.

Siku alçak, kızgın bir sesle, "Kızımın yanına asla yaklaşmamalıydı," dedi. "Kızım onu terk etmişti."

Jonah kaşlarını kaldırdı. "Yeniden bir araya geleceklere ihtimal vermemiş miydiniz?"

"Hayır," dedi Siku kararlı bir şekilde. "Kararını vermişti ve fikrini değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Onu engelledi ve ondan uzaklaşmak için taşındı. Korkunçtu, taşınmak zorunda kaldı. Korkunç. St. Denys'de Maeve'le haliç manzaralı muhteşem bir evde kalıyordu. Öyle ruhsuz, kutu gibi bir ev değildi orası. Bir hiç uğruna taşındı oradan. Kalbi kırılmıştı." Başını iki yana salladı. "Onu sonunda bulmuş olmalı."

“Aslında, Aidan Poole onun nerede yaşadığını bilmiyor olabilir,” dedi Jonah, bunun açığa vurması gereken bir nokta olduğuna karar vererek. “Ancak, görünüşe göre ikisi ilişkilerine kaldıkları yerden devam etmişler.”

“Bunu size kim söyledi?” diye sordu Siku, sert bir ses tonuyla. “O mu söyledi?”

“Durum öyle gösteriyor.” dedi Jonah nazikçe. “Olayı ihbar eden Aidan Poole idi. Onun ifadesine göre, onlar Skype üzerinden görüşürlerken saldırıya uğramış ve o da yardım çağırmaya çalışmış. Şimdi bunu doğrulamaya çalışıyoruz, ancak bu noktada, özellikle de cinayetle herhangi bir ilgisi varsa, bu konuda yalan söylemiş ya da söyleyebilmiş olması pek olası görünmüyor.”

Bir duraklama oldu ve sonra Siku, “Tanrım, Zoe neden ona zaman ayırırsın ki?” dedi.

Gözleri tepedeki ışıkların altında parıldayan Martin, “Çünkü çok iyi kalpliydi,” dedi. Siku’nun omzuna elini koydu. “Ve belki de onunla birlikte olmak istedi. Onu sen de severdin.”

Siku sert bir şekilde, “Onun ne mal olduğunu anlamadan önceydi o,” dedi.

Jonah annenin yüz ifadesini izlerken Hanson, “Yani ilişkiyi onaylamadınız,” dedi.

“Nasıl onaylayabilirdik?” dedi Siku. “Kim kızının, onun için karısını terk edemeyen aşağılık bir adamla görüşmesini ister ki?”

Jonah, yüz ifadesi şaşkınlığını ele veren Hanson’a baktı. “Üzgünüm.”

Siku sakinleşti. “Bu küçük bilgiyi sizden sakladı, değil mi?”

Jonah, “Biz bunu kesinlikle bilmiyorduk,” dedi.

“O bir yalancı,” dedi Siku sertçe. “Onun işi gücü yalan. Karısını ondan sakladı ve öğrendiği zaman da boşanacaklarını iddia etti. Sonra bu olmayınca da bazı aksaklıklar olduğunu söyledi. Yalan söyledi durdu ve onu sürekli oyaladı. Bu da kızımı perişan etti. Ve şimdi de onu öldürdü.”

Onlara benim evli olduğumu söyleyecekler, diye düşündü Aidan. Tren istasyonuna varmış, ancak girişte öylece durmuştu. Buraya kadar sadece alışkanlıkla gelmişti. Zihni билет makinelerinden ve gişelerden yüzlerce mil uzaktaydı. Zaman zaman, aylar öncesine gidiyor ve Zoe ile nasıl tanıştığını hatırlıyordu. Ve sonra, bir sonraki adımda, Zoe’nin öldüğü gerçeğiyle bir sorgu odasında buluyordu kendini.

Şimdiye kadar gerçekleşmiş olmalıydı düşündükleri. Siku ve Martin polise her şeyi anlatırdı. Biliyorlardı.

Tabii ki biliyorlardı. Aidan kendini kandırıyordu. Greta’nın varlığını asla gizli tutamazdı. Maeve, Angeline, Victor... Hepsi onun evli olduğunu biliyordu.

Berbat bir sorundu bu ve hepsinin nedeni de kendisiydi. Bütün bunların olmasına o izin vermişti, gerçi geriye dönüp baktığında, tüm bu aptalca kararları kim olsa verirdi gibi geliyordu. Ama o yapmamalıydı.

O ilk gece bile, kendi içinde başka birinin yaşadığını hissetmişti. Daha zeki ve daha çekici biri. Flört etmek ve sözler vermek konusunda rahat biri. Neredeyse binadan çıktığı anda birbirlerinin telefon numaralarını aldıkları için pişmanlık duymuştu ve hemen Greta’yı aramak zorunda hissetmişti.

O hafta sonu Greta şehir dışında olmasaydı her şey daha farklı olur muydu, merak ediyordu. Öncelikle, muhtemelen meslektaşlarıyla gittiği filmin ardından bir bara geçmezdi.

Greta'ya, evine gitmiş, akşam yemeğini de yemiş ve aç karına arka arkaya sekiz kadeh içki içmemiş olurdu.

Her nasılsa, tüm bunları yine de yapmış olsa bile, daha sonra onun yanına gidip onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı. İşte o kilit anda, sahip oldukları tüm harika şeyleri hatırlayacaktı. Ve sonuç olarak, Zoe'nin numarasını silmiş ve engellemiş olacaktı. Bunu yapardı, biliyordu.

Bunun yerine, taksiden karısını aradı ve sosyalleşmekle meşgul karısının kesintiye uğrayan faaliyeti nedeniyle duyduğu öfkeye şahit oldu.

“Her şey yolunda mı?” diye sormuştu Greta, Aidan da mesajı almıştı. Eğer her şey *yolunda* ise onu aramamalıydı.

“Aaa tabii, yolunda! Ben sadece... Bir bakayım dedim, ne haldesin.”

“Tamam. Pekâlâ, bazı editörlerle bardayım şu anda. Sonra konuşalım, olur mu?”

“Elbette,” demişti neşeyle. Ve sonra biraz mızımız bir edayla eklemekten duramamıştı, “İşin bittiğinde muhtemelen ben uyumuş olurum.”

“Tamam, uyumuş olursan, sabah konuşuruz.”

Ve bu hissettiği her şeyi pekiştirmişti. Konuşmalar da konuşmasalar da umursamadığını belirten o son cümle. Greta'nın düşünmesi gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Telefonu kapatmış ve doğrudan mesajlarını açmıştı. Karısından duyduğu üç cümle tüm pişmanlığını silmeye yetmişti. Geri dönüp birkaç yazım hatasını düzeltmek durumunda kaldıysa da mesajı çabucak yazdı. Sarhoştı ve taksinin hareketi işi daha da zorlaştırıyordu:

Seninle tanışmak çok güzeldi. İyi ki bu gece felekten bir gün çalmışım. Umarım yakında görüşürüz. A xx

Ve sadece iki dakika sonra gelen cevabın ardından, bir ilişkinin başladığını belgeleyen o köpüren, durdurulamayan gülümsemeler dönemi başlamıştı.

Tamamen aynı fikirdeyim. Bazen felekten gün çılmak iyidir. Bir içki için müsait olduğunda bana haber ver. Xx

Savaş işte o anda baştan kaybedilmişti.

Ve sonra Greta'nın Berlin seyahatinden eve dönüşü, en kötü tartışmaları tetiklemişti. Greta çantalarını salona atıp gülücükler içinde ona uzun bir öpücük vermeye geldiğinde, onun hakkında yanlış bir kanaate varıp varmadığı hakkında tereddüde düşmüştü. Düşündüğünden çok daha sıcak ve çok daha şefkatliydi. Karşılığında o da onu tutkuyla öpmüştü. Üst kata çıkıp hatırlayabildiği en tatmin edici sevişmelerden birini yaşamışlardı.

Daha sonra onun yanında uzanmış, kendi kendine ne kadar aptal olduğunu söylüyordu. Hatasını anladığı için ne kadar şanslı olduğunu da. Az kaldı sebepsiz yere harika bir evliliği riske atacaktı.

Sonra Greta duşa gitmiş ve telefonu Zoe'den bir mesajla çınlamıştı. Telefonunu mesajlar ana ekranda görünmeyecek şekilde ayarlamıştı, ama yine de bir korku dalgası hissediyordu.

Bu basit bir mesajdı, ama nedense tüm suçluluk duygusunu ortadan kaldırmış ve beyninin ödül merkezlerini uyarıyordu. Onunla tanıştığından beri hissettiği tüm heyecanı yeniden canlandırmıştı:

Selam Aidan. Günün nasıl geçiyor? Az önce kafede Judi Dench'e servis yaptım. Dalga geçmiyorum. Judi Dench diyorum. İNANILMAZ xx

Aidan ona inanmadığını söyleyerek cevap yazarken kendi kendine sırtmış ve fotoğraflı kanıt istemişti.

Son kaçış şansını da böylece ortadan kaldırmış oldu. Gelecekteki ayrılıklarında bile ilişkileri hiçbir zaman tam anlamıyla küllenmemişti.

İşte bütün bunlar onu bu noktaya getirmişti. Kendisini bir uçurumun kenarında gibi hissediyordu. Önem verdiği bir kişinin kaybı, diğer her şeyi de birer birer yanında sürükleyecekti.

Hanson gelecek birkaç saati dört gözle beklememişti, ancak başkomisere eşlik etme konusunda çabucak istekli olmuştu. Şimdiye de bir otopsiye tanık olmamıştı ve bir noktada çok kötü etkilenebileceğini biliyordu. Ama bu bile, kızlarının cesedini teşhis etmek için Siku ve Martin Swardadine'e eşlik etmekten daha iyiydi.

O ve Jonah Mondeo'ya binerken, Swardadine'ler yakınlarda bir otel, Zoe'nin cesedi hazır olana kadar vakit geçirecekleri bir bekleme odası bulmak için oradan ayrıldılar. Daha sonra, dikkate alınmamaları için parmak izlerini vermeleri gerekecekti. Muhtemelen onlar da bir miktar daha sorgulanacaktı. Ama şimdilik sadece yas tutan ebeveynlerdi.

Hanson, Martin'in şık BMW'sinin karakolun otoparkından ayrılışını izledi ve ardından, "Oldukça manipülatör bir adama benziyor bu Aidan Poole," dedi. "Anne babanın söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Adam tam bir yalancı," diye cevapladı başkomiser düşünceli bir şekilde, arabayı çalıştırıp anayola çıkarken. "Onu gerçekten evden Skype ile izleyip izlemediğini kontrol etmeni ve parmak izlerine bakmanı isteyeceğim. Ama cinayet

konusunda yalan söylediğini sanmıyorum. Yaptığı telefon ihbarı... Sesi gerçekten dehşete kapılmış gibi çıkıyordu. Hem yalan söylemesi için bir neden göremiyorum. Onu öldürdüyse ve intihar süsü verme çabasına girdiyse, neden bizi arayıp cinayet olduğunu söylesin? Her şeyi öylece bırakmak çok daha güvenli olurdu.”

“Sanırım öyle,” dedi Hanson, her şeyin bir tür blöf olduğunu söylemenin bu aşamada saçma gelip gelmeyeceğini düşünerek. İnsanlar bunu gerçekten yapar mıydı? Aidan Poole böyle bir tip miydi? “Peki ya karısı?”

“Aidan’la bu konuyu da konuşmalıyız,” diye cevapladı Sheens. “Morgdan döndükten sonra bize katılmasını isteyeceğim.” Hanson’a baktı. “Sorun değil. Orada olmak zorunda değilsin.”

Biraz acemice bir tavırla, “Gerçekten orada olmayı çok istiyorum,” dedi Hanson. “Sorun olmayacaksa.”

“Cuma akşamını mahvetmek sorun değilse, benim için hava hoş, bana yoldaş olursun,” dedi Jonah.

“Mahvedilecek bir şey yoktu zaten,” diye cevapladı Hanson, çarpık bir gülümsemeyle. “Cuma gecesi bar programı iptal. Başka da bir planı olmayan, acınası bir vakayım.”

Jonah, “Tam üstüne bastın!” dedi ve başını salladı. “İkimizin de gerçek birer hayata ihtiyacı var, Juliette.”

Morg, Hanson’ın beklediği gibi değildi. Amerikan polis filmlerinin etkisiyle herhalde, kasvetli, titreyen ışıkların olduğu ve metal sürgülü çekmecelerle dolu bir yer hayal etmişti.

Oysa geldikleri yer özel bir hastaneye aitmiş gibi görünen bir odaya açılan, hafif aydınlatılmış, rahatlatıcı bir giriş salonuydu. Yeşil bir muşamba zemin ve duvardaki birkaç deniz

manzarası dışında çok az şey görünüyordu, ama ortam ne kasvetli ne de dehşet dolu görünüyordu.

Vardıklarında onları bekleyen iki kişi vardı. İlki, adının Dr. Shaw olduğu anlaşılan patologdu. Onun yanında kırk yaşlarında bir kadın vardı, kendisini Pauline olarak tanıttı ve orada çalıştığını söyledi. Hanson pek bir anlam veremedi. Bir tür cenaze işleri memuru muydu yoksa sadece bir personel miydi? Buna ne denirdi ki? Cenazeci mi? Bunu şefe sorsa iyi olacaktı.

Shaw, “Başlamaya hazırım,” dedi. Hafif bir İskoç aksanı olan yumuşak bir sesi ve gözlüklerinin üstünden bakabilmek için başını ikide bir eğme alışkanlığı vardı. Bu, Hanson’ın otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiği adamın gerçekte olduğundan daha yaşlı görünmesine neden oluyordu. Kendisinden çok da büyük değildi. İnsanları düzenli olarak kesmeye nasıl alışabilmişti acaba?

Shaw onları morgun arka tarafına götürdü. Burada manzara yavaş yavaş bir miktar hayallerindeki resme benzemeye başlamıştı. Halı kaplı zeminler mermerden gri şeritlere dönüştü ve kapılardan birinin arkasında, ortasında bir masa bulunan klinik görünümlü bir odaya vardılar.

Zoe’nin kısmen örtülü cesedi masanın üzerinde duruyordu ve Hanson bunu yapamayacağını hissetmeye başladı. Daha önce tanışmadığı halde kurban ona göre fazla gerçektir.

Ancak Shaw şimdiye kadar yaptıklarını anlatmaya başlayınca yumuşak sesi sakinleştirici bir etki gösterdi.

“Kurbanın ağzının etrafından birkaç parça madde örneği aldım,” dedi. “Onlar laboratuvarında, ancak bir tanesini vermedim ve kokuyu benzer şekilde az miktardaki birkaç başka kimyasalla karşılaştırdım. Bulduğumuz kalıntının desfluran

olduğundan oldukça eminim, bu da etkili bir şekilde uygulanırsa saniyeler içinde bilincini kaybetmesi için yeterli olur.”

“Yüze bir bez bastırarak mi uygulanmıştır?” diye sordu başkomiser.

“Evet,” dedi Shaw.

“Ve etkileri bir süre devam eder mi?”

Shaw, “Beş ile on dakika arasında,” dedi. “Kurbanın kan kaybından dolayı bilinçsiz hale gelmesi sadece on dakika sürmüştür, bu yüzden eğer bir noktada uyanmışsa bile, zaten kafa kontrolünü kaybetmiş olduğu için kendini kurtaramamış olmalı.”

Hanson bunu hayal etmemek için çok ama çok uğraştı.

“İlk gözlemler. Her iki bilekteki kesikler, başta gözlemlediğimiz gibi, radyal arterleri kesmiş.” Kurbanın sağ kolunu nazıkçe kaldırdı ve hafifçe döndürdü. “Sağ kolda iki kesik var ve bunlardan biri yanlış bir başlangıç gibi görünüyor.”

“Bu tarz saldırılarda böyle mi olur?”

Shaw, “Aslında intiharlarda daha yaygındır,” dedi. “Ama bazen saldırgan iyi bir plan yapıp, heyecana kapılmasa bile böylesi şeyler olabiliyor.” Ellerinin üzerinde bir süre durdu ve sonra onları daha dikkatli incelemek için kaldırdı. “Sol parmak eklemlerinde şişme ve kabarma belirtileri var,” dedi. Başkomiser bakmak için yaklaştı. “Sanırım orada da morluklar var.”

“Saldırganla mücadele ettiğine dair bir işaret mi?” diye sordu Sheens.

Shaw duraksadı ve sonra yavaşça, “Muhtemelen. Ancak kollarındaki kesiklerin çok temiz olduğu düşünüldüğünde, pek olası görünmüyor. Ve biraz da kabarmış sıyrıklar var.

Bunların günün daha erken saatlerinde olmuş olması daha muhtemel diyebilirim.”

Hanson, başkomiser ile göz göze geldi. “Daha önce biriyle mi dövüşmüş?” diye sordu.

“Ya da düştü,” dedi Shaw, “belki bir yere yumruk salladı.” Jonah başını salladı. “Ama yine de örnekler alacağım. Biriyle mücadele ettiyse, katilin DNA’sının parmak eklemesine veya tırnaklarının arasına bulaşmış olma ihtimali var.”

“Umarım bulaşmıştır,” dedi Sheens.

Shaw, morg asistanlarından birini Zoe’nin gövdesini tekrar kapatması için çağırdığında Hanson titriyordu ama başarmıştı. Zoe’nin midesinin boş olduğunu göstermek için cesedi açtığı sırada da fenalaşmamış, bayılmamış ve çığlık atmamıştı.

Shaw, cesedin suyun içinde olması ve midesinde yiyecek bulunmaması nedeniyle ölüm saatini maalesef çok geniş bir aralıkta vererek gözlemlerini tamamlamıştı. Zoe, akşamüstü ya da sabahın ilk saatlerinde ölmüştü. Bununla birlikte bu zaman aralığı, Aidan Poole’un saldırıya tanık olduğunu iddia ettiği saati kapsıyordu.

Hanson’ın aklı, Zoe’nin elindeki morluklara ve midesinin boş oluşuna takıldı. Günün geç saatlerinde ölmüştü ve büyük olasılıkla önceki günden beri hiçbir şey yememişti. Hanson, Zoe’nin köşeli yüzüne, ince uzuvlarına ve gövdesine olabildiğince etkilenmemeye çalışarak yeniden baktı. Sonra, eldivenlerini çıkararak odanın dışında, o gün daha önce başkomiserinin bulunduğu web sayfasına bakmak için telefonunu çıkardı.

Web sayfasındaki resimde Zoe yuvarlak yüzlüydü. Yuvarlak hatlı. Gamzeli bir gülüşü vardı. Ve Hanson, Zoe’nin nasıl

muhtemelen bir zamanlar sahip olduğu kılının yarısından biraz daha fazla bir kiloda ve aç karnına öldüğünü merak etti.

Hanson'ın görebildiği kadarıyla Siku ve Martin pek fazla toparlanmış gibi durmuyorlardı. Cenaze görevlisi Pauline süreci açıkladı ve başkomiser, daha sonra da kendilerini rahatsız edip bilgilerine başvurabileceklerini, bir şey öğrenirlerse de dönüş yapacaklarını söyledi. Dinlerken gözleri diğer odanın kapısına doğru kayıp duruyordu. İfadelerinde o kadar karmaşık bir korku, özlem, öfke ve üzüntünün karışımı vardı ki ikisine de bakmak zordu.

Onları içeri götüren Pauline oldu ve Hanson oraya onlarla geri dönmediğine sevindi. O ve Sheens onlarla gitmek yerine resepsiyonun yumuşak sandalyelerine oturup beklemeye başladılar. Başkomiser, Aidan Poole'u arayıp ondan karakola bir kez daha gelmesini isterken Hanson sessizlik içinde dinledi, pantolonunun üzerindeki tüyleri topladı durdu.

“Orada iyi iş çıkardın,” dedi Sheens aniden, “hakkını teslim edeyim. İlk otopsimde ben dayanamayıp, gidip kusmuştum. Ve sonra patolog beni zorla içeri sürükleyene kadar bir sonrakinden kaçınmaya çalıştım.”

“Umarım kusmamak iyi bir şeydir,” dedi Hanson burun kıvrarak.

“Zor şartlar altında kendini kontrol etmede başarılı olduğun anlamına gelir,” dedi Sheens, “ya da bir psikopat olduğun... Ama her iki durumda da takımda sana ihtiyaç var.”

Hanson sesli gülecek oldu ama sonra bunu bastırdı. Zoe'nin ebeveynleri kızlarının cesedine bakarken uygun olmazdı. Hâlâ içinde akıp duran adrenalin ayağa kalkıp zıplamasını

gerektirse de bundan sonra kıpırdamadan oturmaya ve surat asmaya çalıştı.

Önce Siku çıktı. Gözleri yaşlarla dolu olmasına rağmen ifadesinde öfke de vardı.

“Bunu kimin yaptığını bulmak için ne yapılıyor?” diye sordu.

Sheens ayağa kalktı ve Hanson da onunla kalktı. “Yapılması gereken her şey,” dedi Sheens, hafifçe başını eğerek. “Potansiyel tanıklar aranıyor, kamera kayıtlarına bakılıyor, tanıdıkları sorgulanıyor ve herhangi birinin ona zarar vermesi için bir neden olup olmadığı araştırılıyor. Yarın bir basın toplantısı yapacağım ve herhangi bir şey bildiğini düşünen herkesin bize başvurmasını isteyeceğim.”

Hanson, başkomiserin yanında olmanın rahatlatıcı bir şey olduğunu ilk kez hissetmiyordu. Bu soruya kendisi nasıl karşılık verirdi, bilemiyordu. Muhtemelen savunmaya geçerdi hemen.

Siku yavaşça başını salladı ve sonra kocasının kolunu tuttu. Zoe’nin annesi öfkeli görünürken, babası paramparçaydı. O kasım akşamında onu biricik kızlarının yanından alıp dışarı çıkaran karısı oldu.

Zoe, amaçsız ve hedefsiz bir saat yürümüştü. Kafasında öfkeli, zehir zemberek sözler dolaşıyordu. İçinden Aidan'a bağırıp bunu ona nasıl yapabildiğini sorup duruyordu. Hayal ettiği diyalogların iyi versiyonlarında adam korkunç bir sahtekâr olduğunu kabul ediyor ve Zoe'nin yolundan sonsuza kadar çekiliyordu. Daha kötü, daha zayıf olanlarında, karısını çoktan terk ettiğini ve bunu onun için yaptığını açıklıyordu. Tek istediğinin Zoe olduğunu söylüyordu.

Tüm bu düşüncelerle ilerlerken Zoe kendini bir tren istasyonunda, platformda buldu. Bu duygusal durum için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Bunu bir şeye dönüştürmesi gerekiyordu. Bu düşüncelerle Winchester'a giden trene bindi ve tren duruncaya kadar kapının dibindeki kare şeklinde halının üzerine adımladı durdu. Trenden indi ve sonra birdenbire içindeki öfke dışında hiçbir şey düşünmeden Sanat Okulu'na gitti. Başına bir şey gelmeden yolları nasıl geçip oraya ulaştığını Tanrı biliyordu.

Stüdyo sessizdi. Bu yaz döneminin başlarında, öğrencilerin çoğu havanda su dövüyordu. İçiyorlardı. Dinleniyorlardı. Erteliyorlardı.

Zoe, saatlerce çalıştığı için karmakarışık görünen bölümünde çantasını yere bıraktı. Mesajlar arasında geçen o yılınla boş saati resimle doldurmuştu ve şimdiki eserini de

Aidan'a göstermek için nasıl can attığını düşünmemeye çalıştı. Onu doğrulaması için Aidan'a ihtiyacı yoktu.

Bu eserini önce kendisi çok sevmiştir. Her nedense bu resim onun gözünde daha önce yaptığı tüm resimlerden daha özel bir yere yerleşmişti. Angeline'den sırtı kavisli ve bir kolu başının üzerinde, ağzı hafifçe açık poz vermesini istemiştir. Tutku nöbetleri içinde olan birini andırıyordu resim. Aynı zamanda acılar içinde işkence görmüş birine de benziyordu.

Bu pozu Aidan'la tanıştıktan sonraki o heyecan dolu dönemde düşünmüştü. Yüzlerce resim arasından ona en çok bir şeyler ifade eden oydu. Ve resim o kadar hızlı bir şekilde oluşmuştu ki artık neredeyse bitmişti. Arka plan olarak yükariya hareketli bulutları ve aşağıya, kıyıya çarpan dalgaları eklemiştir.

Ama şimdi baktığında çok da bitmek üzere olmadığını görebiliyordu. Çok önemli unsurlar eksikti.

Bunu düzeltebilirdi. Bunu olması gerektiği hale getirecekti, fanteziye dayalı bir resim yerine gerçek bir yapıt çıkarcaktı. Telefonunu açmadığı Angeline'in resmi onda bir suçluluk duygusu uyandırmış olsa da boyalarını çıkarmaya başladı.

Bronzları, kahverengileri, siyahları ve canlı kırmızılarını bir paletle sığırdı ve tuhaf bir terk edilmiş duygusuyla tuvale tamamen yeni iki figür çizmeye başladı. İlk karanlıktı ve Angeline figürünün etrafına dolanmıştı. Etrafına dolandığı yerlerde onu gölgeliyor ama kapatmıyordu. Biçimden yoksundu. Gerçeklikten de. Ama parmakları Angeline'in başının üzerinde gerili duran kolunun arasından geçiyordu. Angeline'in pozunu aslında buydu; grotesk bir sevişme eyleminin diğer yarısıydı.

Diğer figürü eklemek zordu, ama hüznün içine bu denli doluşurken hata yapmaktan çekinecek değildi. Sanki hiçbir

şeyin önemi yokmuş gibiydi ve bir şeyler yapmak için içindeki sesi dinleyebilirdi.

Gölgeli figür bittiğinde, hemen üçüncü bir figürle başladı ki bu figür de âşıklara dokunabilecek kadar yakında duruyordu. Angeline kadar çıplak ve kıvrımlı ama gururla dik duran başka bir kadın. Gülümsüyordu. Uzanmış iki elin, karnında bir yara açtığını fark etmemiş gibiydi.

Zoe, açılan bu yarayı dehşet verici bir şekilde kanlı yapmaktan büyük bir keyif aldı. Yırtılan etin içinden bir yağ tabakası ve soluk, karman çorman iç organları sarkıyordu. Bundan sonra kadının ayaklarının altına kadar akan kanın izini sürmek için kırmızı rengi kullandı.

Oraya vardktan saatler sonra resme bakmak için geri çekildi, nefesi hızlandı, kalbi büyük bir coşkuyla atmaya başladı. Yaptığı şey kendi suçluluğunun bir imgesi olmasına rağmen, şimdi onu resme döktüğü için kendini inanılmaz derecede iyi hissediyordu. Aidan ile birlikte onun karısına verdikleri zararın bir resmiydi bu.

Yaptığı resmi iyice sindirebilmek için resmin her köşesini dikkatle inceledi. Stüdyoda şimdi yanında birkaç öğrenci daha vardı ve bunu onlar da görebileceği için mutluydu. Farında olmadan yaptığı şeyin suçluluk duygusunu hissetmek garip bir tatmin duygusu verdi ona. Ama üzerine ürpertici bir şüphe duygusu da geldi. Henüz her şey tam olmamıştı.

İkinci kadına bakmak için başını eğdi. Hayali Bayan Poole figürüne... Sonra eğildi ve yarı kurumuş gözleri bozdu, renkleri birbirine karıştırdı. Onları delici bir mavi olarak yapmış ama şimdi bunun yanlış olduğunu anlamıştı. Hiç gözleri olmamalıydı.

Bitirdiğinde, sanki kasıtlı olarak kör edilmiş gibi gözlerinin üzerinde ten rengi bir lekeden başka bir şey kalmamıştı.

Zoe, binanın dışındaki ışıklar yandıktan çok sonra boyalarını topladı. Güzel bir mart akşamında saat yediydi ve hava pencereden tuhaf, baştan çıkarıcı bir koyu mavi gibi görünüyordu. Dışarı baktı ve hiçbir şey hissetmemesine şaşırdı. Oysa güzellikleri her zaman fark eden biriydi.

Belki de artık kalbinin kurumaya yüz tuttuğunu düşündü. Belki de dünyanın bu güzelliğinin kimseye bir yarar sağlamadığı içindi bu donukluk.

Sonra hisleri ona geri döndü ama bu hiçbir acısını dindirmede, hiçbir derdine merhem olmadı. İlgiye çok ihtiyaç duyan Angeline'e karşı ağır bir sorumluluk hissediyordu. Kendine zarar vermek Angeline'in doğasında vardı ve bu konuda gerçekten devreye girebilecek tek kişi Zoe idi.

Telefonunu çıkardı ve uzun bir iç çekerek nefes verdi.

Karşı taraf telefonu açtığında arka planda müzik sesi geliyordu. Sonra Angeline'in sesi, adını söyleyen sesi duyuldu. İkinci heceyi sanki bir müjde verirmiş gibi cıvı cıvı söyledi.

"Telefonunu açamadım, özür dilerim," dedi Zoe, açıklamak isteyen ama açıklayamayan bir havayla. "Dışarıda bir yerde misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Neden... Neden gelmedin?" diye sordu Angeline.

Tanıdık bir suçluluk duygusu kapladı içini ama sonra keşke Angeline onunla ilgilense diye düşünmeden edemedi. Angeline, Aidan hakkında içini dökerken ona sarılıp teselli etseydi.

"Şimdi geliyorum," dedi olabildiğince yumuşak bir sesle. "Bana nerede olduğunu söyle tatlım. Gelip sana bir bakayım."

“Sana nerede olduğumu söylemiyorum,” diye homurdandı Angeline telefonda. Ve sonra aniden hıçkırarak Zoe’ye yalnız olduğunu ve korktuğunu söyledi.

Gittiği öğle yemeğinden kovulduğu için Zoo adında limandaki bir şaraphanede olduğunu söylemesi için Zoe on beş dakika boyunca dil dökmek zorunda kaldı.

“Ne öğle yemeği?” dedi Zoe.

“Bir adamla... Bir adamla öğle yemeği yiyecektim... Ama beni yüz üstü bıraktı...”

Zoe şaşırdı. Angeline kiminle buluşuyor olabilirdi ki? Tinder’dan bir adam mı? Gün ortasında mı? Ona birkaç içki ısmarlayabilecek birini bulmayı umarak, tek başına bir yere gitmesi çok daha muhtemel görünüyordu.

Zoe bir taksi çağırdı. Angeline oldukça uzağa gitmişti ve eğer Zoe trenle veya bisikletiyle uğraşmaya kalkarsa, her an arkadaşının başı derde girebilirdi. Yarın bisikletini almak için Southampton istasyonuna yürümek zorunda kalacaktı.

Taksi şoförü Zoo’nun nerede olduğundan tam olarak emin değildi ama sonunda buldular. En azından reklam tabelasını buldular. Sadece yürüyerek ulaşılabiliyor gibiydi.

“Bekler misiniz?” dedi Zoe, ona bir onluk verdi. “Hemen arkadaşımı alıp eve götüreceğim.”

“Burada bekleyebileceğimi sanmıyorum,” dedi şoför şüpheyle. Ve sonra, “Duramazsam bir tur atar, geri gelirim,” dedi.

Zoe sıcak bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Elimden geldiğince çabuk olacağım. Taksimetre çalışır durumda olsun.”

Zoo, liman kenarındaki Ocean Village’ın sahil tarafında bir şaraphaneydi. Hemzemin bir dizi bar ve restoranın yer aldığı modern tek katlı bloklardan oluşan bir yerdi. Hepsinin

önünde palamarların üstünden rıhtıma demirlemiş dizi dizi küçük tekne manzarası vardı. Zoo'nun içinden etrafa kısık bir caz müziği yayılıyordu. Kesinlikle akşam yemeğinden önce ciddi şekilde sarhoş olunacak bir yer değildi.

İçeri girdi ve hemen Angeline'i gördü. Yüksek bir ahşap tabure üzerinde bara yaslanmıştı ve aslında yalnız değildi. Hemen yanında bir yabancı oturuyordu.

Zoe, öyle bir tedirginlik yaşadı ki her şeyi bir kenara bıraktı. Sırf bu adamı tanımadığı için de değildi. Adam kolunu sahiplenir gibi Angeline'in vücuduna dolamış, parmaklarını bacaklarında gezdiriyordu. Muhtemelen Zoe'den birkaç yaş büyüktü, ama kirli sakalıyla bunu söylemek zordu. Oldukça iri bir adamdı, bu da Angeline'i daha küçük ve kırılgan gösteriyordu.

Adam, dolu bir kokteyl bardağını aldı ve Angeline'in kulağına fısıldadı. Angeline kıkırdadı ve parlak pembe sıvıyı ağzına doldurmak üzere vücudunu dikleştirdi.

"Angeline," dedi Zoe yüksek sesle.

Arkadaşı sendeledi ve içkinin bir kısmını kendi üzerine döktü. Zoe'ye suçluluk göstergesi gibi gelen bir ifadeyle ağzını silmeye yeltendi.

"Zoe, ne... işin var senin burada?" Bunları söylerken bütün vücudu sallanıyor ve gözleri, Zoe'nin yüzüne düzgün odaklanamıyordu.

"Benim gelmemi sen istedin," dedi Zoe, yapmacık bir gülümsemeyle. Ona sarılmış oturan adamı görmezden gelerek ilerledi. "Eve gitme vakti, unuttun mu?"

"Neden?" dedi Angeline, kaşlarını çatarak.

"Çünkü yapılacak bazı işlerimiz var," dedi Zoe.

Adam, “Hey, gitmek istediğini sanmıyorum,” dedi ve ona kendinden emin bir şekilde sırtıttı, “onun yapacağı kendi işleri var.”

“Gerçekten mi?” dedi Zoe, kaşlarını kaldırarak, “Sizce bu konuda karar verecek kadar ayık mı? Ben adım gibi eminim ki değil.”

Birkaç metre ötede damlama tepsilerini boşaltmakla uğraşan barmene baktı. İşler sarpa sararsa ona güvenip güvenemeyeceğini anlamaya çalıştı.

“Yani, birdenbire endişelenmeniz ilginç,” dedi adam, kolunu Angeline’den biraz çekerek, “saatler önce size ulaşmaya çalışırken endişeleniyor muydunuz?”

Zoe yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Angeline ona bu durumdan söz etmişti demek. Angeline elini boş bardağına doğru uzatırken başını eğdi.

“Telefonu açmadığım için kendisinden özür dilemiştim,” dedi Zoe sakince, “Şimdi onun için buradayım. Her zaman olduğu gibi.”

Adam sakince, “Ama bardan atıldığında yanında değildiniz,” dedi. Yarısı dolu bir bardak kırmızı şarabı kaldırdı ve içmeden önce bir an bekledi. Bu davranışında bir tehdit vardı ama Zoe tehdit kaldırarak durumda değildi.

“Ah, sanırım her şeyi biliyorsunuz,” dedi Zoe yüksek sesle. “Onunla daha yeni tanıştığınız halde. Tanrım. Gerçek adınız nedir acaba? Çünkü ikimizin de sizi tanıdığımızı sanmıyorum.”

“Ben Richie,” dedi adam, “Angeline de beni çok iyi tanıyor.”

Hafifçe gülümsedi ve Zoe’nin tiksinti dolu bakışları arasında Angeline ona doğru eğilerek başını omzuna dayadı.

Zoe, Angeline’in elini tuttu. “Hadi eve gidelim. Sana biraz çay yaparım ve kanepede oturur, konuşuruz.”

Bu Richie'ye pek de eğlenceli görünmedi ama her şeyden önce ilgi görmeyi seven Angeline, Zoe'ye hafifçe gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor," dedi. Dik oturdu ve Zoe'nin elini tutarak tabureden aşağı atladı.

"İçkini bitirmeyecek misin?" dedi Richie, açık bir hoşnutsuzlukla.

Bence yeterince içti, dedi Zoe. Gülümsemesi soğuktu.

"Pekâlâ," dedi Richie, omuzlarını silkerek. "Yakında görüşürüz Angeline."

"Hadi," dedi Zoe ve kolunu Angeline'in koltuk altından geçirdi. Hafif olması bu açılardan iyiydi.

"Hoşça kal Richie," dedi Angeline.

"Gelip seni bulacağım," diye seslendi. Zoe Richie'ye son bir kez daha bakınca içi üşüdü. Angeline'in ona adresini verecek kadar aptal bir hareket yapmamış olduğunu umut etti.

Her şeyin sonu burada başlıyordu. Aidan, normalde binmesi gereken trenin yanında duruyor ve Greta'ya bu gece geç kalacağını söylemeye hazırlanıyordu. Uydurduğu bir düzine farklı hikâyenin provasını yapmıştı ama sonunda bunu devam ettirebileceği kanaatine varmıştı. Gerçeği farklı bir versiyonuyla anlatacaktı.

Telefon çalarken, Greta'nın mutfak masasına oturduğunu ve kabaca cevap verdiğini, her şeyi açıklamaya çalışırken soğuk bir sessizlik içinde onu dinlediğini hayal etti. Sonra Greta telefonu açtı ve birdenbire sıcak bir şekilde konuşmaya başladı:

“Hey!” dedi, kelimeyi uzatarak sesine hafif bir kahkaha kattı: “Nasıl gidiyor?”

Aidan prova edilmiş tüm sözlerinin parçalandığını hissetti. Soğuk ve kuşkululu bir ses tonu bekliyordu oysa. Bu hafif kahkaha onun dengesini bozdu. Daha önce hissettiği gibi, yine karısı hakkında yanlış düşüncelere kapıldığını hissetti. Yanından her ayrıldığında belleğinde yanlış kalıyordu sanki.

Böyle zamanlarda da karısının sesindeki o mutlu ifadeyi dağıtmaya dili varmıyordu. Son on sekiz ayda Greta'ya yeterince zarar vermişti zaten.

Muhtemelen çok uzun bir aradan sonra olabildiğince sakin bir sesle, “Sinir bozucu,” dedi, “geç döneceğim. Maalesef

karakola gitmem gerekiyor. Dün şehirdeyken bir saldırıya şahit oldum ve polis gelip ifade vermemi istedi. Tam bir baş belası.”

Jonah, karakola dönerlerken, parmak izi sonuçlarının bir kısmının çıkmış olabileceği umuduyla, Mondeo’nun Bluetooth’unu kullanarak McCullough’u aradı. Ama McCullough, arka planda yüksek sesle çalan Rachmaninov’u kısarken onunla alay etti.

“Cuma öğleden sonra parmak izi karşılaştırması mı yapılır? Sen kendini şanslı filan mı sanıyorsun?” dedi. “Saat dörtte hepsi bara gitti. Zoe’nin parmak izlerini aldılar gitmeden önce ama diğer her şey pazartesiye kaldı. Yine de bulduğumuz parmak izlerinin bir özetini alabilirsin, istersen.”

Jonah iç çekti. “Hiç yoktan iyidir.”

Jonah bir kâğıt sesi duydu ve McCullough konuşmaya başladı.

“Evde dört farklı parmak izimiz var, muhtemelen erkekler. Kesinlikle hepsinin erkek olduğunu söylemiyorum. Parmak ölçüleri iki erkek kadar olan kadınlar var. İstisna örnekler, ama varlar.”

“Tamam. Bunlar nerede?”

“En belirgin ve bir erkeğe ait olan ana kapıda, hem içeride hem de dışarıda, ayrıca topladığımız iki bardaktan birinde ve bir ışık düğmesinde. Banyo kapısında hiçbir şey yok.” Durdu ve sonra devam etti, “İkinci erkek daha belirsiz ve banyo kapısı ve diğer çeşitli noktalar da dahil olmak üzere dairenin her tarafına dağılmış. Bazıları üst üste. Sık bir ziyaretçi ama gece oraya gitmiş olma olasılığı düşük.”

“Teşekkürler,” dedi Jonah. “Diğer ikisi?”

McCullough, “Üçüncü erkek ilginç,” dedi. “Sadece banyo kapısının kilidinde beliriyor. Onu başka hiçbir yerde bulamadık. Ve bunlar oldukça kesin izler, üst üste binme yok.”

“Bu çok ilginç,” dedi Jonah. “O kapı katil tarafından kilitlenip daha sonra açılmış olsa, bu sonucu doğururdu, değil mi?”

McCullough, “Evet, ancak insanlar kapıyı kilitlememe eğilimindeyseler, bu izler gördükleri kadar yeni olmayabilir, bunu da eklemem gerek,” dedi. “Örneğin, orada Zoe’nin çok fazla parmak izi yok.”

“Doğru yaklaşım,” dedi Jonah. “Ya dördüncü erkek?”

McCullough, “Büyük ölçüde sadece ön kapıda ve bir ampulde,” dedi. “Bir usta, muhtemelen.”

“Tamam. Ya kızlar?”

McCullough, “Üç tane var,” dedi. Telefonda bir sayfa çevirme sesi duyuldu. “Biri Zoe. Diğer ikisi, özellikle mutfakta oldukça geniş bir alana yayılmış durumda.”

Jonah bir dakika düşündü. “Yatak odasında diğerlerinin parmak izi yok mu?”

McCullough, “Tam değil,” dedi. “Bazı kısımları üst üste binmiş ancak bunların büyük olasılıkla önceki bir kiracı olduğunu söyleyeceğim.”

“Bu harika, teşekkürler,” dedi Jonah.

McCullough isteksizce, “Ağzının etrafına sürülmüş şeylere de baktım,” diye devam etti. Jonah gülümsedi. Bugün halledeceğini biliyordu.

“Evet?”

“Desflurane. Shaw doğru tahmin etmiş.”

Jonah başını salladı. Bunu duymak tatmin ediciydi, çünkü Shaw’ın fark ettiği koku sadece kısa süre duyulabilecekti. Jonah raporun peşine düşüp Zoe’yi aramamış olsaydı,

bulunmasından birkaç gün önce koku uçup gitmiş olabilirdi. Hiçbir kimyasalın kokusu kalmazdı. Üstelik, bu ürkek cinayet ihbarını bulunan bu cesetle ilişkilendiren de olmasaydı, vaka tam bir intihar olarak değerlendirilirdi.

McCullough'a sıcak bir sesle, "Bu gerçekten harika," dedi. "Yani intihar meselesi değil."

"Öyle görünüyor."

"Teşekkürler, Janet. Şimdi evde misin?"

"Bu, ihtiyaç olması durumunda yanı başımda bitebilmek için inceden duyurulan bir talep mi?" dedi McCullough alaycı bir sesle.

Jonah buna güldü. "Hayır, ilk defa sadece bir sosyal konuşma girişimiydi. Bir sorgulamam daha var ama izler ve kanlar çıkıncaya kadar senlik başka bir şey yok gibi görünüyor."

McCullough, "Vay, gelişme var," dedi, "yeni bir şey olmadan önce buradan çıkayım. İyi eğlenceler."

Hanson görüşme bitince Jonah'a döndü. "Bence bu üçüncü erkek epey ilginç," dedi. "Kimin parmak izleri olduğunu merak ettim."

"Ben de öyle," dedi Jonah. "Ama görünüşe göre bu küçük gizemin çözülmesi için pazartesiye kadar bekleyeceğiz, o zamana kadar görüştüklerimiz arasında izlerin sahibi de olur umarım. Ancak bunun cinayet olduğunu tespit edebilmek iyi bir ilk adımdı."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra Hanson konuştu, "Babasını merak ediyorum. Neredeyse hiçbir şey söylemiyor ve yüz ifadesi çok belirsiz. Bir parçam bunun suçluluk duygusu olup olmadığını sorup duruyor."

"Evet, ben de merak ediyorum," diye onayladı Jonah. "Bugün bu konuda sorular sormak doğru olmazdı ama yarın

soracağım.” İcini çekti. “Birkaç yıl önce, bir babanın öfke krizi geçirirken kızına yaptıklarıyla ilgili bir dosya üzerinde çalışmışım. Adam... yıkılmış görünüyordu.”

“İnsanlar son derece pişman olacakları şeyler yapabiliyor,” diye mırıldandı Hanson, “kim bilir bir baba olarak içinde neler saklıyor.”

Jonah kendi ahlaksız babasını düşündü ve gülümsedi, “Kim bilir?”

“Pekâlâ,” dedi Sheens, Aidan Poole’u aşırı ve bilinçli bir resmiyetle selamladıktan sonra. “Son görüşmemizde Zoe Swardadine ile ilişkinizin basit bir kadın-erkek ilişkisi olmadığını bize söylemediniz.”

“Evet,” dedi Aidan kısıp bir sesle. Karakoldan son ayrılışından beri biraz daha toparlanmış görünüyordu. Kendine gelmiş biraz, diye düşündü Hanson. Yaşadığı kötü deneyime rağmen şimdi daha iyiydi.

“Neden Alton’da birlikte yaşadığınız bir eşiniz olduğunu gizleme ihtiyacı hissettiniz?”

“Affedersiniz,” dedi Aidan. Başkomisere yalvarır gibi bir bakış attı. “Bundan bahsetmem gerekirdi, biliyorum. Bu bilginin Greta’ya ulaşmasından çok korkuyordum. Bu pek... Bakın, biraz mantıklı düşünseydim, bunun bir fark yaratmayacağını anlardım. Ama sanırım onu görmek isteyeceğinizden ve her şeyin ortaya çıkacağından korktum. Ve... Artık Zoe gittiğine göre, onu da kaybetme fikri...”

“Zoe’yi önemsiyorsanız, kesinlikle bunu kimin yaptığını bulmamızı istiyorsunuz demektir,” diye cevapladı Jonah.

“Evet,” dedi Aidan, biraz dođrularak. “Tabii ki istiyorum. Sadece dűşündüm ki... Sanırım, evliliđimin bununla hiçbir ilgisi olmadığını dűşündüm biraz da.”

“Bunun evliliğinizle ilgili olduğunu dűşünmüyor musunuz?” diye sordu Sheens. Daha önceki görüşmeden sonra aldığı ama henüz temize çekmediği, sisteme de girmediği el yazısı notlara baktı. “Zoe’nin arkadaşı Victor’dan bahsetmiş ve onun ilişkinizi onaylamadığını, sizden nefret ettiğini söylemişsiniz. Bu nefrette evli olmanızın payı olmadığını dűşünmüyorsunuz, değil mi?”

Aidan rahatsız görünüyordu. “Bunu böyle dűşünmedim, hayır.”

“Karınız dün gece ne yapıyordu?”

Aidan, bu tavır değişikliğine hazırlıksız yakalanmıştı. “Ne? Greta mı?”

“Siz söyleyin, ben bilmiyorum,” dedi başkomiser. “Şimdiye kadar kendisi hakkında çok az şey duyduğum için, ismi aklımda değil.” Sözlerinden alaycılık damlıyordu ve Hanson, Aidan Poole için biraz üzüldü. Kolay bir zaman geçiriyor gibi görünmüyordu.

Bir nefes arasından sonra, “Karımın adı Greta,” dedi Aidan, “kendisi kırk yaşında. On yedi yıldır evliyiz.”

“Ve dün gece?” Sheens sorusunu tekrarladı, “Kız arkadaşınızla gizlice sohbet ederken o evde değil miydi, yoksa o yatıncaya kadar beklediniz mi?”

Aidan başını salladı. Hanson, kendisini kontrol etmeye çalışırken çenesinin kasıldığını görebiliyordu. Başkomiser istediği zaman birçok insana böyle vurucu sorular sorabiliyordu.

Sonunda, “Bir ödöl yemeğindeydi,” dedi Aidan. “Pek çok büyük gazetede bilim yazıları yazıyor. Bir ödöl vermek üzere gitmişti.”

“Peki program neredeydi?” Başkomiser şimdi yazmaya başladığı not defterine bakıyordu. Yazmak gibi bir eylemi bile ürkütücü göstermeyi başarıyordu.

“Londra. Londra’daydı... Bir otelde.”

Sheens, “Daha spesifik olamıyorsanız, en azından etkinliği düzenleyen kuruluşun adı yararlı olacaktır,” dedi.

“Ah. Evet... Basın Derneği sanırım?”

“Eve ne zaman geldi?”

“Bir, bir buçuk arası.”

“Zoe öldürüldüğü sırada karınızın orada olduğundan emin misiniz?” diye sordu Sheens.

“Evet. Tanrı aşkına,” dedi Aidan. “Neden, Greta’nın bununla ne ilgisi var ki? Zoe’nin adını bile duymadı hiç.”

“Yani ilişkinizden haberi yok muydu?” Sheens ısrar etti.

“Hayır,” dedi Aidan. “Yirmi altı yaşındaki bir öğrenciyle yattığımı bilseydi, yine de benimle olmak ister miydi sanıyorsunuz?” Aidan’ın sesi kısıldı, birdenbire kafasını çevirdi, defalarca yutkundu.

Hanson, öne eğilerek ve iyi polis rolünü oynamaya çalışarak, “Yani bu konuda oldukça dikkatliydiniz,” diye araya girdi.

“Evet,” dedi Aidan. Ve sonra pes etmiş gibi bir elini kaldırdı. “Bu konuda tam bir şeytandım. Telefonumu, Zoe’nin mesajları hiçbir zaman bildirim vermeyecek şekilde ayarladım. Tüm e-postalarını bir çalışma klasörüne otomatik olarak filtreledim. Ve her şeyi atlamadan sildim. Yasak bir ilişki yaşıyorsanız böyle olur. Sürekli yalanlar söylemeyi öğrenirsiniz.”

“Peki dün geceden sonra ne olacak?” dedi Hanson düşünerek. “Skype görüşme geçmişinizi sildiniz mi?”

Aidan gözlerini kırptı. “Ah. Hayır, silmedim. Bir tek onu silmedim. Çünkü buna ihtiyacım olacaktı.”

“Çünkü sizin mazeretinizdi, değil mi?” dedi başkomiser alaycı bir tavırla.

“Hayır!” dedi Aidan, yaşadığı huzursuzluk çok belirgindi. “Bunu kendime kanıtlamak için silmedim... Bunun gerçekten yaşandığını kendime kanıtlamak için.”

Sheens, “Bize bu sohbeti göstermenizi istiyoruz,” dedi.

“Telefonunuzda uygulama var mı?” diye sordu Hanson şefe ve ardından Aidan Poole’a bir göz atarak.

“Evet.” Aidan biraz daha doğruldu. “Evet, uygulama var. Oradan görülebilir.” Telefonunu çıkardı, bir iki dakika uğraştı ve sonra fotoğrafı küvette ve morgda gördükleri kıza ait olduğu açık olan Zoe Swardadine ile olan sohbeti ekrana getirdi.

Hanson izin almak için başkomisere baktı ve telefonu alıp Zoe Swardadine’in profiline tıkladı. Skype kimliği, Zoe’nin adı ve soyadından oluşuyordu. Jonah, gördüklerini kayıtlara geçmesi için tanımlarken Hanson da not aldı. Daha sonra bu iki kimlik arasındaki görüşmeyi açtı ve önceki gece on elli ikide başlayan ve ardından iki saat kırk dokuz dakika boyunca devam eden görüşmeyi inceledi.

“Yani en son saat bir kırk birde görüşmeyi bitirmişsiniz?” dedi Hanson, telefonu geri verirken.

“Evet,” dedi Aidan, “Greta geldiğinde.”

“Sarhoş muydu?” diye sordu Hanson.

Aidan, “Hem de çok. Gazetecilik etkinliklerine gittiğinde çok içer.” dedi. “Ve yatağa girdikten bir dakika sonra sızdı. Tekrar tekrar kalktığımı fark etmediği için benim de işime

geldi bu.” Kafasını salladı. “Ben uyuyamıyordum. Yanlış anladığıma kendimi inandırmaya çalıştım ama biliyordum.”

Başkomiser başını salladı ve sonra öne doğru eğildi: “Sanırım bu akşamlik burada bırakabiliriz. Başka gelişmelere bağlı olarak bu hafta sonu sizi tekrar görmemiz gerekebilir.”

“Pekâlâ,” dedi Aidan, kalkıp telefonunu cebine koydu, “aramanız yeterli. İlişki konusunda aptallık etmiş olsam da size yardım etmek istiyorum.”

Onu artık boşalmış olan Cinayet Masası’ndan dışarı yolcu ettiler. O’Malley ve Lightman, ikisi morgdan dönmeden önce gitmişlerdi.

Hanson, kapı Aidan Poole’un arkasından kapandığında başkomisere döndü. “Bunun gerçekten Zoe’nin Skype hesabı olup olmadığını kontrol edeceğim.”

“İyi olur,” dedi Sheens. “Doğru çıkacağından oldukça eminim.”

“Onun suçlu olduğunu düşünmüyor musunuz?”

“Ah, bence o pek çok açıdan suçlu,” dedi Sheens gülerek, “ve hepsi de tek tek ortaya çıkıyor. Ama içlerinde genç bir kadını öldürmek olduğunu sanmıyorum.”

“Öyleyse, cinayete gerçekten tanık olduğu varsayımı üzerinden gidiyoruz,” diye ekledi Hanson biraz imalı bir şekilde.

Başkomiser gülümseyerek başını salladı. “Bildiğin gibi, herhangi bir varsayım üzerinden gitmiyoruz. Onu da diğer herkes kadar ayrıntılı bir şekilde araştıracağız. Ama bir tahmin yapmam gerekirse, kendini korumaya çalışmakla uğraşmayı bırakır bırakmaz, Aidan Poole’un bu meseleyi çözmemize yardım edeceğini söyleyebilirim. Çünkü Zoe’nin, katilini tanıdığından yüzde doksan dokuz eminim. Aidan Poole’un da tanıdığına bahse girerim.”

Hanson masaüstü bilgisayarını kapattı ve gerindi. Saat sekize geliyordu. Yapacak başka bir şey mi bulsun yoksa günü mü noktalasın, bilemedi. Planlanmış bir bar eğlencesi olmayınca, iş dışında başka şeyler yapabileceği boş bir akşamı vardı. Kendini kaybolmuş hissetmek yerine haline şükretmeliydi.

Yani, boş zamanı olduğuna göre onu bir şekilde değerlendirmeliydi. Telefonunu çıkardı ve uzun zamandır görmediği arkadaşlarının isimlerini karıştırmaya başladı. Tam o sırada Ben Lightman'den mesaj geldi:

Artık boşum. Hâlâ bara gidebilir miyiz?

Hanson bir an rahatsız hissetti. Randevusu kötü mü gitmişti? O ve O'Malley bir yedek seçenek miydi, yoksa oturup randevunun ne kadar korkunç geçtiğini dinlemeleri mi bekleniyordu?

Her nasılsa, onu üzüntülere gömülmüş bir şekilde hayal edemedi ve içini çekerek, müsait olduğunu söylemek üzere mesaj attı ama O'Malley çoktan gitmişti.

TAMAM. Saat yirmide?

Hanson, Marriott barında pencere kenarında bir masada oturmuştu. Mekân onun seçimiydi. O'Malley'in katılmaması, genellikle Hanson'ın "yaşlı adam barı" diye isimlendirdiği mekânlar yerine, menüsünde şarap da olan bir yere gidebilecekleri anlamına geliyordu. Ve bazı cuma geceleri insan şarap içmek istiyordu.

Elbette üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı. Lightman'ın daha rahat bir şey giyip giymediğini merak etti. Belki de gece çıkmak için tasarlanmış bir şey vardı üzerinde.

Hanson iPad'ini çıkardı ve Aidan Poole ile yapılan iki sorulamadan elde ettikleri tutanaklarla Zoe'nin ebeveynlerinin

anlattıklarını birbirleriyle karşılaştırmaya başladı. Okudukça el yazısı bazı notlar aldı ama tamamen konsantre olmakta zorlanıyordu.

Lightman’le karşılıklı içmenin nasıl olacağından pek emin değildi ve bu onu rahatsız ediyordu. Sonuç olarak gözünü kapıdan ayırmaz oldu.

Sonunda Lightman kapı eşiğinde belirdi ve Hanson rahat bir nefes aldı. Lightman hâlâ sabahki takım elbisesi ile duruyordu. Hanson elini kaldırdı. Lightman yanına gelirken sırtıyordu:

“Bir cuma için yeterince iş gördün mü?”

Hanson da ona güldü: “Seni de böyle ayartıyorlar, değil mi? Boş zamanın varmış gibi düşünüyorsun ama dosyayı o kadar merak ediyorsun ki aklın hep orada kalıyor.”

“Bunun yerine biraz da içkiyi merak etsek nasıl olur?” dedi Lightman ve bara doğru baktı.

“Bana uyar,” dedi Hanson, “ben cin istiyorum.”

“İçine bir şey?”

“Tonik olabilir.”

Barmen biraz yavaş davrandı, böylece Hanson, Victor ve Maeve’in O’Malley ile yaptığı görüşmeyi okumayı bitirdi ve ardından iPad’ini kapattı ve defteriyle birlikte sırt çantasına koydu.

Nihayet Lightman iki uzun bardağı masaya koyarak, “İşte,” dedi.

“Teşekkürler.” Hanson iki yudum cin içti ve sonra neşeyle sordu, “Gelebilmene şaşırdım. Biraz... Meşgul gibiydin.”

“Evet,” dedi Lightman ve sonra yüz ifadesi biraz bozuldu. “Çok şey var ama...”

Hanson birdenbire isteksiz bir şüpheliyi sorguluyormuş gibi hissetti ve başını çevirdi, “Affedersin. İşlerine burnumu sokmak istemem.”

“Hayır, sorun yok,” dedi Lightman, “babamı görmem gerekiyordu. Durumu iyi değil.”

Hanson bu türden bir habere hazırlıklı değildi. Kötü giden bir randevu hakkında atıp tutmalar dinlemeye kendini o kadar alıştırmıştı ki ne söyleyeceğini bilemeden öylece kalakaldı.

Sonunda, “Üzgünüm,” dedi ve elini uzatarak Lightman’ın koluna dokundu, sonra geri çekti. “Bu... ani mi oldu?”

Lightman başını salladı. “Hayır, tam da öyle denemez. Şimdi daha iyi olduğunu düşünüyorduk ama hastalığı nüksetmiş.”

“Anlıyorum. Bu... çok kötü,” dedi Hanson usulca, “zavallı baban.”

“Evet,” dedi Lightman. “Her neyse, Zoe Swardadine’in katili konusunda ne düşünüyorsun? Bahisler açıldı mı?”

Hanson bir anda hayal kırıklığına uğradı. Babası konusunda biraz daha açılacağını düşünmüştü. Ama Ben Lightman’ın böyle bir adam olduğunu unutuyordu.

O da uyumlu davranıp dosyayla ilgili konuşmaya başladı, fakat barda, uzaklarda oturanların hiçbirinin duyamayacağı kadar sessizce. Hanson’ın gerçek anlamda sohbete ısınması sadece bir dakikasını aldı. Ona, Aidan Poole’un ilişkisini ve açıkça ortaya çıkacak olmasına rağmen, ilk sorgulamada evli olduğunu nasıl da titizlikle sakladığını anlattı.

“Bu da bana bir şeyleri saklamanın onda kökleşmiş bir alışkanlık olduğunu düşündürüyor,” dedi, “böyle insanları bilirim, yalanla yaşamaya son derece alışkındırlar. İçgüdüsel olarak her şeyi gizlerler.”

Lightman yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona baktı. “Bu senin şu berbat eski sevgilinin tarzı, değil mi? Her şeyi örtbas etmek?”

Hanson alaycı bir şekilde başını salladı. Ona Damian’la ilgili tüm hikâyeyi anlatmamıştı Hanson, ama yaşadıklarını kısmen özetlemişti ve Lightman, anlatılanların zararlı bir ilişkinin göstergesi olduğunu bilecek kadar akıllıydı. “Elbette öyle. Kızlarla mesajlaşmalarını saklıyordu, eski sevgilileriyle temasa geçmeye çalışıyordu, onlarla buluşuyordu... Çok pahalı alımlar yapıyor, faturalar ödüyordu.” Bir an güldü. “Damian, satın aldığı tüm bu şeylere ‘yıllardır’ sahipmiş gibi davranmaktan hoşlanırdı. Ya da annesinin ona doğum günü hediyesi olarak aldığını da söylerdi bazen. Oysa bana binlerce pound borcu olduğu halde ödemezdi.” Kafasını salladı. “Her neyse, Aidan Poole büyük bir narsist olabilir ya da olmayabilir, ancak potansiyel olarak aralarında bazı paralellikler görebiliyorum.”

“Ben de,” dedi Lightman, “O’Malley’in Victor Varos ile yaptığı görüşmenin özetini okudun mu? Bana Brontë’nin o romanını hatırlattı, *Villette*’i. Kız, yakışıklı genç adama sırlı-sıklam âşık oluyor ve genç adam başka birine âşık olduğunda onu ne kadar incittiğinin farkına varmıyor ya?”

“Dur bakalım! Sen bir *kitap* mı okudun?” dedi Hanson.

Lightman gülerek, “Kapa çeneni,” dedi.

“Ben o kitabı okumadım,” diye itiraf etti Hanson gülerek, “peki kız adamı öldürüyor mu? Kitapta yani?”

Lightman cin bardağını eline alırken kahkaha attı, “Hayır, onun yerine başkasına âşık oluyor.”

Hanson, “Öyleyse konumuzla alakası sorgulanabilir,” dedi.

“Hey,” diye itiraz etti Lightman, “daha dosyanın başındayız. Ve şefin de dediği gibi...”

Hanson, “Geniş düşünmeyi asla yabana atmayın,” dedi ve sonra başını salladı. “Gerçi bunu kastettiğinden çok emin değilim, Ben.”

Lightman güldü ve bardağının kalanını boşalttı: “Bir tane daha istiyorum. Belki üç veya dört tane daha.”

“Ben varım,” dedi Hanson gülerek, “ama sonrakiler benden. Ve ondan sonra, en zararlısından bir pizzaya ihtiyacım olacak. Seni şimdiden uyarıyorum.”

“Bunu ayarlayabileceğimizden oldukça eminim.”

O andan itibaren, hızla sarhoş olmaya başladılar. Lightman kafayı bulunca şaşırtıcı derecede aptallaşıyordu. Hanson’ın Lightman hakkındaki obsesif kompulsif şakasına yüksek sesle: “Bu doğru!” diye karşılık verdi ve sonra masalarının üzerinde ne varsa birbirine katıp karıştırdı.

Hanson ona gülmeye başladı.

“Ne gülüyorsun?”

“Çok da karışık değil burası, yanılıyor muyum? İki bardak masanın tam kenarında duruyor ve yanlarında da bir menü.”

“Gerçek bir karışıklık görmek ister misin?” diye sordu Lightman. Ayağa kalktı ve kısa süre önce boşalan altı kişilik bir masaya gitti. Üzerinde hâlâ bir düzine kadar bardak vardı. Onları üst üste koymaya başladı. Bardaki diğer masalarda içki içmekte olan diğer sekiz kişi şaşkınlıkla ona bakmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” Hanson’ın kahkahaları öyle bir noktaya ulaştı ki durdurmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

“Dağıtıyorum,” dedi Lightman ve iki dengesiz bardak yığını masalarına taşıdı. “Bak!” Bardakları masaya koymaya

başladı, “İşte dağınıklık. Görüyor musun?” Birkaç bardak daha, “Ve bu beni hiç rahatsız etmiyor.”

Kahkahasını kontrol altına almayı başarinca Hanson, “Pekâlâ, tamam. Obsesif kompülsif değilsin. Sen sadece bir... aptalsın. Tamam mı?”

Lightman ona muzaffer bir edayla gülümsedi ve kirli bardak yığınının karşısına oturdu. “Çok daha iyi.”

Hanson başını salladı ve Lightman tuhaf bir ifadeyle ona baktı. Sonra bir nefes verdi. “Muhtemelen yarın çalışmak zorunda kalacağız,” dedi.

Hanson gülümsemesini sürdürmeye çalıştı. “Evet. Ama ayılmamıza daha saatler var.”

Lightman bardaklara baktı ve sonra, “Yapmamalıyım,” dedi, “seni bu kadar içirmemeliyim. Ama neşelendik, eğlendik, teşekkürler.”

“Her zaman,” dedi Hanson, Lightman ayağa kalkarken. Aniden etrafındaki her şeyin dönmeye başladığını hissetti. Kafası karışmış halde Lightman’ın arkasından bakakaldı. Neden gitmişti ki şimdi?

Zoe, Angeline'i Richie'den ve barda onunla planladığı her neyse ondan da uzaklaştırarak evine götürmüştü. Çayını koymuş ve *The Fugitive* izlerken uyuyakalıncaya kadar saçlarını okşamıştı. Zoe, Aidan'dan bahsetmemişti. Angeline kendi derdiyle boğuşurken bunun doğru olmayacağını düşünmüş ama bu konuda konuşamamak ona çok acı vermişti. Angeline'e Aidan'ın yalan söylediğini anlatırsa her şeyin gerçekten bittiği anlaşılacaktı ve bunun düşüncesi bile içini acıtıyordu.

Sonraki dört saati Aidan'ın doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak geçirdi. Hâlâ birlikte yaşadığı eşinden bir iz görebilmek için Facebook sayfasına ve üniversite sayfalarına baktı ama hiçbir şey bulamadı. Yakın zamanda çekilmiş fotoğraflar yoktu, sadece birkaç yıl öncesine ait fotoğraflardı hepsi. Bir iz bulamamak, başlangıçta ona umut verdi ama sonra onun izlerini gizlemekte gayet başarılı bir zampara olabileceği gerçeğini düşününce hevesi kaçtı.

Aidan'ın bazı sözleri, nihayet gün batımından sonra karanlıkta bir bir zihnine doluşmaya başladı. Mirastan mahrum kalmayı hak etmediğini söyleyerek karısını nasıl da savunduğunu hatırladı. Onu hiç suçlamamıştı. Isaac'ın Maeve'e söylediği gibi karısının korkunç, kontrolcü bir sürtük olduğunu söylememişti.

Bunları hatırlayınca, kafasında birtakım ışıklar yandı. Kulağa gerçek geldiğini fark etti. Kulağa doğru geliyordu. Ve gözlerindeki ifade de gerçektir.

Öfkesi kaybolunca ihtiyaç duyduğu tek şey, her şeyin yolunda olduğunu, Aidan'ı terk etmek zorunda olmadığını düşünmek oldu. Süveterini giydi ve yavaşça aşağı indi. Kapıda, Maeve'in mutfakta gezindiğini duydu ve onu fark edip lafa tutmasından korkarak ani bir telaşla kabanını kaptı ve evden sıvıştı.

O zaman bile pek emin değildi. Kendini Aidan'ın oteline giderken buldu. O kadar yavaş yürümüştü ki kırk dakikada varabilmişti ve geldiğinde elleri soğuktan uyuşmuştu.

İçeri girdi, koyu kırmızı ve krem rengiyle boyanmış girişte durdu ve nihayet telefonunu çıkardı. Ona söyleyecek çok şeyi vardı ama artık hiçbir kalmamıştı.

Tek çalmada açıldı telefon ve Aidan'ın, "Zoe," diyen sesindeki korkuyu fark etti.

"Lobideyim," dedi ve sonra sandalyelerden birine kendini bırakıverdi.

Bir dakika sonra Aidan asansörden çıkmış, ona doğru yürüyordu. Zoe ayağa kalkarken Aidan elini onun yüzüne uzattı ve yanağını okşadı. Son derece güven vericiydi. Sadece dokunuşu değil, onunla görülmekten mutlu olması da öyleydi. Onunla olduğunu saklamaya çalışmıyordu. Sanki her şey yasal gibiydi. Sorunsuz. Ahlaki.

"Üzgünüm," dedi Aidan kırık bir sesle. "Çok üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Zoe. Ve eli eline kenetlenmiş halde asansöre kadar Aidan'ın peşinden gitti.

“Ekonomi mi?” dedi Maeve, onaylamayan bir ses tonuyla. “Hadi. Bir öğretim görevlisiyle çıkacaksan, en azından senin dersine giren birini seçmelisin.”

“Evet, biliyorum. Talihsizlik işte,” dedi Zoe ve küçük bir kahkaha attı.

“Belki daha sonra dersine girer,” dedi Maeve. Evde ortak kullandıkları, eski püskü, kenarları sarkık kırmızı kanepeye bağdaş kurmuş oturuyordu.

Zoe mini mutfaktaydı ve marketten aldıklarını Tesco torbalarından çıkarıp buzdolabına ve mutfak dolaplarına yerleştiriyordu. Çok da iyi iş çıkardığı söylenemezdi. Dikkatini büyük oranda sohbete vermişti. Aidan hakkında konuşmak istiyor ama sorulara cevap vermek istemiyordu. İki arada bir derede kalmıştı.

Aslında, Maeve’in onaylamamasından korkuyordu. Bir zamanlar Maeve’e Isaac hakkında söylediği her şeyi Maeve’in kendisine söyleyeceğinden ve yaptığı şeyin yanlış olduğu düşüncesini ona aşılayacağından korkuyordu. Zoe da bir taraftan aynı şekilde düşünüyor olmasa bunun çok da bir önemi olmazdı.

Bunu geçen gece Aidan’la uzun uzun konuşmuştu. Söylediği her şey mantıklıydı. İkna edici ve güven vericiydi. Karısıyla arasında oluşan soğukluktan söz etmiş ama aynı zamanda onu savunmaya da devam etmişti. Bunun üzüntü verici bir durum olduğunu ama karısının hatası olmadığını söylemişti. Ve ona net, açık ve samimi gözlerle bakmıştı. Bakıştıkları anda sanki Aidan’ın ruhunu görebildiğini düşünmüştü.

Belki de Greta’yı berbat bir insan olarak resmetmiş olsaydı, Zoe bundan vazgeçerdi. Böyle bir şeyi yutacak kadar saf ve toy değildi. Rakibi olan kadına acımasızca yüklenecek

türden bir kadın da değildi. Hele de rakibi tüm haklara sahipken bu asla düşünülemezdi. Evlilikleri ne kadar bitme noktasında olursa olsun, birbirlerine her dokunuş ve öpüşlerinde Greta'ya haksızlık oluyordu. Onun bunu bilmeye hakkı vardı.

Ama Aidan, Greta'nın da geçmişte onu aldattığından emin olduğunu ve bunun da kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olduğunu söylemişti.

Biraz acı bir gülümsemeyle, “Yedi ay boyunca bana yokmuşum gibi davrandı,” dedi. “Sadece toplantılara giderken neşesi yerinde oluyor ve... tüm çabasını süslenmek için harcıyordu. Evde hiç öyle değildi.”

“Onunla bu konuda konuştun mu?” diye sormuştu Zoe.

“Kendimi... paçavra gibi bir kenara atılmış hissettim,” demişti düşünceli düşünceli. “Kendimi perişan hissetmeme neden oldu, ama yine de devam etmesini ve gittiği yere kadar gitmesini istedim, böylece benim hatam olmayan bir şekilde her şeyi bitirebilirdik.”

Onun için üzülmemek elinde değildi. Artık evlendiği kişiyi sevmeyen ama onu terk edecek kadar katı kalpli de olmayan birinin çekeceği acıyı düşünemiyordu.

“Kırk yaşındaysa eğer,” dedi Maeve, “daha önce evlenmiş mi? Çocukları var mı?”

“Otuz dokuz yaşında,” dedi Zoe, içinde korkunç bir gerginlik hissederek. “Ve çocukları yok.” Bir teneke kutu aldı ve dolaba doğru döndü, “Ama neredeyse eski bir karısı var.”

“Neredeyse eski mi?” Maeve'in ses tonu kırbaç gibiydi. “Ne demek bu?”

“Henüz ondan boşanmayı başaramamış yani,” dedi Zoe, Maeve'e yüzünü dönmeden. Dolapları düzenlemek ilk defa bu kadar keyifli gelmişti. Ellerini meşgul etmesi gerekiyordu.

“Boşanma sürecinde mi yani?”

Zoe konserve kutularını alıp alıp tezgâha koymaya başladı. “Olacak,” dedi. “İki ay içinde, annesinden kalan miras hesaplarına geçtikten sonra. İşlemlere şimdi başlayarak onu bundan mahrum etmek istemiyor.”

Tezgâhın üzerindeki teneke kutuların tıngırtılarıyla geçen bir duraksama oldu.

“Sence bu doğru mu?” dedi Maeve sonunda.

Zoe hafif bir nefes aldı ve arkadaşıyla yüzleşmek üzere döndü. Maeve’in solgun gözlerindeki ifadeden hoşlanmadı. Yüzündeki endişeden ve gördüğünü sandığı hafif memnuniyetten.

Zoe, Maeve’in bu ifadesini gayet iyi okuyabiliyordu. Durumun bu şekilde değişmesi onu mutlu etmiş, hatta Isaac’e onu bir daha asla görmeyeceğini söylediği için biraz da üstün hissettirmişti. Bunun büyük bir haksızlık olduğunu düşündü Zoe. Isaac, Aidan’ın aksine, Maeve gelmeden önce karısıyla mutlu bir adamdı.

“Sanırım öyle, evet,” dedi sonunda. “Bence o iyi bir adam. Onun hakkında hiç olumsuz konuşmuyor. Çoğu sorunun kendisinden kaynaklandığını ve aralarındaki sevginin bitmesinin de üzüntü verici olduğunu söylüyor. İkisinin de bu evliliğin yürümediğini bildiğini düşünüyor.”

“Yani onunla bu konu hakkında konuşmuş mu?”

Yine bir duraksama oldu, çünkü Zoe, Aidan’ın bu konuda ne söylediğini belki de ellinci kez düşünüyordu. İkisinin bir noktada evliliklerinin yürümediği konusunda hemfikir oldukları izlenimine sahipti ama onu tam olarak ne şekilde söylediğini hatırlamaya çalıştığında, bu ayrıntıyı hafızasında bulamıyordu.

“Ne kadar açık konuştuklarından emin değilim,” dedi sonunda. “Anladığım kadarıyla, her şeyin bittiği açıkça ortada. Ama sonra... Bu durumun kimsenin gündeme getirmeye cesaret edemeyeceği bir noktaya evrileceğini görebiliyorum.”

Maeve onu bir süre daha izledi ve sonra iç çekerek başını çevirdi: “Bunu görebiliyorum ama... O her şeyin bittiğini düşünüyor olabilir ama, kadın hâlâ her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor bence.”

Zoe kesin bir şekilde, “Öyle olmadığına eminim,” dedi. “Bir süre önce o da kocasını aldatmış ve ama o bunu hiç yüzüne vurmamış.”

“Pekâlâ,” dedi Maeve, çay bardağını kaldırarak. Hâlâ uzaklarda bir yerlere bakıyordu, ifadesi düşünceliydi: “Yani... Kadının senden haberi yok o zaman.”

Zoe bir anda içinde bir burkulma hissetti. Çünkü hem ortada kabullenmesi gereken bir gerçek vardı hem de bu gerçeği, verdiği dersle yüzüne vuran Maeve idi. Her zaman tavsiye isteyen ama asla onlara uymayan ve her defasında aynı sorunlarla gelen, aynı döngüde devamlı takılıp duran Maeve. Her defasında yanlış karar veren Maeve. Bir yıldır, evli bir adamın peşinde dolaşan Maeve.

“Hayır, haberi yok.” dedi Zoe, “Hayır. Haberi yok. Ama olacak.”

Maeve yavaşça başını salladı ve sonra bakışlarını ona dikti. Bu sefer bakışlarında yargılamadan çok sempati vardı: “Dikkatli ol Zoe,” dedi, “çok dikkatli ol.”

Hanson kendine yulaf lapası yaparken dışarıya baktı. Hava gri ve bulanık görünüyordu ama bu sefer kuruydu. Seçeneklerini gözden geçirdi ve koşmaya karar verdi. Bir iki ay önce hafif bir koşu çantası almıştı ve bu da ona haftada birkaç sabah işe koşarak gitme özgürlüğü vermişti. İş yerinde bir havlu ve duş seti bırakınca, takımını ve gömleğini sırt çantasına koyup işyerinde üstünü değiştirebiliyordu.

Bir önceki gece aniden sonlanan, Ben Lightman ile içki muhabbetini düşünmemek için elinden geleni yapıyordu. Akşamdan kalma olmayıp yeni güne hazırlanacak gücü kendinde hissetmesinin ne kadar iyi olduğunu kendi kendine defalarca söylemişti.

Koşu takımını buldu ve yulaf lapasını karıştırırken bir yandan da onları giymeye başladı. Koşmayı her zaman severdi. Çok da hızlı olmamasına rağmen, koşarken gelen herkesten ve her şeyden uzaklaşma hissi ona her zaman çekici geliyordu. Koşarken aklının çalışma şeklini de sever, çoğu zaman koşarken kararlar alır, çözümler bulurdu. Aslında, Damian ile çıktığı zamanlarda koşmaya merak sarmıştı ilk defa. Avare bir zihinle dolaşmak korkunç bir şeydi. O zaman zarfında kendini tamamen olumsuzluklara teslim etmişti. Farkında bile olmadan kendini olduğu yerde dururken buluyordu. Bacaklarını hareket ettiremeyecek kadar ağır hissediyor, başı dönüyordu.

Nihayet ondan ayrıldıktan sonra bile bu his onu takip etmişti. Mesajlarla taciz ederek sürekli kendisini düşünmeye devam etmesini sağlamıştı. Bütün bunlar hep onu iğrenç bir kabadayı yapan narsisizminin bir parçasıydı.

Ama onunla her türlü iletişimi engellediğinden beri geçen dört ay içinde koşuya geri dönmüş ve tekrar sevmeye başlamıştı. Koşuyu planlamayı bile seviyordu, doğru uzunlukta bir rota seçmeye çalışıyor, öncesinde ve sonrasında ona göre yiyip içiyordu.

Bu sabah yulaf lapasının çoğunu derin bir Tupperware kutusuna koydu ve çantanın dibine yerleştirdi. Kalan az kısmını da (ki koşudan önce bundan daha fazlasını yiyemezdi) ocağın başında ayakta yedi ve tavayı ısıtmak için lavaboya koydu.

Tamamen hazırdı ve telefonu çaldığında çantasını sırtına asmakla meşguldü. Hafiften homurdandıktan sonra telefonu sırt çantasının önündeki küçük cepten çıkardı, bunu yaparken kulaklıklarının kablосunu dolaştırmamaya çalıştı.

Angeline, her şeyi berbat ettiğini söylüyor ve onu aramasını istiyordu.

Hanson küçük bir iç çekerek kulaklığı çıkardı ve arama düğmesine bastı.

Basın toplantısında Jonah'ın isteyebileceğinden çok daha fazla soru soruldu. Ashında orada yapmak istediği tek şey, insanların bilgilerine başvurmaktı. Kendi amacını gerçekleştirdi ve Zoe'yi perşembe günü veya hafta başında görmüş olan herkesten kendisiyle temasa geçmelerini istedi.

Sorun şuydu ki, medyada çok sayıda hikâye dolaşmaya başlamıştı ve bu nedenle Jonah, saldırının ırkçılık boyutunun olup olmadığı, cesedin ne zaman keşfedildiği, şu anda

herhangi birinin gözaltında olup olmadığı hakkında sorulan soruları da cevaplamak zorunda kaldı.

Gizli tutmak istedikleri bazı bilgiler varken soruları açık bir şekilde cevaplamak her zaman zordu. Örneğin cesedin keşfedilme zamanı ve ihbarı nasıl aldıkları bu tür sorulardandı. Bir arkadaşının ondan haber alamayınca endişelendiğini ve şu an için kimsenin gözaltında olmadığını söyledi. Irkçılığa gelince, şu anda bu konuda hiçbir belirtinin olmadığını, ancak ortaya çıkarsa elbette araştıracaklarını söyleyebildi. Tamamlandığında kendini biraz örselenmiş hissetmişti ama en azından bu olaydan da alnının akıyla çıkmıştı.

Hanson son derece hazırды ve onu Cinayet Masası'nda bekliyordu, bu da ister istemez içindeki baskıyı artırıyordu. Jonah içeri girer girmez Hanson ayağa kalktı. Saçları ıslak, yanakları kırmızıydı. Belli ki bir çeşit jimnastik faaliyetinden geliyordu. Jonah ise kendini yorgun hissediyordu. Sırf basın toplantısı var diye sabah yataktan erken kalkmıştı.

Şefin yanına hızla yaklaştı ve "Günaydın Şef," dedi.

"Nasıl gidiyor?" dedi Jonah.

"Angeline aradı," diye cevapladı Hanson. "Kendini suçlayıp duruyordu çünkü geçen hafta Zoe'nin dairesinin anahtarı da dahil olmak üzere bütün anahtarlarını kaybetmiş. İlk başta bunu söylemek istememiş ama sonra bilmemiz gerektiğini düşünmüş."

"Nasıl kaybetmiş?" dedi Jonah, beraber ofisine girerlerken.

"Onları bir barda bıraktığını düşünüyor. O gece Maeve'in kanepesinde yattığı için onları kaybettiğinin farkına varmamış. Üç gün sonra anahtarlar polise verilmiş ve evi kiraya veren emlakçı onları getirip ona teslim etmiş. Oda anahtarlarının üzerinde etiket varmış."

Jonah önündeki hamur işlerinden birini çıkarıp yemeye başladı, oldukça çirkin görüldüğünü bile bile ağız dolusu konuşmaya devam etti. “Barda kiminle olduğunu biliyor muyuz?”

“Görünüşe göre kurs arkadaşlarından bazıları ile berabermiş ama Maeve Silver ve Zoe’ye mesaj atarak sarhoş olduğunu ve paniğe kapıldığını söylemiş.”

“Sonra Maeve ona gelmesini mi söylemiş?” dedi Jonah. Hanson başını sallayınca, “Ve onları barda bıraktığından da emin değiliz, öyle mi?” dedi.

“Hayır,” diye cevapladı Hanson. “Örneğin, onları Maeve’e götürüp orada sızmış ve Maeve bundan yararlanarak bir kopyasını yaptırmaya gitmiş olabilir.”

Jonah başını salladı. “Ya da başka biri gidip onları bardan almış olabilir.”

“Evet,” dedi Hanson.

“Hikâyesinin doğruluğunu kontrol eder misin?”

Hafif bir gülümsemeyle, “Emlakçılara mesaj bıraktım,” dedi Hanson. “Uyduruk bir hikâye olabileceğini düşündüm. Demek istediğim, Angeline’in anahtarı olan nadir kişilerden biri olduğu gerçeğini saf dışı bırakmanın kolay bir yolu bu.”

“Bana da öyle geliyor,” dedi Jonah ve kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Kimler ne zaman geliyor, bir çizelge var mı elinde?”

Hanson, “Size e-posta ile gönderdim,” diye cevapladı. “İlk ev sahibi.”

“Güzel. Ben de yakında geleceğini söyledi. Onu sorguya alabilirim,” dedi özür dilercesine. “Birkaç bilgi formu oluşturup Zoe’nin komşularını görmeye gidersin sen de; eğer sakıncası yoksa?”

Hanson, koşusunun sonuna doğru yağmaya başlayan yağmuru ve buraya gelmek için neden iyi ısınan arabasını kullanmadığını sorguladı. “Ödünç alabileceğim su geçirmez giysileriniz var mı?”

Kusursuz giyimli ev sahibi, “Felix Solomon,” diye kendini tanıtarak elini Jonah’a uzattı. Jonah bu hareketi tuhaf buldu. Tanıklar ve zanlılar genellikle gergin olurdu. Böyle soğukkanlı davranan nadir çıkardı. Felix’in verdiği izlenim, potansiyel bir şüpheli değil de bir konuda yardım etmek için gelen bir danışman gibiydi.

Jonah elini tuttu ve kısa, sıcak bir şekilde sıktı. “Başkomiser Sheens. Görüşmeye gelmenize sevindim.” Ev sahibini ofise getiren Lightman’e baktı. “Hangi odaya gidiyoruz, Ben?”

Lightman, “Üç,” diye cevapladı. “Giderken kahvemizi de alalım.”

Jonah çavuşun peşinden Felix’in gidişini izledi. Hareketlerinde tam bir özgüven vardı. Göze çarpan sadece çalımı yürüyüşü değildi, gördüğü hiçbir şeyden rahatsızlık duymaması da dikkat çekiyordu.

Bunu nasıl yorumlayacağını bilemiyordu Jonah. Tam bir özgüvene sahip bazı katiller görmüştü, ama genelde kendilerini ukalalıklarıyla ele verirlerdi. Genellikle hep soğukkanlı davranan, görüştüğü birkaç bankacıyı düşündü ve Bay Solomon’ın çalışma hayatı boyunca hep yüksek stres içeren toplantılara girip çıkmış olabileceğini düşündü.

Teyp dönmeye başlarken Felix o nötr yüz ifadesini sürdürüyordu. Jonah ona Zoe’nin ev sahibi olup olmadığını sorduğunda da istifini bozmadan başını salladı:

“Evet. Zoe beş ay önce hazıranda taşındı evime.”

“Peki yeri nasıl buldu?”

“Beni kafeden tanıyordu,” dedi Felix.

“Yani arkadaş mıydınız?”

“Evet, öyle diyebilirim.” Jonah başını salladı, “Düzenli olarak gidip geldiğim için bir süre sonra haliyle öyle oluyor. Mekânın sahibi Gina ve ben, birkaç yıldır oldukça yakınız. Personel arasından da bazıları ile aralarda sohbetim olurdu.”

“Oraya ne için giderdiniz?”

“Büyük ölçüde çalışmak için,” dedi Felix.

“Mesleğiniz nedir?”

“Ah, tam zamanlı iş açısından emekli oldum,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Bir anı kitabı yazmaya çalışıyorum. Daha önce hiçbir şey yazmamışken yapılacak en aptalca şeylerden biri olduğunu kabul ediyorum. Dizüstü bilgisayarımı ve defterimi alıyorum ve her gün orada birkaç saat geçiriyorum, sağlıklı olandan daha fazla kahve içerek çalışmaya devam ediyorum.”

“Buraya emekliliğinizi geçirmek için mi taşındınız?”

“Evet ama sadece Brighton’dan geldim.” Gülümsedi. “Aslında Woolston’da, benim için çok büyük olan bir eve taşınmıştım ama iki yılı geçkin bir süre önce buraya taşındım. Daha bağımsız olmak ve gelir getirecek ikinci bir mülke yatırım yapmak daha mantıklı göründü.”

“Peki evinizi ona kiralama fikri nasıl ortaya çıktı?” dedi Jonah.

“Zoe yaşayacak bir ev arıyordu ve geçmişte kiracımla sorunlar yaşadığımı biliyordu. Bana söylediği iyi olmuştu. Kiracımla evden çıkarıp onu alma isteği uyandı birden.”

Jonah hafifçe kaşlarını çattı. “Kiracıyı onun için mi çıkar-
dınız? Bu sadece ayaküstü tanıdığınız biri için biraz cüretkâr
bir davranış değil mi?”

“Kiracı çok sıkıntı veriyorsa ve arkadaşınız size eski er-
kek arkadaşı tarafından taciz edildiğini söylemişse hayır,”
dedi Felix sakince.

“Eski erkek arkadaşının kim olduğunu biliyor musunuz?”
diyerek araya girdi Lightman.

“Aidan Poole,” dedi Felix. “Bir öğretim görevlisi ve ma-
alesef evli bir adam.”

“Bunu Zoe’den mı öğrendiniz?” dedi Jonah.

“Evet. Bazen sıkıntılarını benimle paylaşırdı,” Felix, Jo-
nah ile Lightman’e ayrı ayrı baktı. “Onu araştırdığınızı varsay-
ıyorum, bu yüzden muhtemelen her şeyi anlatmama gerek
yok. Ama yerinizde olsam onu oldukça dikkatli incelerdim.
Davranışlarıyla ilgili Zoe’nin bana anlattıkları...”

“Genel olarak mı yoksa ayrılık sırasındaki davranışların-
dan mı bahsediyorsunuz?” diye sordu Lightman. Jonah, çavuşun
hassasiyetini ve netliğe verdiği önemi takdir ediyordu.

“Her ikisi de... Ama Zoe ilişkiyi noktaladığında, esasen
onu sürekli takip edip kendisini yeniden kabul ettirmeye ça-
lışmıştı,” dedi Felix. “Onun için çok kötü bir durumdu bu.
Zoe kolay bir kurbandı, çünkü nazikti ve tanıdığı herkesin
en iyi taraflarını görmeye çalışıyordu.”

“Bunun için onu hiç şikâyet etti mi?” diye sordu Jonah,
cevabı bildiği halde.

“Hayır,” dedi Felix ve alaycı bir gülümsemeyle, “gerçi siz
bunu biliyorsunuzdur. Şikâyet etmesini önermiştim ama ona
acıdı ve bunu yapmadı. Bu yüzden Aidan Poole gibi insanlar
hep kazanıyor.”

“Bu yüzden dairenizi istedi,” diye devam etti Jonah, “ve siz de ona yardım ettiniz. Muhtemelen adresini Aidan’dan saklamak istiyordu.”

“Kesinlikle,” dedi Felix. “Arkadaşlarını bu konuda sıkı sıkıya tembihlemek zorunda kaldığını söylemişti. Eski ev arkadaşı Maeve, konu Aidan’a geldiğinde biraz saftirik bir hal alıyordu. Zoe ondan ilk ayrıldığında, konuşmaları için eve girmesine izin vermişti. Ve sonra ikinci kez, ona Zoe’nin kahve dükkânındaki çalışma saatlerini söyledi, bu sayede onu tekrar buldu ve aynı hikâye...”

Jonah notlarına baktı: “Bu Maeve Silver.”

“Evet, odur.”

“Bu davranışının nedenini söyledi mi?” dedi Jonah.

“İlişkinin yürümesini istediğini söylüyordu. Birbirlerine ait olduklarını ve sadece bir yol bulmaya ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu.” Felix bıkkın bir şekilde iç çekti, “Romantik saçmalıklar. O bir istismarcının arayıp da bulamaya çalıştığı türden biri.”

“Aidan’ın onu manipüle ettiğini mi düşünüyorsunuz?” diye sordu Jonah usulca.

“Birazcık öyle, evet,” dedi Felix başını sallayarak. “Ama biraz da Maeve bazı şeyleri kendiliğinden yaptı. Aidan’ı seviyordu ve varlığının getirdiği dinamik havadan hoşlanıyordu.”

Jonah ona düşünceli bir bakış attı. Felix’in tepkileri ve Zoe’nin arkadaşları hakkındaki analizleri hem dikkatle ele alınmış hem de ikna ediciydi.

“Ama Maeve’in yeni daireye erişimi yoktu değil mi? Anah-tarı yoktu yani?”

“Hayır, eminim yoktu,” dedi Felix. “Zoe’nin özenle üzerinde durduğu konu buydu. Yani eve gelip Aidan’ı oturma

odasında bulmasına imkân yoktu. Maeve'in dairenin nerede olduğunu bildiğinden tam olarak emin değilim."

Jonah bunu defterine not ettikten sonra başını kaldırıp kasıtlı olarak ses tonunu değiştirdi: "Ama sizin anahtarınız vardı."

"Evet," dedi Felix, "ev sahibi olarak anahtarlarım vardı."

"Peki onları kullandığınız oluyor muydu?"

"Sadece bir tesisatçı getirmek durumunda kaldığımızda ya da Zoe kapıda kaldığında," dedi Felix, Jonah'ı şaşırtan bir rahatlıkla.

"Perşembe akşamı neler yaptığınızı anlatır mısınız?" diye devam etti Jonah, bu sefer Felix Solomon'ı rahatsız edebileceğini umarak.

Felix yüzünde çok hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Teyit etmesi zor da olsa memnuniyetle anlatırım. Çoğunlukla dairemdeydim, ortalığı düzenlemek ve belgesel izlemekle meşguldüm."

"Hangi belgesellerdi?" diye sordu Lightman.

"Ah... Bugünlerde *Afrika* belgeselini izliyorum," dedi Felix. "Ve sonra Kray ikizleri hakkında bir tane vardı. Ondan sonra..." Güldü. "Bir trafik memurunun hayatını anlatan bir belgesel izledim. *Gerçek Bir Trafik Polisi* gibi bir şeydi ismi. Bu şeyler berbat ama bağımlılık yapıyor."

"Yani geç saatlere kadar oturdunuz?" diye devam etti çavuş.

Jonah zihinsel olarak tüm bunları birleştiriyor ve Aidan'ın, Zoe'nin dairesine birinin girip ona saldırdığını gördüğünde, hâlâ televizyon izlemeye devam edip etmediğini anlamaya çalışıyordu. Gerçi öyle bile olsa bunun pek bir anlamı yoktu. Felix'in gidip Zoe'nin dairesine girmesi için birkaç merdiven çıkması yeterliydi.

“Evet... Muhtemelen gece yarısını geçinceye kadar izledim.”

“Kaçta başladınız?” diye sordu Lightman her zamanki düz ses tonuyla.

“Yedi civarında ortalığı toparlamaya başladım diyebilirim. Televizyon başına ancak dokuzda oturmuşumdur.”

“Öyleyse çok derli toplu birisiniz,” dedi Jonah.

Felix hafifçe gülümsedi. “Öyleyim. Temizlik konusunda biraz takıntılıyım. Çamaşırları yıkadım, yerleri süpürdüm ve paspas yaptım.”

Jonah emin değildi, ama bir tuhafılık seziyordu. Fakat özgüveni gayet yerinde olan Bay Solomon için bunu söylemek zordu. Şimdilik baskı yapmayı düşünmüyordu yine de. Daha sonra bunu tekrar gündeme getirerek onu gafil avlamanın daha iyi olacağını düşündü.

“Ya yediden önce?” diye sordu. Aidan Poole’un ifadesini dikkate almazlarsa, Zoe’nin ölüm saati en erken öğleden sonraya kadar gidebilirdi.

“Ah, işte bunu kanıtlayabilirim,” dedi Felix. Arkadaşım Esther’i saat dörtte çaya davet etmiştim. Yaklaşık beş gibi ayrıldı. İhtiyacınız olursa telefonumda numarası var.”

Lightman başını salladı ve Felix’in okuduğu numarayı not aldı. Jonah bir süre onları izledi, Felix’in yalnız yaşadığı daireyi ve yalnızlığını düşündü ve sonra sordu, “O da eski bir arkadaşınız mı? Kafeden mi o da?”

Felix, “Onun da aynı blokta bir dairesi var, Airbnb ile kiralyor,” dedi. “Onu birkaç aydır tanıyorum. O çok nazik bir ruh ve zaman zaman yalnız kaldığımı anladı.”

“Aileniz yok mu?” dedi Jonah.

“Hayır. Maalesef, yok.” Gayet nazikçe verilmiş bir cevaptı ama Jonah, Felix’in sorunun üzerini bir şekilde kapattığını

hissetti. Şimdilik adamın sınırlarına saygı göstererek o da konuyu kapattı.

Konuşmayı sürdürerek sordu: “Memuruma Zoe’nin eve geldiğini gördüğünüzden bahsetmişsiniz. Saat kaçtı, söyleyebilir misiniz?”

“Ben evi toparlarken,” diye cevapladı Felix. “Keşke saat konusunda daha net olabilseydim ama benim izlenimim sekiz, sekiz otuz ya da daha sonra olduğu yönünde. Ama kesinlikle dokuzda televizyon karşısına oturmamdan önceydi.” Hafifçe omuz silkti, sonra gözleri Lightman’e kayarak geri döndü ve ses tonunu değiştirdi. “Konu ile alakalı veya değil ama size bir şeyden bahsetmek isterim ki yerinizde olsam kesinlikle bir göz atmak isterdim.”

“Elbette,” dedi Jonah.

“Zoe’nin kapı komşusu,” dedi Felix, Jonah’a çok kararlı bir bakış atarak, “hüküm giymiş bir pedofil.”

Kısa bir sessizlik oldu ve ardından Jonah sordu: “Daha fazla ayrıntı isteyebilir miyim?”

“On beş numaradaki Piers Lough,” dedi Felix. “Bir yıl önce taşındı ve büyük çoğunlukla evden çalışıyor gibi görünüyor.”

“Bu bilgiye nasıl ulaştınız?” dedi Jonah. “Bildiğim kadarıyla, cinsel suçluların kayıtlarını görüntüleme talepleri küçük çocuklu ailelerle sınırlıdır.”

“Apartmanda çocukları olan başka insanlar da var,” dedi Felix sessizce. “Böyle haberler çabucak yayılır. Pedofilinin genç bir kadını öldürme arzusunun bir kanıtı olduğunu söylemiyorum, ama kesinlikle sorunları olduğuna dair bir işaret. Ve Zoe’nin gelip gittiğini duyabilen ve hemen yan tarafta olan biri, bir noktada anahtarlarını almak için oldukça uygun bir konumda.”

“Pekâlâ, kesinlikle araştıracağız,” dedi Jonah. “Zoe’nin daire anahtarı dışında her şeyi hallettik. Sizden alabilir miyim?”

“Ah,” dedi Felix, eli pantolonunun cebine gitti, sonra durakladı. “Yanımda getirmedi. Çok üzgünüm, düşünemedim... Gidip sizin için getireyim mi?”

“Bu iyi olur,” dedi Jonah, “olay yerinin güvenliği için ona ihtiyacımız var.”

“Doğal olarak,” dedi Felix ve başını sallayarak ayağa kalktı.

Hanson öğleye kadar dört ev ziyareti yapmış ve ilgi çekici hiçbir şey bulamamıştı. Apartmanın etrafındaki evleri gezmek için, yağmurun kesildiği kısa bir zaman diliminden yararlanmıştı. Kapısını çaldığı üç evde kimse çıkmamıştı. Her birinin posta kutusuna bir form koymuş ve yoluna devam etmişti. Diğer dördü, perşembe günü çeşitli nedenlerle dışarıda olduklarını veya perdeler kapalı olarak evde oturduklarını söylemişlerdi. Hiçbiri bir şey görmemişti. Kasım ayının sonlarında meydana gelen bir cinayetin soruşturulması bu açıdan zordu. Hiç kimse balkonlarda veya bahçelerde dolaşmıyor, içki ya da sigara içmiyor, sohbet etmiyordu.

Yağmur tekrar artmaya başlayınca, Zoe’nin bloğunun ön kapısına yöneldi ve Angeline’in anahtarlarını kullanarak içeri girdi. İkinci kata çıktı ve öldürülen kızın dairesinin hemen sol tarafındaki on yedi numarayı çaldı. Yaklaşan ayak seslerini duyduğuna sevindi ve kapı açılınca içerideki kadına gülümsedi. Ancak dairede oturanların bütün hafta boyunca dışarıda olduğunu ve ancak cuma gecesi eve döndüklerini öğrendiğinde hayal kırıklığına uğradı.

Hanson iç çekerek, Zoe’nin diğer tarafındaki on beş numaralı daireye geçti. Geçerken bir an Zoe’nin kapısındaki

parlak on altı numaraya gözü takıldı ve o banyodaki manzara gözünün önüne geldi.

On beş numaralı dairede, yüz ifadesi yorgun genç bir adam kalıyordu. Hanson yardım isteyince iç çekti ve onu oturma odasına -Zoe'ninkinin tıpatıp aynıydı- aldı ve hatta Hanson'a bir fincan çay bile teklif etti.

Adam mutfığa doğru yönelirken Hanson gülümseyerek, "Almayayım, teşekkürler," dedi. İkramı kabul etmemek en iyisiydi. Bu çabucak ayrılmayı zorlaştırırdı. "Perşembe gecesi garip bir şey duyup duymadığınızı soracaktım."

"Perşembe mi?" dedi adam, sanki mutfığa ne için geldiğini unutmuş gibi dikkati dağılmış bir ifadeyle etrafına bakındı. "Hmm... Ne tür şeyler? Hırsızlık mı oldu?"

Hanson şaşırdı. Diğer komşuların çoğu, polis olduğunu söyler söylemez ne sorduğunu anlamıştı. Komşusunun öldürüldüğünden gerçekten habersiz miydi?

"Hayır, korkarım bir cinayet işlendi."

Etrafına bakmayı bıraktı ve ona odaklandı, "Ne?"

"Maalesef yanınızdaki dairede yaşayan genç kadın öldürüldü."

"Aman Tanrım," dedi ve tezgâha yaslandı, gözleri soldan sağa, sağdan sola hızla kayıp durdu. Bir şey hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Zoe! Ressam kız."

"Evet, korkarım öyle." Hanson bakışlarını ondan ayırdı ve daireyi taramaya başladı. Pencerenin kenarında üzerinde açık ve kocaman bir çift kulaklık bulunan bir masa vardı. Adam çalışıyor gibiydi. Sonra telefonu öttü ve başkomiserden gelen mesaja bakmak için telefonunu çıkardı:

Felix Solomon'dan Daire 15'teki adam hakkında bir not: Piers Lough. Görünüşe göre bir tecavüz

suçlusu. Kontrol ediyoruz, ama onunla görüşmeyi ertelesen iyi olur.

“Ne oldu?” diye sordu genç adam ve Hanson sanki kalp atış hızı iki katına çıkmamış gibi ona gülümsemek için elinden geleni yaptı.

“Pardon? Ah. Araştırıyoruz,” dedi, sesinin gergin olduğunun farkındaydı. “Fakat bunu şüpheli bir ölüm olarak sınıflandırdık, bu yüzden gerçekten bir şey görüp duymadığınızı bilmemiz gerekiyor.”

Başkomisere cevap mı göndersin, yoksa ayrılıp gitsin mi bilemedi. Ama bir anlam verememişti. Adam cinsel suçlu olabilirdi, ancak bu onunla aynı odada olmaktan korkması gerektiği anlamına gelmiyordu.

“Evet,” dedi adam. “Tanrım, bu gerçekten korkunç. Ben... Buradaydım. Perşembe gecesi.”

Hanson ona gülümsemeye çalıştı ve defterini çıkardı.

Tedirgin olmayı bırakıp bu görüşmeyi tamamlamaya karar vermişti, “Bunu öğrendiğimiz iyi oldu,” dedi. “O akşam Zoe’nin eve girip çıktığını görüp duydunuz mu acaba?”

“Hayır, hiç duymadım... Kendimi tamamen işe vermiştim. Bir sürü sesli dosyayı yazıya geçirmem gerekiyordu, bu yüzden çarşambadan beri neredeyse hiç dışarı çıkmadım. Affedersiniz...” Elini dizüstü bilgisayarına doğru salladı.

“Sorun değil,” dedi Hanson, gülümseyerek.

“Ah, bir saniye.” Gözleri tekrar soldan sağa hareket etmeye başladı ve sonra, “Galiba onu duydum. Perşembe günü olmalı. Çalışmaya çalışıyordum ve birisi gerçekten yüksek sesle konuşuyordu. Ses kaydını bastırarak kadar güçlü gelince ses, teybi durdurup geri sarmak zorunda kaldım. Ses

beni çıldırtmıştı. Sesin nereden geldiğini anlayıp sonra da gidip uyarmayı düşündüm. Ama sonra ses kesildi.”

Hanson not defterine bir şeyler karalayarak, “Bu gerçekten yararlı bir bilgi,” dedi. Merak ediyordu, adam dikkatleri sabıkalı oluşundan uzağa çekmek için böyle şeyler anlatıyor olabilir miydi? “Saat kaçtı biliyor musunuz?”

“Ahh...” Yine düşüncelere daldı ve sonra, “Dokuz gibi olabilir. Belki biraz daha sonra. Fazla geç değil, çünkü polisi arayıp şikâyet etmek için uygun bir zaman olmadığını düşünmüştüm...” Aniden güldü. “Kulağa çok abartılı geldiğini biliyorum ama fazlasıyla stres altındaydım.”

Hanson onu dikkatle izlerken, karşıdan sempatik görüldüğünü umarak gülümsedi. Adamın yüzündeki hafif ter parıltısı dikkatini çekti. Gergin bir şekilde saçıyla oynuyordu. “Daha başka detaylar var mı? Bir tartışma mıydı duyduğunuz?”

“Evet, sanırım öyle,” dedi adam. “Gerçi çoğunlukla tek bir kişinin sesi duyuluyordu. Bir tek kelimesini bile anlamış değilim ama,” diye de ekledi. “Teybin sesini bastıran bir uğultu gibi duyuluyordu.”

“Erkek sesi miydi?” dedi Hanson.

“Evet, kesinlikle.”

“Ve aniden bittiğini mi söylüyorsunuz? Bu ne zaman olmuş olabilir?”

“Pek de geç değil...” Bir ara ayrıldı ve sonra muzaffer bir gülümsemeyle, “Dokuz yirmi yedi!” dedi. “Saat dokuz yirmi yediydi. Kendi kendime, dokuz buçukta çenesini kapatmazsa, gidip kapıya vururum demiştim.”

“Sizce yan kapıdan mı geliyordu ses?” dedi Hanson.

“Ah, pek emin değilim.” Sonra Hanson’a kısa ve endişeli bir bakış attı. “Üzgünüm, düşündüklerimle sizi yanlış

yönlendirmek istemem. Dürüst olmak gerekirse yukarıdan veya aşağıdan da gelmiş olabilir. Sesler geldiğinde kulağında kulaklık vardı. Diğerlerinden pek gürültü geleceğini sanmıyorum. Bu üç daireden birinden olmalı. Komşulardan pek bir şey duyulmaz genelde. Burada yalıtım oldukça iyidir.”

Hanson, adamın bildiklerinden çok, emin olmadıklarına inanarak kafa salladı. Belki de gerçekten bir şeyler duymuştu. Zoe’nin ölümüyle de hiçbir ilgisi olmayabilirdi.

O sırada, Zoe’nin elindeki morarmayla, yaşanmış olabilecek bir tartışma arasında bağ kurulabileceği aklına geldi. Belki de tartışma şiddetli bir hal almış ve Zoe saldırgana vurmuştu? Bu durumda parmakları arasında katilin DNA’sına ait örneklerle rastlanabilir miydi?

Adamın hikâyesini irdileyip gürültünün gelmiş olabileceği yerlere dair olasılıkları daraltmaya karar verdi. Yukarıdaki ve aşağıdaki daireleri kontrol etmesi gerekiyordu.

“Bu gerçekten çok, çok yararlı oldu, Bay...” Son anda ismini sormadığını ve sadece başkomiserden gelen mesajdan bildiğini fark ederek geri adım attı. Kibarca gülümsedi. “Adınızı öğrenebilir miyim?”

“Ah, affedersiniz,” dedi adam. “Piers. Piers Lough.”

Zaten bildiği adı not etti ve telefon numarası ile e-postasını da aldı. Sonra adama teşekkür etti ve koridora çıktı. Kapı arkasından kapandığı anda rahat bir nefes aldı.

Lightman masasına yerleşti. Tam da yeteneklerine uygun bir görev listesi aldığı için son derece keyifliydi. Düünden beri işler tepetaklak olmuştu. Cumartesi günü çalışmak tam olarak rutini olmasa da ona yine de normal geliyordu.

O gün kim ne yapıyordu sorusu üzerine çalışmaya karar verdi. Kesinleşmiş bir öncelik sıralaması olmadığında listeleri alfabetik sırayla ele almayı tercih ediyordu.

Swardadine'leri aramak ve kızlarının öldüğü gece ne yaptıklarını ispatlarıyla birlikte öğrenmeye çalışmak hiç de kolay olmadı. Ama Siku en azından onun titizliğini onaylamış görünüyordu:

“Başka konularda da aynı derecede titiz olduğunuz sürece,” demişti. Ve sonra bir duraklamanın ardından, “Aidan’ın o sırada ne yaptığı konusunu henüz netleştirmediniz mi?” diye sormuştu.

Lightman, bir önceki gecenin sorgu tutanaklarını okuduğu için rahatça, “Hikâyesini dijital izleri kullanarak kontrol ediyoruz,” deyivermişti. Dijital izlerin Aidan’ın masumiyetini destekler mahiyette olduğunu eklememişti. Lightman’ın yaklaşımına göre bunu açıklamak şefe düşerdi. “Zoe ile olan ilişkisini göz önünde bulundurarak, konuyu oldukça titiz inceliyoruz,” dedi.

“Güzel,” demişti Siku. Daha sonra, o gün icapçı olarak çalıştığı birkaç acil klinikten biri olan Batı Hampstead’deki Highfield Hastanesi’nde olduğunu anlatmış, akşam ve hafta sonu çalışma saatlerini vermişti.

“Teşekkür ederim. Ya eşiniz?”

“Sanırım Martin yemekteydi.” Bir iki tereddütten sonra Siku kocasına seslendi. “Martin. Martin! Perşembe günü gittiğin yemek bir müşteriyle miydi?”

“Fuller ve Michael ile yemekteydik,” cevabı geldi.

“Anladım, teşekkürler,” dedi Lightman. Cumartesi günü olduğu için cevap alabileceğinden şüphe duysa da Martin’in firmasında bu durumu teyit etmek oldukça kolay olacaktı.

Telefon görüşmesini yine teşekkür ederek bitirdi ve High-field Hastanesi'ne ait bir yönetici numarası buldu. Çoğu kliniğin aksine, cumartesi günü arama yapmak daha iyi oldu. Servis mesai saatleri dışında da çalışıyordu ve sonunda klinik yöneticisi ile konuşmayı başardı, o da Siku Swardadine'in saat altıdan gece üçe kadar onlarla birlikte olduğunu doğruladı.

"Anneyi eleyebiliriz o zaman," diye düşündü Lightman, telefonu kapatırken. Martin Swardadine'in ofis telefonu tahmin edilebileceği gibi cevap vermedi, bu yüzden daha sonra bir daha aramak ve olmazsa pazartesi günü tekrar aramak üzere not aldı.

Greta Poole'un basın yemeğini çıkarmak Google için kolay oldu ve etkinliği düzenleyen kişinin cep telefonu numarası web sitesinde Penny Dawson adıyla yazılıydı. Birkaç kez çaldıktan sonra Penny telefonu açtı.

"Ben, Hampshire Polis Merkezi'nden Dedektif Çavuş Ben Lightman," dedi. "Can sıkıcı küçük bir ayrıntıyı sormak istiyorum. Greta Poole'un perşembe günkü akşam yemeğinde ödül vermek üzere sizinle birlikte olduğunu doğrular mısınız?"

"Doğru," dedi Penny, hiç tereddüt etmeden. "Siz... Kim demiştiniz?"

"Dedektif Çavuş Lightman," diye tekrarladı. "Hampshire Polis Merkezi'nden. Web sitesini kontrol edip beni sonra aramak isterseniz, sorun değil. Adım orada yazılı."

"Sorun değil," dedi Penny, "polis tarafından aranmayı beklemiyordum sadece. Evet, Greta geçen yıl kazandığı bilim yazarlığı ödülünü yeni sahibine veriyordu."

"Yemek sonrasında mı yapıldı takdim?"

"Evet. Konukların hepsi yedi kırk beşte hazırды ve sonra ödül törenini dokuzda yaptık. Greta kendi takdimini yaptı..."

Beşinci olarak, sanırım? Affedersiniz...” Sesi aniden değişti. “Bu tam olarak ne için?”

Lightman, “Sadece gecenin ilerleyen saatlerinde yaşanan bir münakaşa ile ilgili doğrulama yapıyoruz.” dedi Lightman. “Büyük ihtimalle Bayan Poole işin içinde değil, ama yine de kontrol etmeliyiz.”

“Ah, tamam,” dedi Penny. “Gece sonrasında bir münakaşaya girdiğini sanmıyorum. Geç saatlere kadar yemekteydi. Diğer delegelerden birini de otele götürme konusunda yardımcı oldu.”

“Ah, bu yararlı bir bilgi,” dedi Lightman sıcak bir şekilde. “Teşekkür ederim. Ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz?”

“Gece yarısı gibiydi,” diye cevapladı Penny. “Bu arada ben içki içmiyordum, bu yüzden bundan oldukça eminim.”

“Bu harika, teşekkürler,” dedi Lightman.

Yani Greta Poole da beklediği üzere o gece Londra’da bulunuyordu. Listesindeki üçüncü kişi Felix Solomon’dı, ancak baktığı zaman dilimi akşam Zoe’nin öldürülmesinden daha erken bir zamandı. Teknik olarak bir formaliteden ibaret olsa da bir şüphelinin arkadaşıyla konuşmak için iyi bir fırsattı bu.

Önce korkuyla telefonu açan ancak Felix konusunda sorular sorulacağını öğrendiğinde çabuk ısınan, Felix’in arkadaşı Esther’i aradı.

“Felix’in bir şey yaptığını mı düşünüyorsunuz? O çok nazik bir adam,” diyen Esther’in sıcak, canlı bir sesi ve Lightman’ın Çek kökenli olabileceğini düşündüğü bir aksanı vardı. “Onunla çay içtim ve sonra arabama binip evime döndüm. Sanırım saat beş gibi çıktım,” dedi. “Yemek yapmak için geri dönsem iyi olur diye düşünmeye başlamıştım. Şimdi Winchester’da yaşıyorum.”

“O nasıl görünüyordu?”

Esther iç geçirdi. “Bazı günler onu gördüğüm gibiydi. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı.”

“Rahatlamak?” Lightman, hiç de yardıma ihtiyacı yokmuş gibi görünen az önceki adamı düşündü.

“Felix’te travma sonrası stres bozukluğu var,” dedi Esther. “Bazen gerçekten kötüleşiyor ve bir arkadaşına ihtiyacı oluyor. Sık sık, kötü hissettiğinde sırf birinin sesini duymak için arar. Elimden geldiğince cevap veririm ama benim de bir ailem var, bilirsiniz?”

“Bunu duyduğuma üzıldüm,” dedi Lightman, “nedenini biliyor musunuz? Yani stres bozukluğunun?”

“Bana hiç anlatmadı, ben de deşmedim,” dedi Esther.

“Her neyse, bunu öğrendiğimiz iyi oldu. Teşekkür ederim.”

Lightman telefonu kapattı ve notlarını dikkatlice yazmaya başladı. Şefin, Zoe’nin ev sahibi hakkında bu beklenmedik bilgiyi öğrenmek isteyeceğini düşündü. Belki de bu sadece Lightman için bir sürprizdi.

Jonah, Felix Solomon ayrıldıktan bir süre sonra söylediği şeyleri düşünürken buldu kendini. Adam hakkında onu rahatsız edenin ne olduğunu henüz tam olarak bilemiyordu. Sakin tavrı ile konuşma tarzı arasında bir yerdeydi düğüm noktası. Sanki Jonah’ın soracağı her şeyi o sormadan biliyor gibiydi.

Felix eve ulaştığında Hanson’ın muhtemelen hâlâ olay mahallinin yakınlarında olacağını hatırladı. Onu cep telefonundan aradı.

“Nasıl gidiyor?”

“Güzel,” dedi Hanson. “Ne yazık ki siz mesaj attığınızda zaten on beş numaradaydım.”

“Ah,” dedi Jonah. “Bunun için üzgünüm. Her şey yolunda mı?”

“Sanırım,” dedi Hanson, “Sanırım sabıka kaydından haberimiz olduğunu düşündüğü için gergindi. Ayrıca muhtemelen Zoe’nin dairesinden bir adamın bağırıldığını duyduğunu söyledi, üst kattaki komşu da bunu onayladı. Yani uydurma değil. Kendisinin bağırması da muhtemel değil, dikkatleri bu şekilde üzerine çekmek istemesi tuhaf olurdu.”

“Saat kaçta?” diye sordu Jonah doğrudan.

“Dokuz gibi. Dokuz buçuktan önce. Yani olası ölüm saatinden bir süre önce. Bu ilginç.”

Zoe’nin tezgâhında duran iki şarap kadehini düşünen Jonah, “Evet, öyle,” dedi. Zoe birisiyle tartışmışsa, kuvvetle muhtemel tartıştığı kişi katiliydi. Ve o bardaklarla bir şeyler içtilerse, katilin DNA’sı şarap kadehlerinden birinde olmaydı. “Hâlâ apartmanda mısınız?”

“Şimdi gidiyorum,” diye cevapladı Hanson.

“Biraz daha oyalanır mısınız?” dedi Jonah. “Felix Solomon dönene kadar. Özellikle Zoe’nin anahtarı hâlâ elinde olduğu için, ne yapacağını görmek istiyorum. Anahtarı yanında getirmediğini iddia etti, ancak bunun doğru olmadığı yönünde güçlü bir şüphem var.”

“Elbette,” dedi Hanson, hissettiği şeyin yanlış olduğunu düşünerek. “Cinsel istismar konusu dışında bir şeyler anlattı mı?”

“Kendisini temize çıkaracak pek önemli bir şey yok söylediği,” dedi Jonah. “Aynı zamanda tuhaf bir özgüven var adamda. Hem de bayağı zeki bir adam. Bu ikisi de onu şüpheliler listesinde üst sıralara taşıyor.”

“Anlıyorum. Geldiğinde burada olacağım.”

Hanson, apartman bloğunun şehir dışına bakan tarafında, Latterworth Yolu'nda yukarı ve aşağı geziniyor, kapıyı izliyor, gözlerini ondan ayırmıyordu. Geniş, sakın bir yoldu ve Felix'in yaklaştığını fark etmek oldukça kolay olacaktı. Bu noktada, elinden geldiğince sessiz onu içeride de takip etmesi gerekecekti. Binanın içinde görünmeden bekleyebileceği bir yer yoktu.

Derken yeniden Piers Lough'u düşünmeye başladı ve sonunda seks suçlusu olarak hüküm giymek için ne yaptığını merak etti. Zoe onun bu durumunu biliyor muydu yoksa ona sadece dost canlısı bir komşu olarak mı güveniyordu. Düşününce akla türlü türlü şeyler geliyordu. Gerçi evin anahtarı da Felix Solomon'daydı. Piers Lough'da değil.

Tekrar yolun başına döndü ve Felix'in yaya olarak ön kapıya doğru ilerlediğini gördü. Hemen telefonunu çıkardı ve bir arama yapıyormuş gibi yaptı ama Felix onu fark etmemiş gibiydi.

Felix binaya girene kadar bekledi ve sonra elinden geldiğince hızlı bir şekilde binaya doğru yürümeye başladı. Oraya vardığında kapı yeni kapanmıştı ve anahtarları kullanmadan önce Felix'in hâlâ koridorda olup olmadığını kontrol etti.

Yukarıda bir yerde kapanan bir yangın kapısının sesini duyuldu. Aceleyle merdivenlere gitti ve sonra elinden geldiğince sessiz yukarı çıktı, her seferinde ikişer basamak çıkıyor ama ayaklarını yere dikkatlice basıyordu. Yangın kapısının cam panelinden birinci kata doğru baktı ama Felix'ten hiçbir iz yoktu. Kapısı da kapalıydı.

Tereddüt etti ve sonra tekrar sessiz olmaya özen göstererek ikinci kata çıktı. Yangın kapısı burada da kapalıydı ve on

yedi numara dışında kimseye dair bir iz yoktu. Ama kapıya yaslanıp belirli bir açıyla baktığında, daha ileriye, Zoe'nin kapisına giden yolu ve biraz daha ilerisini görebiliyordu.

Ve Felix Solomon, avucunun içinde bir anahtarla, kapının önünde öylece duruyordu. Hanson fotoğrafını çekmek üzere telefonuna uzandı, ama sonra Felix aniden o tarafa bakınca göz göze geldiler.

Kalbinin hızla çarpmasına rağmen Hanson hızlı tepki verdi. Kapıyı açtı ve gülümseyerek koridora çıktı.

“Ah, merhaba,” dedi. O sırada Felix gülmeksizin hızla anahtarı sağ pantolon cebine atarak kapıdan uzaklaştı.

“Günaydın,” dedi Felix ve o hafif, kendinden emin ve doğal gülümsemesine yeniden döndü. “Beni aramıyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, hayır,” dedi Hanson, her nedense açıklama yapması gereken kendisiymiş gibi hissederek. “Ben sadece... Zoe'nin kedisini bulmaya çalışıyorum,” diyerek kafasını salladı.

“Ah,” dedi Felix, yüz ifadesi aniden endişeli bir hal almıştı. “Kayıp mı?”

Hanson, “Henüz bulamadık,” diye cevapladı. “Ama umarım dairede bir yerde saklanıyordur.”

“Umarım öyledir,” dedi Felix. “Çok güzel bir şey. Kar yazı ve büyüleyici. Muhtemelen Zoe'yi çok özlüyordur.”

Hanson şimdi daha yakındı ve koridor, Felix Solomon'ın gözlerinin nemli olduğunu görmesine yetecek kadar aydınlıktı.

“Siz de onu özlüyor olmalısınız,” dedi sessizce.

“Evet.” Felix başını salladı. “Evet, özlüyorum. Ve bunu her kim yaptıysa yakalayacağınızı umuyorum.”

“Burada ne yapıyordunuz?” dedi Hanson usulca.

Felix, Zoe'nin kapısına baktı. "İçeri bakmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Ve siz bir şey söylemeden önce söyleyeyim, buranın bir suç mahalli olduğunu biliyorum. Hiçbir şeye dokunmayacaktım, hem zaten tüm parmak izlerini çoktan almış olmalısınız. Sadece boş daireyi görmek ve bunun... Bani... Bütün bunların gerçek olduğundan emin olmak istedim."

Hanson bir süre onu izledi ve sonra, "Sakıncası yoksa anahtarı alayım mı?" dedi.

Felix, gözyaşlarına rağmen ona sertçe baktı. "Bu... Benim dairem, biliyorsunuz."

Hanson sadece elini uzattı ve bekledi. Felix birkaç saniye öylece baktı ve sonra başını çevirdi. Homurdandı ve anahtarı cebinden çıkardı. Hanson'ın eline bıraktı.

"İyi iş çıkarın, Memure Hanım. Şefiniz de öyle." Hanson başını sallarken Felix, "Şimdiye kadar yaptığınızın en iyisini yapın. Zoe bunu hak ediyor," dedi.

“Göz makyajımı yapar mısınız?” dedi Angeline yatak odasının girişinden, “Tabii eğer zamanın varsa?”

Zoe aynada ona gülümsedi ve göz kapaklarına parlak altın rengi sürmek için kullandığı minik fırçayı ıslattı. “Tabii var. Beş dakika yeter.” Sol gözünün dış tarafına minik bir çiçek çizmek için öne doğru eğildi ve sonra bir cımbızla yapışkan sürülmüş bir diamant alıp çiçeğin yapraklarının tam ortasına yerleştirdi.

Parlak görünümü beğendi. Dişlerinin hafif çarpıklığı, yuvarlak yüzü ve her zaman çirkin olduğunu düşündüğü burnu da dahil her şeyden dikkatini uzaklaştıran bir makyaj oldu. Bunlar yerine insanların gözlerine bakmasını sağlayan bir makyaj oldu. Gözleri onun en önemli yeriidi.

Angeline’e baktı. “Elbisen muhteşem,” dedi.

Angeline ona ısıltılı bir şekilde baktı ve soluk gri kadifeyi yana doğru uzattı. Angeline’in incecik vücudu için bile yeteri kadar çeşit yoktu. “Geçen yılki Giysi Fuarı’ndan aldıklarım-dan biriydi. On beş sterlin.”

“Aman Tanrım,” dedi Zoe, göz kapağının dibine bir bronz ısıltı ekleyerek. “Bunu nasıl yapıyorsun? Orada iki gün geçirdim ve sadece korkunç derecede güzel bir kadının beni satın almaya zorladığı aşırı pahalı cilt ürünleriyle geri döndüm.”

“İstersen seni bu yıl götürürüm,” dedi Angeline.

“Çok iyi olur,” dedi Zoe ve sonra ayağa kalktı. “Evet. Sıra sende.”

Angeline makyaj masasının önündeki yumuşak koltukta yerini aldı ve Zoe çekmecelerden birini açtı. “Ne istersin? Elbiseye uyması için gümüş renkler olabilir bence.” Zoe gözlerini Angeline’in yüzüne ve vücuduna çevirdi. “Sanırım biraz mavi ile...”

“Nasıl istersen!” dedi Angeline omuz silkerek.

Zoe gülümsedi, aralarındaki her şeyin normale dönmesine sevinmişti. Angeline son bir hafta boyunca onu pek görmek istememişti. Zoe ona içki içmesi ve kendini yabancıların insafına bırakması hakkında biraz ders verdiği için incinmişti. Ona lanet annesi olmadığını söylemiş ve gözyaşları içinde Zoe’nin dairesinden ayrılmıştı.

Zoe, Angeline’in yeniden aptallıklar yapacağını düşünerek tedirgin olmuştu. Richie’yi ya da aklında kötü şeyler olan başka bir tuhaf adamı arayabileceğini düşünmüştü. Onu aramayı denemiş ama Angeline defalarca reddetmişti ve mesajlarını bile okumamıştı.

Zoe ona göz kulak olmaları için Maeve ve Victor’a bel bağlamak zorunda kalmış ve endişeli birkaç gün geçirmişti. Ama sonunda Angeline teslim olmuş ve kısık bir sesle, gelip Aidan’la tanışıp tanışamayacağını sormuştu.

Zoe, gözlerini tekrar arkadaşına çevirdi ve Angeline’in gözlerinin altındaki gölge yerleri düzeltti. Geçen bir hafta boyunca ne kadar uyuduğunu ve ne kadar içtiğini merak etti. Her ne kadar olursa olsun, Zoe en azından bunların bazı etkilerini örtbas etmesine yardım edebilirdi.

Tamamı işinin uzmanı bir çevrimiçi mağazadan sipariş edilmiş olan metalik boya setinin tamamını çıkardı. Genelde

vodvil dansçılarının ve sirk sanatçılarının kullandığı malzemelerdi bunlar. Parıldayan gümüşlere, altınlara, koyu pembe-
lere, mavilere ve yeşillere bakmak bile Zoe'yi gülümsetmişti.

Bir gümüş, bir buz mavisini ve bir de gece mavisini çıkarıp, "İşte bunlar," dedi. "Ama önce göz kalemi çekeceğiz."

Göz kalemi ve eyelinerını çoktan çıkarmıştı. Zoe onlarsız asla yapamazdı. Gözlerini sıradanlıktan çıkarıp harikulade hale getiren şey koyu fardı ve arkadaşlarıyla birkaç kez onu uygulamadan buluştuğunda, ona hasta olup olmadığını sormuşlardı. İçini çekmiş, sonra eve gitmiş ve hemen farı uygulamıştı çünkü herkesin övdüğü o kocaman gözlerin doğal olduğu yanılması yok etmek istemiyordu.

Öte yandan Angeline, zar zor yemek yemesinin bir sonucu olarak devasa gözlere sahipti. O narin yüzünde gözlerinin hâkimiyeti vardı, bu da onu bir porselen bebek gibi ya da -Aidan'a söylediği gibi- makyaj yapıp yapmadığına bağlı olarak Bambi gibi gösteriyordu.

"Kafanı kaldır, bana doğru bak," dedi ve göz kalemi uygulamak üzere eğildi.

Angeline gözlerini kapadı ve gülümsedi. "Birinin sana makyaj yapması çok güzel," dedi, "ilgi gördüğünü hissediyor insan. Annemin saçında bit araması gibi."

Zoe hafiften güldü. "Bunu benim de yapmamı ister misin?"

"Umarım yapmazsın," dedi Angeline.

"Bu gece burada kalacak mısınız?" diye sordu çalışırken. "İstersen benim yatağında uyuyabilirsin."

"Ah... Hayır, sanmıyorum." Zoe, Angeline'in kaşlarını çat-
tığını görebiliyordu. "Eve gideceğim." Bir duraklama oldu ve
ekledi, "Muhtemelen biraz çamaşır yıkayacak ve sonra da...
çalışacağım."

“Tabii.” Zoe içinde baş gösteren endişeyle baş edemiyordu. Angeline’in yalan söylediğini anlamak zor değildi. Ve o yalanın, Zoe’nin tüylerini ürpertecek başka bir ilişkiyi örtbas etmeyi amaçladığından şüpheleniyordu.

Zoe, Maeve’in Aidan’a bakışından hoşlanmamıştı. Soğuk bir bakıştı, süzen ve yargılayan bir bakış. Stresten masanın altında kendi elini sıkıp duruyor ve içki üstüne içki içiyordu.

Aidan’ın nasıl bu kadar rahat görüldüğünü anlayamıyordu. Zoe, her şeyi yanlış yapmış gibi hissediyordu kendini. İki kızı da oraya getirmemeliydi, aynı anda hem Angeline’e iltifat etmek hem de Maeve ile tartışmak zorunda kalıyordu. Popüler bir restorandan da rezervasyon yapmamalıydı. İçerisi insanlarla doluydu ve personel bir an önce ayrılımlarını istercesine bir havayla çalışıyordu.

Sessizliğe ihtiyaçları vardı. Maeve’in Aidan’la konuşması ve onun nasıl biri olduğunu anlamaya, Angeline’in rahatlamaya ve çekinip durmayı bırakmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca bir şeyler de yese iyi olurdu. Ve Zoe da dikkatinin birden fazla yöne dağıldığını hissetmeyi bırakmalıydı.

Ama Aidan herhangi bir sıkıntı yokmuş gibi gayet normal görünüyordu. Angeline içkisini döktüğünde sorunsuzca temizledi ve kırmızı şarabın bir kısmının pahalı mavi takımının koluna dökülmesini pek umursamadı. Maeve söylediği her şeye itiraz ettiği halde, ona kızmak yerine değerli bir rakip gibi davranarak takdirle gülümsedi.

Zoe için harikaydı. Zaman zaman kolunu beline doladı, sık sık onu nazikçe sohbete çekti, sözü zorlamadan dönüp dolaşıp ona getirdi. O endişeli halinde bile her şeyin merkezinde kendini hissetmesini sağladı.

Zoe onunla, ölçülemeyecek kadar gurur duyuyordu. Bir anlamda ona sahip olmaktan gurur duyuyordu. Bu düşünce beraberinde bir kaygı da getiriyordu çünkü gerçekte Aidan ona ait değildi. Yani henüz değildi. O hâlâ Greta'ya aitti ve ikisi çalntı bir mutluluğun tadını çıkarıyordu. Çok yakında boşanma işlemleri ve evlerin satışı gerçekleşecekti.

Ana yemekler bittikten sonra Aidan, “Yemek harikaydı,” dedi. Angeline, elbette, kendi tabağının çoğunu Maeve'in tabağına, sonra da Aidan'ın tabağına itmişti, ama birkaç lokma da yemişti. “İçki isteyen var mı? Ben bara gideceğim. Zoe'ye izin yok. Şimdi gidip sadece Jägerbomb alır gelir.”

Zoe ona minnettarlıkla baktı. Zoe'nin Rioja bardağı bir süre önce dördüncü kez boşaltılmıştı ve yenisini ne kadar uzun beklerse o kadar geriliyordu. Karmaşık dinamikleri fazla düşünmek istemiyordu. Sadece herkesi sıkı arkadaş gibi gösteren sıcak bir parıltı istiyordu.

“Bir cin tonik daha mı, Maeve?” diye sordu Aidan, masanın etrafını dolaşırken.

“Teşekkür ederim,” diye cevapladı Maeve ve bu sefer bir miktar gülümsedi bile, “bak ne diyeceğim, gelip onları taşımana yardım etmek istiyorum.”

Aidan bunu gülümseyerek kabul etti ve Zoe, sanki Maeve bir şekilde onun yerini almış gibi hissetti.

Angeline, Aidan'ın gitmesine sevinmiş görünüyordu. Zoe'nin yanına yaklaşarak bir kolunu beline dolayıp başını Zoe'nin omzuna yasladı.

“Aidan çok eğlenceli biri,” dedi sessizce, “onu beğendim. Sen de onunla mutlusun, değil mi?”

Zoe minik ve bir porselen gibi kırılgan Angeline'e karşı sevgisini başının üstünden öperek gösterdi.

“Evet, çok eğlenceli biri,” dedi, hâlâ aklında Greta vardı ama bu sefer o kadar acı vermiyordu, “umarım boşanma işini çok geçmeden halleder.”

“Boşanır,” dedi Angeline, kendinden emin bir şekilde. “Sen harikası. Bütün ömrünü seninle geçirmek isteyecektir.”

Zoe güldü, gözleri ışıklı bara kaydı. “Sanırım taraflı yaklaşıyorsun canım. Ama umarım öyle olur.” Ve Angeline’i sıkıca sardı, “İyi misin?”

Angeline omzuna yasladığı başını salladı. Uykulu bir baş sallamaydı, ardından da bir uflama geldi. Zoe, anne babasının Kral Charles Spaniel köpeğinin ona sokuluşunu hatırlayarak gülümsedi. Maeve’in Aidan’la ne konuştuğunu merak ediyorsa da içindeki endişenin yavaş yavaş süzülüp gittiğini hissetti. Onunla konuşmak için eğildiğinde, kahverengi buklelerinin neredeyse Aidan’ın siyah perçemlerine değdiğini görebiliyordu. Sanki iki ayrı tutam saç, birleşecek gibi duruyordu.

Sonra Aidan döndü, gözleri onu arıyordu. Onu gördüğü an, yüzü aydınlanınca Maeve’in söyledikleri hakkında Zoe’nin duyduğu endişe yok oldu. Bu doğrudu. İkisi uyumlu bir çiftti.

Aidan, taksi çağırmaktansa gidip getirmenin daha iyi olduğu konusunda ısrar edip de taksi aramaya gidinceye kadar Maeve ile tek başına konuşmadı.

Maeve cininden bir yudum aldı ve sonra Zoe’nin kolunu tutmak üzere eğildi.

“Pekâlâ. Bence o çapkın bir serseri değil,” dedi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Kendini zor durumda bulan iyi bir insan. Ve siz ikiniz birlikte harikasınız.”

Zoe aniden garip bir ağlama dürtüsü hissetti. Muhtemelen biraz da alkolün etkisi vardı ancak onu hep çileden çıkaran ev arkadaşına karşı büyük bir sevgi dalgası hissetmeye başladı.

Artık her şey daha kolay olacaktı. Maeve, Aidan'ı sevmiştii. Aidan'ı onaylamıştı. Zoe'nin söylediği hiçbir şeyi dinlememesi kimin umurundaydı?

“Senin de öyle düşünmene çok sevindim,” dedi ve bir an parmaklarını Maeve'inkilerle kenetledi.

“Ah, sakin ol,” dedi Maeve, gülererek elini çekti. Sonra eğildi ve ona sımsıkı sarıldı. “Bu durumu acaba... Victor'a da anlatır mısın?” dedi.

Zoe'nin sevinci biraz azaldı ve kendisini kucaklayan Maeve'den ayrıldı. “Evet, elbette anlatacağım,” dedi ancak bunun fikri bile ağır bir endişe hissetmesine neden oldu.

“Şu anda bu durumu bilmeyen tek kişi o kaldı, değil mi?” dedi Maeve ısrarla.

“Biliyorum.”

“Ama her şey yolunda,” diye ekledi Maeve, sanki neler hissettiğini anlıyormuş gibi. “Aidan çok cana yakın biri; Victor'u da kazanacaktır.”

Zoe kapıdan bir ses duydu ve Aidan'ı görmek için döndü. Aidan taksiyi eski usulle bulmuş, şimdi de muzaffer bir edayla onları çağırıyordu.

Maeve, “Biraz teknoloji düşmanı ama olsun,” diye ekledi.

Zoe mantosunu ve çantasını alıp aceleyle vedalaştı. Ayaklarını sandalyesinin ayaklarına dolamış olarak oturan Angeline'e, “Yarın görüşürüz,” dedi. Bu iyimser ruh haliyle, Angeline'in Tinder'da tanıştığı ve muhtemelen şimdiye kadar çoktan ondan sıkılmış olan aptal bir adam için endişelenmek saçma görünüyordu.

İki kızın yanından ayrılarak Aidan'ın yanına gidip onu yavaşça dudaklarından öptüğü sırada geriden izlediklerini biliyordu, ama bunu fazla da önemsemiyordu. Aidan ona çok

genç bir delikanlı gibi gülümserken çok kısa bir süre kollarını omzuna attı. “Hadi seni eve götürelim,” dedi ve elini Zoe’nin beline kaydırđı.

Dönüp birlikte dışarı çıkarlarken, eli hâlâ Zoe’nin belindeydi ve Zoe her şeyin yoluna gireceğini hissediyordu.

“Amirim?” dedi Lightman, Jonah’ın kapısına elindeki kalemle vurarak.

“Evet.” Jonah bakışlarını uzaklardan alarak Lightman’e baktı ve başını salladı, “Ne vardı?” dedi.

Siku Swardadine, Greta Poole ve Felix Solomon’ın olay günü nerede olduklarını kontrol ettim. Felix’in arkadaşı Esther, Felix’in ilginç olduğunu düşündüğüm bir tür travma sonrası stres bozukluğundan mustarip olduğunu söyledi. Görünüşe göre zaman zaman kötü nöbetler geçiriyor ve panik içinde onu arıyormuş.”

“Hmm. Belki görüldüğü kadar rahat biri değildir,” dedi Jonah ve başını salladı. “Böyle kötü anlarda Zoe’yi arama alışkanlığı da var mıydı acaba, merak ediyorum. Juliette’in onunla ilk görüşmesinde, onu aradığından ve görünüşe göre genel sohbetler ettiklerinden bahsetmişti.”

“Belki de ona bir nevi bağımlılığı olabilirdir,” dedi Lightman.

“Aynen öyle. Buraya geldiklerinde diğer arkadaşlarının bu konuda ne söyleyeceklerini görelim.”

Çavuş, “Piers Lough’a da baktım,” diye devam etti, “Felix Solomon onu yanlış duymuş. Veritabanında bir Piers Lough var ama o Piers Lough değil. Hüküm giymiş pedofil ondan yirmi bir yaş daha büyük. Birkaç ay önce yetkililere haber vermeden adresini değiştirmiş, bu nedenle bu adresin onun

olabileceği değerlendirilmiş. Ancak Zoe'nin komşusu olan Piers, bir buçuk yıldır orada yaşıyor ve geçen Noel'de yerel bir Noel gösterisinde de rol almış. Resimleri kontrol ettim, birbirlerine hiç benzemiyorlar.”

“Tamam,” dedi Jonah ve sonra güldü. “O halde asılsız bir karalamaydı bu.”

“Evet,” dedi Lightman. “Felix Solomon’ın bunu nasıl öğrendiğini merak ediyorum gerçi. Polis onun aynı kişi olup olmadığından emin olamadı diye hakkında ne söylenti çıkmış olabilir ki? Buna dayanarak bölgedeki çocuklu ailelere haber vermiş olamazlar.”

Jonah bunu düşündü ve sonra, “Kesinlikle doğru,” dedi. “Öyleyse Felix Solomon bunu nereden çıkardı?”

Lightman sakın bir şekilde, “Bir tahmin yürütecek olursam,” dedi, “onun bütün komşularını Google’da araştıran türden biri olduğunu söyleyebilirim. İnternette bu diğer Piers Lough’tan bahseden makaleler var. Komşusunun ismini de mektup zarflarında filan görmüşse, kolayca aralarında bağlantılar kurmuş olabilir.”

Jonah bir süre bunun üzerine düşündü. “Meraklı emekli komşu,” dedi. “Ya da muhtemelen, bizi yanlış tarafa yönlendirmeye çalışan çaresiz biri.”

“Evet. Bu da başka bir olası açıklama,” dedi Lightman.

Jonah’ın telefonu çaldı. Hanson, muhtemelen ulaştığı yeni bilgileri aktaracaktı. Telefona cevap verirken, gitmesi için Lightman’e başını salladı.

Jonah ona, “Her şeyden önce sana bazı haberlerim var,” dedi. “Zoe’nin binasındaki Piers Lough, cinsel suçlu filan değilmiş. Yaşı da tipi de müsait değil.”

“Ah, güzel. Teşekkürler,” dedi Hanson. Rahatladı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradı, Jonah bundan pek emin olamadı.

“Felix’i gördün mü?”

“Evet, gördüm. Felix eve döndü ve doğruca Zoe’nin daire-sine gitti. Oraya çıktığımda, elinde anahtarla kapının önünde duruyordu. Kendi dairesine henüz girmemişti, demek ki anahtar yanındaydı. Tam düşündüğünüz gibi.”

“Bu durumu açıklamak için ne söyledi?”

“Yaşananların gerçek olduğundan emin olmak için oraya girmek istediğini iddia etti,” dedi Hanson.

“Ama sen ikna olmadın,” dedi Jonah.

“Hayır, olmadım. Bu konuda olumlu düşüncelerim yok ama cinayeti kendi başına çözmeye çalışıyor olabileceğini düşündüm.”

Jonah hafifçe güldü. “Sanırım ilk Poirot o olmazdı.”

“Hayır, ama özellikle ilgilenmesinin bir nedeni olup olmadığını merak ettim,” dedi Hanson tereddütle.

“Zoe ile ilgilenmesinin mi?”

“Hayır, polislikle,” dedi Hanson. “Çünkü bunun tuhaf geleceğini biliyorum, ama bir iki kerelik konuşmamızda, bana güçlü bir şekilde hep sizi hatırlattı. Eski bir polis olmadığınızdan emin misiniz?”

O’Malley on bir on beşte ofise girdi ve Lightman kaşlarını kaldırdı.

“Cumartesi olduğunun farkında mısınız? Şantaj davasında kalacaksan, hafta sonu tatil yapma ayrıcalığına sahipsin.”

O’Malley başını sallayarak, “Bu tamamen doğru,” dedi, “ama burnumu cinayet soruşturmasından uzak tutarsam, sana işini nasıl yapacağını söyleme zevkinden mahrum kalırım.

İşin eğlencesi nerede kalır o zaman?” Oturdu ve sandalyesini Lightman’e doğru çevirdi. “Yani... Hadi durma. Özet geç.”

Lightman ona bildiği kadarıyla hangi aşamada olduklarını hızlı bir şekilde özetledi.

O’Malley özeti dinledikten sonra kendisi de şöyle özetledi: “O zaman reel olarak şüpheli listemizde, birinde anahtar olan üç arkadaşımız ve bir de ev sahibimiz var.” “Ve Londra’da olduğu için temize çıkan veya çıkamayan bir baba ile neredeyse kesin bir şekilde o gün Alton’daki evinden Zoe ile Skype görüşmesi yapan bir erkek arkadaş.”

“Evet, konu bu,” dedi Lightman. “Binanın arkasından ve yolun yukarisından kamera görüntüleri de geldi. Yani uzun saatler boyunca kamera görüntüleri arasında gezinmek istiyorsan...”

“Yolla bana,” dedi O’Malley. “Ama yollarken arkadaşlarının ve anne babasının fotoğraflarını da gönder. Ben sadece ikisiyle görüştüm.”

Jonah kendi kendine güldü. Felix Solomon’ın polis kaydını bulması sadece bir dakikasını almıştı. Hanson’ın, Felix’in ona Jonah’ı hatırlattığını düşünmesi biraz rahatsız ediciydi ama kesinlikle turnayı gözünden vurmuştu. O da bir başkomiser idi ancak Brighton’da çalışmıştı. Bu nedenle Hampshire’ın değil, Doğu Sussex’in polis teşkilatında yer almıştı. Hiç hatırlamıyor olsa da Jonah ile neredeyse aynı eğitim kurslarına katılmıştı.

Felix elli üç yaşında erken emekli olmuştu. Ne yazık ki Jonah’ın psikolojik raporlara erişimi yoktu ama arkadaşı Esther’in TSSB hakkındaki yorumları doğrudu. Felix, üç ay süren davranış bozuklukları ve terapinin ardından polisliği

bırakmıştı ve bu problemleri tetikleyen, özellikle bir aile ile ilgili korkunç bir sahneye şahit olmasıydı.

Bir zamanlar başkomiser olduğu gerçeği, sorgu odasında neden bu kadar rahat davrandığı ve Jonah'ın ne yapmaya çalıştığını nasıl böylesine iyi bildiği de dahil olmak üzere birçok şeyi mükemmel bir şekilde açıklıyordu. Diğer konularda hâlâ fazla bir ışık yoktu. Felix'in Zoe cinayetine karışıp karışmadığı hâlâ belirsizdi.

Evine girme girişimi, kişisel bir araştırma arzusundan kaynaklanıyor olabilir. Jonah, kendini Felix'in yerinde hayal etmeyi sinir bozucu derecede kolay başardı. Emekli olmuş ve sistemin dışına çıkmıştı ancak arkadaşını kimin öldürdüğünü de bulmaya kararlıydı. Ama aynı şekilde, Felix herhangi bir nedenle Zoe'yi öldürme suçunu işlemiş olsa, yine olay mahallini kontrol etmek isteyecekti. Suçu başka birinin üzerine atmak için bile bir şeyleri değiştirebilirdi.

Ve sonra Piers Lough hakkındaki istihbarat geliyordu. Felix'in bunu erişmemesi gereken kaynaklardan öğrenmiş olma ihtimali çok yüksekti. Felix, polis teşkilatında kendisi için risk almayı göze alan birini tanıyorsa, bu muhtemelen eski bir meslektaşı olmalıydı. Diğer seçenek, Felix'in hâlâ Brighton veritabanına erişimi olmasıydı. Ve bu fikir Jonah'ı oldukça tedirgin etti.

Bunun üzerine kafa yorarken, Emniyet Müdürü Wilkinson'a bir e-posta attı ve Felix Solomon'ı çığına çeviren olayın psikolojik raporlarını ve vaka dosyalarını istedi. Pazartesiye kadar cevap alması pek mümkün değildi, ancak bunu da listeden çıkarmış oldu. Sonra ayağa kalktı ve O'Malley ile konuşmaya gitti.

Henüz fazla uzaklaşmamıştı. Lightman baktı ve "Bir dakikanız var mı amirim?" dedi.

Jonah yaklaşırken, Lightman ekranını her ikisinin de görebilmesi için çevirdi.

“Bu Latterworth Yolu’nun alt tarafındaki kamera. şehir merkezinden Zoe’nin dairesine giderken geçeceğiniz kavşak burası.”

“Evet,” dedi Jonah.

“Bu saat yirmi iki kırk dokuzdan sonrası. Yani muhtemel cinayet saatinden birkaç dakika önce.”

Lightman oynat düğmesine bastığında, bir T kavşakđın siyah-beyaz görüntüsü canlandı. Ekranın ortasında bir koşucu vardı. Erkekti ve güçlü görünüyordu. Jonah vücut yapısını ve yüzünü inceledi, şimdiye kadar gördüğü şüphelilerle eşleştirmeye çalıştı ama hiçbirleriyle eşleşmedi. Aidan Poole veya Victor Varos’a göre çok iriydi.

Kavşak tekrar boşalıırken Lightman, “İzlemeye devam edin,” dedi.

Tam yirmi iki ellide ekranda eşofman ve şapka giyen bir adam belirdi. Sırtındaki büyük spor kiti yüzünden yürüyüşü dengesizdi. Yüzü hiç görünmüyordu ve nedense onu izlerken Jonah bir şeyler bildiğini hissetti. Birkaç adım sonra, şapka siperinin yüzünü kapatıp kapatmadığını anlamak için elini başlığa koydu ve Lightman videoyu duraklattı.

Jonah, tepeden tırnağa buz kesildiğini hissetti. Görüntüde baştan sona gariplikler vardı. Yüzü örtülüydü, kameranın farkındaydı ve yürüyüşünde telaş vardı. Ve birilerinin girip onu öldürdüğü dakikaların öncesinde Zoe’nin dairesine doğru yürüyordu.

“Adam yeniden ortaya çıkıyor mu?” dedi Jonah.

“Bu kamerada hayır,” dedi Lightman ileri sararak. Hızlandırılmış görüntüde saat on birde bir çiftin, tuhaf bir şekilde

şehrin aksi istikamette yürüdükleri görüldü. Çift kadrajdan çıkınca Lightman, görüntüyü yeniden yavaşlattı. Şehre doğru dönen tek figür, kürk mantolu huysuz görünümlü bir kadın ve köpeğini gezdiren bir adamdı.

“On bir on üçten on bir otuza kadar kimse yok,” dedi Lightman, “ve ardından bisikletli bir kız ve başka bir yaşlı adam. Gece yarısına kadar taradım ama bir daha geri döndüğüne dair bir ize rastlamadım.”

Jonah, “Binanın otoparkındaki diğer kameranın görüntülerini de kontrol edin,” dedi. “Apartmana kadar gidiyor mu, bir bakın.”

“Bakarım.”

“Apartmana kadar gitmiş gibi görünüyorsa, geldiği yere kadar onu takip etmemiz gerekecek. Bu da daha fazla kamera görüntüsü anlamına gelecektir.” Hayal kırıklığı içinde daha ekran karşısında çok zaman geçireceğini hissetti Lightman.

“Sizce erkek mi bu?” diye sordu.

Jonah tereddüt etti: “Şapkanın altından söylemek oldukça zor. Tam bir erkek yürüyüşü bu ama izlendiğini bildiğini düşünüyorum, bu yüzden rol de yapıyor olabilir. Boy konusunda emin değilim ama kesinlikle Angeline Judd’dan daha uzun. Maeve Silver’ın boyunu biliyor muyuz?”

“Çok da uzun değil,” diye seslendi O’Malley uzaktan. “İki üç santim kadar benden kısa.”

“Öyleyse bayağı iri olmalı,” dedi Jonah.

Lightman, düşünceli bir ifadeyle videoyu geri sardı. “Zoe’nin dairesine gittiği ortaya çıkarsa, bir boy tespiti yapmaya bakacağım.”

Jonah onu orada bıraktı ve başka bir araştırma başlatmak üzere ayrıldı:

“Pekâlâ Domnall,” diye başladı söze, “şantaj dosyası üzerine çalışman gerektiğini biliyorsun...”

O’Malley ellerini klavyesinden kaldırarak, “Ah, evet öyle,” dedi. “Ben’e sadece bir iki konuda yardım ediyordum.”

Jonah güldü. “Sana işine geri dönmeni söylemeyecektim. Soruşturmalarını ilgili bir vaka üzerinde genişletmeyi düşünüp düşünmediğini merak etmiştim.”

O’Malley ona kurnaz bir bakış attı. “Bu, cinayet dosyanızla doğrudan bağlantılı bir olay olamaz, değil mi?”

“Olabilir de,” diye onayladı Jonah. O’Malley’in karşısındaki boş masaya yaslandı. “Zoe’nin ev sahibinin Brighton’dan eski bir başkomiser olduğu ortaya çıktı. Bunu Juliette ortaya çıkardı ve ben tamamıyla ıskaladım.”

Lightman O’Malley’in arkasından sordu: “Felix Solomon mu? Ah. Sanırım şimdi anlaşılıyor.”

Jonah, “Hem öyle hem de değil,” dedi. “Eski bir polis olduğu için, bilgilerini nereden aldığı konusunu merak ediyorum.”

O’Malley sırtarak, “Ah, şimdi anladım şantaj bağlantısını,” dedi. “Sadece iyi bir internet araması sayesinde ulaşmasının mümkün olmadığı kimi bilgilere ulaşp ulaşmadığını öğrenmemi istiyorsunuz.”

“Evet, aynen öyle,” dedi Jonah. “Ve Brighton veritabanına bakman gerekecek...”

O’Malley küçük bir kakhaha attı. “Tanrım. *Benden* birilerini hacklememi istemiyorsunuz umarım...”

“Bunun gerekli olmayacağını umuyorum,” dedi Jonah kendine has küçük bir gülümsemeyle, “gerekiyorsa da tabii bunu önermem...”

O'Malley, "Bana bırakın," diye cevapladı ve sonra ekledi, "sanırım daha teknik birine ihtiyacım olacak." Bir elini kaldırdı, "Bunu da bana bırakabilirsiniz."

Maeve Silver karakola geldiğinde, Lightman şapkalı siluetin apartman otoparkındaki diğer kamerada da görüldüğünü doğrulamıştı. Erkek ya da kadın, her kimse bu kişi, Zoe'nin dairesine giden tarafta bulunuyordu, yani içeri girmiş olması kuvvetle muhtemeldi.

Lightman ayrıca görüntüdeki kişinin boyu için referans noktaları alma konusunda da biraz zaman harcamıştı. Bu yapılması zor bir şeydi, ancak kameranın karşısına çıkan başka bir dizi kişi sayesinde çözüldü.

Lightman, "Alt sınır 1,72 diyebilirim," dedi, "1,88'e kadar da çıkabilir."

"Bu ölçüler, Angeline dışında kimseyi elemez," diye mırıldandı Jonah. "Bu konuda Maeve Silver'dan bir şey çıkarabilir miyiz, bir bakacağım."

Maeve kısa bir süre sonra danışmaya geldi ve Jonah onu karşılamaya gitti. Görünüşünden akli dengesini zor koruduğu belliydi. Gözleri aşırı açıktı ve Jonah onunla her konuştuğunda tam bir heyecanla başını sallayıp "Tabii, tabii..." deyip duruyordu. Kulağının arkasına açık renkli bir saç bukleşi sıkıştırmıştı ve her an tekrar öne düşmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Açık mavi gömleğinin altındaki bir zincirde haç takılı olduğunu fark etti Jonah. Sadece yirmili yaşlarında olduğu düşünülürse, bu oldukça dindar bir Hristiyan olduğu anlamına geliyordu.

Jonah onu sorgu odasına soktu ve Lightman karşısında oturunca gözlerinin parladığını gördü. Çoğu kadının ve pek çok erkeğin standart tepkisiydi bu.

Teyp dönmeye başlarken, Jonah da nazikçe: “Bu ölüm büyük bir şok olabilir,” diye başladı. “Hakkında konuşmanızın zor olacağını da anlıyoruz. Ama Zoe’yi en son ne zaman gördüğünüzü bize söyleyebilir misiniz?”

Maeve başını salladı ve başlamadan önce ellerini kucağında birbirine kavuşturdu. “Çarşamba gecesi hepimiz birlikteydik. La Mejican’da yemek için buluştuk. Orayı biliyor musunuz? Ben, Angeline, Victor ve Zoe. Yani hep birlikteydik. Onu... o günden sonra görmedim.”

“Yani perşembe günü onunla görüşmediniz?”

“Hayır.” Maeve başını salladı. “Bu olağan bir durumdu. İkimiz de meşgul olduğumuzda birkaç gün arayla görüşürdük.”

“Neler yaptığı hakkında bilginiz yok muydu?” diye ekledi Jonah.

“Hayır, korkarım yok. Angeline’in onunla görüşeceğini biliyordum ama...” Omuz silkti ve sonra her iki elinin arkasıyla gözlerini ovuşturdu. “Dün bisikletle geçerken uğramayı düşünüyordum ama her yerde polis vardı. Başkasının daire-sidir diye düşündüm. Öyle olduğuna inanmak istedim, anlıyor musunuz? Ama sonra onu aramaya çalıştığımda ulaşamadım.” Bir an ağlamaklı güldü. “Orada kendi kendimi ikna etmeye çalıştım, bilirsiniz... Bu sadece bir tesadüf diye. Ama sonra Victor’u görmeye gittim; işe gelmediğini söyleyince o zaman anladım. Korkunç bir şey olduğunu o zaman anladım.”

Maeve bir mendil çıkarıp burnunu temizlerken titriyordu. Angeline Judd gibi bitkin görünüyordu ama bu duyguya teslim olmaya niyeti yoktu.

“Affedersiniz. Üzgünüm.” Jonah’a yaşlı gözleriyle gülümsedi, “Siz de sorular sormak durumundasınız.”

“Sorun değil,” dedi Jonah, elinden geldiğince nazik bir tavırla. “Kolay değil. İsterseniz biraz ara verebiliriz.”

“Hayır, tamamdır. Devam edin.”

Lightman sessizce ayağa kalktı ve köşedeki sebilden bir bardak su almaya gitti. Bardağı doldurdu ve ona sessizce uzattı.

Tekrar gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” dedi Maeve.

“Perşembe akşamı Zoe’nin dairesine yakın mıydınız?” diye sordu Jonah, yüz ifadesinde herhangi bir değişiklik olup olmadığını izleyerek. Maeve yerine otururken Lightman’i takip etti ama görünürde başka bir tepki vermedi. Stres belirtisi yoktu.

“Ah, hayır. Kadınlarla yemekteydim.” Jonah anlamamış gibi bakınca, “Bir kilise organizasyonu. Kadınlar bir araya gelip yemek yiyor. Dönüşümlü olarak. Bir hafta kızlar, sonraki hafta erkekler. Bilirsiniz.”

“Saat kaçtaydı?”

“Ahhh... yedi gibi? Dürüst olmak gerekirse ben biraz geciktim.” Lightman’e kısa, mahcup bir şekilde gülümsedi ve ardından Jonah’a baktı. “Sanırım saat... dokuz buçuğa kadar oradaydım? Aşağı yukarı yani. Sonra eve gittim.”

“Zoe bir önceki gece nasıl görünüyordu?” dedi Jonah. “Yani çarşamba gecesi?”

“İyi görünüyordu,” dedi Maeve. “Demek istediğim, Aiden ile son ayrılışından beri pek kendinde değildi. Bayağı bir yıpranmıştı.”

“Akıl sağlığının da kötüye gittiğini düşünüyor musunuz?” dedi Jonah.

“Evet,” dedi Maeve, “hiç tartışmasız. Önceden biraz hassastı zaten. Sonra birdenbire kilo verdi. O göz makyajını özel günlerde yapardı, her gün yapmaya başladı.”

“Affedersiniz,” dedi Jonah, “göz makyajı mı?”

“Ah, evet... Böyle ayrıntılı şeyler yapmayı severdi. Siyah veya altın renkli desenler, yapay mücevherler gibi inanılmaz renk ve tasarımlar. Daha çok resim yapmak gibiydi. Yüzünü bir tür sanat objesi olarak kullanıyordu.”

Jonah yavaşça başını salladı. “Ve bu makyajdaki artışın nedeninin... güvensizlik hissi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Aidan ile ilgili yani?”

“Yani, bilmiyorum. Bu sadece bir teori.” Maeve biraz terdirgin oldu. “Sadece böyle göz boyaması bana her zaman bir nevi... Dikkati başka yöne çekme çabası olarak görünürdü. Dikkat çekiciydi ve insanlar her zaman bu konuda yorumlar yapardı. Bunun arkasına saklanmanın kolay olduğunu düşünüyorum, yanılıyor muyum? Ve sonra Aidan’ın karısına, düşündüğünden daha yakın olabileceği hissine kapılınca biraz takıntılı hale geldi. Her zaman mükemmel görünmek zorunda hissediyordu kendini, sadece onu gördüğünde değil.”

“Aidan’la ilgili başka endişeleri var mıydı?” dedi Jonah. “Ona olan sadakati hakkında mesela?”

“Sanmıyorum,” dedi Maeve. Bir anda yüzü pembeleşti ve Jonah bunu ilginç buldu. “Halihazırda bir karısının olması yetiyordu.”

“Aidan... Sizinle hiç flört etmeye çalıştı mı?”

“Ah, hayır, elbette hayır,” diye cevapladı Maeve. Ve bu sefer gerçekten kızardı. Jonah ve Lightman yerine ellerine çevirdi bakışlarını. “Kendi tarafında olmamı istiyordu, hepsi bu.” Sonra hızla, “Angeline, Zoe ve Aidan’ın yeniden bir araya

geldiğini söylüyor,” dedi. Gözlerini Jonah’ın yüzüne çevirdi. “Bu sizce yeni bir gelişme mi? Çünkü ben fark etmedim.”

“Evet, oldukça yeni gibi görünüyor,” diye onayladı Jonah.

“Tanrım,” dedi Maeve. Başka bir mendil çıkardı ve elinde dolandırdı, gözleri mendilin kıvrımları üzerindeydi. “Bir şeyler sakladığımı hissetmiştim. Bunu hiçbirimize söylememesi çok kötü değil mi? Bana bile... Oysa onu terk etmesini söylemeyen tek kişi bendim?”

“Öyleyse size göre ilişkilerinde sağlıklı bir durum yoktu?” dedi Jonah.

“Hayır,” dedi Maeve, başını sallayarak. “Demek istediğim, öyle tahammül edilemez bir sorun yoktu. Boşanma işlemlerine uzun zamandır başlamadığını ve bunu da ondan sakladığını hesaba katmazsanız, Zoe’ye gerçekten iyi davranıyordu. Onun için çok güzel şeyler yapıyor, onu şımartıyordu.” Maeve, Lightman’e cazibeyle baktı. “Zoe her zaman herkese yardım eden biriydi ve yaptıklarının karşılığını bir şekilde geri aldığını görmek çok güzeldi, anlıyor musunuz? Ve her zaman çok eğleniyorlardı. Geçmişte çıktığı tüm o düşkün mankafalılardan çok farklıydı Aidan.”

Bu aşağılayıcı ifade karşısında, Jonah gülümsemekten kendini alamadı. Maeve belli ki Hristiyan olsun, olmasın, insanları acımasızca eleştirme konusunda rahattı. “Peki ya ayrıldıklarında?” diye devam etti Jonah, “Onu taciz etmeye başladığına dair bir iddia var.”

“Ah, bunun taciz olduğunu düşünmüyorum,” dedi Maeve, tekrar kızarak. “Aslında Aidan’a acıdım. Kendini açıklamaya ve işleri düzeltmeye çalıştı. Ve sonra Zoe taşındı. Bence Zoe, ilişkilerinin gerçekten bittiğini düşünerek harap olmuştu ve

onu hatırlatan hiçbir şey görmek istemiyordu. Ne ev ne o, hatta kısa bir süre bizi bile görmek istemedi.”

Jonah tekrar mendil almasını izledi: “Neden ayrıldılar?”

“İlk seferinde Aidan’ın karısıyla tatile çıkmış olmasıydı ve Victor bunu öğrendi...”

“Victor mu öğrendi?”

“Facebook’ta gördü. Aidan, Zoe’den bazı gönderileri saklamıştı ama Victor onları gördü. Aidan onu arkadaş olarak eklediğini unutmuş ya da onun o olduğunu anlamamış olmalı. Victor orada tuhaf bir oyuncu adıyla görünüyor.”

“İlişkilerinin sona ermesiyle ilgili bir menfaati olduğunu düşünüyor musunuz?” dedi Jonah sakince.

“Ah, yani... Ona âşık mı demek istiyorsunuz?” Maeve iç geçirdi. “Evet, öyle. Ve sanırım o da Zoe için en güzelini isterdi. Ama şiddete karşıdır, anlıyor musunuz? Demek istediğim, öfkeli ama bu... saman alevi gibi yanar, geçer. Hemen bir parlar, sona durulur.”

“Ve Zoe onunla ilgilenmiyordu herhalde? Aralarında bir şey olmadı mı?”

“Hayır,” dedi Maeve usulca, “ve artık hiç olmayacak. Zavallı Victor!”

Hanson çantasını sandalyesine attı ve Sheens’in sırlıklam yağmurluğunu çıkardı. Şükür ki uzun zamandır üzerindeydi. Dizinden aşağısı sırlıklam olmuştu ama neyse ki bacaklarının üst kısmı kuruydu.

O’Malley’e, “İşte bu kadar,” dedi. “Bir daha oraya gitmeyeceğim. Ben bir ısıtıcının önüne oturup çay içeceğim, sen ve Ben, ikiniz ne isterseniz yapabilirsiniz.”

“Benim işyerinde bile olmamam gerekiyor,” diye karşılık verdi O’Malley.

“Öyleyse neden buradasın?” dedi Hanson sırtarak.

O’Malley içini çekerek, “Ben kurbanım,” dedi.

“İçeride Maeve Silver ile mi görüşüyorlar?” diye sordu Hanson, sorgu odasını başıyla işaret ederek.

“Evet, Hristiyan arkadaş.”

“Öyle miymiş?”

O’Malley, “Çok inançlı,” dedi. “Boynunda bir haçı var ve duruşu hiç de öyle değilmiş gibi gösterse de sürekli iyi olmaya çalışan bir insan havası veriyor.”

Hanson, “O tiplerden biri yani,” dedi ve hem masaüstü bilgisayarına hem de radyatöre yakın bir yere oturdu. Şef, bir süre sonra, Maeve olsa gerek, yuvarlak yüzlü, kıvrıkcık saçlı bir kız ve Ben Lightman ile sorgu odasından çıktı. Son zamanlarda daha çok duygusal birine dönüşmüş izlenimi veriyordu ama şimdi Ben’in söylediği bir şeye gülüyordu.

Hanson gözlerini devirmeden edemedi. Neden her zaman Ben’in etrafında, kendilerine âşık olmasını bekleyen bir hayran kadın kitlesi vardı? Güzel bir yüz her şey demek değildi.

Başkomiser onları baş başa bırakıp Hanson’ın masasına geldi: “Felix Solomon hakkında sonuna kadar haklıymışsın,” dedi sakince. “Eskiden Brighton’da başkomisermiş. TSSB ile erken emeklilik. Ayrıntıları istedim.”

“Ah, harika!” dedi Hanson, çok memnun görünmemeye çalışarak.

“Şimdi ‘O’Malley, görmemesi gereken polis arşivlerine erişimi olup olmadığını öğrenmeye çalışıyor,” diye ekledi şef.

O’Malley başını kaldırıp Hanson’a bakarak, “Öyleyse seni suçlamam gerekiyor,” dedi.

Hanson, “Felix Solomon hakkında başka bir fikrim daha var,” dedi. “Ev sahibi olarak anahtarları olur olmaz zamanlarda kullanma alışkanlığı varsa, belki eski kiracısı da aynı deneyimi yaşamış olabilir. Onun bilgilerini de isteyebilirim.”

“Bu fena bir fikir değil,” dedi Başkomiser. Duvar saatine baktı: “Victor Varos var sırada.”

“Sorguda, yanınızda çekici, genç bir polis ister misiniz?” diye sordu Hanson.

Sheens ona sırtıttı. “Alındın.”

Felix Solomon’ın telefon numarasını almak için veritabanını açan Hanson, “Teşekkürler şef,” dedi.

Bir kez daha seçilmekten duyduğu memnuniyeti gizlemeye çalıştı. Bunun yetenekle ilgili olmadığını biliyordu. Başkomiser, sorgu arkadaşını, yalnızca ona en çok kimin yardım edebileceğini temel alarak seçerdi. Son sorgudaki performansının ya da sıranın sana gelip gelmediğinin bir önemi yoktu. Seçilmediyseniz, seçilmediniz demektir. Ama İngilizce öğretmeninin de sürekli söylediği gibi, “lanet bir demokrasi değildi burası”

“Ben zanlı mıyım?” dedi Victor, Jonah kayıt cihazına uzanırken.

Jonah sakın bir şekilde, “Şu anda kimseye zanlı muamelesi yapmıyoruz,” dedi. “Kurbanla bağlantılı insanlarla görüşerek hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya çalışıyoruz. Görüşmeyi kasetlere aktarıyor ve ardından konuşma metnine çeviriyoruz ki geriye dönüp baktığımızda ne konuştuğumuzu hatırlayabilelim. Daha ötesi yok.”

Victor ona dik dik baktı. Genç Brezilyalı dik dik bakma konusunda oldukça becerikliydi. Yoğun, delici bakışları ve

sıkıntılı yüz ifadesiyle gayet iyi giden siyah sakalları vardı. Aynı zamanda güçlü de görünüyordu. Vücudunda fazla et olmadığından, kollarındaki damar ve kasları öne çıkmıştı.

Sonunda, Jonah'ın yumuşak yüz ifadesi karşısında başını salladı. Jonah teybi çalıştırdı.

“Size öncelikle Zoe’yi en son görüşünüzü sormak istiyorum,” dedi, “ne zamandı?”

“Çarşamba,” dedi. “Çarşamba gecesi.”

“Neler oldu, anlatır mısınız?”

Victor omuz silkti. “La Mejican’da akşam yemeğine gittik. Dördümüz. Angeline, Maeve, Zoe ve ben.

“Sık sık birlikte çıkar mıydınız?” diye sordu Hanson.

“Evet,” dedi Victor kısaca, “biz dosttuk.”

“Peki Zoe nasıl görünüyordu?” Bu soruyu Jonah sordu.

“Her zamanki gibiydi.”

“Mutsuz değil miydi?” diye ısrar etti Jonah. “Ya da bir şeyler saklıyor gibi görünmüyor muydu?”

Bir duraklama oldu. Victor, hoşlanmadığı bir şey söylemeye zorlanıyor gibi görünüyordu. “Yemeğin sonunda hızla çekip gitti,” dedi. “Yorgun olduğunu söyledi ama bir mesaj okuduktan sonra gittiğini fark ettim. Mesajın bir erkekten gelmiş olabileceğini düşündüm. Aidan Poole ile yeniden görüşmeye başladığını bilmiyordum. Şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Onunla buluşmaya gittiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Evet,” dedi Victor. “Ve bence onu o piç öldürdü.”

Jonah, “Ama bu önceki geceydi,” dedi.

“O zaman demek istemiyorum,” dedi Victor kayıtsız bir şekilde. “Demek istediğim, açıkça hayatına geri döndü ve onu manipüle ederek bence o öldürdü.”

“Oysa ihbarı yapan Aidan Poole’du.”

“İşte onu öldürdü ve sonra pişman oldu,” dedi Victor, gözleri öfkeyle dolu. “Tabii ki pişman olur. Zoe, hayatındaki en iyi şeydi ve onu asla hak etmiyordu.”

Jonah bir süre bu cümleleri düşündü. “Cinayetten Aidan’ın sorumlu olduğuna inanmaya çok isteklisiniz. Siz Zoe hakkında ne hissediyordunuz?”

“O benim arkadaşımды,” dedi Victor sertçe.

“Onların birlikte olduklarını öğrendiğinizde nasıl tepki verdiniz?”

Victor başını bir kedinin başı gibi hızla hareket ettirdi, bakışları Hanson’a döndü, sonra yeniden uzaklaştı. “Biri size bilgisayarına zarar verdiğimi söyledi, değil mi? Bunu bilerek yapmadım! Kızgın olduğum sırada kahve fincanını devirdim.”

“Sizin arzuladığınız kadınla çıktığı için mi kızgındınız?” dedi Hanson öne eğilerek.

“Hayır,” dedi Victor, agresif bir şekilde. “O... O bana kaba davrandı.”

Hanson hafifçe gülümsedi. “Hadi Victor. Ben kafelerde de çalıştım. Müşteriler size her zaman kaba davranır. Bununla başa çıkmayı da öğrenirsiniz. Bu anlattıklarınız bütün gerçeği yansıtmıyor, değil mi?”

Victor ona Jonah’ı şaşırtan bir nefretle baktı. Potansiyel zanlıların bir memura bu denli açıktan düşmanca davranması alışılmadık bir durumdu.

Hanson, hiç ara vermeden yarasını kaşımaya devam etti. “Zoe’ye hep âşıktınız, değil mi?” dedi. “Aidan’dan nefret ediyordunuz çünkü sizin yolunuza çıkmıştı. Bu nefretiniz hangi noktada Zoe’ye yöneldi?”

Victor başını salladı. “Zoe’den nefret etmedim. Asla. Bir dakikalığına bile.” Hanson’a sert ve kızgın bir tavırla baktı. “O sadece manipölatör bir adamın kurbanıydı.” Birden Jonah’a baktı. “Kim söyledi bunu? Kahve meselesini yani? Maeve söyledi, değil mi? Tabii ki o söyledi, lanet olsun.” Masaya parmağını dürttü. Maeve, Aidan’ı kurtarmak için her şeyi söyleyebilir. Bu gezegendeki herkes altüst olsa bile umurunda olmaz. Ona karşı takıntılı.”

“Neden böyle düşünüyorsunuz?” diye sordu Jonah, tonlamasız bir şekilde. Jonah bunun nedenini çok merak etmişti, çünkü Victor’un böyle acımasızca itham ettiği Maeve, aksine Victor’u savunmuştu.

Victor homurdandı. “Son bir yıldır bütün davranışları bunu gösteriyor. Aidan’la, muhtemelen Zoe hakkında küçük, özel sohbetler yapıyordu. Ve Zoe’ye onunla kalması, tekrar bir araya gelmesi için baskı yapıp duruyordu. Sürekli.” Tiksiniş gibi görünüyordu.

“Onları bir arada tutmaya çalışmada onun motivasyonu ne olabilir?” dedi Hanson.

“Bu sayede kendisi de onu görmeye devam edecekti,” dedi Victor, son derece belli bir şeyi yeniden söylemiş gibi. Hanson’a yönelttiği öfke, kişisel bir hal almış gibiydi. “Ayrıca Maeve’in de sorunları var. Kendisi evlenmeden önce seks yapamıyor. Ama o ikisinin öpüşmesini izlemekten hoşlanıyordu. Sanki bununla tahrik oluyor gibiydi.”

Jonah birkaç saniye düşündü ve sonra kısaca duyduklarını not aldı. Nasıl tepki vereceğini bilmek zordu. Maeve Silver hakkında bu sözleri inanarak mı söylediğini merak etti. “Zoe’ye zarar vermek istemiş olabilir mi sizce?”

“Bilmiyorum,” dedi Victor, aniden omuzlarını silkerek başını çevirdi. Artık doğrudan baskı altında olmadığı için öfkesi dramatik bir şekilde azalmıştı. “Sanırım hayır. Ama Aidan’ın bunu yaptığını bilse, bence bunu örtbas etmek için elinden geleni yapardı.”

Jonah, Victor gittikten sonra birkaç dakika ofisinde oturarak Brezilyalıının suçlamalarını düşündü. Bir bakıma, birkaç rahatsız edici yorum karşısında çocukça bir çamur atma girişimi gibi görünüyordu. Öte yandan, Aidan’ın onunla flört edip etmediğini sorduğunda Maeve’in gösterdiği mahcup tavırla örtüşüyordu.

Maeve’in Aidan’ın hatalarını sürekli örtbas ettiği yönündeki iddia onu çok da endişelendirmiyordu. Aidan Poole’un o sırada evde olduğunu gösteren çok kanıt vardı. Gözden geçirilecek daha çok kamera görüntüsü vardı ancak Aidan Poole’un bunlardan birinde boy göstereceğinden şüpheliydi. Hele şapkalı adamın o olabileceğine pek de inanmıyordu. O sırada Zoe’nin dairesine yakın bir yerlerde olsaydı, acil servisleri arayıp dikkatleri suç mahalline çekmesi hiç mantıklı olmazdı.

Jonah, Aidan’ın güvenli bir mesafede dururken, bir şeyler yapması için Maeve’i kullanmış olma ihtimalini yabana atmıyordu. Maeve pekâlâ kendi başına da hareket etmiş olabilirdi. Zoe ve Aidan ayrıldıklarında, sıranın kendisine geldiğine inanmış olabilirdi. Aidan’ın bunu teşvik etmiş olması da mümkündü. Eğer öyleyse, daha sonra Zoe’nin Aidan’la yeniden birleştiğini öğrenmek onu şiddete sürükleyebilirdi.

Ve sonra Victor’un Zoe’ye karşı takıntısı vardı ve göz önünde bulundurulmalıydı. Victor’un uçarı kişiliğinin dikkatlice planlanmış bir cinayete uygun olduğundan pek emin

değildi, ancak uzun vadeli, ateşli bir öfkenin, sıcak bir öfke patlaması yerine soğukkanlı bir planı tetiklemesi mümkündü.

Zoe'nin perşembe günü neler yaptığına dair ise pek bir ilerleme sağlanamamıştı. Angeline'in onu sabah görmesi ve Felix'in onunla görüşmesi dışında kesin bir şey yoktu. Felix se-kiz buçukta eve döndüğünü görene kadar hiçbir şey yoktu, bu doğruysa Zoe gün içinde bir saatte evden ayrılmış olmalıydı.

Ancak Victor, Zoe'nin önceki gece biriyle buluştuğunu ancak bu bilgiyi kendine sakladığını iddia etmişti. Başka-larının ifadelerinde gün yüzüne çıkmamış bir konuydu bu. Gün içinde daireden ayrıldıysa, yine aynı kişiyle buluşmak için olabilirdi.

Lightman, Jonah'ın düşünceleri arasına girebilmek için kapısına birkaç kez vurmak zorunda kaldı. "Kamera kayıtlarında ilginç olabileceğini düşündüğüm bazı hareketler var."

Jonah onu takip etti ve boş sandalyelerden birini çekti. Lightman kaydettiği birkaç anlık görüntüden birini genişlet-mek üzere tıkladı. Anlık görüntü kemerli bir alana aitti ve Jonah, bunun apartmanın arkasındaki otoparktaki kamera-dan olduğunu anladı. "Bu görüntü perşembe günü saat beş yirmiden," dedi Lightman. "Kamera Hill Lane'in biraz aşağısında, bu yüzden şehir merkezine yakın."

Oynat düğmesine bastı ve Jonah, yolda bir arabanın gö-rünüp kayboluşunu izledi, şehre doğru ilerliyordu, ardından deri ceketli ve gözlüklü, serseri görünümlü bir kadın geldi. Ve sonra başka bir figür daha aynı şekilde geldi. Aceleleri vardı, elleri ceketlerinin cebindeydi ve kemerli yolu geçerken bacakları hızla hareket ediyordu.

Lightman, görüntü ekrandan çıkmadan hemen önce filmi duraklattı. Bu anlık görüntüden bu kişinin Zoe olduğu anlaşıyordu; saçları öldüğünde olduğu gibi topuz şeklindeydi.

Jonah birden ürperdi. Ölen insanları ekranda izlemek her zaman tedirgin ediciydi. “Eve dönüşteki görüntüsünü de tespit ettik,” dedi Lightman.

Apartman bloğunun yanındaki kameradan çekilmiş bir görüntü daha yükledi. Saat sekiz otuz biri gösteriyordu. Zoe evden ayrıldıktan üç saat sonrasıydı ve neredeyse tam olarak Felix’in onu gördüğünü söylediği saatti.

Biraz sonra Zoe ekranda belirdi. Bu sefer daha yavaş yürüyordu ve sağ elini muhtemelen anahtarının olduğu cebine götürüyordu. Ama kapıya varmadan önce yavaşladı ve sonra durdu. Hareketlerinden, kameranın kapsama alanı dışında biriyle konuştuğu belli oluyordu. Muhtemelen ön kapının başında durmuş, onu bekleyen biriydi.

“Kim olduğunu görebiliyor muyuz?” dedi Jonah.

“Maalesef hayır,” dedi Lightman.

Sohbet birkaç dakika sürdü ve sonra Zoe biraz ileri gitti, tereddüt etti ve sonra ön kapıya doğru giderek kamera alanından çıktı. Bir daha da görünmedi.

Jonah düşünceli bir şekilde, “Felix Solomon’ın dairesi,” dedi, “hangi cephede?”

“Juliette, binanın bu tarafını işaretlemiş,” dedi Lightman, sağ tarafı işaret ederek. “Yola bakıyor.”

“O halde muhtemelen kapının yanında bekleyen birini görmemiştir,” dedi Jonah. “Sadece Zoe’yi gördüğünü iddia ediyordu. Saati de doğru. Yine de bir ihtimal, kapıda onu bekleyen kişi o olabilir.”

Zoe'nin tavrına dikkat ederek görüntüyü bir kez daha izledi. Kararsız adımlar. O ve onu bekleyen kişi ya da kişiler arasındaki mesafe. Topuklarının üzerinde durma şekli. Sağa ve sola yaptığı hareketler.

“Sadece ben mi öyle görüyorum,” dedi sonra, “yoksa korkmuş gibi mi görünüyor?”

Michaelmas sergisi açılmadan on beş dakika önce Zoe, oldukça sarhoş olduğunun farkına vardı. Ön içkiler fikri hiç de iyi bir fikir değildi. Zaten beşte başlamışlardı ve öğle yemeğinde neredeyse hiçbir şey yememişti. Susamıştı ama salonun köşesindeki masada sadece Prosecco vardı. Zaten misafirler içindi.

Biraz sendeleyerek de olsa lavaboya gitti, geçerken karşılaştığı öğretmenine gülümsemeye çalıştı. Neyse ki Annette, sergide kullanılan bazı kumaşlarla ilgili bir sorunla iyiden iyiye meşgul olduğu için karşılığında ona sadece belirsiz gülümsedi.

Zoe lavabolara daldı ve ellerini ıslak mermer tezgâha koyarak lavaboya doğru eğildi. Birkaç nefes aldı, sonra musluğu açtı ve ağız dolusu sudan bol miktarda içti. Gösterişli beyaz elbisesini ve tek, dökümlü kolunu sırlıslamak etmişti, ama şu anda bundan endişelenecek kadar olsun enerjisini toplayamıyordu.

Etkilerinin başlaması biraz zaman alacak olsa bile, hâlâ midesindeki alkolü suyla yeterince seyrelttiğini düşünmüyordu. Doğruldu ve aynadaki yansımasına odaklanmak için çok çaba sarf etti. Aynada gördüğü hiç de mükemmel bir görüntü değildi. Elbisesi grimsi ıslak lekelerle dolmuş ve sol gözünün etrafındaki beyaz ve mor makyajın bir kısmı

yanagından aşığı damlayıp orada kurumuştı. Uzun zamandır böyle geziyor olmalıydı.

Aceleyle kâğıt havludan bir parça kopardı ve biraz ıslattı. Makyajı olabildiğince sildi ve ardından koyu kahverengi göz kalemi ve ışıltılı mor farını çantasından çıkardı. En azından bunu örtbas edebilirdi.

Sarhoş olmamalıydın, dedi kendi kendine. Neden sarhoş oldun?

Ama nedenini biliyordu. Eskiden olduğundan çok daha zayıftı ve yedikleri arasında bu durumu düzeltecek gıda yoktu.

Daha ince olmak iyi bir şeydi elbette. Bilinçli bir seçimdi. Angeline ve onun yemek üzerindeki saplantılı kontrolü gibi de değildi durum. Zoe, Aidan'ın teknik olarak hâlâ evli olduğunu öğrendikten bir ay sonra, kendisine çekidüzen vermesi gerektiğine karar vermişti.

Aidan konuşurken söz arasında Greta'yla ilk tanıştığında ona nasıl vurulduğunu anlatmıştı. İşte ne olduysa ondan sonra olmuştu. Zoe, yine pahalı bir yemeğin arifesindeydi ve kendini tamamen hasta hissediyordu.

Daha sonra her zamanki gibi Aidan onu evine geri götürmüştü ama o, evde bir türlü uyuyamamıştı. Saat bir on beş gibi telefonuyla aşığıya doğru süzölmüş, birinci kat sahanlığındaki güröltölü döşeme tahtalarına basmamaya özen göstermişti. Maeve çok da ağır uyuyan biri değildi.

Telefonunu çıkardı ve ilk kez Greta Poole'a baktı. Bunu yaptığı için kendisinden biraz da nefret ediyordu. Google görsellerde hemen karşısına çıkan bir dizi profesyonel fotoğraf onu dehşete düşürmüştü. Aidan'ın karısının -yani neredeyse eski karısının- güzel olmasına şaşırmmamalıydı. Çekici bir adamdı ve muhteşem biriyle birlikte olması çok mantıklıydı.

Greta'yı paspal bir yaratık olarak hayal etmek Zoe'nin aslında daha çok işine geliyordu. Aidan'ın artık onu sevmediğini ve çok daha güzellerini bulabileceğini düşündüğünü hayal etmek. Ama bu sadece rahatlatıcı bir illüzyondur.

Verdiği yetersizlik duygusu, fotoğraf üstüne fotoğrafa bakmanın en kötü yanı değildi. Bu çok acımasız bir duyguydu. Asla diğer kadınlara imrenen bir insan olmamıştı. Ama daha önce evlilikten kurtulmaya çalışan bir adamla ilişki de yaşamamıştı.

Ayrıca hiç diyet yapmamıştı. Ama o karanlık oturma odasında, tek parlak görüntünün telefon ekranı olduğu bir ortamda onda garip bir değişiklik olmuştu. O andan itibaren her şeye hayır demeye başlamıştı. Yiyecekleri buzdolabından çıkarıp yemeden geri koyuyordu. Sanki yemek yemeden de doyuyor gibiydi.

Şimdi, yedi ay sonra neredeyse on üç kilo vermişti. O eski yuvarlak yüzü artık düzlükler ve çıkıntılardan oluşuyordu. Kıyafetlerinin birçoğunu daha küçükleriyle değiştirmişti. Daha dar olanlarla. Bu gece üzerine yapışan asimetrik beyaz elbise gibi.

Bu yeni zayıf vücuduna ve kendisinden başka herkese hayranlık verişine rağmen hâlâ yetersizliği ortadaydı. Aynadaki göz alıcı görüntü onu daha iyi hissettirmiyordu. Daha ne kadar incilmesi gerekiyordu ki? Aidan'ın oldukça uzun bir zamandır birlikte yaşadığı muhteşem kadının verdiği tehditkâr histen sıyrılmak için daha ne kadar kilo vermesi gerekiyordu? Aynı odada yatıyor olsa da hâlâ birlikte yaşadığı kadının.

Keşke Aidan bir yolunu bulup o evden taşınsaydı. Boşanma davasını beklemeseydi. Hatta doğrudan onun evine taşınsaydı. O da bunu istiyordu. Öyle söylemişti. Ama kesin bir planı yoktu.

O banyoda tek başına, nemli avuç içleri ve hiç de uyumlu olmayan makyajıyla Zoe, Aidan'ın gerçekten onu umursamadığına dair hastalıklı bir endişeye kapılmıştı. Bu gece çok önemliydi ve o burada değildi. Gerçekten ama gerçekten onun hatırı için burada olmasını istiyordu ama Aidan işini ondan daha çok önemsiyordu.

Ona bu konferanstan çıkamayacağını söylediğinde, onu gerçekten hayallerinin kadını mı, yoksa boşanma stresini atlatmak için bir ego desteği olarak mı gördüğünü soracak olmuştı. Ama Aidan onu doğum günü için, sıcak, تنها ve harika bir yere götüreceğini söylemiş ve o zaman böyle düşündüğü için pişman olacağını da sözlerine eklemişti. Aidan onun için çok şey yapmıştı. Elbette onu seviyordu.

Ama ödüllü tablosunun sergilendiği açılışı onunla izlemek ve tablo hakkında yapacağı konuşmayı duymak üzere orada bulunamayacağını bilmek yine de zordu. Geri kalan herkes orada olacaktı. Angeline, Victor ve Maeve. Hatta sevgili patronu Gina bile.

Zoe makyajını düzeltmeyi bitirdi ve ellerini duruladı. Kendi kendine en azından arkadaşları için mutlu olması gerektiğini söyledi ve sonra çok kararlı bir gülümsemeyle dışarı çıktı.

Zoe, Maeve ile eve döndüğünde neredeyse aylmıştı. Aylıma hissiyle birlikte bedenini derin bir yorgunluk kapladı. Maeve'i beraber erken ayrılmaya ikna etmişti.

Takside eve doğru giderken birkaç dakikada bir telefonunu kontrol ediyor ve en azından Aidan'ın sesini duymakla yetinebileceğini düşünüyordu. Ama saat dokuzdu ve muhtemelen Aidan akşam yemeğindeydi. İşin ortasında arayan

problemlı kız arkadaş pozisyonuna düşmemek için sonunda telefonunu çantasına koydu.

Harika geçmesi gereken o günün ardından garip bir his-sizlik yaşıyordu. Victor, tahmin edilebileceği gibi bir nok-tada kayışı koparmış, Felix de hastalanmıştı. Onu solgun ve titrerken görünce ürkmüştü; üzerindeki yaşlanma etki-leri onu üzmüştü.

Gecenin geri kalanı, kızardığı, gülümsediği ve iltifatları kabul ettiği bir dizi kutlama sohbetinden ibaretti. Hoşuna gitmişti. Tabii ki hoşuna gitmişti. Taksiden inip de binanın dışındaki kaldırıma ayak bastığı anda çok daha mutlu oldu.

Maeve anahtarlarını bulabilmek için büyük boy çantası-nın içini öfkeyle kurcalarken Zoe ikisini de içeri aldı. Oturma odasına girerken telefonunu bir kez daha kontrol etti ve bu nedenle mutfak masasındaki o inanılmaz eseri görmekte geç kaldı.

Onlarca çiçek vardı masada. Abartılı plastik, kurdele ve kâğıt süslemelerinin arasında bir kutu içinde hıncahınç dol-durulmuşlardı. Hepsi büyük boy düğün buketleri gibi beyaz veya pembeydi. Zambaklar o kadar büyüktü ki masallardaki dev çiçeklere benziyordu. Aralarında büyük, ağır şakayıklar, yapraklar ve altın dallar vardı.

Maeve arkasından, “Ah,” dedi ve iki kez hapşırdı. “Affe-dersin. Sen gittikten sonra geldiler. Bunu bir sürpriz olarak bırakmam gerektiğini düşündüm. Onları odana götürmek is-teyebilirsin. Burnum onları hiç sevmez.”

Zoe masaya yaklaşırken önceki şüphelerinden hiçbiri kal-mamıştı. Dalların arasından görünen altın rengi zarfı alıp açarken gülmekten kendini alamadı. İçindeki kartta altın yaldızla “Tebrikler” yazıyordu ve içinde basılı bir etikette:

Tanıdığım en yetenekli kadına. İyi ki benimsin. Seninle gurur duyuyor ve seni bizzat kutlamak için sabırsızlanıyorum. Senin Aidan'ın xxx

Kartı Maeve'e uzattı, o da tek kaşını kaldırarak okudu, "Bu adam, bu senin adamın bayağı iyi, değil mi?"

"Evet," dedi Zoe, aptal gibi gülümseyerek. "Hiç fena değil."

Boş bir karakolda yağmurlu bir cumartesi ikindisiydi, ancak tüm ekip hâlâ çalışıyordu. Hanson, şüpheli karakterin kamera görüntüsünü ve Zoe'nin görünmeyen bir kişiyle yaptığı konuşmayı izlemişti. Daha sonra, Zoe'nin konuştuğu kişiyi bulmak için diğer kamerayı kontrol etmek istediğini söylemişti.

Jonah'a, "Birkaç komşusu bağrıışmalar duymadan kısa bir süre önce," demişti, "korktuğu biriyle konuşuyor, değil mi? Bu kişinin diğer görüntüde şüpheli şekilde yürüyen şapkalı adamla aynı kişi olma ihtimali yüksek. Aralarında tartışıyorlar ve daha sonra adam onu öldürmek için geri geliyor. Onu Zoe'nin evine giden diğer kamerada yakalayabilirsek, kim olduğunu görebiliriz."

Jonah, "Bu iyi bir teori," dedi ama şüphelinin diğer taraftan gelmiş olabileceğini eklemedi. Şehir tarafından gelip görüntüleri aldıkları kameradan geçmiş olma ihtimali yalnızca yüzde elliydi.

Sonra Jonah'ın aklına desfluran geldi. Tartışmadan sonra ve saat on birde öldürülmeden önce birinin onu temin etmesi gerçekten mümkün müydü? Bu doksan dakikalık süre, alışılmadık bir kimyasal elde etmek için son derece kısaydı. Tartışma uzun süredir düşünülmekte olan bir planın uygulamaya koyulması için basit bir tetikleyici olabilirdi. Katilin sabrını taşıran son damla.

O'Malley, polis veritabanını kırma çalışmalarına biraz ara vermiş ve şimdi, Zoe'nin evinde olmadığı, akşamın çok daha erken saatlerinde aynı kameraya giren görüntülere bakıyordu. Amacı, Zoe'nin çizdiği rotayı ve herhangi biriyle konuşmuş gibi görünüp görünmediğini belirlemektir. Bugün diğer kameralara erişimlerinin olmaması ve istihbarat ekibinin işe döneceği pazartesi gününe kadar onlara ulaşmanın herhangi bir yolunun olmaması sinir bozucuydu.

Zoe'nin gizemli yolculuğu Jonah'ı rahatsız ediyordu. Şimdiye kadar çoktan gün içindeki hareketlerini belirlemiş olmaları gerekiyordu. Üç saatten uzun süre önce çıkmış ve sekiz buçukta korkmuş bir halde geri gelmişti. Yaptığı yolculuk önemli görünüyordu. Şimdiye kadar yaptıkları sorgu kayıtlarını kontrol etmişti. Felix dışında kimse onu o akşam görmediğini söylememişti. Hiç kimse o akşam planları olduğundan da bahsetmemişti.

Yani şu anda çözemedikleri üç gizem vardı: Üç saatlik açıklanamayan zaman, binanın kapısında bekleyen bilinmeyen kişi ve cinayetten iki saat önce Zoe ile tartışmaya giren bilinmeyen (ama büyük olasılıkla aynı) kişi.

Tüm bunları akılda tutarak, Lightman'ı iki amaç için dışarı gönderdi. İlki, Angeline Judd ile tekrar görüşmesiydi. Jonah, önceki günden beri onunla konuşmadıklarının farkındaydı. Angeline, Zoe'yi daha sonra bir daha gördüğünü hatırlayamayacak kadar üzülmüş ya da bu konuda yalan söylemiş olabilirdi.

İkinci amaç, şehre doğru giderken başka uygun güvenlik kameraları olup olmadığına bakmak ve eğer varsa, sahiplerinden rica ederek görüntülere erişim istemektir. Zoe'nin son eylemlerinin neler olduğunu kimsenin bilmediği ya da

açıklamaya yanaşmadığı ortaya çıkarsa, başka yöntemler kullanmak zorunda kalacaklardı.

Lightman'e göre, Angeline'in dairesi, Zoe'ninkinden çok daha fazla öğrenci evine benziyordu. Muhtemelen lisans öğrencilerini barındırmak için inşa edilmiş olan yetmişli yıllara özgü büyük bir binaydı. Her kata, küçük kare sahanlıklarla noktalanmış, yan taraftan yükselen çok uzun, çapraz merdivenlerle erişilebiliyordu.

Evde olup olmadığını kontrol etmek için önceden aramasına rağmen Lightman, Angeline kapıya gelinceye kadar tam bir dakika beklemek zorunda kaldı. Üzerinde pijamaları vardı. Dantel kenarlı kısa bir şort ve askılı bir üst giyiyordu. Çok fazla Prozac almış gibi salık bir görüntüsü vardı. Bu koşullarda pek de mantıksız değildi.

"Kimsiniz?" diye sordu. İnsanın yüzüne söylenince tuhaf kaçan bir soruydu.

"Ben Komiser Yardımcısı Lightman," dedi, "daha önce aramıştım."

"Ah. Evet. Tamam."

Geriye çekildi ve Lightman biraz mesafe bırakarak onu geriden takip etti. Angeline'in yarı çıplak hali, içeri girmenin uygun düşmeyeceği hissi vermişti.

Yatağın yanında bir bardak, bir kupa ve bir tabak ile masanın üzerinde naylon bir torba içinde muhtemelen yeni açılmış bir votka şişesi olmakla birlikte ev beklediğinden daha düzenliydi. Koridordan görüldüğünden biraz daha geniş bir evdi. İçinde küçük bir mutfak ve yatak odasının dışında bir de oturma odası vardı. Mutfak çekmecelerinden biri, sanki

tam kapatılmamış gibi açık duruyordu. Bir de ebeveyn banyosu vardı ve kapısı neredeyse kapalıydı.

Angeline kolunu kapının arkasına uzattı ve kancadan kirli beyaz bir bornoz aldı. Bornozu omuzlarına geçirdi ve elleri kuşağa uzandığında boş kaldı çünkü kuşak yere düştü.

Lightman ona nazikçe, “Soracak birkaç şeyim var,” dedi. Angeline yavaşça yatağa gitti ve kenara oturdu, Lightman da kanepeye geçti. “Kaybolan anahtarlarınızı araştırdık ancak maalesef onları kimin teslim ettiğini kimse hatırlamıyor.”

“Ben de bilmiyorum,” dedi Angeline, sesi vurgusuz ve dümdüzdü. “Onları kaybettim.”

Lightman dikkatle bakarak sarhoş ya da akşamdan kalma olup olmadığını anlamaya çalıştı.

“Belki de Zoe’nin öldürüldüğü gece hakkında bir şeyler anlatabilirsiniz,” dedi. “Onu o sabah gördünüz, değil mi?”

“Evet,” dedi Angeline ve sonra sanki orada başka insanlar da varmış gibi hızla sağa sola baktı. “Size söylemiştim.”

“O gün için herhangi bir planından bahsetmiş miydi?” diye sordu Lightman. Ağzından laf almaya kararlıydı. “Daha sonra yapacağı bir şey filan?”

“Hayır,” dedi Angeline, “ama bazen perşembe günleri Arjantin tango derslerine gidiyordu,” diye ekledi.

“Saat kaç gibi olurdu bu?”

“Sekiz gibi,” dedi Angeline omuz silkerek, “genelde geç saatlere kadar sürerdi.”

Lightman bunun, Zoe’nin saat beşten sekiz buçuğa kadar dışarıda olmasını açıklamadığını düşündü. Dokuz otuza kadar devam eden münakaşa göz önüne alındığında, muhtemelen o gece tango sınıfına gitmemiştir.

“Bu hafta size tuhaf gelen bir şey oldu mu?” diyerek yine şansını denedi Lightman, “Zoe ve arkadaşları arasında herhangi bir tartışma oldu mu?”

Angeline aniden incinmiş ve sinirlenmiş bir tavra büründü ve başını sallamaya başladı. “Neden beni sürekli üzmeğe çalışıyorsunuz? Zaten ona küstüğüm için... üzgün olduğumu söyledim. Bana kırılgan görünümlü olduğum için beni çizmekten hoşlandığını söylemişti. Bunu duyunca ne hisseder insan?”

“Sanırım bana değil de bir başka meslektaşına anlatmış olmalısınız,” dedi Lightman nezaketle, “yaranızı destiğim için özür dilerim.”

Bu sohbetin hiçbir yere gitmeyeceğine karar verdi. Onu ayık olduğu bir zamanda çağırımları çok daha iyi olacaktı. Ayağa kalktı ve tam doğrulurken, sandalyenin ayağında bir çift erkek spor ayakkabısı gördü.

“Erkek arkadaşınız var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Angeline. Bu sefer bir melodram havasında değil, çabuk ve önemsemez bir tonda söylemişti.

Lightman, dilleri yukarı doğru çekilmiş ve tuhaf bir şekilde bağciksız ayakkabılara baktı. “Peki bunlar kimin?”

Angeline dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve sonra bakmak için eğildi: “Hiçbir fikrim yok,” dedi başını sallayarak.

Lightman arkasını dönerken, Angeline’in kendi kendine mırıldandığını duydu. Belirsiz bir iki sözcük arasında “bağcık yok” dediğini seçebildi.

Kapıya doğru yürüdü ve sonra aniden fikir değiştirerek mutfak çekmecesine geçti. İçine baktığında çatal, tatlı kaşığı ve çay kaşıklarının yerli yerinde dizili olduğunu gördü. Her

iki tarafta da pişirme ve servis kapları vardı. Bütün bunların arasında bir bıçağa rastlamadı.

İzin isteyip ayrıldı ve daha merdivenlerdeyken şefe telefon açtı. Soruşturma konularıyla ilgili olup olmadığından emin değildi ama biri o eve girmiş ve Angeline'in kendisine ya da başkasına zarar verebileceği her şeyi temizlemişti.

Hanson ve O'Malley, Jonah'a kamera görüntüleri hakkında son bulguları anlattı. Şüphelilerle ilgili çok az ilerleme kaydetmişlerdi ancak Zoe'nin Hill Lane üzerinden şehre doğru yürürken görüntülerini bir market kamerasından, sahiplerine rica ederek alabilmişlerdi. Nihayetinde nereye gittiğine dair pek bir işaret vermiyordu ama acele ettiği görülüyordu.

Jonah kamera görüntülerinin daha hızlı temini için Wilkinson'ı arayıp aramamakta tereddüt etti. Ciddi soruşturmalar olduğunda bazen rütbeyi öne sürmenin yararı oluyordu. Ancak bu, çok sık oynayamayacağınız türden bir karttı ve emniyet müdürü, bunun müdahale etmesini gerektirecek kadar acil ve önemli bir durum olup olmadığını sorgulayacaktı. Mesela insan hayatına karşı potansiyel bir tehdit bu kapıyı açabilirdi ama katilin tekrar saldırabileceğinden şüphelenmek için hiçbir neden yoktu.

Jonah bu düşünceleri şimdilik rafa kaldırdı ve O'Malley'e sordu: "Felix Solomon'ın sistemlerimize nüfuz etmesi konusunda herhangi bir ilerleme kaydettin mi?"

O'Malley, "Ashında şaşırtıcı miktarda bilgi edindim," dedi, video uygulamasını küçülttü ve çok eski görünümlü bir veritabanı ekranını açtı. Sinir bozucu yeşil bir arka planda komut butonları ile dolu bir ekrandı. Görünüşe göre doksanlardan beri güncellenmemiş bir sistemdi ve bir polis veritabanı

olduğu her halinden belli oluyordu. “Bilgisayar bilimleri bölümünden atılan Ziggy adlı genç bir adamdan canlı dersler aldım ve şimdi Doğu Sussex’in tüm kayıtlarına girebiliyorum. Söylememe gerek yok ama bu bilgileri aslında görmem gerekiyor.”

“Aman Tanrım,” dedi Jonah, sessizce, “peki ne söylüyor bize?”

Ekranın sağındaki bir listeyi yukarı ve aşağı kaydırarak, “Açıldıktan sonra asla kapanmayan kelimenin tam anlamıyla yüzlerce grup oturumu açılmış ve bu ‘Yöneticiler İçin İç Yolsuzluk Sorgulaması’ gibi uygulamalar, oldukça kapsamlı erişime sahip,” diyerek kafasını salladı. “Bir sonraki hamlem, Felix Solomon emekli olmadan önce açık olanları elemek olacak. Ancak, girmemesi gereken bir yerlere girip girmediklerini soruyorsanız, bu kesinlikle olası. Tüm bunlara uzaktan erişilebilir ve birkaç eski giriş şifresini denemek için dâhi olmak gerekmez.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jonah. Zoe’nin ev sahibinden endişe etmeli miydi, bilemedi. Onun yerinde olsa kendisi de aynısını yapar mıydı? “O genç adam bizim için çalışır mı acaba? Ona çok ihtiyacımız olabilir.”

Lightman, üç buçukta şehre giden yoldaki üç kameranın bilgilerini göndermişti. Biri Barclays’e, biri bir bahis dükkânına ve diğeri de belediyeye aitti. Latterworth Yolu kavşağının batı tarafında bir miktar boşluk vardı, o gizemli şapkalı silüetin geldiği yeri muhtemelen bu kameralar gösterebilirdi.

Jonah, Wilkinson ile iletişime geçme zamanının geldiğine karar verdi. Seçeneklerini değerlendirerek bir telefon görüşmesi yerine mesaj atmaya karar verdi. Bu gecikme

yaratabilirdi ancak o akşamın ilerleyen saatlerine kadar herhangi bir görüntü almaları pek olası değildi. Yarın çok daha muhtemeldi. Üç kameranın ayrıntılarını yazdı, rahatsız ettiği için özür diledi ve gönderirken nefesini tuttu.

Cevap alması on dakika sürdü. Wilkinson sinyalin zayıf olduğu bir yerde, dışarıda olduğunu ama beşten önce evde olacağını ve konuyla ilgileneceğini söylüyordu.

Jonah iç geçirdi. Bu da demek oluyordu ki yarını bekleyeceklerdi ama görüntüleri daha önce de alma şansları vardı. Emniyet müdürü, en azından Southampton civarında iyi tanındığı için genelde istediğini elde ederdi.

Bu aynı zamanda Jonah'ın şu anda yapacak başka bir şeyi olmadığı anlamına da geliyordu. Ertesi gün kamera kayıtlarına bakılacak ve pazartesi günü adli tıpla konuşulacaktı. Şu an itibarıyla sorgulama dışında yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Jonah, her ne kadar bekleyiş sinir bozucu olsa da bütün bu bilgiler geldiğinde her şeyin biraz daha açıklığa kavuşacağını düşündü.

Yani işleri bir kenara bırakıp biraz egzersiz yapmanın zamanı gelmişti. Hafif isyankâr bir hisle pencereden yağın şiddetli yağmura baktı. Hava nasıl olursa olsun bu bisiklete binme şansını kaçırmayacaktı.

Ayrılmadan önce telefonunu eline aldı ve birkaç yeni kişisel e-posta geldiğini gördü. Onları açarken, Roy Upson'ın o gece yaptığı geyiği tamamen unuttuğunu fark etti.

İşte olduğunu, çalıştığını söylemeyi düşündü. Ama viski tadımı için rezervasyon yaptırdıklarını ve herkese birer çift ayrıldığını gördü. İptal etmek için daha erken davranmalıydı.

Bu saatten sonra gitmeliydi. Bunu biliyordu. İşlerin üst üste yığılması ve bisikletinin bir süre önce bozulması yüzünden

bisiklet grubundakilerle de bir süredir görüşemiyordu. Ayrıca en son kalan iki üniversite arkadaşı Stephen ve Andrew'u da pek görmüyordu. İki haftada bir beraber bisiklet gezintisi yaptıkları kırk yaşındaki koca bebek Roy'un bugünlerdeki en yakın arkadaşlarından biri olması üzücüydü.

Gitmeliydi. Çok geç saatlere kadar kalmasına ve diğerleri kadar içmesine gerek yoktu. Rahatlıkla oturup tonikleri götürebilir ve sonra fark edemeyecek kadar sarhoş olduklarında izin isteyip ayrılabilirdi. Gerçi, gecenin geri kalanında evde oturup dosya üzerine düşünmek, dışarıda gezmekten ve gereksiz yere sarhoş olmaktan daha cazip görünüyordu.

Gün çok tuhaf şekilde devam ediyordu. Aidan bir şeylerin ama her şeyi bitirecek bir şeylerin olacağını hissedip durmuştu. Onu veya Greta'yı öldürecek bir tür kaza mesela. Bir kalp kriziyle gidivermesi ya da karısının Zoe'nin ölümü hakkında her şeyi öğrenmesi mesela. Böyle sürekli bir korku halinde daha fazla yaşayabileceğini düşünmüyordu.

Ama her nasılsa verimsiz bir sabah koşusunun ardından her zaman Greta'nın tek başına üstlendiği Noel alışverişine bu sefer beraber çıkmışlardı. Onu takip etmek ve çantaları taşımak dışında da pek bir şey yapmamıştı. Daha sonra, çay eşliğinde Greta'nın alt kattaki banyoyu önceki gün nasıl boyadığını dinlemişti. Duvarlar hâlâ ıslak ve banyo kullanılmaz haldeydi. Ve ona, gitmeleri gereken o korkunç yemekli partiyi hatırlattığında gergin bir şekilde gülümsemişti.

Greta'ya ondan önce duş almak istediğini söylemişti. Hazırlık yapmaya çok meraklı olduğundan değil, Greta'nın bu cıvıl cıvıl sohbetine tahammül edemediğindendi bu. En azından giyindikten sonra kendine bir içki koyabilirdi.

Maeve'den gelen, ilgilenmesi gereken mesajlar da vardı. Zoe bulunduktan saatler sonra, gece geç saatlerde gelmeye başlamıştı mesajlar ve bitmeksizin gelmeye devam etmişlerdi. Maeve yıkılmıştı. Aidan'ı görmesi gerekiyordu. Aidan nasıl başa çıkıyordu? Polis her şeyi soruyordu. Nazıkçe ondan yas tutması için biraz izin vermesini söylemiş olmasına rağmen mesajlar gelmeye devam etmişti.

Greta'nın bu mesajları görmesinden, Zoe'ye gönderdiklerini görmesinden korktuğu gibi korkuyordu. Onunla Maeve arasında da sanki bir şeyler olmuş gibi görünüyordu.

İçki dolabının önünde durarak tekrar telefonunu çıkardı ve bir teslimiyet duygusuyla ertesi gün onunla buluşacağını yazdı. Bunun mesajları keseceğini umdu.

Telefonu cebine koyup bir bardak çıkarırken eli titriyordu. Sırf korkudan değildi. Aşırı kızgındı. O kadar kızgındı ki oturamıyor, hareketsiz de duramıyordu.

En az bir duble olan ilk viskiyi hızla mideye indirdikten sonra bir ikincisini istedi. Kendi kendine bunun ardından başka içmeyeceğini telkin etti ama Greta yirmi beş dakika sonra geldiğinde dördüncü bardağını içiyordu ve ciddi ciddi başı dönüyordu.

Greta geldiğinde bardağı ağzına doğru götürüyordu ki bir an durup öylece kaldı. Boyundan askılı kırmızı dar elbisesi ve onu altın bir şeritle ikiye bölen, basın toplantısı için aldığı kolyeyle göz kamaştırıyordu. Şık bacaklarından mükemmel sürülmüş rujuna kadar her şey harikaydı. Saçına her ne yaptıysa, bu dünyaya ait olmayan bir peri kızına dönüşmüştü.

Aidan, bir anda içinde hem arzu hem de büyük bir üzüntü hissetti. Bardağını sakar bir hareketle masaya koydu ve ayağa kalktı.

“Tek kelimeyle harika görünüyorsun Greta,” dedi, “bu kadar güzel biriyle nasıl evlenebildim ben?”

Greta ona baktı. “Hiçbir fikrim yok,” dedi başını sallayarak ve sonra güldü. Yanına gelerek, Aidan’ın giydiği Ted Baker gömleğini düzeltti, “Biliyorsun, sen de çok yakışıklısın.”

Aidan kollarını Greta’nın beline doladı ve onu kendine çekerek uzun ve ateşli bir öpücük verdi. Ayrılınca ona, “Ne kadar vaktimiz var?” diye sordu.

Yaklaşık beş dakika, dedi Greta, ama bu sefer Greta kollarını Aidan’ın boynuna aynı arzuyla doladı. “Artık gitmeliyiz? Geç kalırsak Michael çok kızar...”

“Michael’ın canı cehenneme,” dedi Aidan ve sonra aniden Michael’ın en son dışarı çıktıklarında Greta’ya nasıl sırnaştığını hatırladı. Birdenbire öfkelen-di. “Hangisi daha önemli? Biz mi yoksa o piç mi?”

“Yani, o çok başarılı bir adam,” dedi Greta alaycı bir sesle.

Aidan elini Greta’nın kalçasına götürüp sıktı. “Peki bunu yapabilir mi?” dedi.

“Hayır,” diye mırıldandı Greta, başını onunkine yaslayarak titrek bir nefes aldı. “Hayır, yapamaz...”

Jonah’ın erkek muhabbetinden ayık dönme planları fazla iyimser kaçtı. Sebep sadece bir viski tadımı olması ve akşam yemeğinde içmekten kaçınmanın zorluğu değildi. Resmen kendisini ihmal etmeye başladığını fark etmişti.

Biraz geç gelip herkesi selamladığı sırada, bu adamları sevdiğini hatırladı. Çocuksu hareketler yapmadan da eğlen-celi olabiliyorlardı. Onu da aralarında istedikleri için onlara minnet borçluydu. Bu da kesenin ağzını açmasına neden oldu ve tadım sırasında hepsine fazladan birer bardak viski

ısmarladı. Akşam yemeğinde bir şişe şampanya ve sonra iki şişe kırmızı şarap da içildi.

Jean-Pierre Şarap Barı'na vardıklarında, her şeye gülecek kıvama gelmişti. Daha neşeli, esprili ve kendinden emin bir hale bürünmüştü. Barda ona bakıp duran bir kadın olduğunu söylediklerinde bu onu şaşırtmadı. Şimdi bakılacak hale gelmişti. Bunun sağlamasını yapmak için gidip onunla flört etmesine gerek yoktu.

Bir sonraki içkileri satın almak için sallanarak ayağa kalktı ve giderken bu kadının nasıl bir şey olduğunu da görebileceğini düşündü. Esmer bir kadına benziyordu. İki adamla birlikte ayakta duruyordu. O an kadının yüzü onlara dönüktü. Ama Jonah yaklaşırken yüzünü ona çevirdi.

Jonah orada durdu.

“Michelle,” dedi.

Daha erken bakmalıydı. En azından hazırlanır ve söyleyecek bir şey bulabilirdi. Bunun yerine eski nişanlısı ona gülümsedi ve “Senin olduğunu fark etmiştim,” dedi ama Jonah hiçbir şey söyleyemedi. Hiçbir şey.

Michelle başını eğdi. O da Jonah kadar utanmış görünüyordu. Ama aynı zamanda sevinçliydi de. Sanki bu buluşma Jonah'dan çok onun için bir anlam ifade ediyor gibiydi.

“Erkek erkeğe bir buluşma mı?”

Jonah dönüp masasına baktı ve kendini toplayıp konuşmayı başardı, “Evet,” dedi. “Roy’u hatırlıyor musun?”

“Ah, Evet!” Bakmak için başını eğdi, “Hollandalı bir kız arkadaşı vardı, değil mi?”

“Evet! Düğünleri ayın on beşinde.”

“Ona tebriklerimi ilet,” dedi Michelle.

Jonah başını salladı. Jojo yeniden hayatına girene kadar, altı ay boyunca bir türlü aklından çıkaramadığı kadını karşısındaki. Ona karşı duyguları köreldiği için seviniyordu.

“Ya sen?” dedi Jonah, “Neler yapıyorsun?”

“Nişan partisi,” dedi, “içkileri bitti, biz de ara verdik.”

Arkadaşlarına bakıp başını salladı. Jonah onlara kaba davrandığını fark etti ve sırayla her birine elini uzattı. Michelle onlara Jonah’dan bahsetmiş olmalıydı, onu tanıyor gibi baktılar. Hemen ardından konuşmalarına geri döndüler ve Jonah rahatladı.

“Nasılsın?” dedi alçak bir sesle.

“Ben iyiyim,” dedi Michelle, komik bir gülümsemeyle, “öğretmenliği bıraktım.”

“Bıraktın mı?” dedi Jonah.

“Can sıkıcı ama sen haklıydın,” dedi Michelle hafifçe gülümseyerek, “hepsinden nefret etmeye başlamıştım artık.”

“Haklı filan değildim,” dedi Jonah utanarak. “Sana söylediğim her şey yanlıştı. Tam bir pislik gibi davrandım.”

“Bazen pislikler de doğru şeyler söyleyebilir,” dedi Michelle, omuz silkerek, “işyerinde yetişkin sohbetleri yapabilmek iyi bir şeymiş.”

“Benim hep yaptığım şey,” dedi Jonah. “Ama sanırım bizimkiler biraz fazla yetişkin.” Michelle güldü ve Jonah bilinçsizce, “Seni özledim,” dedi.

“Hayatından çıktığım için mutlu olursun sanmıştım,” dedi Michelle, yüzüne merakla bakarak, “tek yaptığım seni mutsuz etmekti.”

“Hayır,” dedi Jonah. “Ben beni mutsuz ediyordum.” Ve sonra, bir duraklamanın ardından, “Gördün mü? Sana ihtiyacım var. Artık gramer kurallarını bile unuttum.”

Michelle bu sefer daha yüksek, daha hoyrat bir sesle güldü. Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve “Buradan çıkmak ister misin?” dedi.

“Evet,” dedi Jonah fazla gülmemeye çalışarak, “isterim.”

Hanson geç saatlere kadar çalışmayı düşünmemişti. Saat dört gibi şapkalı siluete şöyle bir bakmak istemişti. Hızlı bir bakış olacaktı. Hepsi buydu.

Bu kısa bakış, onu, her şeyi yeterince düzeltirse onun kim olduğunu bulabileceğini düşünmeye yöneltti ve istihbarat ekibinin muhtemelen çok daha iyi kullanabildiği görüntü geliştirme aracını kullanarak tam iki saat geçirdi. Sonuçlar harika değildi ancak yüzün alt yarısının görülebildiği bir anlık bir kesit vardı. Bundan sonra, internete girip tüm şüphelilerin resimlerini aradı ve yüz şekillerinin eşleşip eşleşmediğini görmek için onları yan yana koymaya çalıştı.

Sonunda, sahip olduğu görüntüden kesin olarak hiçbir şey söyleyemeyeceğini kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı ve makinesini öfkeyle kapattı. Ancak o zaman geri dönüş otobüsünü yakalaması gerektiğini fark etti. Bu da gün boyu kesilmeden yağan yağmurun altında beklemek anlamına geliyordu.

İçten içe düşününce otobüs durağına koşup en azından yolda biraz ısınmanın daha iyi olacağına karar verdi. Karakolun banyosundaki radyatörün üstünde altı saat kaldıktan sonra çıtır çıtır olmuş olsa da koşu takımlarını çıkardı.

Sonunda artık kimsenin kalmadığı karakoldan yağmurun yağmadığı iyi bir zamanlamayla ayrıldı. Seksenli yıllara ait şarkılardan oluşan çalma listesini açtı, iPhone'unu koşu

montunun koluna bağladı ve küçük ziyaretçi otoparkından başlayarak koşmaya başladı.

Kalan birkaç arabadan biri aniden çalıştığında otoparkın yarısındaydı. Arabanın farları Hanson'ın önündeki yolu aydınlatıyordu. Bir anda irkildi ve sonra kendine güldü. Ana yol girişine doğru koşarken görünmez sürücüye başını salladı.

O geçtikten sonra, araba park yerinden yavaşça çıktı ve onu takip etmeye başladı. Işıklarının yönünden, arabanın artık arkasında olduğunu anlayabiliyordu. Arabanın geçmesi için fazladan bir boşluk sağlamak amacıyla soldaki boş park yerleri boyunca koşusunu sürdürdü.

Ama o koşarken, araba da arkasında yavaş yavaş ilerlemeye devam ediyordu. İleride park edilmiş başka bir araba vardı, bu yüzden arkasındaki aracın bulunduğu şeride geri dönmek zorunda kaldı. Hâlâ geniş bir yer olmasına rağmen, sürücü geçmek için hiçbir çaba sarf etmiyordu.

Hanson endişe duymaya başladı. Zoe'nin cesedinin görüntüleri zihnine dolmuştu ve aniden iki araba arasındaki boşluğu kullanarak çimlerin üzerinden doğrudan Güney Yolu tarafına koştu. Her iki şeritte de hareket eden arabalar vardı, ancak Hanson küçük bir boşluk yakaladı ve dümdüz karşıya geçti. Ardından Novotel'in köşesini dönüp market otoparkına koştu. Orada, Harbor Parade'i dolaşmadan arabanın oraya giremeyeceğini bildiği için yavaşladı. Biri onu takip etme şansı bulamadan, oranın içinden geçecek ve TGI Fridays otobüs durağına ulaşacaktı.

Durağa yaklaşırken bir otobüs yanaşıyordu. Otobüse bindikten sonra kendini gülünç hissetmeye başladı. Onu hiç kimse takip etmiyordu. Sadece o kuruntu yapmıştı.

Evinden iki mil uzakta otobüsten indi. Eve gitmek için iki toplu konut alanını geçmesi gerekiyordu. Otobüste rahatlamıştı ve koşmak da iyi gelmişti.

Koştuğu sokakların karanlığı, erken asılmış Noel ışıkları sayesinde aydınlanmıştı. Southampton'ın ucuz bölgelerinden birinde yaşamının getirdiği tuhaflıklardan biri de buydu. Herkes evlerini daha uzun süre ve daha parlak aydınlatmak istiyor gibiydi.

Evine giden yolun son kısmında depar atmaktan hoşlanıyordu. Çeyrek mil kala öyle yaptı. Biraz yaklaşınca geri saymaya başladı, bu noktada aşağı yukarı altmıştan başlayabileceğini biliyordu.

Kırk saniye. Hadi ama.

İPhone'unda çalan müziğin yararı olmuyordu. Bu bir depar müziğinden ziyade, ağır aksak bir müzikti. Fırtına gibi koşuyordu ve bacakları sanki başka biri tarafından kullanılıyordu. Son otuz saniyeye geldi. Yirmiye saniye.

Sonra on sekiz saniye kala durdu. Hissettiği acı yüzünden değil, evinin kapısı önünde, tam da tavan ışığının aydınlattığı bölgede biri durduğu için.

Karakolun parkındaki arabayı düşündü, sonra her nedense eve dönüşte kapının önünde birileriyle konuşan Zoe'yi düşündü. Eve giderken kendisini bekleyen siluet onu büyük bir korkuya düşürdü.

Hanson kulaklığını çıkardı ve birkaç adım geri gitti, sonra en yakın evin garaj yoluna doğru saptı. Böylece evlerin önündeki iğne yapraklı ağaçları kendine sütre yaptı. Komşularının o an oraya bakmıyor olmasını umut etti.

Artık kendi garaj yolunu göremiyordu ama yolun aşağısını görebiliyordu. Buradan, onu bekleyen kişinin gidip gitmediğini görebilirdi.

Şef olabilir, diye düşündü birden. *Ya da Ben.*

Telefonunu kolundaki cepten çıkarıp açtı ve müziği susturdu. Lightman veya şef, en azından gelmeden önce mesaj atardı. Ancak ana ekranda hiçbir şey yoktu. Mesajlarını kontrol etti, orada da hiçbir şey yoktu.

Başını kaldırdı ve evinin garaj yolundan çıkan bir karaltı gördü. Karaltı onun olduğu tarafa doğru baktı, Hanson karanlığın içine biraz daha sokularak dalların arasına girdi. Bir süre sonra bir kez daha baktığında, karartı diğer tarafa dönmüş, şehre doğru yavaş adımlarla yürüyordu.

Hanson onu endişeyle izledi ve tanıdığı biri olup olmadığını anlamaya çalıştı. Erkek olduğundan emindi. Kısa saçını ve koyu renk bir ceket içinde sırtının şeklini gördü. Yürüyüşünü.

İzlerken bu kişinin arkadaşlarından biri olmadığından emin oldu. Ve bu kişinin, Hanson'ın nerede yaşadığını bilmemesi gereken biri, dosyayla bağlantılı biri olduğundan şüphelendi.

Dış kapı anahtarını çıkardı; o sabah koşmak üzere ayrılırken şükür ki kapıyı kilitlemeyi unutmamıştı. Kapıyı kapattı ve içeride durakladı. Sonra hızla ve hafifçe titreyen ellerle kıyafet çantasını hazırlamaya koyuldu.

Eylül ayı pek böyle olmazdı. Masmavi gökyüzü ve nemli sıcakların da etkisiyle Zoe, Aidan ile birlikte Kyoto'ya gittiğini hayal etti. Winchester'da kulaklıklarında tutkulu bir müzikle yürürken, ikisinin birlikte konferansı asıp, sıcaktan da kaçmak için dağa çıktıklarını düşledi. Sonra ıslak, ateşli öpücükleri düşündü. Elleri ellerinde. Sonra aniden bir yaya geçidinde uyandı, insanların ne düşündüğünü fark edip etmediğini merak ederek utançtan kızardı.

Aklını yeniden işine vermeye çalıştı. O âna kadar çok iyi gitmişti ve ivme kaybetmek istemiyordu. Ne kadar uzun sürerse sürsün yeni eserini bugün bitirmek istiyordu. Resimde ikisini yan yana çizmişti. Bittikten sonra fotoğrafını çekecek ve Aidan'a gönderecek, böylece o da resmi görebilecekti.

Dışarıdaki bunaltıcı sıcaklıktan Sanat Okulu'nun serinliğine yürümek, suya girmek gibiydi. Zoe, saçını yukarı çekti ve ensesini açığa çıkardı. Nemli cildine klimalardan birinden gelip çarpan serin hava ile ürperdi.

Merdivenlerden birinci kata çıktı, kulaklıklarını cebinden çekip çıkardı. Artık dünya ile ilişkisini kesmeye hazırdı. Kabloyu sağ elinin parmaklarına doladı, parmaklarının ucundaki sıkışma hissini sevdi.

İçeri girerken biraz garip bir hava vardı. Mitz ve Sinead kapının yanında dikiliyorlardı. Bir anda sessizleştikleri için onun hakkında konuştuklarını düşündü.

Bazen kahvesini de getiren sessiz kızlardan biri olan Caz, âdeta meydan okuyan bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve yanına geldi. “Eserini beğendim,” dedi.

“Ah...” Zoe nasıl karşılık vereceğinden emin değildi, “Teşekkürler,” dedi.

Caz, köşesine giderken yanından geçti:

“Yıkımların da oldukça büyük bir etkisi oluyor,” dedi, “değil mi?”

Sonra Zoe, bahsettiği şeyin ne olduğunu gözleriyle gördü. *İniş* adlı neredeyse bitmek üzere olan eseri, canlı bir kırmızı renk ile sabote edilmişti. Arka planda kendi ışığı içinde ayırık duran erkek melek figürüne dokunulmamıştı. Ancak ortadaki soluk figürü boydan boya kaplayacak şekilde “Fahişe” yazılmıştı.

Eve gelip kendini kanepeye atarken hâlâ içinde korkunç bir his vardı. Zoe ona bu vandalizmi haber verdikten sonra Annette elbette hemen harekete geçmişti. Sanat öğretmeni, güvenliği harekete geçirmiş ve bu sabotajcıyı aramaya koyulmuştu. Ayrıca tüm öğrencilerini, sanata saygı konusunda tehditkâr bir derse tabi tutmuş ve onlara, kampüs güvenlik kameraları bunu açıkça ortaya koymadan önce, bir şey biliyorlarsa öne çıkıp anlatmalarını söylemişti.

Ne var ki hiç kimse bir şey itiraf etmemiş ya da anlatmamıştı. Annette’in kolayca telafi edilebileceğine dair verdiği teminata rağmen Zoe, eserin bir daha düzeleceğini düşünmüyordu. Bir daha bu resim üzerinde çalışabileceğinden ve izlendiği endişesine kapılmadan o sanat departmanında zaman geçirebileceğinden emin değildi.

Maeve'in bu gece evde olmasını diledi. Maeve'in o pozitif ve enerjik havasıyla Zoe'nin da neşesi yerine gelir ve gece yatıncaya kadar yok olmayacak kadar moral kazanabilirdi. Ama Maeve, Alpha buluşmasındaydı ve Aidan dünyanın öbür ucundaydı. Zoe kendini yalnız ve savunmasız hissetti.

Kapı çalındığında hâlâ orada oturuyordu ve Maeve'in erken gelip anahtarlarını unuttuğu için kapıyı çalmış olabileceğini düşünerek umutlandı. Ama kapıyı açtığında yüzündeki o sert ifadeyle Victor'u gördü.

İçinden kapıyı yüzüne kapatmak geldi ama onu içeri buyur etti. Belli ki aklında bir şey vardı ve belki de Zoe, yine başkalarının dertleriyle uğraşarak kendi derdini unutabilirdi.

"Özür dilerim," dedi Victor, kanepeye oturur oturmaz. Bir şey hakkında konuşması gerektiğinde sık sık özür dilerdi. Zoe ona gülümsedi ve başını salladı.

"Özür dilemene gerek yok. Herkes zaman zaman sohbet ihtiyacı duyar. Çay koyayım mı?"

"Olur," dedi Victor. "Ben... Ben iyiyim. Yani, söylemesi zor. Gerçi benim için çok değil de..." Tuhaf bir şekilde iç çekti: "Görmem gereken bir şey var."

Telefonunu cebinden çıkardı ve yükleme devam ederken Zoe'yi giderek artan bir gerginlik içinde bıraktı.

Bir dakika sonra, "İşte," dedi ve telefonu ona uzattı.

Zoe telefonu aldı, ne göreceğini bilmiyordu ama içinde Aidan'la ilgili olduğuna dair belli belirsiz bir his vardı.

Bunun Facebook sayfasındaki bir fotoğraf olduğunu fark etti. Ama Aidan ve karısının, arkalarında panoramik bir manzara ile çekti oldukları bu fotoğraf varken, diğer ayrıntılara dikkat etmek zordu. Açık havada mutlu ve son derece güzel

görünen Greta'nın çektiği bir özçekimdi bu. Kolları birbirine dolanmıştı ve gülümsüyorlardı.

“Bugün öğleden sonra çekilmiş,” dedi Victor sakince.

Zoe doğru söylediğini hemen anladı. Fotoğraf bugüne aitti ve konum olarak Kyoto etiketlenmişti. Burası konferansın olduğu yerdi. Ve manzaranın tanıdık olduğunu da fark etti. Bugün öğleden sonra ona buradan bir fotoğraf göndermişti, ancak içinde Greta yoktu. Aidan da yoktu. Sadece manzara ve “Seni özledim!” sözcükleri.

Zoe'nin içinden yükselen adrenalin her şeyi gerçekdışı gibi gösteriyordu. Haber akışını anlamsızca aşağı kaydırdığında fotoğrafın Aidan'a ait olduğundan emin oldu. Fotoğrafta etiketlenmişti. Greta da etiketlenmişti.

“Karısının onu etiketlediğini fark etmemiş olmalı,” dedi Victor.

“Fakat... Benim Facebook’umda neden görünmedi?” diye sordu Zoe boş boş, “O benim Facebook’ta arkadaşım ve tüm paylaşımlarını görüyor olmam gerekir.”

Victor, “Tahminime göre her ihtimale karşı birçok paylaşımını senden gizliyor,” dedi. “Ama beni engellemeyi unutmuş.”

Zoe kalkıp Victor’un yanından uzaklaştı. Gözlerinde acıma ve zafer ifadesini görmeye dayanamıyordu. Zoe kendini hasta gibi hissediyor, fakat aşağı yukarı kaydırarak fotoğrafa bakmaktan da kendini alamıyordu. Sanki biraz daha baksa tarihler değişecekti. Bir önceki yıla ait bir anı olup olmadığını kontrol ediyor, ama olmadığını da biliyordu.

Kendi telefonunu aldı ve WhatsApp’ı açtı. Son konuşmalarını açtı. Aidan’ın gönderdiği o boş manzaranın fotoğrafını ekrana getirdi. Sanki kalbi yanacaktı. “Saga Vadisi’nin yukarıdan görünüşü!” yazıyordu.

“Manzara çok güzel, ben de seni özledim!” diyen cevabının altına yeni bir mesaj yazmaya başladı:

Senden ayrılıyorum. Bunu WhatsApp üzerinden yapıyorum çünkü daha fazlasını hak etmiyorsun. Seni pis yalancı. Artık her şeyin meşru olduğuna inandırdın beni. Ama şimdi karınla tatildesin. Onunla aran asla bozulmadı ve ben bunu şimdi anlıyorum. Seninle işim bitti.

Mesajı gönderdi ve sonra Aidan ve Greta’nın resimlerini kaydetmek için Victor’un telefonunu kullandı. Messenger üzerinden fotoğrafı kendisine gönderdi.

“Ne yapıyorsun?”

“Ondan ayrılıyorum ve sağda solda hakkımda konuşulmasın diye kanıtımı saklıyorum,” dedi Zoe. Telefonunu Victor’a geri verdi: “Teşekkürler.”

Victor aldı ve başını salladı. Ve sonra, “Çok üzgünüm,” dedi. “Sana bir fincan çay yapayım mı?”

Zoe ona gülümsemeye çalıştı. “Bunu benim söylemem lazım. Yapma. Bak, ben... Bir süre yalnız kalmam gerek. Tamam mı? Misafir kabul edebilecek gibi hissedersen seni ararım.”

Victor başını salladı ama yüz ifadesi kırılgan ve isyankâr arası bir hal aldı. “Her zaman yanında dertleşecek birilerinin olması daha iyi olur diye düşünüyorum...”

“Henüz değil,” dedi Zoe, kararlı bir şekilde. “Ama teşekkürler.”

Victor, gitmeden önce ona sarıldı. Zoe’ye bir yararı yoktu bunun. Victor dahil herkese karşı çok öfkeli, incinmiş ve gergindi.

“Sonra görüşürüz,” dedi.

Bundan sonra oturamadı. Yirmi dakika sonra, Aidan neler olup bittiğini sormak için aradı.

“Neyin var senin?” diye sordu. Sesindeki öfke korkunçtu. Sadece incitici değil, biraz da korkutucuydu.

Zoe konuşmadan telefonu kapattı ve sonra ona Greta ile çekilmiş fotoğrafını gönderdi. Ardından mesajlarını sessize aldı, böylece daha fazla yalan dinlemek zorunda kalmayacaktı.

Jonah saat altıda baş ağrısıyla uyandı ve üzerine bir kaygının çöktüğünü fark etti. Akşamdan kalma olduğunda hep böyle hissedirdi. Yaptığı her şeyden büyük bir pişmanlık ve endişe duyardı. Aldığı her kararla çok fazla içki içmiş olması arasında bir bağ kurardı.

Garip bir otel odasında olmasının da bir yararı yoktu. Doğrulup da bütün yüzünü kaplamış saçlarıyla hâlâ derin bir uykuda olan Michelle'e bakınca, Michelle'le hiç ayrılmadıkları garip bir paralel evrende olduğunu hissetti. Bu evrende sanki son on ay hiç yaşanmamıştı.

Suya, parasetamole ve kendi yatağına ihtiyacı vardı. Uyu-yup uyanıncaya kadar, bunların hiçbirisini mantıklı bir şekilde düşünemezdi. Ancak o zaman her şeyi mahvettiğine veya kaybettiğini düşündüğü bir şeyi yeniden kazandığına karar verebilirdi.

Jonah giysilerini toplayıp giyinirken Michelle hareketsiz yatıyordu. Ceketinin cebinden çıkardığı parasetamol tabakasını alıp dört tane hap çıkardı, iki tanesini Michelle'in yanına, komodinin üstüne koydu, mini bardaki şişeden bardağı su doldurdu ve onu da yanına bıraktı. Michelle tüm bunlara da tepki vermedi. Jonah eğilip artık gitse iyi olacağını söyleyince de belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Jonah ayrılmadan önce tereddüt etti, onu bir şekilde kullandığını düşünmesinden endişelendi.

Ama kafası bu durumdayken, oturup konuşmaya devam etseler de pek iyi olmazdı. Aptalca şeyler söyler, ikisi de incinirdi. Arkasından kapattığı kapının sesiyle yüzünü buruşturarak sessizce dışarı çıktı.

Hanson, yan odadan biri sabahın erken saatlerinde televizyondaki sohbet programını ta sokağın karşısından duyulabilecek kadar yüksek sesle açınca, saat yedide uyandı. Düz beyaz tavana bakarak birkaç dakika geçirdi. Kendisini yine ucuz bir otel odasında bulunca canı sıkıldı. Damian'ı hayatından tamamen uzaklaştırmışken kendisini yeniden aynı durumda bulması ona ağır geldi.

Sabah olduğu ve her taraftan Travelodge'a has sesler geldiği için artık her ne kadar kendini daha çok güvende hissediyor olsa da bu durum moralini düzeltemedi. Aşırı tepki verip de başka bir yerde daha yararlı bir işte harcayabileceği altmış bir poundu boşa mı harcamıştı acaba?

Sabah olunca her şeyi anlatmak üzere şefi aramayı planlıyordu ama şimdi bu da çok utanç verici geliyordu. Sonuçta tam olarak ne görmüştü ki? Biri evinin önünde durmuş, zili çalmış, kimseyi bulamayınca da çekip gitmişti. Tehdit hissini ortadan kaldırdıktan sonra kalan bu oluyordu.

Belki de şefle bir araya geldiğinde bahsedebilirdi bu konudan. Yavaşça kalktı ama kasları sertleşmiş, iyice hamlamıştı. Ancak Hanson duş alıp giyinmekle uğraşırken şef, henüz kamera görüntülerinin gelmediğini, pazartesiye kadar da adli tıpla bir işleri olmayacağını bildiren bir mesaj atmıştı. Yapılacak bir iş çıkıncaya kadar hafta sonu tatillerine devam etmelerini öneriyordu.

Hanson, bunun iyi bir şey olduğunu düşünmeye çalıştı. Annesini görebilir ve bir süre tüm iş kaygılarını bir kenara bırakabilirdi. Bu yaşadıklarını zaten anlatacak değildi.

Lightman bir süre sonra ona bir mesaj attı. Şefin mesajını alıp almadığını ve şu an nasıl olduğunu soruyordu? O an ona karşı dürüst olmak ve neler olduğunu anlatmak son derece cazip geldi. Hem bu sayede onun da düşüncelerini alabilir, teskin edici açıklamalarıyla biraz olsun yatışabilirdi.

Ama Ben, onunla kişisel şeyler paylaşmak istemediğini göstermişti. Buna karşılık kendi kişisel konularından bahsetmek, hele de korkularını söz konusu etmek ona garip geldi. Bu yüzden ona iyi olduğunu ve gününün boş olmasının onu sevindirdiğini yazdı. Sonra da Birmingham'a, annesinin yanına gitmek üzere hazırlanmaya başladı.

Maeve, gerekenden on dakika sonra evden çıktı. Son birkaç gündür zaruri olmayan her şeyden uzak durmasının bir yararı olmamış görünüyordu. Çok sıkı, çılgınca programların sürekli gerisinde kalmaktansa, boşluğa bakarak zaman öldürmeyi ve amaçsızca gün yüzüne çıkardığı berbat düşüncelere dalmayı tercih ediyordu. Yine de geç kalmasını tam bir beceriksizlik olarak algılamış ve bundan dolayı da eleştirileceği kanaatine varmıştı. Şimdi en yakın arkadaşını kaybettiği halde duyguları bunlardı.

Bisikleti, bir süredir bırakmayı alışkanlık haline getirdiği ön tarafta kilitliydi. Bisikletin çok daha güvende olacağı bir avlu ve binada o avluya geçmek için kullanabileceği bir yan geçit vardı ama onu oraya götürmeye hep üşeniyordu.

Anahtarlarını çıkardı ve bisiklete iliştilmiş bir tür broşür olduğunu gördü. Yağmurda sıırıslam olmuş ve bisiklete

yapışmıştı. Homurdanarak kâğıdı alırken hâlâ bir kısmının bisiklete yapışık olduğunu fark etti.

Çekip açtı ve bunun bir broşür değil, el yazısıyla yazılmış bir not olduğunu gördü. Kalın keçeli kalemin yazısı silinmemişti ve kolayca okuyabiliyordu:

O sürtük çeneni kapalı tut!

Yazıya baktı. Kalbi yerinden oynamıştı sanki. Çökmüştü.

Şehir merkezine giden yola telaşla baktı, derken sağ omzunda güçlü bir darbe hissederek o yöne döndü.

Düşerken bisikleti kavradı ama bu hareket elini yaralamaktan başka bir şeye yaramadı. Sert bir şekilde dizi ve dirseği üzerine düştü. Bu ani savunmasızlığın yarattığı dehşet büyüktü. Ayağa kalkmaya çalışırken sendeledi, kendini bir türlü düzgün hareket edemediği bir tür rüyadaymış gibi hissetti.

Elleri ve dizleri üzerine doğrulmaya çalıştı, ıslak zemine değince yüzünü buruşturdu ve kafasını kaldırdığında, koşar adım köşeyi dönerek gözden kaybolan eşofmanlı birini gördü.

Dosyayı kontrol edip, ekibine şimdilik yapılacak bir şey olmadığını söyleyen Jonah, sabahı uyuyarak geçirdi. Daha sonra fazla gereksiz zaman harcadığı için suçluluk duyarak uyandı. Michelle'den kendisini bekleyen bir mesaj görmeyi bekliyordu ama hiçbir şey yoktu.

Onu uykuda bıraktığı için, ilk arayacak kişinin kendisi olması gerektiğine karar verdi. Onu tekrar görmenin çok güzel olduğunu söyleyen ve bu şekilde ayrıldığı için özür dileyen kısa bir not yazdı. "Daha sonra mı buluşuruz, yoksa Londra'da mı bir araya geliriz?" gibisinden bir soru da içeri-yordu mesaj.

Jonah duştan çıktığında acıtırcasına kısa bir cevabın geldiğini gördü:

Eve vardım. Hafta içinde haberleşiriz, olur mu?

İşte bu kadardı. Olanlardan dolayı bir memnuniyet ifadesi yoktu. Gerçi pişmanlık da yoktu... Hislerine dair hiçbir şey söylememiş, onun için yeni bir sayfa açacağından da bahsetmemişti.

Jonah telefonunu cebine attı, bir kahve içti ve bir önceki günden hâlâ hafif ıslak olan bisiklet takımını giydi. Baş ağrısı tamamen geçmemişti ve yine yağmur yağıyormuş gibi görünüyordu ama şimdi ne yapsa, oturup Michelle ve Jojo'yu düşünerek, kendisinde bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışmaktan daha iyiydi.

Bisiklete binmek, Jonah'ın kafasını dağıtmasına, Michelle'i arka plana atabilmesine ve Zoe Swardadine ile onu öldürmüş olabilecek insanlar hakkında daha net düşünmesine büyük katkı sağladı. Godshill yolu boyunca hızla pedal çevirirken kafasının içinden her şey sırasıyla geçti: Üç saatlik kayıp zaman. şapkalı siluet. Zoe'nin evinin kapısında, muhtemelen nerede yaşadığını bilmeyen Aidan Poole dışındaki şüphelilerden biriyle konuşurken gösterdiği gergin, korkmuş tavırlar.

Sonra Zoe'yi ve hayatının son aylarında ne kadar da değişiklik gösterdiğini düşünmeye başladı. Maeve'in, kilo kaybı ve göz makyajı hakkında söylediklerini tekrar düşündü. Banyoda bulunduğunda hiçbir makyaj izi yoktu ancak bu çok da şaşırtıcı değildi. Sonra güvenlik kamerasındaki yüzünü hatırladı. Ayrıntılı bir göz makyajı olmadığından oldukça emindi. Olsa siyah beyaz çekimlerde bile kendini belli ederdi.

Bu durum, daireden kimseyle buluşmak üzere dışarı çıkmadığı anlamına gelir miydi? Hızlıca çıkmasını gerektiren bir mesaj almamıştı. Bunu telefon kayıtlarından biliyorlardı. Belki de gerçekten birini takip etmeye çalışıyordu. Eğer onlardan birinin peşine düşme gibi bir niyeti var idiyse, belki de görüntülerdeki çiftin ve gözlüklü kadının resimlerini dağıtmalıydılar.

Makyajsızlığının nedeni belki de Zoe'nin ruhsal olarak tam bir çöküş yaşıyor olmasıydı. Öyle bir noktaya ulaşmıştı ki o alışkanlık edindiği aşırı makyaj ve bakımı bile bırakmıştı.

O son güne bakıldığında, Zoe'nin eylemlerinin belirgin bir tuhaflıkla karakterinin dışında gerçekleştiği görülüyordu. Herkes onu uzun süredir acı çeken, fakat herkese de kol kanat geren bir arkadaş olarak tarif etmişti. Maeve bile, Zoe'ye dair depresyon anlatımında ne başkalarının duygularını ne de kendi görünüşünü göz ardı etmeyen bir portre çizmişti. Yine de arkadaşının moralinin bozuk olduğunu ve o akşam biriyle tartıştığını söylemişti.

Bütün bunların ipuçları çarşamba gecesinde mi saklıydı acaba? Belki de arkadaşlıklarından biri, Zoe'yi etrafındaki herkese karşı öfkeli edilecek bir kırılma noktasına gelmişti. Belki de bu kırılma noktası, söz konusu arkadaşına da son derece ağır geldi ve onu öldürmeye karar vermesine neden oldu. Belki de Zoe'nin ertesi gün aniden değişen ruh hali, cinayeti tetikleyen bir şey yapmasına neden olmuştu.

Yolculuğunun en son noktasında telefonunu çıkardığında Michelle'den onu bekleyen bir mesaj vardı:

Biraz önce kısa cevap verdiğim için üzgünüm. Feci halde akşamdan kalmayım ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu hafta yeniden konuşmaktan mutluluk duyarım. Xx

Jonah mesajı okurken iç çekti. Yine de tam olarak pozitif bir mesaj değildi, ama en azından önceki mesaj gibi onu bir daha kaybettiğini de düşündürmedi.

Kararsız olduğu için Michelle'i suçlayamazdı. Bu sabahki düzensiz uyku halindeyken bile, bir yandan işlerin yoluna girmesi için umutsuzca bir özlem duyuyor, bir yandan kendine kızıyor, bir yandan da Jojo'nun yeniden aramasını arzuluyordu. Bu son derece basitti ama dürüst olmak gerekirse, yeniden buluşsalar ne söyleyeceğini de bilmiyordu.

Jonah, pazartesi sabahı bilinmeyen bir numaradan arandığında karakola doğru gidiyordu.

"Alo." Sesin sahibi bir kadındı. Tereddütlü bir ses. "Ben... Ben Maeve Silver. Dün olan bir şeyi bildirmek istedim."

Maeve bisikletindeki notu ve onu kaldırıma düşüren şiddetli itmeyi anlatırken Jonah dinledi.

"Kim olduğu hakkında fikriniz yok mu?" dedi Jonah. "Yaşına dair? Cinsiyetine dair?"

"Hayır," dedi Maeve çaresizlik içinde. "Üzerinde eşofmanları vardı. Koşuyordu. Sanırım koşucu gibi görünmeye çalışıyordu."

"Ne renkti kıyafeti?"

"Sadece... Koyu renk olduğunu söyleyebilirim. Belki de siyahtı."

Jonah, kamera görüntülerindeki şapkalı silueti düşündü. Onu iten kişi de aynı kişi olabilirdi. Belki de notun koşucusuyla hiçbir ilgisi yoktu, sadece o an oradan geçmekte olan sinirli birine denk gelmişti.

Bu olay aynen söylendiği gibi de yaşanmış olabilirdi.

"Not hâlâ sizde mi?"

“Evet,” dedi Maeve. “Biraz ıslak ama...”

“Onu karakola getirebilir misiniz?” dedi Jonah. “Sakıncası yoksa, resmi ifadenizi almamız gerekiyor. Umarım, Zoe’yi öldüren her kimse yakında yakalanır. Yakında adli tıptan da bir sürü bilgi gelecek.”

“Güzel,” dedi Maeve, “bu rahatlatıcı oldu.”

Jonah, telefonu kapatırken, gerçekten öyle düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Jonah’ın iyimserliği, e-postalarını açınca hafiften söndü. Adli tıptan henüz bir şey yoktu, ama Wilkinson’dan mesaj gelmişti. Emniyet Müdürü, kamera talepleriyle ilgilendiğini ama yarına şantaj dosyasıyla ilgili de bir rapor istediğini söylüyordu. Ayrıca Jonah’a insan kaynaklarının yarısını buna ayırmayı kabul ettiğini de kibarca hatırlatıyordu. Cınayet soruşturması ne kadar önemli olursa olsun, şantaj dosyası da yüksek profilli bir dosya olduğu için diğerinin gölgesinde bırakılamazdı.

Jonah, O’Malley’i aradı ve elinden geldiğince çabuk gelmesini istedi.

“Bugün tüm gününü şantaj dosyasına vermeni istiyorum,” dedi ona.

O’Malley itirazsız kabul etti. On beş dakika içinde apar topar geldi ve hemen şantaj dosyasına gömüldü.

On dakika sonra Janet McCullough, Jonah’ı aradı:

“Parmak izi karşılaştırmaları sonuçlandı,” dedi. “Özet ister misin?”

“Elbette,” dedi Jonah, e-posta sayfasını yeniledi ve ondan gelen iletiyi gördü.

Bardaklarda, kapıda ve lambada parmak izi olan erkek, Victor Varos çıktı.

Yani Victor o gece oraya gelmiş olabilir. Jonah bunu memnuniyetle karşıladı. Ya Zoe ile tartışmak ya onu öldürmek ya da her ikisini yapmak üzere oradaydı.

“Yeni izler mi bunlar sence?” dedi Jonah.

“Evet, pek fazla üst üste binme olmamış.” dedi Janet. “Dairenin pek çok yerinde üst üste binmiş parmak izleri olan ikinci erkek, ev sahibi Felix Solomon.”

“Anlıyorum. Beklenmedik bir şey değil.”

“Sadece banyo kapısının kilidinde izi bulunan üçüncü erkek, Aidan Poole. Erkek arkadaşı sanırım?”

Jonah derin bir nefes aldı. “Aidan Poole mu?”

“Evet.”

“Onun olmama ihtimali var mı?”

McCullough, “Hayır,” dedi. “İzler net ve yeni.”

Jonah ona teşekkür etti ve gerisini daha sonra okuyacağını söyledi. Telefonu kapattığında öfkeden deliye dönmüştü. Aidan’ın sorgu odasında oturup, Zoe’nin nerede yaşadığını bilmediği konusunda uydurduğu yalan onu çok kızdırmıştı. En başından beri, Zoe’nin adresini bilmediğini göstermek için her şeyi yapmıştı.

Jonah tiksintiyle iç çekti, Cinayet Masası’nın kapısını açtı ve Lightman ile Hanson’a seslendi:

“Siz ikiniz hazırlanın. Gidip Aidan Poole’u tutuklayacağız.”

Zoe işyerinde her şeyi berbat etmişti. İki içeceği yeniden hazırlamak zorunda kalmış çünkü birine soya yerine normal süt koymuş diğerine de kafeinsiz yerine normal kahve koymuştu. Zoe ona ayrıldığından bahsedince Mieke çok destek olmuştu ama bu iki vardiya önceydi ve iş arkadaşının da artık sabrı taşmıştı.

Aslında onu bugün etkileyen şey ayrılık değildi. Arka plandaki sıkıntılar hâlâ yerli yerindeydi ve her aklına geldiğinde ağlamaklı oluyordu ama şimdi daha iyi idare ediyordu. Artık başka şeyler düşünmeye başlamıştı. Başka erkeklerle çıkmak gibi.

Bugünkü sorun Angeline'in gelmiş olmasıydı, üstelik de yalnız değildi. Richie ile gelmiş ve Zoe'ye meydan okurcasına, hatta muzaffer bir edayla gülümsemişti. Zoe, ona her baktığında Angeline'in rıhtım kenarındaki barda ona nasıl sarıldığını hatırlamadan edemiyordu.

Onunla ne yapıyordu ki? Zoe bunu anlayamıyordu. O adam kelimenin tam anlamıyla *korkunçtu*. Neredeyse her konuşması böğürme gibi çıkıyor, gözleri kafenin her köşesinde geziniyor ve kendini sert adam zannettiği her halinden belli oluyordu. Üstelik Angeline'e mal muamelesi yapması Zoe'yi çileden çıkarıyordu.

Bir sonraki müşterinin, içeceğini almak üzere beklediğini fark etti. Gülümseyerek özür dilemek üzere döndüğünde gelenin Felix olduğunu gördü.

“Ah, merhaba,” dedi, her şeye rağmen onu görünce neşelenmişti. “Nasıl gidiyor? Seni çok uzun zamandır görmüyorum.”

“İyiym,” dedi Felix, gülümseyerek. “Seni gördüm, daha iyi oldum. Bir hastalığım vardı da etrafa bulaştırmak istemedim.”

“Çok düşüncelisin. Umarım beni özlemişsindir.”

“Her saniye.”

Süt köpürtme aletini temizlerken gülümsedi ve Felix’in “flat white”ını hazırlamaya koyuldu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Felix. “Aidan iyi mi?”

Zoe birden irkildi ve gülümsemeye çalıştı: “Ah, artık birlikte değiliz.”

Felix gerçekten şaşırmış görünüyordu. “Ah, çok üzüldüm. Patavatsızlık ettim. Şu an iyi misin?”

“İyiym,” dedi ve sonra buharlı süt pişirme makinesinin gürültüsü arasında ekledi: “Karısından o kadar da ayrı olmadıği ortaya çıktı.”

“Ah,” dedi Felix, “Bu... rezalet.”

Zoe başını salladı ve omuz silkti. Süt makinesini durdurdu ve köpüklü sütü Felix’in kahvesine dökmeye başladı. “Evet, her neyse. İnsanlar bazen rezilleşebiliyor.”

“Zaten o suratsız hiç sevmemiştim,” dedi Felix göz kırparak, “sen daha güleç birini hak ediyorsun.”

Zoe gerçekten canı istemese de güldü. “Evet, hele şimdi iyice somurtuyor. Arkadaşlarım aracılığıyla mesajlar iletmeye çalışıyor ve gittiğim her yerde mantar gibi bitiyor. Ondan kurtulmak için vardiyamı değiştirmek zorunda kaldım.”

“Evine de mi geliyor?” diye sordu Felix.

“Bazen,” dedi Zoe.

Bir duraklama oldu ve sonra Felix, “Bu doğru değil, biliyorsun. Böyle devam ederse, polise gitmelisin. Bu taciz demek.”

“Yani o kadar da değil...”

“Zoe, ben eskiden lanet bir polistim. Bu konuda bana güven.”

Zoe omuz silkti ve sonra başını salladı.

“İkincisi, eğer başka bir yere taşınmak istersen, yardım edebilirim. Kiracımı çıkarmak durumundayım çünkü artık kirasını ödemiyor. Eğer taşınmak istersen, bana bir iyilik yapmış olursun.”

Zoe Felix’in nazik yüz ifadesine baktı ve gülümsedi: “Teşekkür ederim. Gerçekten çok hoşsun. Sanırım... Bence şu aşamada taşınmak çok fazla olur. Ama birkaç hafta içinde boşalırsa ve ben bu durumla başa çıkamazsam...”

“Söylemen yeter,” dedi Felix kararlı bir şekilde. “Evi doldurmak için acelem yok.” Ona anlamlı bir bakış attı. “İnsanlar kendi evlerinde kendilerini güvende hissetmeli.”

Zoe vardiyasını altıda bitirdi, Mieke’ye kapanış sırasında yardım etti ve ardından Hill Lane’den eve doğru geri döndü. Gözleriyle sokağı tarayarak Aidan’ı aradı. Onu bekliyor gibi görünmüyordu. Rahatlamış mıydı, bundan pek emin değildi. Bir taraftan onu hayatından olabildiğince uzak tutmaya çalışırken, diğer taraftan özlememek çok zordu.

Zoe, Angeline ve Richie’yi düşündü yeniden. Acaba Richie kendisi ile çıkması için onu zorlamış olabilir miydi? Ama o zaman, Angeline neden hiçbir şey söylememişti? Muhtemelen ondan utandığı için.

“Peki,” diye düşündü Zoe, bisikletini yan kapının arkasına doğru iterken, “kiminle takılmak istiyorsa onunla takılsın.” Sonuçta Zoe onun bakıcısı değildi.

Herkes için endişelenmeyi bırakmalıydı. Hepsi birer yetişkindi ve onsuz da idare edebilirlerdi.

Bu, Aidan’ın ona pek çok kez söylediği bir şeydi ve şimdi içinde yankılanan sesin ona ait olması onu çileden çıkarıyordu.

Maeve’in odasında olmasını umarak içeri girdi. Biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacı vardı.

Salon normal görünüyordu, asılı fazladan bir ceket de yoktu. Monkfish bile hiç oralı olmamıştı. Her zamanki gibi bacaklarının etrafında dolandı ve sonra mutfığa doğru koştu. Derken Zoe, kendi koltuğunda oturan Aidan’ı fark etti. Maeve de karşısındaki kanepede kıvrılmıştı.

Aidan onu görür görmez ayağa fırladı, yüzünde korkunç bir mutluluk ifadesi vardı. Çok geçmeden endişeye dönüştü.

Zoe ona başını salladı. “Burada ne işin var?” diye sordu elinden geldiğince soğuk bir şekilde.

“Üzgünüm Zoe,” dedi Maeve, yavaşça doğrularak. Yüzü pembeydi ve Zoe tam olarak neyin ortasına geldiğini bilmiyordu.

Maeve aceleyle dışarı çıktı ve Zoe arkasından kendisinin de çıkması gerektiğini düşündü.

Sonra Aidan, “Lütfen,” dedi. Ona o kadar yumuşak, hüznünlü bir ifadeyle baktı ki, Zoe içindeki kararlılığın çatırdamaya başladığını hissetti. Kendisine rağmen Aidan’ın ne söyleyeceğini duymak istedi.

Ama oturmuyacaktı. Yani henüz değildi. Onun önünde durdu ve omuz silkti. “NE söylemek istiyorsun?”

“Bütün bunları neden yaptığını tam olarak biliyorum,” dedi Aidan, bakışlarını Zoe’ye sabitleyerek. Gözlerinin etrafındaki gölgeleri fark etmemek imkânsızdı. O da Zoe gibi uykusuz geceler geçiriyor muydu acaba? Ve onun ne kadar yaksıklı olduğunu da düşünmekten kendini alamadı.

Başka yere bakmaya çalıştı ama zordu. Hele de Aidan yeniden konuşmaya başlayınca.

“Nedenini tam olarak biliyorum. Çünkü hepsi bir yığın yalan gibi görünüyordu. Evet, biraz *yalan* söyledim. En azından bir kısmını gizledim. Ama sana tüm hikâyeyi anlatmıyım çünkü görüldüğü kadar basit değil. Lütfen bana izin verir misin?”

“Bana her şeyden önce burada Maeve ile ne yaptığını söylersen,” dedi. Kollarını birbirine kavuşturdu.

“Maeve ile mi?” dedi Aidan şaşkınlıkla. “Ben seni bekliyordum. Beni o içeri aldı. Sanırım bana acıdı ve... Bak, onu suçlama. Her şeyi anlattım ve konuşmamız gerektiğini anladı. Ki şu an konuşuyoruz.” Bir an endişeyle Zoe’yi izledi ve sonra, “Sana bir fincan çay yapayım,” dedi.

Mini mutfığa gitti ve çay makinesini çalıştırdı. Önce mutfak dolabını açıp kapattı, sonra da Zoe’nin mavi puantiyeli kupasını lavabonun içinde görerek aldı. Kupayı yıkamaya başladı. Aidan bunları yaparken ayakta durmak Zoe’ye aptalca göründü, bu yüzden tüm savunmasını toplamaya çalışarak koltuğuna oturdu. Aklına Aidan ve Greta’nın fotoğrafını getirdi. O fotoğrafı gördüğünde hissettiklerini yeniden hissetti.

Her şeyin makul bir açıklaması olduğunu düşünmek isteyen tarafını elinden geldiğince baskılamaya çalıştı. Başını hızla ve sertçe salladı. Makul bir açıklama yoktu. Ne gördüğünü biliyordu.

Aidan ayı bir eli kulpunda, diğ er eli kenarında sabitleyerek getirdi. Kupayı önündeki sehpayaya koyarken ellerinin titremesi Zoe'yi memnun etti. Ama onu     afta sonra ve burada, birlikte çok zaman geçirdikleri yerde tekrar görmek çok garip bir Şeydi. Bunun gerçek olmadığını hissetti.

“Sana söylemediğim kısımla baŐlayayım,” dedi Aidan. “Greta, ailesinin ayrılık hakkında hiçbir Şey bilmesini istemiyor. Bunun gizli kalması için bir bahane uyduruyormuŐ gibi geldiğini biliyorum ama öyle olduğunu sanmıyorum. Ayrılmamız gerektiğini o da kabul ediyor. Artık bittiğini biliyor.”

Elinden geldiğince soğuk bir tavırla, “Sen bitiremiyor-sun,” dedi Zoe.

ayı olduğu yerde bıraktı, hafifçe dumanı tütüyordu. Eve döndüğünde bir Şeyler içmek için can atıyordu ama Aidan sanki ona her Şeyi unutturacak bir iksir i iriyor gibiydi. O iksiri i mektense susuzluktan ölmeyi tercih ederdi.

“Greta ve ben bitirdik,” dedi kesin bir Şekilde, “ama neden bitirmediğimizi düşündüğünü çok iyi anlıyorum. Fotoğraf tatile çıkmış bir çift izlenimi veriyor. Ve sana peŐime takılacağını söylememiŐtim. Bileti aylar önce almıştı. İptal edip parasını geri almaya çalıŐtık. Başaramadık, biz de ayrı odalarda kaldık. İkimiz için de böylesinin daha iyi olacağını düşündük.”

“Ama kahretsin, hiç de iyi olmadı,” dedi Zoe. “Hiç iyi olmadı. Tatile gittin. Onunla. Karınla beraber. Bunun iyi hiçbir yanı yoktu. Ve evdeki küçük sohbetlerinizde ne karar verdiğiniz hiçbir Şey ifade etmiyor.”

“Biliyorum,” dedi bir tür çaresizlikle. “Etmediğini biliyorum. Tamam hiç iyi olmadı, bunu biliyorum. Bu yüzden sana söylemedim. Buna   leceğini biliyordum, ama her Şeyi

bitirirken onun da gönlünü alabilmek için yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu hissettim.”

“Neden gönlünü alman gerekiyordu ki?” diye sordu Zoe, “Mademki o da ayrılmayı kabul ediyor? İcini rahatlatacağını, değil mi?”

“Tanrı aşkına,” dedi Aidan, şiddetli bir patlamayla ve birdenbire kendini rahatsız edici şekilde yakın hissetti. Korkunç bir şekilde yakın. Aidan diğer kupayı tezgâha çarparken Zoe geriye çekildi. “Gerçekten o kadar saf mısın?”

Zoe Aidan’a bakıp duruyor, kalbi çılgınca atıyordu. Ne arıyordu burada? Maeve neden onu içeri almıştı? Ona bu soğuk ve öfkeli bakışlarla bakması şöyle dursun, burada olmamalıydı.

Sonra öfkesi birden duruldu ve “Özür dilerim. Ben tam bir aptalım. Ben... Ben çok üzgünüm.” Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Elbette birinden boşanmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Bunu istiyor olsan bile yürek parçalayıcı bir şey. Biriyle geçirdiğin on sekiz yıla veda etmek zor. Sen empati yapabilen bir insansın. Bunu anlamalısın. İkimiz de hüngür hüngür ağladık. O da muhtemelen pek çok tereddüt geçirdi. Ayrılmanın gerçekten doğru olup olmayacağını değerlendirdi. Birkaçında ben de yanındaydım ve kararlı olmalıydım. Kendimi çok kötü hissettim ama bunu senin ve benim için yapmam gerekiyordu. Ve şimdi...” Birden ağlamaklı oldu, sesi boğuldu, boğazı düğümlendi, “İşte nihayet bu da oldu, her şeyi berbat ettim ve seni kaybettim. Sonunda seninle birlikte olmak için katlandığım bütün zorluklar boşa gitti, tek bir aptal fotoğraf yüzünden.”

Zoe, teslim olmak ve reddetmek arasında kalmış, ellerine bakıyor, parmaklarını oynatıyordu. Aidan’ın gözyaşlarına boğulduğunu görmek çok kötüydü. Aidan kaçınabildiği sürece

asla duygusal biri değildi. Genellikle duygularını alaycı görünümünün arkasına saklamaya çalışırdı.

Ama karşısında savunmasız kaldığı tek kişinin o olduğunu söylemişti. Zoe, o ağlarken öylece durmaya dayanamazdı. Bir anda Aidan'ın öfkesi ve Zoe'nin korkusu dağıldı gitti.

Kollarını Aidan'a doladı ve başını kulağına yakın bir şekilde boynuna yasladı.

“Yapma,” dedi. “Her şey yolunda. Öyle değil... Beni kaybetmedin. Kaybetmedin beni. Bana karşı dürüst olursan, yine devam edebiliriz. Devam edebiliriz. Söz veriyorum.”

Aidan dönüp onu ıslak, tuzlu bir öpücükle öpünce Zoe kendini çok iyi hissetti. Kendini aptal gibi de hissetmedi. Gözlerini açıp kapıda Maeve'in onları tuhaf, anlamlı bir ifadeyle izlediğini gördüğünde bile.

Söylemeye gerek kalmadan, Aidan arayanın polis olduğunu biliyordu. Oraya gidip telefonu almalıydı. Greta ahizeyi kaldırdığı anda her şeyin farkına vardı.

Greta bir saat boyunca bahçede çalıları budamış ve içeri yeni girmişti. Bugün ikisi de “evden çalışıyorlardı” ve Greta evde olunca bunu kendi işleri yerine ev işleri yapmak için bir bahane olarak değerlendiriyordu. Aidan bazen ona katılıyor bazen de gazete okuyarak vakit öldürüyordu. Ama bugün oturmuş, onu mutfak penceresinden izlemişti. Masanın üzerine koyduğu gazeteye sadece ara sıra bakıyordu.

“Tanrım, dışarısı soğuk,” dedi Greta, arkasından kapıyı kapatırken. “Bugünlük bu kadar yeter.”

Aidan ona gülümsedi. “Çok yaptın. Kahve ister misin?”

Sonra konuşmalarını telefon böldü. Greta telefonu eline almadan önce eldivenlerini tezgâhın üzerine koydu. Aidan, karısının tepkilerine yoğunlaştı; donmuş ve köşeye sıkışmış bir hayvan gibi bakıyordu.

“Alo?”

Aidan karısının telefona cevap veriş tarzını severdi. Özellikle telefona “Alo” derken cıvıl cıvıl Macar aksanı kendini gösteriyordu. O sesi duyduğu anda sanki kalbi çatlayacaktı. Neler olacağını biliyordu. Hattın diğer ucundan gelen sesin ne anlattığını biliyordu.

Greta ona baktı. “Evet, burada. Ne için aramıştınız?” Yine bir duraklama oldu ve Aidan, karısının yüzünün durgunlaştığını izledi. “Tabii. Biz burada olacağız,” dedi Greta.

Telefonu kapattı ve bir şaşkınlık ifadesiyle ona döndü. Neredeyse çocukçaydı ve kendini hazırladığı türden bir öfkeyle karşılaşmadı.

“O kimdi?” diye sordu Aidan.

“Polis,” dedi Greta. “Buraya geliyorlar.” Bir duraklama oldu. “Niçin geliyorlar?”

Greta cevabı beklerken duyacaklarından tedirgin olmuştu. En azından bir kez olsun duyguları eşleşmişti.

Şimdi bile, açığa çıkmanın kaçınılmazlığı içinde Aidan, tüm vücudunun kendisine direndiğini hissediyordu. Hâlâ zihninde küçük bir parça bunu örtbas edip edemeyeceğini düşünüp duruyordu. Mesela polisi dışarıda karşılayıp, Greta’ya tanık olarak çağrıldığını söyleyebilir miydi?

Ama gerçekte biliyordu. Her şeyin ortaya çıkacağını biliyordu. Geriye kalan tek kozu, her şeyi kendi ağzından anlatmaktı. Böylece en azından bir kısmını kendi bakış açısından anlatma şansı yakalayabilirdi. Bunu bile başarabileceği meçhuldü.

“Gel ve otur,” dedi, “sana açıklayacağım.”

Greta gelip karşısına oturuncaya kadar bekledi ve sonra, “Sana bir şey söylemem gerek,” dedi. Yüzüne bakmadan anlatırsa daha kolay olacağını fark etti.

“Peki...” Greta’nın cevabında öyle yapmacık bir hafiflik vardı ki Aidan kendini daha kötü hissetti.

“Benden sonuna kadar nefret etmeye hakkın var. Ve bunu peşin peşin kabul ettiğimi bilmeni istiyorum. Ben... Çok aptalca bir şey yaptım...” Sesi titriyordu ve küçük düşürücü bir

şekilde ağlamak üzereydi. Ağlayamadı. Greta'nın duyacağı bu cümleleri söylerken kendisinin ağlaması adil olmazdı. "Ben bir ilişki yaşadım. Üniversitede bir öğrenciyle."

Bir sessizlik oldu ve Greta'nın nefes alış verişleri duyuldu. Ardından, "Ne diyorsun sen Aidan?" diye çıkıştı.

Aidan ona bakmaktan kendini alamadı. Greta'nın gözleri parlıyordu ama cildi sanki içindeki hayat alınmış gibi solgundu.

"Biliyorum," dedi Aidan. "Bunu... bunu haklı çıkaracak, söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Korkunç bir şeydi bu ve buna engel olmak için çok çaba sarf ettim. Yanlış olduğunu biliyordum. Ama burada değildi ve bir şekilde bunun bizimle bağlantılı olmadığına, bizi etkilemeyeceğine kendimi ikna ettim..."

"Bizi etkilemedi mi? Aletini başka yerlerde gezdiriyordun ve bu *bizi etkilemedi*, öyle mi?"

Tahmin ettiğinden daha inciticiydi. Birden kendini savunmaya yeltendi. "Lütfen böyle söyleme," dedi. "Buna... Buna gerek yok. Artık bitti."

"Bitti mi? İlişki mi?" dedi Greta ve sert bir bakış attı. "Seni terk mi etti yoksa? Suçluluk duygusu mu baskın çıktı?"

"Çünkü o öldü," dedi ve sözler boğazına düğümlendi, "çünkü onu birileri öldürdü. Aslında daha önce bitmiş olmalıydı. Defalarca ayrıldık..."

"Aman Tanrım." Greta ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı. Topuğu üzerinde döndü sonra geri dönerek elini ağzına götürdü. Sanki kendini buna inandırmaya çalışıyormuş gibi, "Birileri onu öldürdü, ha?" dedi. "Ne diyorsun? Bu nasıl gerçek olabilir? Saçmalama?"

"Hayır. Keşke yalan olsaydı... Haberlerde de çıktı," dedi Aidan. "Maalesef gerçek ve korkunç. Tam bir rezalet. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm Greta. Her şeyi mahvettim."

Greta ona doğru döndü. “Onu senin öldürdüğünü mü düşünüyorlar?”

“Bilmiyorum,” dedi Aidan. Bir an içinden kahkahalar atmak geldi. Yükselen, patlayan ve tekrar kaybolan küçük bir histeri balonu.

Greta kıpırdamadan durup onu izledi ve sonra fısıldayarak, “Onu öldürdün mü?” dedi.

Aidan gerçekten sersemlemişti. Beklediği tüm sorular arasında bu hiç aklından geçmemişti.

“Greta, Tanrı aşkına,” dedi. “Elbette yapmadım. Yapmadığımı biliyorsun! Ben böyle bir şeyi yapamam...”

Greta karşı saldırıya geçti: “Nereden bileyim? Bunu nasıl bilebilirim? Beni asla incitmeyeceğini düşünürdüm. Bunu bana... Bunu bana yapmayacağına dair bahse girerdim. Sen böyle bir şey yapamazdın bana. İnsanlara hep böyle söyledim...” Sırtını döndü ve sesi titredi: “Böyle bir şeyden hiç endişem olmadığını söyledim. ‘Aidan bunu yapmaz,’ derdim. ‘Tanıdığım en sadık insan.’”

“Çok üzgünüm,” dedi Aidan. Bu çok korkunçtu. Düşündüğünden daha kötü olmuştu. Greta acı çekiyordu ve Aidan onu rahatlatmak için hiçbir şey yapamıyordu. “Ben de yapabileceğimi düşünmüyordum.” Greta’ya doğru gitmek için hafifçe doğruldu ama o daha da uzaklaştı.

“Kaç yaşındaydı?”

“Yirmi altı,” dedi.

“Tanrı aşkına!” Greta döndü ve buzdolabının dibine tekme attı ve sonra yeniden tekmeledi. “Seni acınası basmakalıp herif.”

“Biliyorum, öyleyim,” dedi çaresizce ayağa kalkarak, “biliyorum.”

“Neden?” dedi Greta, sarsılarak, “Neden yaptın bunu? Neyin yoksunluğunu çektin de yaptın bunu?”

Aidan ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadı: “Ben... Ben bilmiyorum. Bilmiyorum Greta.”

“Ah, hadi,” dedi Greta, “gidip bir öğrenciyi becermek için oldukça mutsuz biri olmalısın. Neydi sebep? Saçımdaki beyazlar yüzünden mi? Selülitlerim yüzünden mi?”

“Hayır,” dedi Aidan ve ona doğru bir adım attı, “Greta, seni seviyorum. Ve seni hep ama hep güzel buldum. Başka bir şey düşünmedim. Sen harikasın...” Duygu yoğunluğundan cümlelerin sonunu getiremedi ve yeniden denedi: “Bu sorunu... çözmeye çalıştım. Sorunumun ne olduğunu bulmaya çalıştım. Bir tek...“ Yutkundu. “Bir tek beni fazla önemsemediğini düşündüm, o kadar. İşler ters gittiğinde. Acı çektiğimde, canım yandığında ya da... başarısız olduğumda. Bunun çok acınası olduğunu biliyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Düşünebildiğim tek şey, Zoe’den aldığım tek şey, belki de bir birimize artık veremez olduğumuz şefkatti.”

Greta bir anda durakladı ve ona baktı. “Yani seni umursamıyor muyum? Yıllardır burada, yanındayken? Annen hastalandığında hem senin hem de onun yanında oldum. Ve elbette onunla da ilgilendim ama bunu *senin için* yapıyordum Aidan. Ben senin karınım ve ben... Bu tam bir saçmalık.”

Arkasını döndü ve koridora gitti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Aidan ve büyük bir telaş içinde peşinden gitti.

“Sana bir bavul alacağım,” dedi Greta, “evimden çıkıp gitmeni istiyorum. Umarım polisler seni alır.”

Köşeyi dönüp merdivenlere yönelirken koştu ve kolundan tuttu: “Lütfen yapma.”

“Bana dokunma!” dedi Greta, öyle çığlık gibi bir bağır-maydı ki bu, Aidan irkildi.

“Lütfen Greta. Lütfen beni dışarı atma. Gideceğim! On-larla gitmem ve onları bunu benim yapmadığıma ikna etmem gerekiyorsa, gideceğim ve sonra kendime başka bir yer bu-lacağım. Seni yalnız bırakacağım. Bunu hak ettiğimi biliyo-rum. Ama lütfen her şeyi yıkma.”

Greta güldü ve yüzüne tükürmek için parmaklıkların üze-rinden eğildi: “Her şeyi yıkan *sensin!* Ben sadece enkazla uğ-raşıyorum şu anda.”

Aidan elini duvara uzattı ve içinde birazcık güç bulmaya çalıştı. Yakınlarda büyük bir boşluk var gibi geldi. Onu yu-tacak bir boşluk. Korkudan düzgün nefes bile alamıyordu. Daha Greta asıl yaptığı kötülüğü bilmiyordu bile. Asla bile-mezdi. Asla, ama asla bilemezdi.

Geldiklerinde ev sakin görünüyordu. Pahalı evlerle dolu bir yolda bile geniş ve pahalı görünümlü bir yerdi.

Chilworth Drive, Jonah’ın daha önce geldiği bir yer de-ğildi. Suçun hiç *işlenmediği* izlenimi veren bir yerdi. Elbette gerçek farklıydı. Jonah buraya hiç gelmemiş olabilirdi, an-cak böylesi mahallelere büyük küçük birçok suç için gelmek zorunda kalmıştı.

Hanson ve Lightman’ın önünde arabadan indi. Ekip ara-bası, destek olarak getirdikleri iki üniformalıyla birlikte evin yanındaki yolda durdu. Arabadan indiler. Jonah, çavuş ve polis memurunu belli belirsiz tanıyordu, ancak isimlerini tam olarak bilmiyordu. Ancak böyle zamanlarda birlikte ça-lışıyorlardı.

Çavuşa başını salladı ve sonra ön kapıya doğru ilerledi. Kapı açılmadan önce bir duraklama oldu ve açıldığında şaşırtıcı bir güçle geriye doğru savruldu.

Aidan'ın uzun, ince endamlı karısı, parıldayan gözlerle kapıda duruyordu.

“O burada,” dedi, “onu alabilirsiniz. Valizini hazırladım. Bana bir şey sormak isterseniz, memnuniyetle cevaplarım.”

Greta kenara çekildi ve Jonah içeri girerken son derece garip hissetti. Aidan Poole merdivenlerin dibindeydi, yüzü sefaletin resmiydi. Jonah ne kadarının sahte olduğunu merak etti.

Diğer memurların içeri girmesi için yer açtı: “Aidan Poole, seni Zoe Swardadine cinayeti zanlısı olarak tutukluyorum.”

Aidan, ekip arabasının arkasına bindirilirken yolun diğer tarafında üçlü bir izleyici grubu vardı: Orta yaşlı bir köpek gezdirici, bir yürüyüşçü ve sırf bir şey izlemek için evden çıkmış gibi görünen terlikli bir kadın. Jonah bu halka açık gösterinin izleyicilerine aldırış etmedi.

Greta ile konuşmak için duvara yaslandı ancak süreçle ilgili, sükûnet içinde anlattığı şeyleri dinlemediğinden şüpheye düştü. Greta kapının hemen önünde duruyor, sahneyi izliyor ve sürekli ayakları üzerinde kıpırdanıyordu. Tekrar tekrar açıp kapattığı kollarıyla, ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

Sonunda, Lightman içeri girip bir fincan çay içmesini önerdi. Jonah, Aidan'ı hemen sorgulamak istiyordu ama Greta'ya da biraz destek borçlu olduklarını hissetti. Ne de olsa kocası hakkında ona çok kötü iki şey söylenmişti.

Çavuş, Greta'ya oturma odasına kadar eşlik ederken, Jonah ve Hanson koridorda beklediler. Lightman'ın davranış

tarzı onu yatıştırıyor gibiydi. Oturup ona ne olacağını ve ne yapması gerektiğini sorabilecek kadar sakinledi.

Lightman, onun için bir danışma hizmeti verileceğini ve dilerse arayabileceğini anlattı.

“Bir süre kalabilir misiniz?” diye sordu Greta, gözlerini ona dikerek.

Jonah, Hanson ile göz göze geldi. Hanson gözlerini devirdi ve gülmemeye çalıştı. “Ben’in sihirli dokunuşu,” diye mırıldandı.

Çavuş, Greta’nın bir şeye ihtiyacı olursa hazır olacağına söz vererek bir dakika sonra yanından ayrıldı.

Arabaya geri dönerlerken Hanson, “Tenner yirmi dört saat içinde bir kriz bahanesiyle seni arayacağını iddia ediyor,” dedi.

Jonah, “Ben o bahse girmem,” dedi. Lightman hafifçe gülümseyerek başını salladı.

“Bay Poole,” diye söze başladı Jonah, “şimdi sizi Zoe Swardadine cinayeti zanlısı olarak sorguluyorum ve bunu tam olarak anladığınızı bilmek istiyorum. Avukat istemediğiniz için bu bilgi önemli.”

Aidan Poole’un yüzü soluk ama durgundu. “Evet,” dedi, “bunu anlıyorum. Bir avukata ihtiyacım yok çünkü Zoe’nin ölümüyle hiçbir bağlantım yok.”

“Öyleyse neden bize yalan söylediniz?” dedi Jonah.

“Ne hakkında?” Aidan’ın yüz ifadesinden Jonah’a yalan söylediğinin farkında olduğu anlaşılıyordu. Neyi kastettiğini çok iyi biliyordu.

Jonah, “Zoe’nin dairesinin nerede olduğunu bilmediğiniz hakkında,” dedi.

Aidan, önce Hanson'a ve sonra tekrar Jonah'a baktı: "Ne? Evinin nerede olduğunu bilmiyordum! Bu da ne demek böyle?"

Hanson, "Oldukça karmaşık bir aldatmacaydı," dedi. "Polisle konuşurken kasıtlı olarak bir adres vermediniz ve sonra ortaya çıkmasını beklediniz."

Aidan şaşkın bakıyordu. Bir süre sonra, "Bilmiyordum," dedi. "Gerçekten bilmiyordum."

Jonah, "Bize de biraz garip gelmişti zaten," dedi. "Kız arkadaşınızın nerede yaşadığını bilmediğiniz fikri..."

"Size söyledim," dedi sesi titreyerek. "Son ayrılıktan sonra beni kendinden uzaklaştırmıştı. Belki de daha önce aptal gibi davrandığım içindir ya da beni yeniden kabul ederek doğru kararı verdiğinden emin değildi. Bilemiyorum. Ama bana söylemedi ve herkese de söylememelerini tembih etti."

"Peki, parmak izleriniz banyoda nasıl bulundu?" dedi Jonah.

Tam bir sessizlik oldu ve Aidan'ın yüzünde yeni kurşun yemiş birinin ifadesi görüldü.

"Ne? Bu olamaz."

"Çok dikkatli davrandığınız için mi?" dedi Jonah.

"Ya da o gün eldiven giymediğiniz için mi?" dedi Hanson. "Onu görmeye gittiğiniz ve bir süre kaldığınız başka bir zaman unutmuş olamaz mısınız?"

Aidan başını yavaşça ve ardından giderek artan bir tempoyla salladı: "Ben oraya hiç gitmedim," dedi, "asla orada bulunmadım. Bir kez bile. Hâlâ nerede olduğunu bilmiyorum."

"Belki onu öldürdüğünüzde banyo kapısını kilitlediğinizi unutmuşsunuzdur?" dedi Jonah. "Düşünemediğiniz o içgüdüsel eylemlerden birisi miydi bu da? Kız arkadaşınızı öldürürken yakalanmak istemediğiniz için miydi?"

“Onu ben öldürmedim,” dedi Aidan. Sesinde berbat, yalvaran bir tavır vardı. “Ona dokunmadım. Sizi aradım çünkü onu başkası öldürdü ve ben sadece *duydum*.” İkisine de baktı. “Size Skype görüşmesini gösterdim, değil mi? Bakın, adres bende olsaydı telefonda söylerdim.”

“Belki de adresi vermemenizin başka nedenleri vardır,” dedi Hanson, “belki de biraz zaman geçirmek istediniz, bu sayede ölüm saati de tespit edilemeyecekti. Böylece sadece onu öldürdüğünüz zamanı değil, onu aradığınız zamanı da içine alacak şekilde ölüm saati tahminleri genişlemiş oldu.”

“Hayır,” dedi Aidan, biraz daha agresif bir şekilde. “Bu tamamen saçmalık. Evinin nerede olduğunu bilmiyordum!”

“Yine de oradaydınız,” dedi Jonah, bir santim bile kıpırdamadan, “sadece orada değildiniz, aynı zamanda öldüğünü banyodaydınız da.”

“Aman Tanrım, lütfen bunu söylemeyi kesin,” dedi Aidan. Her iki elinin tabanını gözlerine bastırdı, parmaklarını yumruk yaptı. “Oraya... Oraya hiç gitmedim. Ve anlamıyorum.”

“Ne oldu?” dedi Jonah, “Tartışma mı oldu? Sizi terk mi etti? Bu sefer sizi tamamen terk ettiğini mi düşündünüz?” Duraksadı, “Yoksa karınıza söylemekle mi tehdit etti sizi? Ya da üniversiteye söylemekle? İşinizden olmaktan mı korktunuz?”

“Yeter!” dedi Aidan aniden. Kırbaç gibi keskindi. Bir an için Jonah’a son derece şiddetli bir nefretle baktı. Sonra derin bir nefes aldı. “Bu saçmalığı kaç kez söylediğinizin bir önemi yok. Böyle bir şey olmadı. Hiçbiri olmadı.”

Bir duraklama oldu, sonra Hanson alçak sesle, “Belki de haksızlık ediyoruz. Belki kendinizi de ikna ettiniz. Her şey ters gidince, çaresiz duruma düşünce, belki daha sonra kendinizle

de konuştunuz. İddia ettiğiniz şeyleri gördüğünüze kendinizi inandırmaya başladınız.”

“Tanrı aşkına,” dedi Aidan. “Neyiniz var sizin? Asla oraya gitmedim. Onu asla incitmedim. Ben deli değilim.” Sonra aniden doğruldu, yüzü sertleşti. “Pekâlâ. O avukatı hemen istiyorum.”

Aidan Poole’a telefon etmesi için eşlik edildi. Hanson kısa bir süre sonra Jonah’ın yanına geldi. Jonah bir kırtasiye malzemesini atıp atıp tutuyor, bir daha atmadan önce elinde şöyle bir yuvarlıyor, sonra yeniden atıyordu.

“Ne düşünüyorsunuz?”

“Bence yalan söylüyor,” dedi Jonah. “Bence en başından beri yalan söylüyor. Ama ilginç olan, başka bir şey soracağımızı düşünmesi.”

“Ben de öyle düşündüm,” diye onayladı Hanson, “başka neyi kaçırıyoruz?”

“Ve daire hakkında yalan söylediğini düşünmekte haklı mıyız?” dedi Jonah sessizce.

Hanson bir an boynunun arkasını ovuşturdu ve sonra şöyle dedi: “Peki ya bir anlamda yalan söylüyor, ama başka açıdan doğru söylüyorsa? Ya adresi gerçekten bilmiyorsa?”

Jonah ona düşünceli bir bakış attı. “Sence onu eve kadar takip etti ama sonra adresin ne olduğunu hiç öğrenemedi mi? Ya da bir yere yazmadı mı?”

“Olabilir,” dedi Hanson yavaşça, “ya da bir başkası onu oraya götürüp içeri aldı. Belki de o kişinin bize durumu ihbar ettiğini düşündüğü için gergindi.”

Jonah başını salladı, ancak bu konuda biraz fazla iç içe olduklarını gösterirdi bu. Bu teorilerin ikisi de ona bir şekilde saçma geldi.

Sonunda, “Mümkün,” dedi, “ama başka bir şey için enişelendiğini düşünüyorum.” Hanson’ın yüz ifadesini gördü ve hafifçe gülümsedi. “Biliyorum. Bir varsayıma göre konuşuyorum. Ve kabul etmek zorunda değilsin. Ama aklıma birkaç şey geliyor. Birincisi, Zoe o akşam beşten sekiz buçuğa kadar evinde değildi. Sekiz buçukta eve geldiyse, Aidan Poole onunla Skype üzerinden konuşmak için neden on bire kadar beklemek zorunda kaldı?”

Hanson bunun üzerine düşündü. “Eve geldiğinde başka birinin ziyareti için hazırlandığını düşünüyorsunuz. Onu bekleyen kişinin.”

“Olabilir. Daha sonra birisiyle tartıştı,” dedi Jonah.

“Ancak bu, Skype görüşmesinden birkaç saat önceydi. Yani hâlâ hesaba katılmamış çok fazla zaman var. Skype görüşmesinin on birde olduğunu söylediğini biliyoruz,” dedi Hanson. “Gerçi... Bu aramada bir şey görünüp görünmediğinden emin değiliz, değil mi? Eğer onu öldürmüşse, hâlâ dairedeyken cep telefonundan bir Skype çağrısı başlatıp, çağrıyı kendisi kabul etmiş olabilir.” Durakladı. “Cep telefonundan konum bilgisi alabilir miyiz?”

“Hem evet hem hayır,” dedi Jonah. “Sadece en yakın veriye ulaşabiliriz, ancak bu bize sadece daireye yakın mı yoksa evde mi olduğunu söyleyebilir.”

Hanson, “Bu da çok yardımcı olur,” dedi, “gidip isteyeyim mi?”

“Evet,” dedi Jonah. “Onu elememize yarayabilir.” Hanson iç çekince, ekledi, “Üzgünüm. Yanılıyorsun demiyorum,

bu sadece... Aidan Poole'dan elde ettiğimiz bir parça gerçek varsa o da onun cinayetle ilgili anlattığı hikâyeydi.”

Hanson biraz hayal kırıklığına uğramış gibi omuz silkti. “Pekâlâ, bir yerden başlamalıyız.” Arkasını dönüp giderken, kapı eşiğinde sendeleyerek geri döndü. “Efendim, Aidan Poole’un ifadesine göre, onu hiç görmedi, değil mi? Zoe’yi ekranda hiç görmedi.”

“Hayır,” dedi Jonah, Aidan’ın ifadesini hatırlamaya çalışarak. “Hayır, görmedi.”

“Peki ya Zoe’nin katili olsaydınız ve Aidan’ın Zoe ile konuşacağını bilseydiniz. Onu akşamın erken saatlerinde öldürdünüz diyelim,” dedi Hanson ve “kendinize orada olmadığınıza dair bir delil oluşturmak istiyorsunuz.”

“Sahte bir banyo sahnesi üretebilirdin,” diye onayladı Jonah.

Hanson, “Hatta gerçek sahneyi bile kaydedebilir ve o aradığında oynatabilirdiniz,” dedi.

“Ama Aidan’ın o noktada arayacağını nereden bilebilirdin?” dedi Jonah. “Ve daha da önemlisi, orada beklemedikçe Skype aramasını nasıl yanıtlardın? Oturup beklediysen ve aramayı kabul ettiysen, gerçekte dairede olduğun bir süre için inanılmaz derecede karmaşık bir mazeret oluşturmuş olurdun, bu hiç mantıklı değil.”

“Evet, doğru,” dedi Hanson, “tabii iki kişi değilseniz...”

Hanson her şeyi yanlış değerlendirmiş olabileceklerini düşünerek masasına döndü. Elbette, tek tanık sınırlı bir görüş alanına sahip bir ekrandan izliyor olunca, cinayet zamanını taklit etmek mümkün olabilirdi. Adli tıpçılar, ölümün gece

geç saatlerle sabahın erken saatleri arasında gerçekleşmiş olabileceğini söylemişti. Zoe, saatler önce ölmüş olabilirdi.

Hanson, başkomiserin bu teoriyi kabul etmediğini biliyordu. Bunu yüz ifadesinden ve ihtiyatlı cevaplarından anlamıştı. Ama o hep böyle davranırdı. Çünkü açık fikirli olması gerekiyordu. Birinin doğru çıkması ihtimaline karşı, ekibinin tüm olağandışı teoriler üzerinde düşünmesi gerekiyordu.

Bir katil çiftinin neler yapabileceği hakkında fikir edinebilmek için klavyesini kendine çekti ve Google'ı açarak "katil çiftler" şeklinde arama yaptı. Tam enter tuşuna basmıştı ki Komiser Yardımcısı Walker mutfaktan çıktı. Hanson ona doğru bakınca gülümsedi. Elinde bir kahve fincanı vardı:

"Bugün daha kurusun, ha?"

"Evet, çok şükür," dedi Hanson gülerek, "hey, insanları öldüren ünlü çiftler hatırlıyor musun? Çift olarak yani, anladın mı?"

"Elbette," dedi Walker. "Bonnie ve Clyde, Homolkalar, Faye ve Ray Copeland... Birnie'ler..."

"Vaayy," dedi Hanson, bir kalem kaparak. "Bayağı çok. İşime yarar... Aynı zamanda düşündürücü."

Walker güldü. "Grup katillerle ilgili bir suç psikolojisi makalesi yazdım. Birçok çiftten bahsettim."

"Oo, suç psikolojisi mi çalıştın?" dedi Hanson, durup ona bakarak, "Nerede?"

"Winchester'da."

"Ooh, memleket çocuğu."

"Ya sen?" diye sordu Walker.

Hanson, "Ah, sadece psikoloji okudum," dedi. "Bu hari kaydı ve o zamandan beri çok işime yaradı. Ama bazen geri

dönüp suç tarafında uzmanlaşmayı düşünüyorum. Yardımı olabileceğini düşünüyorum.”

Walker kupasını düşünceli bir şekilde kaldırarak, “Kesinlikle faydalı olur,” dedi. “Demek istediğim, ne yaptığını anlamak için sadece bir katille aynı odada olmam yetiyor.”

“Gerçekten mi?” dedi Hanson ama sonra şaka yaptığını anladı: “Pekâlâ, evet. Belki o kadar da değildir.”

“Üzgünüm,” dedi Walker gülerek, “kesinlikle bunu düşünmelisin. Bence hepsi yardımcı oluyor ve eğer derdin şüphelilerin kafasına girmekse, o zaman daha da iyi.”

Hanson ona gülümsedi ve bunu düşünerek işine geri döndü. Galiba onun tarzı buydu. Basit bilgi toplama işinde değilse, genellikle insanların neden belirli bir şekilde davrandıkları üzerinde düşünerek ilerlerdi.

Ve belki Zoe’nin dosyasıyla ilgili de düşünmesi gereken şey buydu. Onu birlikte öldüren bir çiftin motivasyonu ne olabilirdi? Ve eğer düşünceleri doğruysa, neden ölüm zamanını farklı göstermek isterlerdi? Birinin gece on bir için bir mazereti olması gerekiyordu, aksi halde ne anlamı vardı? Ama aynı zamanda, daha erken saatte cinayet işleyebilen biri olmalıydı. Suç ortağı için ayrıntılı bir örtbas eylemi yapmak üzere saat on birde gelen bir de ortağı olmalıydı.

Maeve’in aşağı yukarı saat 10’a kadar meşgul olduğunu ve sonra serbest kaldığını hatırladı. Maeve, Aidan’ı Zoe’nin evine daha önce de sokmuştu. Hanson onu daha dikkatli incelemeye karar verdi. Maeve’in sorgu dökümünü açtı ve okumaya başladı. Masasındaki telefon çaldığında daha yeni başlıyordu.

Cinayet Masası, Zoe’nin ölümü hakkında bilgiye sahip bir vatandaşı telefona bağlamak istiyordu. Hanson iç geçirdi.

Zoe hakkında bilgi verecek herkesin hafta sonu aramasını ummuştı.

Görevli, ona arayanın güvenilir birine benzediğini söyledi.

“Bence onunla konuşmalısınız,” dedi.

“Tamam. Bağlayın.”

Bir klik sesi duyuldu ve ardından genç bir adamın sesi, “Sanırım bu sabahki haberlerde çıkan kızı gördüm. Emin olmak zor ama ona çok benziyordu.”

“Tamam, teşekkürler. Bana bunun ne zaman ve nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Perşembe gecesi idi,” dedi, “benim lokalimde.”

“Nerede orası?” dedi Hanson, acaba anlatacakları, bütün teorileri boşa mı çıkaracaktı? Zoe’yi öldüğü gece geç vakitlerde görmüşse, saat dokuzda bağırان kişi tarafından öldürülmüş olamazdı. Not alabilmek için ahizeyi diğer kulağına aldı.

“Mekânın adı Bridge. Kuzey Yolu üzerinde, üniversite kampüsünün yakınında.”

Hanson bunu not aldı ve sonra sordu: “Harika. Onu ne zaman gördünüz?”

“Geç bir saatti. Belki de on gibi. Kendisinden önce oraya gelmiş bir adamla buluşmaya geldi.”

Hanson, gözde bir teori suya düştüğünde her zaman ortaya çıkan o tuhaf hissi ruhunda duydu. Bu doğruysa, Zoe aslında saat on birde ya da daha sonra ölmüştü.

“Adam sarhoş muydu?” diye sordu Hanson.

“Zil zurna sarhoştı,” dedi adam. “Kız içeri girdi ve sonra adam bardaki koltuktan aşağıya düştü, kız da adamı dışarı çıkardı.”

Hanson, Zoe'nin gidip sarhoş bir arkadaşına göz kulak olacak bir karaktere sahip olduğunu biliyordu. Ya da sarhoş gibi davranan bir arkadaşına. "Adamı tarif edebilir misiniz?"

"Şey, yani... Daha yaşlı bir adamdı. Ondan çok daha yaşlı. Bilemiyorum. Utanç verici bir şeydi. Böyle yaşlı bir sarhoştan daha iyisini hak ediyordu kız."

Hanson'ın nabızı biraz daha yükselmeye başladı. "Yani yaşlı olduğunu söylediğiniz adam kır saçlı mıydı?"

Adam bir nefes verdi. "Sanırım kır saçlıydı? Emin değilim."

"Sakalı var mıydı?"

"Sanırım biraz," dedi. "Sakal ve bıyık, uzun kirli sakal da olabilir."

Hanson defterine not aldı ve "Nasıl giyinmişti?" diye sordu.

Adam, "Oldukça iyi," dedi. "Pahalı görünümlü bir gömlek ve pantolonu vardı."

Tartışmasız anlattıkları Felix Solomon'ı hatırlatıyordu.

"Kız adamı dışarı çıkardıktan sonra onları gördünüz mü?"

"Ah. Evet, gördüm. Bir sigara içmek istedim, bu yüzden biramı dışarı çıkardım ve ön taraftaki masalardan birine oturdum. Adam üzgündü, kız ona sarılıyor ve bilirsiniz, onu rahatlatıyordu. Sonra adam bir saksının içine kustu ve ondan sonra bir taksi çağırıp oradan ayrıldılar."

"Saat kaçta?"

Bir düşünme boşluğu daha oldu. "Emin değilim. Muhtemelen on kırk beş?"

Hanson titredi. Aidan'ın sözünü ettiği Skype görüşmesinden on beş dakika önce Zoe, Felix Solomon'a benzeyen biriyle taksiye binip bir bardan ayrılmıştı.

"Peki adamın neye üzüldüğünü anlayabildiniz mi?"

Muhbir durdu: “Bilmiyorum. Tam olarak işe yaramaz ve lüzumsuz olmaktan yakınıyordu. Kız da öyle olmadığını söylüyordu. Ama bunun dışında emin değilim.”

“Tamam, teşekkürler. Adınızı ve iletişim numaranızı alabilir miyim?”

Aidan’ın kilitteki parmak izlerini yeniden düşündü. Belki de Zoe’nin cinayetine iki kişinin karışmasına gerek yoktu. Belki sadece bir kişi olması yetiyordu. Kendi dosyalarını yöneten ve bir suç mahallini nasıl manipüle edeceğini tam olarak bilen bir adam. Başkomiserlik yapmış bir adam.

Sıradan bir salı günüydü. Greta ile birlikte oturmuş, günün olaylarını değerlendiriyor, konuşuyor, gülüyorlardı. Sonra yaşamlarındaki diğer insanlardan bahsediyorlardı. Arada beyaz şarap soslu deniz mahsullerini mideye indiriyorlardı. Sonra da şişenin kalanından içiyorlardı. Öyle sıradan bir akşamdı.

Ama aynı zamanda ona diğer hayatının bir fantezi olduğunu hissettiren türden bir akşamdı. Bu hayata çok alışmıştı, bu evde, bu kadınla yaşıyordu. Her şeyin sona ermesi -ikisinin kendi yollarına gitmeleri ve belki de birkaç ayda bir öğle yemeği için buluşmaları- gerçek dışı görünüyordu.

O ve Greta, en son arkadaşları Antonius'un libido kay-bından bahsediyorlardı. Tabaklarını bulaşık makinesine koyup ellerini durularken sohbet devam ediyordu. Aidan telefonuna bakarken dinlemeye devam etti.

Birkaç mesaj vardı ve kuvvetle muhtemel Zoe'den gelmişti. Uygulamanın sol üst köşesinde küçük kırmızı uyarı vardı, ancak ana ekranda hiçbir şey yoktu. Sesini kapattığı sadece iki kişi vardı, bu yüzden onların mesajları ekrana düşmüyordu. Zoe'den gelen mesajları Greta görmesin diye sessize almıştı. Diğeri de Maeve'di, onu da kendisi de dahil olmak üzere herkesin yararı için susturmuştu. Şu anda Zoe hakkında düşünmek ne kadar tuhaf gelse de ev arkadaşını düşündüğünde hissettiği utanç verici pişmanlık yanında hiçbir şey değildi.

Asla ama asla Maeve ile bir şey olmasını istememişti. Onu kazanmaktan hoşlanmıştı. Bir odaya girdiği anda bakışlarının ona kilitlenmesini seviyordu. Zoe ile ilişkisine yaptığı yatırımın, Zoe'ninki kadar kendi çıkarıyla da ilgili olduğunu her zaman biliyordu. Ancak katı, çok katı sınırlar vardı.

Maalesef, Zoe ilişkiyi bitirince işler çığırından çıkmıştı. Maeve'le konuşmak bağımlılık yapmıştı çünkü bu konuşmalar onu bir şekilde Zoe'ye yaklaştırıyordu. Ona potansiyel bir giriş kapısı sağlıyordu. Ve sonunda onu eve sokan ve Zoe ile konuşmasını sağlayan Maeve olmuştu.

Ancak Maeve ile bir barda buluştuğu zaman sorun çıkmıştı. Buluşmaya geldiğinde sarhoştı, üzüntüden perişan haldeydi ve kafası karışmıştı. Zoe ile konuşmasının üzerinden iki hafta geçmişti ve çaresiz kalmıştı. Ve belki gururu da yaralanmıştı.

Korkunç bir netlikle onun yerine nasıl Maeve'ye odaklanmaya başladığını hâlâ hatırlayabiliyordu. Ona ne kadar harika bir insan olduğunu söylediğini ve onu güldürmek için çaba sarf ettiğini de. Zevkten yüzünün kızarmasına yol açtığını da.

Tüm bunlar onu fazlasıyla sarhoş etmişti. İlk etapta Maeve'i zorlamış ama tam teslim alamamıştı. Maeve masayı aralarına siper yapmış ve Aidan'ın, elini tutma girişimlerine direnmişti.

Sonuç olarak Aidan korkunç, affedilmez bir şey yapmıştı. Ona doğru eğilmiş ve onun için deli olduğunu söylemişti. Hem de onunla ilk tanıştığından beri. Acaba yanlış kişiyle mi beraber olduğunu kendi kendine ciddi ciddi sordüğünü.

Son derece aptalcaydı. Şükür ki Maeve, evlenmeden önce cinsel ilişkiye inanmıyordu ve en fazla bir öpücük kadar ileriye

gidebiliyordu. Ertesi gün tükürdüğünü yalamak da en az o kadar sancılı oldu.

Sonunda işler tatlıya bağlandı. Aidan, aslında Zoe hakkındaki hislerini dile getirdiğini söylemiş, Maeve de zaten onun adına dinlediğini söyleyerek karşılık vermişti. Onun istediği başka bir evli adam olan Isaac'ti. Aidan, sadece bir anlığına onun yerine geçmişti, o kadar. Hepsi buydu.

Ama Maeve zaman zaman ona birkaç satır mesaj atıyordu. Bazen Zoe'den bahsediyorlardı, bazen de etmiyorlardı. Öyle ya da böyle, her ikisi de bir şeylerin peşindeydi ve Aidan onun görünüşteki lakaytlığına pek güvenmiyordu.

Greta, "Ama bu konuda kadınla konuşması gerekiyor," diyordu, "ne kadar zor olabilir ki? Sonuçta karısı o!"

Bunu en son Antony hakkında konuştuklarında söylemişti ve itiraz ettiğinde Greta ona kızmıştı. İçinde bir yerlerde gerçeklerin altının üstüne geldiğini iddia etmişti. Aidan onun hayatı boyunca hiç durmadan sözle de savaşıma ihtiyacı hissettiğini düşünmüştü. Bu sadece konuşma meselesi değildi. Tüm vücudun sana karşıyken öyle düşünülemezdi.

Greta olsaydın, tabii ki sadece *söyledin*. Her ne düşünüyorsan ağzını açar ve söyledin. İçinde cümleler nasıl olmuşsa dudaklarından öyle dökülürdü.

Bu akşam, bu sertliğe nostaljik bir sevgi duydu. Onun her haline karşı bir sevgi.

Gülümseyerek sessizce, "Biliyorum," dedi ve sonra ekledi, "viski ister misin?"

"Olur." Greta eline bir bez aldı ve ocağı silmeye başladı. "Bir de kahve yapacağım."

Aidan oradan oturma odasına geçti ve göğsünde küçük bir sıkışma ile mesajları açtı. Zoe ona bir şey gönderdiğinde

hep böyle olurdu ve yaşadığı iki ayrı hayat arasında köprü görevi gören tek şey buydu.

Mesajda bir resim görülüyordu. Resmi büyüttüğünde, Zoe'nin odası olduğunu fark etti ama değişmişti. Kadife başlıklı çok büyük, çok modern görünümlü bir yatak hâkimdi odaya.

Altında da bir mesaj:

Bak teşhir ürünü indiriminden ne buldum!! Artık sırtın ağrımayacak, ayakların üşümeyecek! Yaşasın! Xxx

Aidan iç çekti. Onun için para harcamamalıydı. Bu şekilde devam edemezdi. Asıl Aidan onunla ilgilenmeliydi. Onu şımartmalıydı. Sırf onun için bir yatağa para harcaması, hele de gece kalmamak için yatağın küçük olduğunu bahane ettiğinden, Aidan'ı son derece üzüyordu.

Bütün bunların nedeni kendisiydi. Greta'yla birlikte yaşamının ne kadar zor olduğu ve kaçmak için ne kadar can attığı konusunda ona öfkeli nutuklar atmıştı. Gerekçeleri de gayet mantıklıydı. Karısı, kariyerini nasıl yöneteceğini ona dikte etmeye çalışıyordu. Ama şimdi araları iyiyken bu söz hiç de mantıklı gelmiyordu.

İki kadeh ve viski çıkardı, Greta'ya orta karar bir şey koydu, kendine biraz daha fazla aldı. Büyük bir yudum aldı ama neredeyse tükürecekti. Greta şişeleri yine büfenin çok gerisine itmişti ve kaloriferin yanına yaslanmışlardı. Viski sıcak ve tatsızdı.

Bir anda ruh hali yerle bir oldu. Ona *birçok defa* söylemişti. Birçok defa. Aralarını bozan şeylerden biri de buydu işte. Önemli bir konuda hatalarını düzeltme yönünde çok isteksiz davranıyordu.

“Dondurucuda buz var mı?” diye sordu Aidan. Greta elinde iki kahve fincanıyla görünmüştü.

“Bilmiyorum,” dedi ve oturmak üzere kanepeye doğru yürüdü.

Aidan mutfağa geri dönerken ona kızılıyordu. Buna Greta neden olmuştu. Gidip lanet buzu o almalıydı.

Dondurucu çekmecelerinden üçünü sertçe açtı ve sonra buz bulamayınca rahatsız edici bir sesle tekrar kapadı. Şimdi garajdaki dondurucuya kadar gitmesi gerekecekti.

“Gidip dışarıdan biraz alayım,” dedi özür bekleyerek. Ya da en azından onu anladığını gösteren bir şey de olabilirdi.

Greta’nın tek söylediği, “Tamam,” oldu.

Ayakkabılarını ayağına geçirip arka bahçeye doğru çıkarken kendi kendine gülüyordu. Lanet bir gündü ve dondurucu garajdaydı.

Bir torba buz kaptı ve garajı tekrar kilitledi. Bu sırada aklına telefonu geldi. İçeceklerin yanında masanın üzerinde duruyordu.

Zoe ile olan mesajlaşmasını açık mı bırakmıştı? Başka bir kadınla ilişkisi olduğunu açıkça gösteren o mesajı?

Aceleyle arka kapıdan malzeme odasına girdi, ayakkabılarını fırlattı ve doğruca kapıya yürüdü. Greta aynen bıraktığı gibi kanepede huzur içinde oturuyor, bacaklarını altına sıkıştırmış, elinde kumandayı tutuyordu.

Rahatladı ve gevşedi. Greta telefonuna bakmamıştı. Tabii ki bakmamıştı. Greta’nın yapacağı türden bir şey değildi bu zaten. Greta açık ve dürüsttü, bu yüzden onun da öyle olduğunu sanıyordu.

“Şu James miydi neydi, onun bir bölümünü daha izlemek ister misin? Şu İrlandalı adam...” diye sordu Greta.

“Olur,” dedi Aidan, bir miktar adrenalinin etkisiyle titriyordu. Greta reklam kısımlarını ileri sararken o da yanına oturdu, telefonu da her zamanki yerine, büfeye koydu.

Zoe kendi öfkesinden kendi ürkmüştü. Doğru gitmeyen bir şeylerden sonra gelen hayal kırıklığını yutmak ne kadar zor oluyor, neşeden sonra nasıl da derin, sarsılmaz bir öfkeye geçilebiliyordu.

Aidan’a muhteşem yeni yatağının fotoğraflarını gönderirken çok umutlanmıştı. Birkaç hafta boyunca yatak ve şilteleri araştırmış ve sonunda hafızalı köpükten şiltesi olan ve kadife başlıklı yepyeni yatağın son derece konforlu olacağına karar vermişti. Daha da iyisi, güzel de görünüyordu. Aidan’ın beğendiği türden mobilyalara benziyordu.

Ama Aidan cevap bile vermemişti. Mesajını son derece hızlı okumuş ve sonra onun coşkusunu paylaşmak yerine hiçbir şey söylememişti, bu da Zoe’nin moralinde hızlı bir düşüşe neden olmuştu. Aidan yerine Felix’in mesaj atması durumu daha da kötüleştirmişti.

Böyle hayal kırıklığına uğratılmak haksızlıktı. Felix’in sürekli dairesinden bahsederek taciz etmesi de öyleydi. Zoe’nin oraya taşınmasını gerçekten çok istiyordu ve bunu en az ayda bir kez gündeme getiriyordu. Yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu ama aynı zamanda kendi menfaatini düşündüğü de ortadaydı. Kiracısı, iki aylık kirasını ödememişti.

Felix’e hemen bir teşekkür gönderdi ve şu anda Maeve ile yaşamaktan keyif aldığını söyledi. Sonra da halini hatırlarını sordu, keşke sormaz olsaydı. Yazmakta olduğu anı kitabının birkaç bölümünü okuyacağına söz veren ama aylar sonra

aniden çıkıp bu tarz bir kitapla ilgilenmediğini söyleyen yayınevinden şikâyet eden üç uzun mesaj gönderdi.

Ona cevap verip de üzerine bir fincan çay yapıncaya kadar nasıl olsa Aidan'dan cevap gelir diye düşünmüştü ama yine cevap yoktu. Bir film izlemeye çalıştı, biraz resim yapmakla oyalandı ama başka hiçbir şey düşünemiyordu, aklı hep oradaydı. Her zamanki gibi saat on birde Skype'da randevuları vardı. En azından onunla o zaman konuşabilirdi.

Ama Aidan on birde oturum açmadı. Simgesi açık değildi ve Messenger'da da yoktu. Dakikalar dakikaları kovalıyordu ama Aidan, sanki cevap vermeyerek kasten onu deli etmeye çalışıyordu. Bir mesaj göndermek bu kadar zor muydu? Geç kalacağını ona haber vermek?

Bu durum Zoe için hiç de iyi değildi. Bunu biliyordu. Son birkaç ayda pek çok yönden değişmişti. Bir zamanlar o bağımsız bir bireydi. Yapacak başka işleri olan ve düzenli çalışması gereken biri. Daha önce hep Zoe geç kalıyordu ve Aidan'ın coşkulu bekleyişine karşı gülümsüyordu.

İşler ne ara değişip de bu hale gelmişti? Eğer kendine karşı dürüst olacaksa aylar önce olmuştu bu. Sergiden sonra ekim ayında sürekli temas halinde oldukları birkaç hafta olmuştu. Aidan onsuz yapamayacağını hissettirmişti.

Yedi ay sonra Zoe çaresiz, ağlamaklı bir öfkeye bürünmüştü. Aidan, bu hafta Skype görüşmesine üçüncü kez geç kalmıştı. Yine de Zoe, hiç kapris yapmamıştı. Kendisine uzun zaman önce asla *o kızlar* gibi olmayacağına dair söz vermişti. Sevgililerini kaçırmaya dek huzursuz eden, bezdiren kızlar gibi. Her zaman neşeli bir kayıtsızlığı ve meşguliyet havasını tercih etmişti.

Ama bunların hiçbirisi işe yaramamıştı. Bu gece bunu gerçekten görmüştü. Sonunda Aidan oturum açıp ona mesaj yazmaya başladığında, her ne özür bulursa bulsun, bunun yeterli olmayacağını düşünüyordu. Bunu öylece kabul ettiği halde sohbete devam edemezdi. Son üç saatini Greta ile evlilikleri hakkında enine boyuna konuşup tekrar denemeye karar verdikleri korkusuyla geçirdikten sonra olmazdı.

Sonunda mesajı geldi. Bir öncekinden daha üstünkörüydü.

Çok üzgünüm hayatım. Parasal konuları konuşuyorduk ve işler karmaşık bir hal aldı. OLDUKÇA uzun süredir konuştuğumuzu fark etmemişim... Sen ne yapıyorsun? Xx

Zoe birkaç dakika mesaja baktı. Uzun süre cevap alamayınca yeni bir mesaj daha gönderdi Aidan:

Bugün seni gerçekten özledim! Yeni yatak harika. Çok düşüncelisin. Şimdi aramamı ister misin? xx

Elbette istiyordu. Onun yüzünü görmek ve onu ne kadar sevdiğini yeniden hatırlamak istiyordu. Ama tam da bu yüzden bunu yapmamalıydı. Her zaman Zoe'nin öfkesini bir şekilde eritmeyi başarıyordu.

Sadece mesajlaşmayı tercih ederim.

Bu mesajı gönderdikten sonra Aidan'ın asıl gelmesini beklediği mesaj da gelmeye başladı:

Aidan, bunlar bana göre değil. Bu devamlı bekle-yişler. Parayla ilgili sorunlarınız olmasını anlıyorum ancak bunlar boşandıktan sonra doğrudan Greta ile çözebileceğiniz sorunlar. Artık daha fazla oturup bekleyemem. Gerçekten ayrılıncaya kadar, seni bekâr olarak düşünmemeliyim. Son altı aydır hâlâ evlisisiniz ve bunun acısını çeken benim. Zamanının sadece

**kırıntılarını bana ayırmanı ve devamlı Greta'nın duygularını önemsemeni şimdiye kadar hep kabullen-
dim. Özellikle ikincisi seni harika bir insan yapsa
da aynı zamanda her yöne eğilip bükülen biri haline
de getirir. Daima fikrini değiştireceksin diye korku-
yor ve her gecikmede senden daha çok şüpheleniyo-
rum. Bu bir işkence ve artık bitmesi gerekiyor. Onu
bırakmalısın. Bir ay içinde ya da birkaç hafta içinde
değil. Şimdi. Bu hafta sonu. Ya da birlikte olamayız.
Bunu daha fazla yapamam. Üzgünüm.**

Kısa bir duraklama oldu. Zoe kendi kalbinin vuruşlarını duyabiliyordu. Ardından Aidan kısa kısa mesajlarla karşılık verdi:

Çok üzgünüm. Tamamen haklısın.

**Böyle hissettiğinin farkında değildim ama tah-
min etmeliydim. Saçmaladım.**

**Yarın öğle yemeğinde müsait misin, buluşalım?
Yüz yüze görüşelim ve tüm bu konuları çözelim.**

Seni seviyor ve asla incitmek istemiyorum. Xx

Zoe yavaşça nefes verdi. Aidan bu sefer köşe bucak kaçmamıştı. Bu iyiydi. Zoe ayak diremişti ve bu işe yaramıştı. Her şey tamamdı:

Çok iyi olur. Ben de seni seviyorum. Xx

Aidan yazmaya devam ederken Zoe, açıklama gerektiren bir yer olup olmadığını kontrol etti. Şimdi Greta'yı gerçekten terk etmeyi kabul ediyor muydu? Yani bir iki gün içinde? Sadece bunu söylemesini istiyordu.

Aidan'ın son mesajı geldi ve Zoe onu okurken gözleri yaşlarla doldu:

Hiçbir şey için endişelenme sevgilim. Her şeyi yoluna koyacağım. Xx

Zoe öğle yemeğine erken gelmiş, Aidan birkaç dakika gecikmişti. Kapıdan içeri girerken Zoe ona gülümsedi. Aidan'ın orada olması bile ona bir rahatlık hissi verdi. Ama Aidan'ın selam verişinde bir sıkıntı vardı ve Zoe endişe etmeye başladı.

Aidan ona sarıldı. Güven verici bir sarılma olmalıydı ama bu sefer dudaklarını dudaklarına değil, sadece alnına götürdü. Zoe uzuvlarında titremeye karışık bir irkilme hissetti ve otururken bütün bunların yapmacık olduğunu düşündü.

“Bak. Ben... bencil davrandım,” dedi Aidan, sandalyesini masaya doğru iterken. Alnında bir an beliren kıvrıklık öfke gibi göründü. “Bencilden de öte. Ben bir aptalım. Beni neyin beklediğini görmeden hareket ettim ve incitilmeyi kesinlikle hak etmeyen iki insanı birden incittim.”

“Sorun değil,” dedi Zoe, içinde beliren endişeleri bir kenara atmaya çalışarak. Her şeyi eski haline döndürmeye çalışarak, “Sadece üzülmüştüm.”

“Hayır, öyle değil,” dedi Aidan sessizce. “Hiçbir şey yolunda değil. Seninle asla bir ilişkiye başlamamalıydım. Kararımın net olduğunu düşünüyordum ama net değilmiş.”

Zoe aklını kaçırır gibi oldu. Ne yapmıştı? İsteddiği bu değildi.

“Söylediklerinden sonra her şeyi enine boyuna düşündüm. Greta'dan ayrılmanın ne anlama geldiğini uzun uzun düşündüm.” Derin bir nefes aldı: “Ve bunu yapmak istemediğimi fark ettim. Her nasılsa, demek ki öncelikle evliliğimizi yürütmek istediğim için ona bu kadar özen gösteriyormuşum. Dün gece onu uyandırdım, ona nasıl hissettiğimi anlattım ve o da benim gibi hissettiğini söyledi.”

Zoe'nin son altı aydır gördüğü kâbus gerçek olmuştu. Aidan ona Greta'yı daha çok sevdiğini söylüyordu. Ona her şeyin bittiğini anlatıyordu.

"Yapma," dedi Zoe, kırık kalbinin sıcak yaşları gözlerine dolmaya başladı. "Gönlünden geçenleri söylemiyorsun. Biz birbirimizi seviyoruz..."

"Seviyoruz," dedi Aidan ve elini uzatarak Zoe'nin yanına dokundu. Zoe buna izin verdi. "Ve asıl trajedi de bu zaten. İki harika kadını birden seviyorum ve bir seçim yapmam gerekiyor. Artık sadece kalbinin yarısını değil, tamamını sana verebilecek bir başkasıyla birlikte olmalısın."

"Benim başka seçeneğim yok mu?" diye sordu Zoe. "Benim söz hakkım yok mu? Her şey bitti, sen iki seçenekten birini seçtin, o kaldı, ben gittim, öyle mi?"

"Üzgünüm," dedi Aidan yeniden.

Zoe, gözyaşları korkunç bir öfkeye karışarak ayağa kalktı.

"Canın cehenneme Aidan," dedi. "Canın cehenneme! Seni tanıdığım güne lanet olsun. Her şeyi mahvettin. Beni mahvettin... Lanet evliliğini tercih edip etmeyeceğini görmek için beni denek olarak kullandın."

"Zoe, yapma," dedi Aidan. Yüzünün solduğu görülebiliyordu. Zoe'nin sözleri onu incitmişti. "Seni hâlâ seviyorum ve yine mutlu olmanı istiyorum. Bırak sana yardım edeyim. Bırak seninle bir arkadaş gibi ilgileneyim. İyi bir arkadaş hak ediyorsun."

"Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum," dedi Zoe. Artık en doğrusunun bu olduğunu anlamıştı. Mantosunu kaptı ve Aidan'ın bacağına çarpacağı umuduyla sandalyesini masanın altına hızla itti. Bu da Aidan'a acı verdi. "Yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum."

Restorandan sadece birkaç metre uzaklaşmıştı ki telefonunu çıkarıp Aidan'ı tamamen engelledi. Ama bu yeterli değildi. Sonunda onu hayatından da çıkarması gerekiyordu. Geri dönülmez şekilde.

E-postalarında adını aradı ve aralarında geçen tüm mesajlaşmaları sildi. Skype'da yaptıkları konuşmaları, binlerce mesajı kaldırdı. Mesaj kutusundaki her şeyi sildi. Sonra fotoğraflarını açtı ve Aidan'ın içinde bulunduğu tüm fotoğrafları silmeye başladı.

Sonra Maeve'e mesaj attı ve Aidan onunla temasa geçerse onu reddetmesini istedi. Artık ayrılmışlardı. Artık evine girmesi de nerede olduğunu bilmesi de mümkün olmayacaktı. Maeve'in buna razı olmayacağını gayet iyi biliyordu.

Bundan sonra Felix'e mesaj attı ve daireyle ilgilendiğini söyledi.

O'Malley o sabahı şekerçi dükkânından uzakta tutulan bir çocuk gibi geçirmişti. Şantaj dosyası üzerinde çalışmak zorunda kaldığı için değil. Daha çok, Zoe Swardadine cinayeti dosyası hız kazanmıştı ve Hanson, Lightman ve başkomiser gelişmeler hakkında sürekli iletişim halindeydi.

Ancak öğle vakti geldiğinde epey bir ilerleme kaydettiğini hissetmeye başlamıştı. Aniden aklına, kaldıraç olarak kullanılan tüm bilgilerin insanların evlerinde olup biten şeylerden çıktığı gelmişti. İlişkiler. Ev ofislerinde yapılan yasadışı faaliyetler. Şantajcılar bu bilgilere nasıl ulaşabiliyordu?

Felix Solomon'ın kullandığı giriş kodlarını hatırlayınca aklına olası bir cevap geldi ve yeni tanıştığı arkadaşı Ziggy'ye WhatsApp üzerinden bir mesaj attı. BT öğrencisi mesajı birkaç dakika geçmeden cevapladı.

O'Malley, bilgisayar korsanlığının da bu şantaj olayında kullanıldığını ama her şeyin de elektronik ortamda gerçekleşmediğini düşündüğünü anlattı:

Yani insanları gözetleyebilir misin? Onlar evdeyken?

Ziggy'nin cevabı hızlı ve heyecan vericiydi:

Evet, tabii! Sadece web kameralarını ele geçirmen gerekir.

O'Malley, bu iş için teknik elemanlar mı çalıştırdıklarını sordu:

Hayır, “dark web” aracılığıyla iş başına para ödeyerek de insanlara iş yaptırabilirsin. Belirli bir IP adresi veya hesap için yalnızca birkaç yüz sterlin tutar. Çok daha azına, bazı listeler de satın alabilirsin. Genç kızları dikizlemekten hoşlanan bir adam, gençlere ait bir sürü kameraya erişim satın alabilir.

“Tanrım,” dedi O’Malley. Bu korkunçtu. Bunu Ziggy’ye de söyledi ve sonra bilgisayarlarına dokunmak gerekip gerekmediğini sordu:

Hayır, uzaktan da yapılabilir. Sırf bu yüzden web kameramın üzerine bant yapıştırdım. Sen de düşünmelisin. Orta yaşlı polisler kimlerin ilgi duyabileceğini asla tahmin edemezsin...

O’Malley gülmekten kendini alamadı:

Bunu aklımda tutacağım. Teşekkürler!

Jonah, Aidan Poole hakkında derin düşüncelere dalmışken, uzun süre sonra Jojo’dan ilk mesaj geldi. Lightman’i Maeve Silver’in yeni ifadesini almak ve notu kanıt olarak alıkoymak üzere görevlendirmişti. Düşünmesi gerekiyordu ve Lightman’in Maeve’in doğru söyleyip söylemediği konusundaki içgüdülerine güveniyordu.

Telefonunda Jojo’nun adını görünce suçluluk hissetti. Hem ondan hem de Michelle’den mesaj bekliyor, her ikisine karşı da kalbinde bağlılık hissediyordu. Belki de Aidan Poole da bu duruma gelmişti.

Neşeli ve her zamankinden daha uzun bir mesajdı:

Hey, Aynasız Sheens! Polislik nasıl gidiyor? Bir süre bağlantıdan uzak kaldım ama buna değdi. Burada inanılmaz yerler var. Dokuz metrelik bir şelale buldum. Su hafif akıyor ve aşağıdaki su birikintisi

çok berrak. Dibindeki taşlara kadar her şey görünüyor. Bugün beni bir Afrika antilobu uyandırdı. Google'dan aratmalısın. Daha önce vahşi doğa ile bu kadar temas halinde olduğumu hiç hatırlayamıyorum. Beş yaşında havuza kepçe daldırma etkinliğinde kaybolmuştum, o hariç. Kısa süreliğine telefonum çeker. Xx

Jonah mesajı üç kez okudu ama nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Ne söylese ikiyüzlülük olacaktı. Ama o orada hayatın tadını çıkarmaya çalışırken ona Michelle'den bahsetmenin ne gibi bir yararı olabilirdi ki?

Hanson kapıyı tıkladığında hâlâ telefona bakıyordu.

"Efendim," dedi Hanson. "Bir vatandaştan ilginç bir telefon aldım."

Jonah suçluluk duygusuyla irkildi ve telefonu masasına bıraktı: "Anlat, dinleyelim!"

"Adam Zoe'yi perşembe gecesi on ile on kırk beş arasında bir barda oldukça yaşlı, iyi giyimli sarhoş bir erkekle ilgilenirken gördüğünden oldukça emin. Erkeğin kır saçlı, kısa sakallı ve bıyıklı olduğunu söylüyor."

"Duyduğum ilginç şeyler listesinde bir anda oldukça üst sıralara tırmandı bu," dedi Jonah, "sonra ne olmuş?"

"Zoe telefon edip taksi çağırmış, binip gitmişler."

"Barın adını aldın mı?" diye sordu Jonah, anahtarlarına uzanırken.

Jonah, karakoldan ayrıldığında neşesi her zamanki gibi yüksekti. Aidan Poole'un avukatının her an gelmek üzere olmasının ya da berbat bir yağmurun yağmakta oluşunun bir önemi yoktu. Yağmurluğunu Hanson'a ödünç vermiş olması

da önemli değildi. Kendini enerji dolu hissetmesi için masasından kalkması yeterliydi.

Bardan ancak çeyrek mil ötede bir park yeri bulmayı başardı ama arabadan çıkışını oldukça iyi zamanladı. İçeri girdiğinde yağmuru iyice yemişti ama sıırıslıkam değildi. Bar da yeterince sıcaktı. Burası bir bardan çok, içkili bir restorandı ve konsepte göre döşenmiş, büyük, eski moda piriñ radyatörler vardı.

Barın arkasında yuvarlak yüzlü, yüzü hafif kızarmış, gri yelek giyen bir kız vardı. Jonah yaklaşırken ona gülümsedi:

“Sen Amy misin?” diye sordu. “Ben polisim. Tanya seninle konuşabileceğimi söyledi.”

Amy içerdeki üç dolu masaya baktı ve sonra başını salladı: “Evet, haberim var. “Burada yapabilir miyiz? Tanya mahzende.”

“Elbette,” dedi Jonah ve bar taburelerinden birini çekti. Tabureler mavi kadifedendi ve süngerleri oldukça kalındı. Jonah bunun hatalı bir seçim olduğunu düşündü. Bar taburelerini rahat yapmak, içiciyi daha uzun süre kalmaya ve daha sarhoş olmaya teşvik ediyordu. İşler için iyi ama polisler için kötüydü: “Tanya perşembe günü senin barda olduğunu söyledi, doğru mu?”

“Evet.” Amy bir bez aldı ve tezgâhı silmeye başladı. “Saat altıdan, kapanıncaya kadar.”

Cebindeki çıktıları açtı ve şeffaf plastik cüzdanlardan birinden Zoe’nin bir fotoğrafını çekerek, “Burada bu genç kadını gördüğünü hatırlıyor musun acaba?” dedi Jonah. Fotoğrafı tezgâhın üstüne Amy’nin görebileceği şekilde koydu. Amy fotoğrafa bakmak için tezgâhı silmeyi bıraktı.

Düşünürken dudağını büktü ve sonra, “Onu tanıyamadım, sanmıyorum. Yani buraya gelmiş olabilir. Ama bir şey sipariş ettiğini hatırlamıyorum.”

“Oldukça sarhoş olan bir arkadaşına yardım etmek için bara gelmiş olabilir,” dedi Jonah yumuşak bir sesle. “Belki adamı hatırlarsın? Ondan çok daha yaşlı biri. O kadar sarhoşmuş ki tabureden düşmüş.”

Amy kararsız görünüyordu. “Oldukça doluydu burası, bu yüzden fark etmemiş olabilirim... Burada sipariş veren birkaç adam vardı. Fakat... adam kendi başına mı gelmiş?”

“Öyle sanıyoruz.”

Amy yavaşça başını salladı. “O kadar sarhoş birini hatırlayamıyorum. Yalnız başına sarhoş olmak için gelenler var ama o kadar çok değil. Daha çok gruplar geliyor ve yemek için geliyorlar.”

Jonah elini diğer plastik cüzdana attı ve Lightman’ın hazırladığı, şüphelilerin de içinde yer aldığı bir dizi erkeğin fotoğraflarını çıkardı. Zoe’nin resmini aradan aldı ve hepsini kâğıt oynar gibi tezgâha dizdi. “Bu adamlardan herhangi biri?”

Amy bezi kenara itti ve tüm dikkatini fotoğraflara verdi. Jonah kızın gözlerinin fotoğraflar arasında gezinmesini izlerken bir şeyler hatırlamasını umut etti. Hiçbirinin ona bir şey ifade etmediği açıktı. Felix’in fotoğrafına da baktı ve aynı hızla ilerledi.

Son fotoğrafta, sakalı olmayan, esmer genç bir adamda tereddüt etti. Oysa bu sadece dosyalarına koydukları bir aktör resmiydi. “Belki bu,” dedi, “ama gerçekten emin değilim.”

“Sorun değil,” dedi Jonah, tüm fotoğrafları topladı ve tekrar cüzdanın içine koydu. “Gerçekten çok yardımcı oldun, teşekkür ederim. Tanya’ya, diğer personelin de fırsat

bulduğunda beni araması için mesaj bıraktım. Sen de bir şey hatırlarsan beni ara.”

Kartını bıraktı ve sonra biraz pişmanlıkla dışarı çıktı. Yağmur hâlâ devam ediyordu ve sanki bulutlar denizin bir kısmını yutmuş ve şimdi üzerlerine yağıdırıyormuş gibi güçlü bir tuz kokusu vardı. Arabaya dönüşte yolun büyük çoğunluğunu koşarak geçti.

Mondeo’ya binip yola çıkarken düşünceliydi. Hafıza kusurlu bir şey olsa da Amy’nin sadece iki gece öncesinden Zoe ve Felix’i hatırlamasını beklerdi, özellikle de Felix sarhoş olmuş ve kendini aptal yerine koymuşken. Bar, o kadar büyük değildi ve Amy meşgul idiyse bile, kesinlikle saatlerce taburede oturan birini hatırlamalıydı.

Tanığın ifadesinden şüphe duydu. İnsanların hikâyeler uydurması alışılmadık bir şey değildi. Yine de Hanson’ın, arayanın söylediği şeylerle bu denli ilgilenmesi garipti. Hanson’ı insan sarrafı olarak bilirdi.

Siber ekip, Zoe’nin telefonunu şimdiye kadar incelemiş olmalıydı. Arama listesine bakmak, bayağı zaman alırdı. Ayrıca Zoe’nin telefonunda daha fazlası da olabilirdi. Aidan Poole’u tamamen dışarıda bırakan ya da doğrudan ona işaret eden şeyler.

O’Malley, Ziggy’den elde ettiği bilgileri yazmakla ve şantaj dosyasıyla ilişkilerini kurmakla meşguldü. Ekip üyelerinin ve dosyaların dikkatini dağıtmadığı bir çalışma sayesinde çok eksiksiz bir iş çıkardı. O kadar eksiksiz bir işti ki, Hanson, Lightman’e web kameraları hakkında yüksek sesle bir şeyler söyleyince kafasında bir ışık yandı.

Tekrar telefonunu aldı ve Snapchat’e başka bir mesaj yazdı:

Yukarıdakilerin hepsini Skype ile de yapabilir misin? Dikizleme işini yani?

Kısa bir gecikme oldu ve ardından Ziggy ona cevap gönderdi:

Evet. Hacklenmesi kolay olduğu ve zaten web kamerası ayrıcalıklarına sahip olduğu için en yaygın yöntemlerden biri.

O'Malley, başkomiserin ofisine giderken, dışarıda olduğunu fark etti. Sabırlı olmaya çalıştı ve Zoe Swardadine vakasına yeni bir dosya eklemeye gitti.

Jonah, karakola geri dönerken siber ekibi aradı ve aradığına memnun oldu. Zoe'nin telefonuyla ilgili rapor gerçekten de tamamlanmıştı. Parmak izleriyle beraber gönderilmiş olması gerekiyordu ama birinin giden evrak kutusunda kalmıştı.

Cinayet Masası'na giderken basamakları çiftler çiftler çıktı, ekibine sadece birer baş selamı verdi ve doğrudan ofisine girdi. Rapor şimdi gelmişti, gördü.

Önce Zoe'nin arama listesini açtı ve perşembe akşamı yerel bir numaranın aranmadığını gördü. Aslında, o gece herhangi bir numara aranmamıştı. Listedeki son görüşme, saat beşten hemen sonra, Felix olarak listelenen bir numarayla yapılmıştı. Zamanlama Felix'in anlattıklarıyla uyuşuyordu ama yine de Jonah merakla bunu not etti. Felix'ten her biri birkaç saniyeden fazla sürmeyen üç arama gelmişti. Neler olmuştu? Zoe'nin sürekli olarak çağrı aldığı bir dairede kesinlikle sinyal zayıflığından söz edilemezdi.

Listenin aşağısına inince çarşamba günü saat ondan hemen sonra Zoe'nin babasından gelen bir çağrı gördü. Bu arama standartlara daha uygun olarak on dört dakika sürmüştü.

Ve sonra, saat 22:45'te taksi numarasını gördü.

Numarayı Google'a yazarken iç geçirdi ve bunun yerel bir taksi şirketi olduğunu doğruladı. Tanık belli ki Zoe'yi görmüştü, ama yanlış günde görmüştü. Bu sinir bozucuydu, ama en azından şimdi daha fazla bilgi almak için taksi şirketini arayabilir ve çarşamba gecesi Bridge'de görev yapmış bar personeline gidip resimlerini yeniden gösterebilirdi. Eğer o geceki adam Felix Solomon idiyse orada teşhis etme ümidi vardı.

Zoe'nin telefon kayıtlarını incelemeye devam etti. Felix'e giden ve Felix'ten gelen çok sayıda düzensiz arama buldu. Ayrıca Maeve, Angeline ve Victor ile Zoe'nin ailesine ait birkaç aramaya da rastladı.

Üç hafta öncesinin kayıtlarına kadar gidince durakladı. Aidan'la hiçbir görüşme olmamıştı. Numarası telefonunda kayıtlı değil miydi? Listede Aidan'a vermiş olabileceği türden de hiçbir isim yoktu.

Veritabanında Aidan'ın numarasını aradı ve dosyaya girip arama düğmesine bastı. Aidan'ın numarasına ilişkin sonuçlar buldu. Ancak hiçbirini yeni değildi. En son aramalar ve mesajlar mayıs ayında idi.

İçinde bir huzursuzlukla Skype dosyalarını açtı. Ararken, Aidan'ın hesabını oldukça çabuk buldu. Ama yine son altı aydır onunla hiçbir görüşme yapılmamış görünüyordu. Yirmi mayıstan sonra hiçbir şey yoktu.

Uzun uzun baktı, sonra hafif titreyerek ayağa kalktı ve ekibinin çalışmaya gömüldüğü meydana doğru yürüdü.

"Aidan'ın telefonundan aradığı Skype kimliğinin Zoe'ye ait olup olmadığını kontrol eden oldu mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Hanson. Bunu sorgu notlarına koydum. Kesinlikle onun."

Jonah, “Zoe’nin telefonundaki Skype görüşmelerinde görünmüyor,” dedi.

Hanson kuşkulu bir ifade ile baktı ve tam O’Malley, konuşacakmış gibi ağzını açmışken devam etti, “Skype’ta bu bilgiyi değiştirebileceğinizi sanmıyorum, bu yüzden bence onu aramış olmalı,” dedi. “Birisi mi sildi o kaydı zaman? Yani katil? Görüldüklerinin farkına vararak?”

“Bilmiyorum,” dedi Jonah. “Bu... garip. Son dört aydır, Aidan’ın ve Zoe’nin telefonu arasında hiç bağlantı olmamış. Tekrar bir araya gelmişler ve Aidan onunla Skype üzerinden görüşüyorsa, başka mesajlaşmalar da olmalıydı.”

O’Malley, “Sizinle bunun hakkında konuşmak istiyordum,” dedi, “şantaj dosyası için web kamerası korsanlığını araştırmaya başladım ve Ziggy’den, Skype hesabının hacklenebileceğini, böylece web kamerasının kontrolünün ele geçirilebileceğini öğrendim. Gördüğüm kadarıyla insanlar bilmeden ve hatta aramayı kabul etmelerine bile gerek kalmadan ne yaptıklarını izleyebiliyorsunuz. Küçük web kamerası ışığını bile açmadan yapılabiliyor bu.”

Jonah bir an ona baktı ve sonra, “Bu birçok şeyi açıklıyor,” dedi.

Jonah sorgu odasına girdiği andan itibaren, Aidan’ın avukatı ona brifing vermeye başladı. Aidan’ın ise ağzını bıçak açmıyor ve bu haliyle komik görünüyordu.

Jonah, avukata parmak izlerinin konumlarını açıklayıp Aidan’a onları açıklama fırsatı verirken Aidan isyankâr bir şekilde masaya bakıyordu. Onun adına konuşan, orta yaşlı ve daha akademik görünümlü bir avukattı.

“Müvekkilim bunun nasıl olabildiğine dair hiçbir bilgisi olmadığını zaten açıkladı,” dedi. “Dairenin yerini bilmiyordu ve oraya hiç gitmedi.”

“Teşekkürler,” dedi Jonah. “Şimdilik sorgulamanın bu kısmını geçeceğiz. Asıl ilgilendiğimiz konu başka.”

Jonah, Aidan’ın gözlerinin bir ona bir yere baktığını gördü. Bir kâğıt yaprağını kaldırıp incelerken oluşan sessizlikte gülmekten kendini alamadı. Aidan Poole’un artan endişesini hissedebiliyordu.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Zoe Swardadine’in ölümü sırasında bir ilişkiniz olduğunu birkaç kez söylediniz. Yakın zamanda bu iddianın doğruyu yansıtmadığını keşfettik.”

Aidan başını çevirdi ve bir nefes verdi. Avukatı, ona komik bir yan bakış attı. Görünüşe göre Aidan, hukuk danışmanına karşı da tamamen dürüst davranmamıştı.

“Zoe’den mayısta ayrılmışsınız,” dedi. “Adresinden habersiz olmanızın nedeni, sizden uzaklaşmak için taşınmışymış. Aylardır konuşmuyordunuz.”

Aidan kıpır kıpırdı ve avukatı ona fısıldamak için eğildi, ancak hop oturup hop kalktığı için ne söylediğini Tanrı bilirdi.

“O gece konuştuk,” dedi Aidan.

“Ah, yani bu yeni bir gelişme miydi?” dedi Jonah. “Birden sizinle konuşmaya mı karar verdi?”

Bir duraklama oldu ve Aidan, “Evet,” dedi.

“Yine de,” dedi Jonah, kâğıtlarına yeniden bakarak, “Zoe’ye yaptığınızı iddia ettiğiniz arama onun Skype hesabında görünmüyor. Onun telefonunda ikiniz arasında hiçbir iletişim görünmüyor. Mayıs ayından beri, ayrıldığınız zamandan beri.”

Çok uzun bir sessizlik oldu ve sonra Aidan ağlamaklı bir sesle cevap verdi:

“Üzgünüm,” dedi, “çok üzgünüm.”

Kırk dakika sonra, Aidan, daha fazla soruşturma yapılmak üzere serbest bırakılıyordu. Ona, web kamerasının hacklemesi konusunda suç duyurusunda bulunma niyetinde olduklarını, ancak mahkûmiyet olasılığını ve Aidan’ın kaydettiği herhangi bir materyali dağıtıp dağıtmadığını araştırmaları gerektiğini bildirmişlerdi. Siber ekip, bu arada Aidan’ın dizüstü bilgisayarını ve masaüstünü almak üzere görevlendirilmişti.

Zoe Swardadine’i öldürüp öldürmediği sorusu tam olarak cevaplanıncaya kadar onu röntgencilik suçundan sorgulamaları pek olası değildi. Jonah dürüst olması gerekirse zaten kendi adına cevabını almıştı. Aidan’ın savunması çözülmüştü. Zoe ve kendisinin ayrı olmasının en iyisi olduğuna nasıl ikna olduğunu ve evliliğini yürütmeyi ne kadar çok istediğini durmaksızın anlatmıştı. Kendisinin ve Zoe’nin arkadaş kalabileceğini düşünmüştü ama aniden ilişkileri kopunca çılgına dönmüştü.

“Bunu istemedim... Bilirsiniz. Yani onu dikizlemek istemezdim. Zaten öyle de başlamadı,” dedi. “Kendisine zarar vereceğinden gerçekten korkuyordum ve kimse bana bir şey söylemiyordu. Karşımda tam bir sessizlik duvarı vardı. Ma-eve bile sonunda beni dışladı.”

Jonah, Hanson’ın da aynısını yaptığının ve aynı derecede inanılmaz bir tiksintiyle tepki verdiğinin farkında olarak ağzını bile açmadan dinledi.

“Ben de onun ne yaptığını görmenin bir yolunu buldum. Yanlış olduğunu biliyordum. Biliyordum. Ama öyle bir noktaya geldim ki artık hiçbir şeyin önemi kalmadı. Sadece gözümün önünde olursa daha rahat olacağımı düşündüm. İnsanların bunu benim için yapabileceği bir site bulana kadar

araştırma yaptım ve kamerasına erişmeleri için onlara üç yüz sterlin ödedim.”

“Ama bu yeterli gelmedi mi?” diye sordu Hanson. “Onu göz önünde tutmak?”

“Bu bir bağımlılığa dönüştü,” dedi Aidan. “Son derece tuhaf bir bağımlılık. Rastgele zamanlarda onu görmekten çok keyif alıyordum ve bu beni neşelendiriyordu. Haftalar ve haftalar sonra yüzünü görmek.”

“Ve perşembe gecesi?”

Aidan omuz silkti. “O da diğerleri gibi bir geceydi. Daha erken çevrimiçi olmasını ummuştum. Greta yokken, güzel olacaktı. Televizyonu açmayı ve... Zoe ile izlemeyi düşünüyordum.”

Jonah, parmak izlerinin varlığı bir kez daha aklına gelince bu konuda çok fazla düşünmemeye karar verdi ve oraya nasıl geldiklerine dair bir cevap almak için bastırdı. Ve Aidan sel gibi yaptığı itiraflara rağmen Jonah’a başını salladı ve “Ben orada değildim,” dedi. “Asla oraya gitmedim. Düşünemediğim tek şey, birinin beni alt etmeye çalışıyor olması.”

Aidan çıkışta eşyalarını imzalamayı bitirip telefonu, anahtarları ve cüzdanı tekrar cebine koyarken, Jonah ona inanmaktan başka çare bulamıyordu.

Jonah, ekibine geri dönerken derin düşüncelere dalmıştı. Jonah gelip de boş bir sandalye çektiğinde Hanson çoktan masasındaydı.

Hanson, “Doğruyu söylediğini düşünüyorsunuz,” dedi ve Jonah başını salladı.

“Dengeli düşününce, evet.”

“Ne hakkında doğruyu?” diye sordu Lightman.

“O daireye hiç girmemiş olduğu konusunda,” diye cevapladı Jonah. “Birisinin ona tuzak kurmak istediğini düşünüyör ve ben de öyle düşünmeye meyilliyim. İzler sadece o noktada var ve başka hiçbir yerde yok.”

“Öyleyse soru,” dedi Lightman, “bunu kimin yapmak isteyebileceği.”

“Evet,” dedi Jonah. “Demek istediğim, katiller genellikle insanlara suç atmaz. Bu zor bir iştir ve başa çıkılması gereken bir yığın zorluk katar.”

Hanson bacak bacak üstüne atıp dirseği üzerine eğilerek sordu: “İntikam bir sebep olabilir mi? Birisi gerçekten hem Aidan’ı alt etmek hem de Zoe’yi öldürmek istemiş olabilir mi?”

“Bunun diğer sebeplerden daha muhtemel olduğunu söyleyebilirim,” diye onayladı Jonah.

Hanson, “Victor muhtemelen onu içeride görmek ister,” diye devam etti. “Ya kızlar? Aidan onlardan birini red mi etti acaba?”

“Bildiğimiz bir şey değil,” dedi Lightman. “Araştırmamız gerekir mi?”

“Kesinlikle,” diye cevapladı Jonah. “Ayrıca, herhangi birine suç atma olasılığı en yüksek kişinin, olay yeri inceleme işlerinden iyi anlayan biri olabileceğini de düşünüyörüm.”

Hanson, “Felix Solomon,” diye mırıldandı.

“Akılda tutmamız gereken şey,” dedi Jonah yavaşça, “Zoe ile saat dokuzda tartışan her kimse, parmak izlerinin de sorumlusu olmayabilir. Bir tartışma, iki saatten daha kısa bir süre sonra intikamcı bir cinayete yol açmış olabilir, ancak bu parmak izlerinin yerleştirilmesiyle sonuçlanmış olamaz. Biri-nin Alton’a gidip, Aidan Poole’un parmak izlerini çaktırmadan

ve dikkatlice alıp, geri dönüp Zoe'yi on bire kadar öldürmesi mümkün değil.”

Hanson düşünceli bir şekilde, “Tabii izler daha sonra yerleştirilmediyse,” dedi. “Felix’in anahtarı vardı.”

“Yani Felix değilse, o zaman onunla tartışan kişinin katil olması pek olası değil. Ve öyle olsa bile, her şeyin çok önceden planlanmış olması çok daha muhtemel görünüyor. Ve Zoe'nin o akşam yaptıkları cinayetin o gece işlenmesi sonucunu doğurmuşsa da muhtemelen öldürülmesinin gerçek nedeni bu değildi.”

Hanson, “Bardağı taşıran son damla yani,” diye onayladı.

“Evet.” Jonah Lightman'e baktı. “Şehir tarafına doğru, daha ileriden kamera görüntüsü elde edebildik mi? Zoe'nin evi istikametinde yürüyen şapkalı siluet hakkında bir şey var mı? Kameraya yakalanan her şey arasında, uzun süredir planlanan bir cinayetin parçası olma ihtimali en yüksek olanın o siluet olduğunu söyleyebilirim. Kameraların farkında olması. Kıyafetleri. Hepsi de planlamayı akla getiriyor.”

“Şu anda epeyce bir şey toparlamış durumdayız,” dedi Lightman. “Şapkalı adamı takip etmeye başladım, ama gözden geçirilecek çok şey var.” Durakladı. “Zoe'nin yaptıklarının daha az öncelikli olduğunu söylediğinizi biliyorum, ama bence o daireden çıkınca nereye gittiğine yine de bakmamız gerekiyor. Ve ayrıca olası ölüm anında geçen birkaç araba da vardı...”

“Evet,” dedi Jonah. “Öyleyse bunu üçe ayıralım. Juliette, o zaman boşluğu sırasında Zoe'nin nereye gittiğini bulabilecek misin, bir bak. Bir de geri döndüğünde onu bekleyen kişi kimdi? Domnall arabaları alsın.”

O'Malley ekranından başını kaldırarak, "Ben de öyle isterdim ama şantaj dosyasına geri döndüm," dedi. "Bu sabah söyledikleriniz düşünülecek olursa..."

Jonah, sabah Wilkinson'a durumu bizzat açıklamaya çoktan karar verdiği için sırttı: "Bu ikisi kesinlikle bağlantılı. O arabalardan birinde bir şantajcı olabilir."

O'Malley kısa bir kahkahayla, "Eminim öyledir," dedi. "Bu arada size Ziggy'den bu girişlerle ilgili bir e-posta gönderdim. Erişebildiği hesaplardan biri, cinsel istismar ağlarını izlemek için kurulmuş ve ülke çapında seks suçları da dahil olmak üzere bir sürü olayın kayıtları orada tutuluyor. Yani tüm bunlara erişimi varsa, Piers Lough'un adını kolayca almış olabilir."

"Harika," dedi Jonah, "ben gidip onunla konuşurken sen de onlarla alakadar olup hepsini kapatır mısın?"

Felix kapıyı hemen açmadı ve Jonah, konuşmak istemediğini düşündü. Fakat kapıyı ikinci defa çalınca yirmi saniyelik bir aradan sonra kapı açıldı ve Felix kapıda belirdi.

Jonah, belki de günün üçüncü şokunu yaşadı. Karşısındaki adam inkâr edilemez şekilde Felix Solomon olmasına rağmen -jilet gibi koyu gri takımlarından birini giymişti ve her zamanki gibi bakımlıydı- neredeyse tanınmayacak haldeydi. Felix'in yüzü solmuş ve gözleri büyümüştü. Genelde takındığı o sorgulayıcı ifadenin yerini sarsak bir endişe almıştı.

Eski polis, çok ama çok alçak bir sesle, "Üzgünüm," dedi. "Ben... bu pek iyi bir zaman değil."

Kapıyı kapatacakmış gibi görünüyordu ama Jonah içgüdüsel olarak, hazır gardı düşmüşken onunla asıl şimdi

konusması gerektiğini hissetti. “Rahatsız ettiysem özür dilerim,” dedi, “ama biraz yardıma ihtiyacım var.”

Felix tereddüt etti ama ısrar işe yaradı. Geri çekildi ve Jonah’ı arka planda televizyonda haber bülteninin açık olduğu dairesine aldı. Mutfak masasında bir dizüstü bilgisayar olduğu görülüyordu. Felix’in hackleme ile uğraşıp uğraşmadığını merak etti.

Felix’in işaretine uydu ve kanepeye oturdu. Felix kesinlikle huzursuzdu. Emekli polis ayakta kaldı, görünüşe göre yerinde duramıyor, düzensiz nefes alıyor ve sürekli yutkunuyordu.

“Bu... travma mı?” diye sordu Jonah nazıkçe ama zaten o kadarını biliyordu.

“Evet,” dedi Felix. “Bu böyle... bazen tetikleniyor.” Bir elini TV ekranına doğru salladı.

“Sanırım kötü bir haber var,” dedi Jonah sessizce, başkomiser meslektaşına tam olarak ne olduğunu çok merak ediyordu. Ve sonra ekledi, “Benim de başımdan birkaç şey geçti. Ama sanırım şimdiye kadar şanslıydım. O kadar kötüsünü hiç...”

Felix’in nefesi düzensizliğini koruyordu. “Yine de... daha zorları da olabilirdi,” dedi. Jonah bunun peşinden gitmeyi düşündü, ancak sonra onu veri korsanlığı konusunda zorlamanın daha iyi olduğuna karar verdi.

Daha sonra daha sert bir sesle Jonah, “Piers Lough hakkındaki bilgileriniz konusunda konuşmalıyız,” dedi. “Öncelikle söylemem gerekir ki yanlış çıktı. Bu Piers Lough’un yaşı, diğer kaçak pedofilden çok farklı.”

Felix ona, gösterdiği paniğin arasından şaşkın bir bakış attı ve sonra dönüp ileri geri yürümeye başladı. Nefesi hâlâ hırıltılıydı. “Pekâlâ,” dedi, “ama yine de o olabilirdi.”

Jonah, “Olabilirdi,” dedi, “ama bu noktada daha önemli olan şey, artık yetkiniz olmadığı halde polis veritabanına hâlâ erişiyor olmanız.”

Felix durdu ve ona biraz acıklı bir bakış attı. “Ama ben...”

“Sorun çıkarmak istemiyorum,” dedi Jonah, “ama onları kapatacağım.”

“Yapmayın,” dedi Felix, elini mutfak masasına koymak için öne doğru eğildi. “Yardım etmem gerekiyor. Tanrı biliyor, hayattayken ona yardım etmedim...”

“Nasıl yani?” dedi Jonah.

Felix başını salladı ama sonra konuşmaya karar verdi. “Bana veryansın etti. Öldüğü sabah. Bir anda sabrı taşı ve bencil olduğumu, bencillik içinde yuvarlandığımı söyledi.”

Jonah hemen Angeline’i ve Zoe’nin ona kırılğan olduğunu söylediğini düşündü. O da perşembe günü olmuştu. Aynı sabah.

Jonah o nazik, rahatlatıcı, destekleyici arkadaşın bir anda hepsine düşman kesilmesine yol açan şeyin ne olduğunu o an fena halde bilmek istedi. Ama cinayetin muhtemelen planlı olduğunu biliyordu, bu da aynı hikâyenin bir parçası olabilirdi. Zoe, açıkça hayatını ona yaslamış pek çok insandan birine birdenbire kaba ve duygusuz davranmış, bu da o kişiyi böyle bir şey yapmaya itmiş olabilirdi. Çoğu katilin cinayet işlemek için bir tür duygusal nedeni olurdu.

“Peki bu konuda haklı olduğunu düşünüyor musunuz?” dedi Jonah bir süre sonra.

“Onu... çok haşın buldum. Birçok şeyi yadsıyan bir yorumdu,” dedi Felix. “Ona çok kızmıştım. Bu yüzden onunla o gün konuşmadım. Perişan olduğunu söylediği halde onu ko-laçan edemedim. Sanki... Sanki onu bir şey yapmaya ben itmişim gibi hissediyorum.” Kafasını iki yana salladı. “Sanırım

birilerini davet etti ve ben onun Aidan Poole olduğunu hissediyorum.”

Jonah, Felix’in Aidan Poole’un suçlanmasını istemesinin bir nedeni olup olmadığını bir kez daha merak etti. “Neden Aidan?” derken Felix’i dikkatle izledi.

“Çünkü Zoe onu asla unutamıyordu,” dedi Felix, tavrını değiştirmeden. “Aidan... onu çok değiştirdi. Belki sadece o da değil. Bütün yaşadıkları. Belki bizlerin de etkisi oldu.”

“O gün onu eve davet ettiğine inanmanıza neden olan bir şey söyledi mi?” diye ısrar etti Jonah.

“Hayır,” dedi Felix ve başını iki yana salladı. “Gerçekten, başka bir şey söylemedi. Aidan’dan haftalardır bahsetmemişti ama bence bunu çok istiyordu.”

“Yani onunla tekrar tartışmadınız mı?” dedi Jonah, “Perşembe akşamı yani?”

Felix başını iki yana salladı. “Onu görmek istemedim.”

Jonah, “Saat dokuzda bir tartışma olduğuna dair tanıklarımız var,” diye ısrar etti. “Ve güvenlik kamerası, eve döndüğünde ön kapıda biriyle konuştuğunu yakalamış. Yakında o kişinin kim olduğuna dair görüntüler de elimize geçecek.”

“O kişi ben olmayacağım,” diyerek kestirip attı. “Geri geldiğini gördüğümde yukarıdaydım ve onu merak etmeyecek kadar kızgındım. Pencereden uzaklaştım çünkü o an onu görmek istemiyordum.”

Jonah, Aidan Poole’un olay mahallindeki parmak izlerinden başlayarak yeni ortaya çıkan iki konuyu gündeme getirmenin tam zamanı olduğuna karar verdi.

Çerçevenilmiş iki takdirnamenin asılı olduğu duvara ilerledi ve okumadan gözlerini üzerlerinde gezdirdi: “Aidan’ı yakınlarında gördünüz mü?”

“Elbette görmedim!” dedi Felix. Sesinde panikten çok rahatsızlık vardı. “Onu yalnızca Zoe aracılığıyla tanıyordum ve gördüklerim hoşuma gitmemişti.”

“Ama belki de hâlâ birlikte oldukları sıralarda bir araya gelmişsinizdir?” diye sordu Jonah, tarafsız bir ifadeyle ona dönerek. “Belki de onu içkiye davet etmişsinizdir.”

“Onu hiçbir yere davet etmedim.” Felix’in yüzü ifadesizdi ve bir şey söylemiyordu ama bariz bir tiksinti vardı. Aidan’dan tiksindiğini düşündü Jonah. Bu, her şeyin kayda geçeceği karakolda üstüne düşeceği bir konu olacaktı.

“Peki ya çarşamba?” dedi Jonah, kasıtlı olarak tavrını değiştirerek. “Zoe’yi çarşamba gecesi gördünüz mü?”

“Çarşamba mı?” Jonah, Felix’in şaşırp şaşırmadığını anlayamadı. Görünen endişenin tamamen sahte olabileceğinin farkındaydı, ama gayet sağlam görünüyordu. Felix ya son derece samimiydi ya da anksiyete kartını kullanma konusunda inanılmaz derecede pratikti.

“Zoe geç saatlerde biriyle buluştu,” dedi Jonah. “Tarifi size uyan biriyle.”

“Ne?” Felix, Jonah’a baktı. “Hayır, o... o ben değilim. Çarşamba günü buradaydım. Kötü bir gece geçirmiştım.”

“İçmek için dışarı çıkacak kadar kötü değil miydi?” dedi Jonah, “Eve taksiyle gitmek zorunda kalacak derecede sarhoş olmak için?”

“Hayır,” dedi Felix. Hâlâ evi adımlayıp duruyordu ve Jonah bunca hareket arasında yüzünde sabitleşen ifadeyi çözmeye çalışıyordu. Felix bu hale geldiğinde arkadaşları nasıl başa çıkıyordu acaba? Zoe nasıl başa çıkmıştı? “Hayır, hiçbir yere gitmedim. Kiminle buluşmuş? Yeni bir erkek arkadaş mı?”

“Eğer gerçekten size benzeyen biriye, erkek arkadaş olmak için biraz fazla yaşlı kaçır,” dedi Jonah, tek kaşını kaldırarak, “sizce de öyle değil mi?”

“Bazı insanlar olduklarından daha yaşlı görünürler,” dedi Felix, ona bir kez daha tartıyor gibi bakarak, “ben hiç öyle olmadım.”

Jonah bugüne kadar ona aynen katılabilirdi. Ancak şu anda Felix tam yaşında gösteriyordu. Belki yaşından daha fazla. Aniden kırılğan, yaşlı bir adama dönüşmüştü ve bunu görmek Jonah’ı rahatsız ediyordu.

“Zoe’nin benim yaşlarımda başka arkadaş olduğunu sanmıyorum,” diye devam etti Felix. “Maeve hiç bahsetti mi?”

“Araştırıyoruz,” dedi Jonah.

“Tanrı aşkına,” dedi Felix aniden. “Yardımaımı istediğinizi söylediniz! Bana hiçbir şey söylemeyecekseniz nasıl yardım edebilirim?”

Jonah başını salladı. “Yardım etmek istiyorsanız, bunu doğru düzgün yapabilirsiniz.” Ayağa kalktı, “Yarın karakola gelin ve arkadan hacklemek yerine bize yardım edin.”

Jonah bunu söyledikten sonra Felix’e dosyalara erişmesine izin verilebileceği izlenimi verip vermediğini merak etti. Bu izlenimi düzeltmeyi düşündü, ama bu fikrin Felix üzerinde yarattığı derin etkiyi görebiliyordu. Nefesi belirgin şekilde düzelmiş ve yanakları yine renklenmişti.

Jonah daireden ayrıldı ve karakola doğru yola koyuldu. Dilinde muhatabı belli olmayan bir dua vardı. Hiçbir zaman bir başkomisere kendi ajandası üzerinden, dedektiflik dosyalarıyla yardım etmek isteyip de kendini dışlanmış hissetmemek için dualar etti.

Latterworth Yolu, Zoe'nin yaşamak isteyebileceği bir yere hiç benzemiyordu. Neredeyse dönüp eve gidecekti. Sessizlik. Banliyö evleri. Bebek arabalı anneler. Burada yaşamak bir tür sürgün gibi, daha da kötüsü hayatının bittiğini kabullenmek gibiydi. Bir daha asla genç, çekici, kaygısız bir öğrenci olamayacağını...

O anda Maeve'den nefret etmemek olanaksızdı. Aidan'a olduğu kadar ona da kızmamak. Maeve olması gerektiği gibi bir arkadaş olsaydı, Zoe aynı yerinde kalabilirdi.

Ama Maeve her fırsatta onu zayıf düşürürken ne yapabilirdi ki? Aidan'dan mesajlar getirirken ve ikide bir ona Zoe'nin nerede olduğunu söylerken? Üç kez Aidan'ın arabasını evinin yakınlarında park edilmiş olarak görmüş ve her defasında Maeve, gafil avlandığını söyleyerek özür dilemişti. Onu içeri almak istemediğini. Kendine bir tür zarar verebileceğinden endişelendiğini.

Hemen oradan taşınması gerekiyordu ve bu, nehir manzaralı eski püskü evlerine veda etmek anlamına geliyordu; barlara ve meyhanelere, yaşaması gerektiği gibi yaşadığı his-sine veda etmek. Bu aynı zamanda Felix'in teklifini de kabul etmek anlamına geliyordu, çünkü hafta sonu taşınacak başka yer yoktu.

Felix kapıyı açıp da onu görünce o kadar mutlu olmuştu ki Zoe suçluluk duygusuna kapıldı. Kendinde o kadar

heyecanlanacak bir enerji bulamıyordu. Felix öne geçip merdivenlerden çıkarken, Zoe'ye teklifini kabul ettiği için ne kadar mutlu olduğunu anlatıyordu.

“Sen eski kiracımdan çok daha iyi bir kiracı olacaksın,” dedi.

“O taşındı mı?” diye sordu Zoe. “Her şey tamam mı?”

“Evet,” dedi Felix gülümseyerek. “Dün taşındı, artık ne yapacağına sen karar ver.”

Yumuşak ahşap kapıyı açtı ve içeri girmesi için sanki bir şova davet eder gibi eliyle işaret etti. Zoe daireye alıcı gözle bakmak için elinden geleni yaptı. Mekânın korkunç boşluktan ziyade mekânın kendisini ve ışığını görmek.

Zoe soluk renkli kanepeye ve şık mutfğa bakarken Felix, “Mobilyalar tamamen yeni,” dedi. “Buraya bir masa almayı düşünüyordum. Sence bu yararlı olur mu?”

“Bu harika olur,” dedi Zoe ona gülümseyerek.

Aynalı dolaplarla dolu bir duvardan yansıyan ışıkla parlayan yatak odasına doğru yürüdü. Yatak, katlanıp konmuş yorgan ve yastıklarıyla hastane yatağı gibi görünüyordu.

“Bunlar benim,” dedi Felix, işaret ederek, “yani onları sen de kullanabilirsin.”

Zoe başını salladı ve gardıroplara doğru yürüdü. Sırf bir şey yapmış olmak için kapaklardan birini açtı.

“Ah,” dedi. Sonra utanmış bir şekilde güldü: “Görünüşe göre önceki kiracı bir şeyler bırakmış.”

Felix'in hâlâ içeride asılı duran gömlekleri ve ceketleri görmesi için kapıyı geri çekti.

“Ah,” dedi Felix. Bir anda fırladı ve yakından bakmak yerine kapağı sertçe kapattı. “Bu konuda endişe etme. Onları yollarım ben.”

Zoe birdenbire Felix'i fazla yakın hissetti. Geri çekildi ve tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Harika," dedi. "Askıların çok olması güzel. Çok fazla elbisem var."

Bir an için Felix hiçbir şey söylemedi ve sonra yine samimiyet ve güvenle gülümsedi. "Sen ve ben, ikimiz de kıya-fete düşkünüz," dedi.

Zoe oturma odasına giderken Felix peşinden geldi. Zoe odanın ortasında durdu. Burayı beğenip beğenmediğini öğrenmek için Felix'in merakla beklediği her halinden belliydi. Bugünlerde hiçbir şeyden tat alamadığını ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"Pekâlâ," dedi Felix sonunda. "Ne düşünüyorsun?"

"Harika," dedi Zoe. "Çok çok teşekkürler."

"Tutuyor musun?" Felix son derece memnun görünüyordu ve o da memnun olmak istiyordu:

"Evet," dedi sonunda, gülümsemek için elinden gelenin en iyisini yaparak. "Çok memnun olurum."

"Harika," dedi Felix. "Harika. Peki, şey... Neden gelip bir içki almıyorsun, hem ben de sözleşme hazırlayıp çıktısını alırım?"

Zoe eve gitmeyi tercih ederdi ama yine de başını salladı ve onu merdivenlerden aşağı, sonra da birinci kattaki sahanlık boyunca takip etti. Kapıya vardıklarında tam Felix anahhtarlarına uzanmışken telefonu çaldı.

Telefonunu cebinden çıkarıp bir şeyler okudu. Sadece kısa bir göz gezdirmeydi, o kadar. Bir anda ruhu bedeninden çıkıyor gibi oldu. Birdenbire, bir dakika içinde tamamen farklı bir insana dönüştü. Kapının kilidini açmaya çalışırken nefesi düzensizleşmiş, elleri titremeye başlamış, âdeta yaşlanmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Zoe.

“Ben... Sorun değil,” dedi Felix ve bir iki dengesiz nefes aldı. “Ben iyiyim. İyiyim. Sadece... Eski bir meslektaştan sınıtılı bir mesaj aldım.” Zoe’ye baktı ve tuhaf bir sesle, “Arkadaşım pek iyi değil. Hepsi bu.”

Zoe başını salladı ve aniden geçen yaz sergide neler olduğunu hatırladı. Felix’in bir sorunu olduğunu hissediyordu. Gizli bir şey.

Anahtarı kapıya sokmak ve çevirmek için üç girişimde bulundu. Zoe ayrılmak için bir bahane bulmayı düşündü ama onu bu şekilde bırakamazdı:

“Sana bir içecek hazırlayayım,” dedi. “Oturup biraz dinlen.”

Felix’in konuşmaya başlaması on beş dakika sürdü. O âna kadar neredeyse hiç konuşmadı. Ama Zoe konuşuyor ve o konuştukça Felix daha da sakinleşiyordu. Zoe orada olduğu ve ona yardımcı olduğu için işler daha çabuk yoluna girmişti. Zoe’nin bu dünyada varlık sebebi buydu zaten.

Diğerlerine yardım etmek. Victor ve Maeve ile görüşmeye devam edecek ve onlara da yardım ve desteklerini sürdürecekti. Hepsine önem vermek ve ışığını bir şekilde hepsiyle paylaşmak yeterliydi. Onların gülümseyerek iek açmalarını izlemek onu mutlu ediyordu.

Felix sonunda ona, “Bende TSSB var,” dedi. “Ve bu tür farklı şeyler olduğunda tetikleniyor. Bazen sadece... Bir görüntü veya ses tetikliyor. Önceden tahmin etmek çok zor.”

Zoe başını salladı ve Felix’in karşısına oturacak şekilde bir fincan çayını kanepeye koydu. “Bazen de bir mesaj?” dedi.

“Evet,” dedi Felix ve derin bir nefes aldı. “Evet, bazen.”

“İşle mi ilgiliydi?” diye sordu Zoe. “Yani travma?”

Felix iç çekerek anlatmaya başladı. Yedi yıl önceydi ve o zamanlar başkomiserdi. Kurbanlarından birine boğmak üzere yaklaşan bir seri tecavüzcünün peşindeydi.

“Bir sorgulamadan dönüyordum. Geç vakitlerdi. Operatör beni bu katille ilgili olabilecek bir olaydan haberdar etti. Küçük bir kız, annesinin saldırıya uğradığını söylüyordu.”

Felix devam etmeden önce bir yudum çay içmişti. Zoe, gözlerinin parladığını görmüş ve çayın yanı sıra çok daha fazlasını yutmaya çalıştığını anlamıştı.

Olay yerine ekip arabalarından önce gelmişti. Bazen böyle oluyordu. O gün de anonsu duyduğunda zaten sadece iki sokak ötedeydi. Ev sessizdi ama ön kapı biraz aralıktı ve rüzgâr estikçe hareket ediyordu.

“Geç kaldığımı biliyordum,” dedi Felix. “Sopamı hazırladım ve içeri girdim, ama en azından bazı sesler duymalıydım ya da anne ve kızı kapıya çıkmış, polisi bekliyor olmalıydı.”

Felix kızın hareketsiz yatan annesine sarıldığını görmüştü. Küçük kızın karnında, annesine sürünürken bolca kanamış bir yara vardı.

“Dört ya da beş yaşındaydı,” dedi Felix. “Küçük, güzel, sarışın bir kız. Hâlâ hayattaydı ve annesi hareket etmediği için çok korkuyordu. Yanına gelip kanamayı durdurmak için elimi karnına bastırdığımda bana ‘Ölecek miyim?’ diye sordu.”

Zoe uzanıp elini tuttu, boğazı yumruk gibi düğümlenmişti ve Felix adına büyük bir üzüntü hissediyordu.

“Ona yalan söyledim,” dedi Felix. “‘İyi olacaksın,’ dedim. ‘Doktorlar birazdan burada olacak. Sirenleri duyabiliyor musun? İşte geliyorlar. Şimdi sana bakacaklar.’ Kızcağz kendini kötü hissettiğini, gözlerinin karardığını söyledi. Yanağını okşayabilmek için bir elimi yarasından çekmek zorunda kaldım.”

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra, “Ambulans gelmeden birkaç dakika önce öldü. Annesine yardım etmeye çalışan o küçük sarışın kız. Ve nedenini tam olarak bilmiyorum... ya da belki biliyorum... ama beni perişan etti. Beni sanki ortadan ikiye böldü. Artık o işi yapamazdım,” dedi.

Sonunda onu oradan zorla çıkarmak zorunda kalmışlardı. Kızın elini bırakamamıştı.

“Sonra ayrıldın mı oradan?” dedi Zoe, elini sıkmak için uzanarak. “Teşkilatı terk mi ettin?”

Felix ona tuhaf bir bakış attı. Kızgınlıkla yalvarmanın arasında bir bakış.

“Hayır,” dedi sonunda. “Birkaç ay daha dayandım. Sonra bir şüpheliye karşı soğukkanlılığımı kaybettim ve onu hastanelik ettim. Ve sonra orada -şey, masama baktılar ve o şeyi buldular... ölmüş kızın küçük bebeğini. Onu yatak odasından almıştım. Nedense beni daha iyi hissettiren tek şey onu sevip okşamaktı. Onu sürekli sevip okşamak. Sanırım aklımdın bir yerinde o kızı sevip okşuyormuşum gibi geliyordu...”

Zoe o gece çok zor uyudu. O zavallı kızı ve Felix’i düşünürken dehşete kapılıyordu. Ve her nedense ona en dehşet verici gelen şey, ölü bir çocuğun oyuncak bebeğini sevmesiydi.

Jonah ofise döndü ve toplantı odasının kapısını kapattı. Sandalyesine oturup yaslandı. Ekibi Zoe'nin hareketlerini izlemek ve şapkalı siluetin sahibini keşfetmek için saatler süren kamera görüntüleri arasında gezinirken, o da zihnindekileri sıraya koymaya çalışıyordu. Onları çalışmaya terk etmek biraz da olsa suçluluk duygusuna yol açıyordu. Ancak, emniyet müdürünün ona sık sık hatırlatmayı sevdiği gibi, hem temizlikçi tutup hem de günlerinizi banyoyu fırçalamakla geçirmenin bir anlamı yoktu. Jonah'ın hayatı ile emniyet müdürünün hayatı arasında da böyle derin farklılıklar vardı.

Şu anda, böyle soruşturmalarda sıkça rastlanan bir sorunu yaşıyorlardı. Hiçbir şeyin netleşmediği büyük büyük alanlar ve devamlı fırıldak çeviren bir sürü insan vardı. Şükür ki insanların izini sürmenin pek çok yolunun olduğu bir çağda yaşıyorlardı.

Ama hepsinden öte, uyulması gereken bazı prosedürler vardı. Basın toplantısından bu yana meydana gelen gelişmeler hakkında Swardadine'leri bilgilendirmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Zoe'nin çarşamba gecesi birlikte olduğu sarhoş arkadaşıyla ilgili onlarla konuşmanın yararlı olabileceğine karar vererek Swardadine'lerin ev telefonunu aradı.

Siku telefonu neredeyse hemen açtı, "Evet," dedi hemen.

"Ben Başkomiser Sheens," dedi Jonah. "Size, vardığımız noktayı bildirmek ve ayrıca birkaç soru sormak istedim."

Zoe'nin perşembe günü akşamı erken saatlerde dışarıda olduğunu anlatırken Siku sessizce dinledi. Siku'nun bu konu hakkında hiçbir şey bilmediğini öğrenince Jonah pek şaşırmadı. Çarşamba gecesinden devam etti.

“Yaşlı bir adam mı?” dedi Siku.

“Evet,” dedi Jonah, “tarife göre gümüş saçlı ve pahalı giyimli bir adam.”

Siku hemen, “Ev sahibi,” dedi, “Felix.”

“Bunu araştırıyoruz. Şu anda böyle bir buluşmayı reddediyor.” Jonah bir süre sustuktan sonra sordu: “Başka bir kimseyle temasa geçmiş olabilir mi? Kimseyle buluşmaz mıydı? Aidan'dan ayrıldıktan sonra? Biliyorum, bu adam biraz yaşlıcaymış, ama belki, böyle bir ilişkinin ardından...”

Kısa bir sessizlikten sonra Siku, “Sanmıyorum.” dedi. “Birkaç kişiyle çıkmış ama söylememiş olabilir. Fakat... Onu başka birini bulması için teşvik ediyordum ve o her defasında bu fikre fazlasıyla direniyordu. Çok sinir bozucuydu. Zihnen Aidan'dan bir türlü ayrılmayı başaramamıştı.”

Jonah bunu onayladı ve sonra bir duraklamanın ardından, “Aidan Poole ile ilgili de bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bazı yeni haberler var. Onu cinayetle doğrudan irtibatlandırmıyor ama önemli.”

“Başka şeyler de mi yapmış?” dedi Siku hızla.

“Yani, hem evet hem hayır. Zoe ile tekrar birlikte olduklarını söylerken yalan söylemiş. En son Mayıs ayında ayrılmışlar ve Zoe onunla tüm ilişkisini kesmiş. Aidan, web kamerası aracılığıyla onu gözetlediğini ve onu bu sayede gördüğünü itiraf etti.”

Bir sessizlik oldu ve sonra Siku, “Lanet sinsi piç!” dedi.

Sesinde acı dolu bir öfke vardı ve Jonah'ın onu teselli etmek için sunabileceği pek bir şey yoktu. Gerçekleri değiştirmesi mümkün değildi ve başka bir yolla ortaya çıkmadan önce bunu bilmeleri en doğrusuydu.

“Çok üzgünüm,” dedi Jonah, “ama en azından yakalandı. Yakında kesinlikle bundan yargılanacak.”

“Katil de o olmalı,” dedi Siku, alçak ve öfkeli bir sesle, “onu gözetledi ve öldürdü. Ona karşı takıntılıydı, değil mi?”

“Bu bir olasılık,” dedi Jonah, “diğer pek çokları gibi. Başka bir şey öğrenirsek de hemen size haber vereceğim.”

Hanson, görüşme biter bitmez kapının eşiğinde bitti, belli ki görüşmenin bitmesini bekliyordu.

“Küçük bir kamera görüntüsü, amirim,” dedi. “Victor Varos, şehir merkezinden sekiz on beşte bir taksiye biniyor ve kabaca Zoe'nin evi istikametinde gidiyor. Güzergâh üzerindeki diğer noktaları da kontrol edeceğim ama onu evin önünde bekleyen kişi o olabilir.”

Jonah tam bir içtenlikle, “Aferin sana,” dedi. “Bana görüntüleri gönderebilir misin?”

Ekibinin şu anki düşüncelerini almadan önce masasına oturup tek başına seyretmek istiyordu. Victor'un ekranda görünmesi uzun sürmedi. Holyrood Kilisesi'nin yanında taksi durağına gelen kişi, karanlık bir figürdü. Yanından geçen insanlar belli belirsiz görünüyor, o ise üzerinde hafif bir ceketle yalpalayarak yürüyordu.

İlk taksinin şoförüyle konuşmak için eğildi ve sonra içeri girdi. Kapıyı açması biraz zaman aldı.

Taksi kuzeye doğru hareket edip gözden kaybolduktan sonra Jonah videoyu durdurdu. Victor saat sekiz on beşte sarhoş halde taksiye binmiş ve Zoe'nin evi istikametinde

yola çıkmıştı. Pekâlâ oraya gitmiş, sarhoş haline de bakmadan onu orada beklemiş olabilirdi.

Jonah, telefonu çaldığında derinlemesine bunu düşünüyordu. İlk başta Martin Swardadine'in sesini tanımadı. Martin, kendisiyle yaptığı ilk görüşmeden bu yana, o kendinden emin şehirli adam havasını yitirmişti. O mükemmel ifade ve tonlamasını da. Bütün bunların yerine alelade, çatlak ve boğuk bir ses geliyordu.

"Çok üzgünüm, Memur Bey," dedi. "İstemeden de olsa zamanınızı aldım. Başka bir adam yoktu. Çarşamba gecesi Zoe'nin yardıma geldiği sarhoş salak bendim."

Martin'i dinlemek hiç de kolay olmadı. Sesini saran utanç, sözlerinin rahat anlaşılmasını engelliyordu. Jonah, içgüdüsel olarak Zoe'nin babasını rahatlatmaya çalıştı.

Martin ona alkol sorunu olduğunu söyledi. Bu yıllardır karısından saklamaya çalıştığı bir şeydi. Sonunda sıkıntısını Zoe'ye açmıştı.

"Onunla konuşmak çok kolaydı," dedi. Sesinde tam bir hüznün vardı. "Ondan yardım isterken kendimi çok kötü hissettim, ama o beni fazlasıyla rahatlattı. Bu sorunu çözebileceğime inanıyordu ama bunu yapamadım diye beni asla yargılamadı. Profesyonel yardım almayı bıraktığım ya da her şeyi batırıp zilzurna sarhoş olduğum zamanlarda o her zaman yanımdaydı."

"Yani o gece Southampton'daydınız," dedi Jonah.

"Evet. Öyleydim." Martin devam etmeden önce tuhaf bir sessizlik oldu. "Bütün gün kalmıştım ve toplantılar iyi gitmemişti. Beni idare ettiklerini söyleyebilirim. Bazı insanlar yapıyor bunu. Bazı sorular sordular, aldıkları sıradan cevaplar karşısında da bakışlarıyla bunu belli ettiler..." Telefonda

yüksek sesle öksürerek boğazını temizledi. “Siku’ya onları akşam yemeğine çıkaracağımı söyledim ve ama onun yerine gidip en yakın barı buldum. Zoe’yi aramamalıyım. Bunu görmemeliydi. Başa çıkması gereken yeteri kadar derdi vardı.”

“Sizi görmeye geldi mi?”

“Evet,” dedi Martin. “Hep gelirdi. Ne iş üzerinde olursa olsun. Daha önce de... Hatta Londra’dayken bile beni kurtarmaya geldi. Sanırım bu daha kötüydü. Gerçekten çok kötü olduğumu hatırlıyorum. Hiçbir şey yapacak halim yoktu. Sonra beni bir taksiyle gara götürdü ve son treni beklerken bana su, cips ve çikolata aldı, daha da kötüleşmeme izin vermeden beni yedirip içirdi. Hatta onunla gelmeyi isteyip istemediğimi bile sordu, ama o noktada biraz daha kendime gelmişim; ona eve gitmesini söyledim. Ve sonra... ve sonra trene binerken yüzüstü yere kapaklandım ve o yine beni kaldırdı. Üzüleceğim bir şeyim de yoktu, sadece acınası bir durum işte. İşte o an kendimi tam bir baş belası gibi hissettim. İşe yaramaz bir baş belası.”

Jonah not almayı bitirdi ve sonra, “Bu bilgiyi daha önce almış olsaydık, yararlı olurdu, Bay Swardadine.” dedi.

Hırıltılı bir sesle, “Biliyorum,” dedi Martin. “Biliyorum. Çok üzgünüm. O gün sorduğunuzda Siku oradaydı... Utandım işte. Ama şimdi Siku’ya söyledim. Ona söyledim. Şu anda duymak isteyeceği son şey olmasına rağmen.”

“Pekâlâ, yine de cesaret edip söylediğiniz için minnettarım,” dedi Jonah, “herhangi bir gelişme olursa sizinle iletişime geçeceğiz.”

Telefonu kapattı ve bir kez daha ekibinin yanına gitti:

“Victor Varos’u ve meyhanedeki tanışımızı çağıracağım ama bu arada, biz gerekçelerini netleştirtinceye kadar birisi Martin Swardadine ile ilgilenebilir mi?”

Victor da çetin ceviz çıkmıştı. Yedide, henüz kamera incelemeleri devam ederken, Jonah hem onun cep telefonunu hem de kafeyi aramış, hem Maeve’e hem de Angeline’e onu görüp görmediklerini sormuştu.

Telefonla arayan tanık saat on beşte geldi. Günleri karıştırdığı için üzgün olduğu her halinden belliydi.

Her iki gece de oradaydım,” dedi özür dileyerek: “sanırım o gece öldüğü söylendiği için perşembe diye hatırladım.”

Bir dizi fotoğraf gösterildiğinde, çok parlak, profesyonel bir fotoğraf olmasına rağmen Martin Swardadine’i hemen teşhis etti:

“Bu o,” dedi. “Biraz daha kirli sakallıydı ama oydu.”

Lightman, Martin Swardadine’in işyerinden geri arandığında tanık oradan ayrılmıştı. Jonah, Lightman’ın gözlerinin parladığını gördü ve telefonda ayrıntıları almasını bekledi.

Telefonu kapattıktan sonra çavuş: “Kesinlikle Londra’daymış,” dedi. “İş yemeğinde iki kişi varmış, Martin ve CEO. Hepsi çok sarhoşmuş ama saat on bir kırkta onlara taksi çağıran Martin olmuş. Martin oradaymış.”

“Pekâlâ, en azından bir şey netleşti,” dedi Jonah, başını sallayarak, “patoloğun söylediği ölüm saatinde Martin oraya yetişemezdi. Saat on birde kesinlikle Martin orada değildi.” Hanson’a döndü, “Felix Solomon’ın eski kiracısından haber var mı?”

Hanson anlamlı bir ifadeyle başını salladı: “Felix, iletişim bilgilerini kaybettiğini iddia ediyor. Düzeni din gibi

benimsemiş biri olarak bunu kasıtlı olarak sakladığını rahatlıkla söyleyebilirim.”

Jonah başını salladı ve sonra, “Kıracının onun hakkında söyleyeceklerini duymak isterim. Acaba komşunun yardımı dokunur mu?”

“Pedofil olmayan komşu mu?” dedi Hanson.

Jonah ona gülümsedi: “Bildiğimiz kadarıyla pedofil olmayan komşu.”

Ev, normalde olduğundan daha fazla gıcırıyor gibiydi. Sesler rastgele aralıklarla yağmur sesini bastırıyordu. Oysa Greta artık o sesleri duymaz olduğunu düşünüyordu ama Aidan gittikten sonra ev huzursuz bir hal almıştı ve ona fırtınayla gelen yarı karanlıkta yalnız olduğunu hatırlatmaya kararlıydı. Yalnız uyumak zorunda kalacaktı ve işler o zaman daha da kötüleşecekti.

Zavallı kocasına rağmen işlere devam etme kararlılığının bir işareti olarak dizüstü bilgisayarını çıkardı. Ama tahmin edilebileceği gibi hiçbir şey yazamadı. Bunun yerine aklından defalarca Aidan’la konuşmalarını geçirdi. Her seferinde de, Aidan’ın yaptıklarının verdiği acıyla ona yeniden bağır-mak istedi.

Ona acımasız davrandığını biliyordu. Bazı açılardan düşündüğünde ona da hak vermiyor değildi. Sert, soğuk ve çok öfkeliydi. Ama bütün bu özellikleri ona bir pişmanlık hissettirmiyordu. Aldatılmış olmasının ardından tek tesellisi, onu iyiden iyiye haşlamış olmasıydı. Onu yaptıklarına pişman etmişti.

Ve şimdi, saatler sonra, fena halde biriyle bu konu hakkında konuşmak istiyordu. Hepsini içinde tutması imkânsızdı.

Ama hepsini boşalttığında da aşağılanmış hissedecekti. Kocası bir öğrenciyle yatmıştı ve Greta'nın, evliliğine katmaya çalıştığı tüm tutku, güç ve sevginin hiçbir anlamı kalmamıştı. Kendini ince, formda ve güzel tutmak için yaptıklarının da.

“Defol git Aidan,” dedi kendi kendine, belki de ellinci kez. “Bana bunları yaşattığın için defol git.”

Ve bundan daha kötüsü, telefon defterinde onu engellemiş ama ardından dayanamayıp engelini kaldırmıştı. Bir yanı ondan nefret ederken, diğer yanı hâlâ ona karşı güçlü, soğuk ya da kızgın olmaktan uzaktı. Bir yanı onun içeri girip yaptığının büyük bir hata olduğunu, asla ve asla tekrar etmeyeceğini söylemesini istiyordu. Bir yanı, başka birini sevmediğine ve onun için bir tek kendisinin bir anlam ifade ettiğine inanmak için can atıyordu.

Lanet bir içkiye ihtiyacı vardı. Kendisine kaç kez dertleriyle onsuz da başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunu söylediği önemli değildi; şu anda yapmak istediği tek şey buydu.

Mutfağa gidip yıl dönümleri için kendilerine verilen büyük yarımlik şarap şişelerinden birini çıkarırken bacakları titriyordu. Bardağı doldurdu ve sonra kenara koydu. Sonra tekrar alıp oturma odasına döndü. İlk birkaç yudumun işe yaramasını ve daha iyi hissettirmesini bekledi ama olmayınca bardağın geri kalanını da hızlıca midesine indirdi ve ardından yeniden doldurdu.

Ondan nefret ediyordu. Hayatında hiç kimseden nefret etmediği kadar ondan nefret ediyordu.

Kafasını kaldırıp da pencerenin dışından ona bakan bir yüz gördüğünde yeni yeni kendinden geçmeye başlamıştı. Bir an için bunun Aidan olabileceğini düşündü. Ama onun yüzünü çok iyi tanıyordu. Onun silüetinin şeklini de biliyordu.

Bu başka bir adamdı, daha önce hiç görmediği biriydi ve pencereden birkaç metre uzakta duruyordu.

Yaşadığı heyecan göğsüne korkunç bir baskı yapıyordu. Bir daha bakınca adamla göz göze geldi ve adam arkasını döndüğü gibi ortadan kayboldu.

Greta'nın kalbi çarpıyordu. Korkudan ne yapacağını bilemiyordu. Adam nereye gitmişti? Ne istiyordu?

Ön kapıya koştu ve elleri titreyerek kapıyı zincirledi, sonra arka kapı ve Fransız pencereler aklına geldi. Sırayla her birine koştu ve hepsini kilitledi. Sonra telefonunu aldı ve banyoya koştu. Kendini içeri kilitledi ve her yeri titreyerek karanlıkta küvetin kenarına oturdu.

Önce polisi, sonra da öğleden sonra ona çay yapan çavuşu düşündü. Ne kadar güçlü, yetenekli ve sakinleştirici bir görüntüsü vardı.

Numarasını telefonuna çoktan kaydetmişti ki bu iyi bir şeydi, çünkü korkudan elleri o kadar titriyordu ki numarayı çevirmesi çok zordu.

Hanson'ın başı zonkluyor, gözlerinden bir acı dalgası yayılıyordu. Ağrı, güvenlik kamerası görüntülerinde gezinmeye başladıktan kırk dakika sonra başlamıştı ve birkaç parasetamol ve soğuk çaya rağmen, daha da kötüye gitmişti.

Victor Varos'u görüntülerde bulmanın verdiği ilk mutluluk, hızlı bir şekilde hayal kırıklığına dönüşmüştü. Doğru zamanda Zoe'nin dairesine yakın bir yerlerde görüntüsünü bulamıyordu. Görebileceğini düşündüğü hiçbir yerde yoktu.

“On beş dakika daha,” dedi kendi kendine, “bu on beş dakika içinde onu bulacaksın.”

Lightman'ın telefonu çaldığında dikkatinin dağılması Hanson'ı memnun etti. Ekranından başka bir yerlere bakması, birkaç kez göz kırpması ve tekrar başını ovması için bir bahanesi olmuştu.

“Dedektif Çavuş Lightman,” dedi. Hanson dönmüş, onu izliyordu. “Şimdi hâlâ orada mı?” dedi Lightman, “Peki, tamam. Şimdi birkaç üniformalı polis göndereceğim ve ben de elimden geldiğince çabuk orada olacağım.”

Tam telefonu kapatırken başkomiser bir kez daha çıkageldi ve Hanson Lightman'e sorgular gibi baktı.

“Greta Poole aradı,” dedi Lightman. “Birinin ona pencereden baktığını söylüyor ve hâlâ orada olup olmadığından emin değil.”

Hanson muzaffer bir edayla havayı yumrukladı. “Söylemiştim! Lightman'ın kadın hayranları asla hayal kırıklığına uğratmaz.”

Jonah planladığı gibi yedi buçukta eve gitmek üzere çıktı. Lightman, Greta Poole'un evinde olduğunu ve ortada bir tehdit görünmediğini haber verdi.

Victor Varos'tan hâlâ bir iz yoktu ve yokluğu Jonah'ı endişelendirmeye başlamasına rağmen, karakolda kalarak yapabileceği bir şey yoktu. Çağrılarını basitçe görmezden geliyor ya da kaçıyor olabilirdi. Bunu saklayacak bir şeyi olduğu için de yapıyor olabilirdi.

Kamera görüntüleri yetersizdi. Victor saat dokuzda Zoe'ye gitmiş ve onunla tartışmış olabilirdi. Daha sonra onu öldürme niyetiyle geri dönmüş olabilirdi. Ama her iki olayın da bir kanıtı yoktu.

Jonah, O'Malley'den, evine dönerken Victor'un dairesine uğrayarak bir kontrol etmesini istemişti. Şimdilik yapabileceği tek şey buydu.

Onu Furzley Lane'in tepesine götüren bir rota izledi. Jojo'nun kulübesindeki tamirat artık bitmiş olmalıydı. Oraya bakıp da akşam gökyüzünün ateşli bir kırmızıya dönüştüğünü gördüğü geceyi düşünerek bacaları seçmeye çalıştı.

Ama bu gece görülecek bir şey yoktu. Bacalar, neredeyse çıplak kalmış ağaçların arasından bile görünmüyordu. O an Jojo ile aralarındaki mesafe ona acı verdi. Düşünceleri hiç durmaksızın Michelle'e kaydığı halde yine de bu acıyı duyuyordu.

Lightman, Greta Poole'un davetsiz misafiriyle ilgili verdiği yeni bilgiyle onu biraz heyecanlandırdı:

"Dediği doğru görünüyor," dedi. "Komşulardan biri, tam o sıralarda garaj yolundan dışarı doğru koşan bir adam görmüş. Greta Poole, biraz sarhoş olsa da şimdi daha sakın görünüyor."

"İlginç," dedi Jonah. "İkisinden biri bir tarif verebildi mi?"

Lightman, "Komşu muhtemelen erkek olduğunu söylüyor, bunun dışında bir bilgi yok," dedi. "Greta tam olarak emin değil. Saç şeklinden ve duruşundan Aidan olmadığını fark etmiş ama. Yüzü o kadar net görmemiş, her şey çok hızlı gelişmiş. Çenesinin altında ya sakal ya da bir atkı varmış, başka da bir şey görmemiş."

"Renk yok mu?"

"Hayır."

"Bu çok kötü," dedi Jonah, düşünceli bir şekilde. "Bu bizim kayıp genç Brezilyalı şüphelimiz olmasın."

"Daha fazla ayrıntı hatırlarsa aramasını istedim."

Jonah telefonu kapattı. O'Malley aradığında eve dönmüştü: "Burada Victor yok, ama ev arkadaşından, döndüğünde bize haber vermesini istedim."

"Harika. Teşekkürler, Domnall."

Yemek vaktiydi ve pratik olarak yiyebileceği hiçbir şey yoktu. Biraz araştırmanın ardından hindistan cevizli köri için gerekli malzemelerin olduğunu fark etti ve bunun için soğanları kesmeye başladı. Onlar kızarıırken kendine bir fincan çay yaptı. Akıllı Jojo'nun evine ve yangına gitti. Tam o noktada, Jojo'nun mesajına karşılık vermediğini hatırladı.

Nedense, ona cevap verebilecekken verememiş olmak, önceki gece eski sevgiliyle yattığı gerçeğinden daha kötü hissettiriyordu. Doğrama ve karıştırma aralarında uzun, özür dileyen bir cevap yazdı. İşyerinde işlerin nasıl sarpa sardığına dair kısa bir açıklama ekledi ve daha ne kadar süre evsiz barksız, dağda bayırda gezeceğini sordu. Michelle hakkında veya yaşadığı kafa karışıklığı hakkında bir şey yazmadı. Mesajı gönderince de bir rahatlama hissetmedi.

O'Malley tekrar aradığında önünde bir tabak yemek vardı.

Çavuş, "Adamınız Victor eve dönmüş," dedi, "ev arkadaşı bana mesaj gönderdi."

"Tam şimdi mi?"

"Evet, aşağı yukarı..."

Jonah mikrodalgadaki saate baktı. Dokuz elli. Greta Poole'un evinin gözetlenmesi bir buçuk saat önce olmuştu.

"Teşekkürler O'Malley. Bana bir iyilik yapıp Alton ve Southampton arasındaki tren tarifelerine bakar mısın?"

"Elbette şef," dedi O'Malley. "Oraya geri dönmeyeceksem hiç problem değil."

“Hayır,” dedi Jonah kararlı bir şekilde, “onu bu gecelik rahat bırakacağız. Ama yarın geri aramazsa ilk iş, biz ona gidelim.”

Bir sonraki telefona kadar körisini yarı yarıya bitirmeyi başardı. İç geçirerek, bu akşamın da kendisine kalmadığını kabullendi.

“Üzgünüm şef,” dedi Hanson. “Cep telefonumdan Angeline aradı ve sizinle konuşmak istiyor. Evde olduğumu söyledim ama oldukça ısrarcıydı. Sesi sarhoş gibiydi.”

“Söyleyecekleri mi varmış?” diye sordu Jonah.

“Görünüşe göre öyle.”

“Pekâlâ. Ben onu ararım. Belki sarhoşken, başka türlü söylemeyeceği şeyleri de söyler. Bana numarasını atar mısın?”

Numarayı beklerken birkaç lokma daha yedi ve numarayla alır almaz aradı.

“Bayan Judd, ben Başkomiser Sheens,” dedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Evet,” dedi Angeline. “Onu kimin öldürdüğünü biliyorum.”

Angeline’in sesi yorgundu ama gayet coşkulu geliyordu. Jonah içgüdüsel olarak şüpheli yaklaştı, ancak hiç umulmadık insanların umulmadık bilgilere sahip olabileceklerini çok uzun zaman önce öğrenmişti.

“Zoe’yi kim öldürdü?”

“Tabii ki de,” dedi gençliğin getirdiği kabalıkla, “Victor öldürdü. Yalan ifade verdi, onu görmediğini söyledi ama gördü.”

Jonah nefesini tutmaya çalıştı. Angeline’e bundan neden daha önce bahsetmediğini sormamak için dilini ısırды.

“Onu ne zaman gördü?” dedi onun yerine, tabağını bir kenara itti ve kalemle kâğıt almak için uzandı. Elinin ulaşabileceği yerde bir kâğıt bulamayınca bir gaz faturasının zarfını aldı ki o da iş görürdü.

“Perşembe günü,” dedi Angeline kendinden emin bir tavırla. “Bu konuda yalan söyledi ve ben yalanını yakaladım. Sabah tartıştığımız konuyu biliyordu, oysa onu çarşambadan beri görmediğini söylüyordu. Ve onu perşembe gecesi gördüğümde, birisiyle tartışıyordu.”

“Affedersiniz?” dedi Jonah, “Victor’u ne zaman gördünüz?”

“Perşembe gecesi,” dedi Angeline, “biraz şarap almaya gidiyordum.”

Jonah elinde kalemiyle kaldı: “Bundan daha önce bahsetmemiştiniz.”

“Bahsetmedim mi? Sanırım unutmuş olmalıyım. Aşağı yukarı...” Sesi kesildi. Jonah o anda, sarhoş görünüyor olmasına rağmen Angeline’in ne yaptığının gayet farkında olduğunu hissederek öfkelen-di. Görünüşe göre o kırıl-gan kızın henüz hiçbirinin fark edemediği kurnaz bir yanı vardı.

“Tartıştığını söylediniz,” dedi Jonah.

“Evet. Telefonda.”

“Tam olarak ne olduğunu anlatabilir misiniz?” dedi Jonah. Bir taraftan aklının bir köşesinde Angeline’in ne yap-maya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Victor’u bir tür intikam için mi polisin önüne atıyordu? “Dairenizden ne zaman çıktınız? Daireniz hangi caddede?”

“Hill Lane’de,” dedi Angeline.

Bunu not aldı ve neresinde olduğunu sordu. Hill Lane kuzeyden güneye şehri boydan boya geçen bir caddeydi. Çok daha kısa ve küçük olan Latterworth Yolu ile paraleldi ve on-dan sadece birkaç sokak uzaktaydı. Jonah, Zoe’nin dairesine giderken arabasıyla o caddeden geçmişti.

Angeline’den daha fazla ayrıntı istedi, o da kendi daire-sinin Zoe’nin yarım mil güneyinde olduğunu söyledi.

“Nereye gidiyordunuz?”

“Size söylemiştim. İçki dükkânına.”

Arka planda bir gürültü oldu ve Angeline bir an sessiz kaldı. “Yanınızda biri mi var?” dedi Jonah.

Önce kısa bir duraklama oldu ve ardından Angeline aksi bir tavırla: “Hayır. Yanımda birine neden ihtiyacım olsun ki? Ben çocuk değilim,” dedi.

“Elbette hayır,” dedi Jonah. “Demek yol boyunca içki bayağına yürüdünüz.”

“Ve Victor’un telefonda birilerine bağırdığını gördüm. Şey, yani önce duydum, sonra gördüm.”

“Peki bu saat kaçtaydı?”

“Tam olarak bilmiyorum,” dedi Angeline, “ama içki bayağı kapanmadan önce olmalı ve bu da gece yarısı demek.”

“Ama çok daha erken de olabilir mi?” dedi Jonah. “Sekizde veya dokuzda?”

“Hayır, daha sonraydı,” dedi Angeline. “Saat on haberlerini izlemiştim. Sonra uyuyakaldım, sonra uyandım ve bu oldu; korkunçtu.”

Jonah bunu kafasındaki o geceye ait resme yerleştirmeye çalıştı. Sonra sordu, “Onu gördüğünüzde sarhoş muydunuz?”

Bir anlık duraklama oldu. “İçki dükkânına gitmeden önceydi,” dedi soğuk bir şekilde.

Bu hayır anlamına gelmez, diye düşündü Jonah.

Angeline’den ertesi gün karakola gelip ifade vermesini istedi ve bu ifadeye tam olarak ne kadar güvenilebileceğini merak etti. Geçmişe ait bir anda ortaya çıkan bir hatıraydı, üstelik de sarhoşken olmuştu. Şimdi anlatırken sarhoş olması da cabasıydı. Telefonu kapatmadan hemen önce arka planda bir ses daha duyuldu ve Jonah, yanında başka birinin de olduğundan emin oldu. Kim olduğunu bilmek istedi.

Polis arşivlerine erişimi olan Felix Solomon’ı akla getirmemek zordu. Kendileri hakkında tutulan dosyaları bir şekilde görmüş ve dikkatlerin Victor Varos üzerinde toplandığını

fark etmiş olabilir miydi? Ve orada Angeline'in yanında olan kişi o olabilir miydi? İkisi birbirlerini ne kadar iyi tanıyordu?

Şimdiye kadar ulaştıkları düşünce pek bir ilerleme sağlamamıştı. Dayanak noktası, Aidan Poole'un tuzağa düşürülmüş olmasıydı. Bu da parmak izlerine erişim anlamına geliyordu.

Zoe dokuz sularında biriyle tartışmıştı, ancak bu tartışmanın doğrudan sonucu olarak doksan dakika içinde bir cinayet planlanıp infaz edilmesi makul görünmüyordu. Bunu çürütecek çok gerekçe vardı. İntihar süsü vermek için gösterilen özen. Desfluran. Parmak izleri.

Angeline şimdi, Victor'un Zoe'yi gördüğünü iddia ediyordu ve Jonah şimdiden bunun büyük olasılıkla saat dokuzda olduğunu düşünmeye başlamıştı. Victor onunla pekâlâ tartışmış olabilir. Öfkeli biri olduğunu zaten kanıtlamıştı. Eğer Zoe aniden anlayışsız ve öfkeli bir tavra bürünmüşse, yine öfkesine yenik düşmüş olabilir. Ancak Victor'un, sadece bir buçuk saat sonra soğukkanlı bir şekilde cinayeti gerçekleştirmek için geri döndüğüne inanası gelmiyordu.

Belki katil Zoe ile çok daha önce tartışmıştı. Hem Angeline hem de Felix, o gün çok daha erken saatlerde Zoe ile tartışmıştı. Jonah, tartışmanın ne kadar ciddi olduğunu ve tam olarak ne hakkında tartıştıklarını ifadelerinde öğrenmişti.

Victor onlara Angeline ile neler olduğu hakkında çok daha fazla şey anlatabilirdi. Tabii onu bulabilirlerse.

Bir an için Hanson'ın iki kişilik cinayet teorisi yüze yüze düşüncelerinin zirvesine ulaştı. İçgüdüsel olarak bunu kuşkulu bulmuştu ama şimdi arkadan garip seslerin geldiği o telefon konuşması ve Angeline ile Felix'in Zoe öldüğü gün onunla tartıştıklarının ortaya çıkmasıyla artık o kadar emin değildi.

Zoe saatlerdir bunalım içindeydi ve âdeta kendinden nefret ediyordu. Hayatındaki herkese o kadar kızmıştı ki kafasının içi bir tür cehenneme dönüşmüştü. Bu korkunç, kavurucu ateş içinde çevresindeki herkese alev püskürüyordu.

Hem onların hem de kendisinin saçmalıklarından yılmıştı. Başkalarını mümkün mertebe mutlu edebilmek için çok uğraşmış ama dün gece iç dünyasında bir değişim yaşamıştı. Tüm düşünce tarzının isabetsiz olduğunu derinden anlamıştı.

Sonunda diğer insanların mutluluğunun hiçbir şey ifade etmediğini anlamıştı. Hiçbir anlamı yoktu. Belki de bunun nedeni ne yaparsa yapsın hiç kimseyi mutlu edememesiydi. Onlara daima destek olmasının bir yararı yoktu. Mutsuzluklarının nedeni hakkında onlarla ne kadar çok ve sabırla konuşsa da bir yararı olmuyordu. Hiçbiri değişmiyordu. Maeve değişmiyordu. Victor. Felix. Angeline. Babası da değişmiyordu.

Değişen tek kişi oydu. Onlarla batıyor, onların pisliğinde boğuluyordu.

Hem belki de birinin mutluluğu bir başkasına üzüntü oluyordu. Bir başkasının mutluluğu karşısında çileden çıkabilir, çığlıklar atmak isteyebilirdiniz.

Greta Poole'un mutluluğu nihayet onu mutsuz etmişti. Uzun zaman kendine Aidan'ın, karısını sevdiğini kabul ettirmeye çalışmıştı. Onu her an yeniden incitebilecek hilekâr bir piç olduğunu.

Ve sonra, dün gece onları görmüştü. Babasına yardım etmek için arkadaşlarından ayrılmıştı ve Greta ile Aidan'ı sadece iki kapı aşağıda bir restoranda, pencere kenarındaki masada görmüştü. Birlikte ıslık ıslık ve güzel görünüyordular. Zoe, aptal bir ayyaş gibi yolun kenarına eğilip içinde ne varsa kusmak zorunda kalmıştı.

Doğrulduğunda, kendini garip bir şekilde hafiflemiş hissetmişti. Sanki korkunç bir yük aniden üstünden kalkmış ve onu ağırlıksız ve yönsüz bırakmıştı.

Başka nereye gideceğini bilemeden babasını kurtarmaya gitti. Bu bir alışkanlıktı, daha fazlası değil. Boş ve yanlış olduğunu bildiği halde, böyle durumlarda babasına yardım etmek gibi bir alışkanlık edinmişti. Ondan nefret ettiği halde.

Bu alışkanlık onu trene kadar götürmüş ve orada dizginlenemeyen bir öfkeyle baş başa bırakmıştı. Trene binerken babasını ittirdi. Öyle güçlü itmişti ki babası düşerken şakağını trenin dikey demirlerinden birine çarptı. Bu darbenin sabaha iz bırakmasını, böylelikle bütün iş arkadaşlarının onun ne mal olduğunu görmesini umdu.

Babası yere düşmüş, inlerken içinde hiçbir pişmanlık yoktu. Hissetmesi gereken endişenin zerresi yoktu. Sadece garip bir özgürlük hissediyordu. Onu kaldırırken gülümsüyordu. Ona ayağının takıldığını, kurtarmaya çalıştığını ama yetişemediğini söylüyordu.

Babası sabah özür dilemek için mesaj attığında da tiksinti dışında hiçbir şey hissetmemişti. Ve bu yüzden cevap bile vermemişti. Bugün olmazdı. Bugün artık hiçbir şeyi umursamıyordu. Artık babasının ya da Angeline'in hislerini önemsemiyordu. Neredeyse arkadaşına değersiz olduğunu söylemek onu rahatlatacaktı. Çökmüştü. Gerçekten çökmüştü.

Derse gitmek için evden tam zamanında ayrılmıştı, yüzü tamamen makyajsızdı ve alışkanlıklarının tersine hareket ediyordu. Uzun süren bir hiçlik ve hissizlik döneminden sonra kendinden de başkalarından da eşit oranda nefret ediyordu.

Evinden yarım mil ötede telefonu çaldı. Telefon çantasının dibindeydi ve ona ulaşması zaman aldı. O neşeli zil sesinden nefret ediyordu. Nereden seçmişti o zili? Katıksız işkenceydi.

“Yeter!” diye bağırdı, telefonu çantasından çıkarıp aramayı sonlandırabilmek için canhıraş bir çaba gösterdi. “Yeter, yeter, yeter!”

Ses bir an için kesildi ve sonra yeniden başladı. Hangi bencil piç çaldırıyorsa belli ki o kadar kolay pes etmeyecekti.

Sonunda telefonu eliyle bulup çekmeyi başardı. Felix’in adını gördü ve kapatmayı düşündü. Ama kapatamayacak kadar sinirliydi.

Telefonu açtı ve Felix’in hızlı, sıkıntılı nefesini duydu. Bu ses her zaman onda acıma duyguları uyandırır. Onu her zaman rahatlatmaya çalışırdı. Her zaman. Ama bugün bunun da onun için hiçbir anlamı yoktu. Şimdi istemediği türden korkunç bir sorumluluktan bu.

“Şimdi konuşamam,” dedi Zoe, “üzgünüm. İyi değilim.”

Telefonu kapattı. Üç saniye sonra telefon yeniden çaldı. Sanki karnına fiziksel bir ağırlık yükleniyormuş gibiydi. Göğsüne. Başına. Dayanmak imkânsızdı. Nihayet telefonu açtı.

“Çok üzgünüm,” dedi Felix. “Ama başka kimsem yok. Esther ile... Esther ile konuşmaya çalıştım ama...”

“Başka birini bulmalısın,” dedi Zoe, “üzgünüm, Felix. Yapamam şimdi. Arayacak başka birini bul.”

Kapattı ama telefon tekrar çaldı ve Zoe, çaresiz öfkenin altında ezildiğini hissetti. Ona kupkuru bir cevap verdi, “Ne?”

“Lütfen gelip beni görebilir misin? Sadece bir dakika,” dedi Felix.

“Kendinden başka kimseyi umursamıyor musun?” dedi Zoe.

“Tabii ki umursuyorum.” Sesinde şaşkınlık vardı. Şok. Ve bunu duymak çok keyifliydi.

“O zaman neden dinlemiyorsun?”

“Çünkü... iyi değilim. Yardıma... yardıma ihtiyacım var.”

“Zaten başka neye ihtiyacın olur?” dedi Zoe, yüksek sesle. “Kendi kendine de çözemezsin, değil mi? Hepsinin, NHS’nin ya da polis teşkilatının hatası olduğunu iddia ediyorsun, ama hiç anlamak istemiyorsun! Terapiye de gitmiyorsun, o lanet ilaçları da almıyorsun. Kendinden başka herkesi de suçluyorsun. Bütün bu pislikle başa çıkmak zorunda olan benim, değil mi? Evet, benim.”

“Bunu nasıl söylersin?” Yarı ağlıyor, yarı kızıyor ve aşırı hızlı nefes alıp veriyordu. “Ben de böyle olmak istemiyorum!”

“Evet, istiyorsun,” dedi Zoe, “istemeseñ gerçekten değişmeye çalışırdın. Sen değişmek için parmağını bile oynatmazken, ben var olan mutluluğumu sende tüketmeyeceğim. Bunu yapmayacağım, Felix.”

Görüşmeyi bitirdi ve bu sefer telefonunu da kapattı. Titriyordu, öfke ve neşeyi aynı anda hissediyordu. O sabah Angeline’i de kırılğan ve dayanıksız olmakla itham etti. Bu da ona tarıfsız bir zevk verdi.

İçinden bir ses, arayacak başka birilerini daha bul, onlara da saldır diyordu. Ya da onlara Felix’in ne kadar işe yaramaz bir pislik olduğunu söyle. O kadar ateşli sözcükler kullanacaktı ki her yer alev alacaktı.

Kendini eve zor attı. Kaşlarını o kadar çatmıştı ki dakikalar içinde başı ağrımaya başladı. Hareketsiz kalamazdı. Hareket etmeliydi.

Monkfish'in yemek kabının boş ve suyunun azalmış olduğunu fark etti. Onları da aynı öfkeyle doldurdu. Monkfish de onun eline bakanlardan biriydi. Ama mamayı yere bırakıp çağırdığı halde Monkfish gelmedi. Belki onun ruh halini hissetmiş ve uzak durması gerektiğini anlamıştı. O da lanet bir kediymiş. Çağırdığınızda gelmezlerdi. Tek düşündükleri kendileriydi.

Onlardan nefret ediyorum, dedi kendi kendine. Hepsinden nefret ediyorum. Neden hiç kimse beni rahat bırakmıyor?

Dakikalar boyunca nefret üstüne nefret soludu. Sonunda içine bir şey düştü. Pişmanlık. Korku. Belirsiz bir şeyler.

Tanrım. Ne yapıyordu? Ne yapıyordu?

Hâlâ orada bir yerlerde mantıklı, nazik bir yanı kalmıştı. Arkadaşlarının da gerektiğinde ona iyi davrandıklarını hatırladı. Onları önemseydiği kadar onlar da ona değer veriyorlardı. Neden buna artık inanamıyordu? Neden bu öfkenin ötesinde hiçbir şey hissetmiyordu?

Masanın yanındaki pencereye gitti ve ardına kadar açtı. Taşındığı ilk gün bütün pencerelerin kilidini çözmüş, hepsini ardına kadar açmıştı. Şimdi de soğuk kasım havasını engelsiz bir şekilde içeri aldı. Dışarı doğru vücudunu haddinden fazla sarkıttı. İçindeki öfke ateşini söndürmek için ciğerlerini, bütün bedenini soğuk havaya açtı. Aksi takdirde yanıp tutuşabilirdi.

Kendini bedeni tamamen alevlerle kaplı bir şekilde resmedilmiş olarak hayal etti. Bu hayali yağlıboya tabloda, çevresinde tozdan başka bir şey yoktu. Zaman zaman etrafında

dönüp duran insanların havada asılı kalmış zerrecikleriydi o toz.

Daha fazla eğilince, aşağıdan gelen bir sese kulak misafiri oldu. Biri telefonla konuşuyordu. Ön kapının yanında durmuş, erkek arkadaşı olacak birisiyle neşe içinde konuşuyordu.

“Hayır, uzun sürmeyecek,” diyordu. “Bulmam gereken bir kolye var, sonra eve gideceğim... Evet.” Ve sonra küçük bir kahkaha. “Çok ayıp. Ben sana gösteririm. Tamam. Görüşürüz.”

Kapıyı ve şimdi karşıdan karşıya geçmekte olan kadını görünceye kadar eğildi.

Gördüğü manzara karşısında az daha pencereden düşecekti. Burada ne yapıyordu? Burada olması için bir neden yoktu. Burası Zoe’nin eviydi. Zaten ondan her şeyini almıştı. Şimdi de gelip huzurunu mu almak istiyordu?

Bir anda harekete geçti. Çıkarken anahtarlarını kapıdan almayı zar zor hatırladı. Sadece kadının profilden gördüğü dudaklarındaki gülümsemeyi düşünebiliyordu. Sesinin cıvıltısını.

Zoe sokağa çıktığında kadın hâlâ görüş alanında ve burada ne yaptığını hâlâ anlamış değildi. Onu kovalayacaktı. O aptal fahişeye hak ettiği cezayı verecek, onu perişan edecekti.

Jonah masasına saat yediyi az geçe ulaştı. Felix Solomon'ın psikolojik raporu ve krizini tetikleyen durumların zeti gelen kutusunda duruyordu. nce zeti açtı ve çaresizlik içinde onu yıkıma götüren olaylar zincirini okudu. Anne. Kız. Kollarında kan kaybından ölmesi.

Raporun dili gerçeklere dayalı ve duygusuzdu, ancak Jonah yine de bittikten sonra durup birkaç derin nefes almak zorunda kaldı. Kendi deneyimleri, bütün bunları hayal etmesini kolaylaştırıyordu. Ve bu yaşananların bir insanı nasıl paramparça edebileceğini. Sonunda, polis memurları bütün bu şeyleri kaç yıl boyunca görmüş olursa olsun, hepsi birer insandı.

Ondan sonra psikolojik rapora geçti. Rapor biraz daha insaniydi. Olaydan sonraki üç ay içinde onu dört kez gören polis psikoloğu net konuşuyordu: Felix gördükleri yüzünden travma geçirmişti. Uyumakta ve odaklanmakta güçlük çektiğini, birçok sabah masasında, kendini üzerinde günlük kıyafetleri ile otururken bulduğunu, kaç saattir öyle durduğunu bilemediğini anlatmıştı.

Bundan sonra daha da kötüye gitmişti. Felix'in isteksiz bir tağıın peşine düşerek evine girip ona nutuk çekmesi ve ardından yumruk yumruğa kavgaya edip burnunu kırmasının ardından psikoloğun onu beşinci kez görmesi istenmişti. Psikolog, uzaklaştırma yerine bir aylık kafa izni tavsiye etmiş

ama Felix uzaklaştırma konusunda ısrar etmişti. Yani bir ay yerine iki hafta sonra iş başı yapmak istiyordu.

Son görüşmeyi okurken Jonah'ın nabızı tavan yaptı. Görüşme tüm ayrıntılarıyla yazılıydı. Uzaklaştırma sırasında, Başkomiser Solomon arabasını Brighton Bulvarı'ndaki bir giyim mağazasının yan tarafına çarpmıştı. Hem de güpegündüz. Daha sonra kan testleri yapıldığında, kendisine reçete edilen diazepam tabletlerinden dördünü, bir yerlerden aldığı iki tramadol tabletiyle birlikte yuttuğu ortaya çıktı. Direksiyon başında uyuyakaldığına şüphe yoktu.

Emniyet müdürü, Felix'in masasında yasadışı yollardan temin edilen ilaçlar için arama yapılmasını isteyince, masada bir çocuk oyuncağı bulunmuştu. Bunun, travmasını tetikleyen olay yerinden alındığı ortaya çıktı. Felix oyuncağı aldığını hiç hatırlamadığını söylüyordu.

Bundan sonra kendisine emeklilik ya da işini kaybetme seçeneklerinden birini seçmesi söylenmişti. Ayrıca araba kullanma yasağı verilmiş ve hapis cezasına çarptırılmıştı ama cezası ertelenmişti. Başka türlü örtbas edilemeyecek kadar halka açık bir olaydı. Polis böyle durumlarda kendi mensuplarına, başkalarına olduğundan daha sert davranabiliyordu. Bu anlaşılır bir şeydi.

Jonah tüm bunları düşünmek üzere sandalyesine yaslandı. O çocuğun oyuncağına dair not, rahatsız ediciydi. Onu neden almıştı? Bir çeşit tuhaf anı olarak mı? Küçük kızla arasında derin bir bağ hissettiği için ona ait bir şey mi saklamak istemişti?

Bir yandan zeki ve duygusal bir eski polis olduğu için ona sempati duyuyordu. Ama sahip olduğu ayrıcalıklı bilgileri muhtemelen kötüye kullanan biri olduğu da yadsınamazdı.

Hanson erken uyanmıştı, zihni çoktan çalışmaya başlamış ve baş ağrısı gitmişti. Hemen Victor Varos, Felix Solomon, Angeline Judd ve Maeve Silver üzerine kafa yormaya başladı.

O'Malley, bir önceki gece ona muhtemelen Victor Varos'un Greta Poole'un evine davetsiz misafir olduğunu bildiren bir mesaj atmıştı. Adam hâlâ kayıp olsa da bu bilgi güzeldi. Kendi evine gelen kişinin de Victor olması kuvvetle muhtemeldi. Bu aynı türden bir davranıştı ve sorgu odasındaki agresif sorgulamasıyla bunu tetiklemiş olabilirdi.

Kapısında bekleyen siluetin artık bir ismi ve şekli vardı. Bu da endişelerini bir nebze hafifletti. İşe gidip gelirken hâlâ dikkatli olması gerektiğini biliyor ama aklına gelen diğer olasılıklar göz önüne alındığında, korktuğunun başına gelmediğini düşünüyordu.

Bu konuyu bağladıktan sonra birden Felix Solomon'un Zoe ile görüldüğü iddiasından ve Victor Varos'un güvenlik kamerasında görünmesinden önce aklından geçen şüphelere geri döndüğünü hissetti.

"Hâlâ iki kişi olabilirler," diye mırıldandı. Dahası kızlardan biri de bu işin içinde olabilirdi. Zayıf yapılı Angeline bile Zoe'yi öldürmüş olabilirdi. Uyutulmuş bir kadının işini bitirmek onun için de son derece kolay olurdu.

Elinden geldiğince çabuk, bir parça kızarmış ekmek yedi ve giyindi. Arabaya bindiğinde hava yeni yeni aydınlanıyordu ama Hanson tamamen uyanmıştı. Bugün bu konuyu çözmeye karar verdi. Gizem perdesini o aralayacaktı.

Saat yedi onda işyerine vardığında Komiser Yardımcısı Walker, masasında oturuyordu. Walker'a alaycı bir şekilde sırtıttı. Cinayet Masası'na ilk gelen olmadığı için hafif bir hayal

kırıklığı yaşamıştı. Tam bir sessizlik, nadiren tadını çıkarabildiği bir lükstü.

“Sen de uyuyamıyorsun, değil mi?” diye sordu Hanson.

“Hayır,” dedi Walker, “kafamda çok şey dolaşiyor.”

“Aynen,” dedi Hanson, iç geçirerek, “öğleden sonra, yani tam da şef aklıma ihtiyaç duyduğu anda bir enkaza dönüşeceğim.”

Walker gülümsedi. Hanson da konuşacak birileri olmasının her şeye rağmen iyi olduğunu düşündü. Pek şikâyet edilecek bir gürültü de yoktu. Walker işine geri döndü ve sessizce odaklandı. Klavye seslerini duyacak kadar masasına yakın değildi zaten.

Hanson bir kahve yaptı, sonra da masaüstünü açtı. Şimdilik güvenlik kameralarını bir kenara bıraksa iyi olacaktı. Ne de olsa erkenciydi ve fazladan zamanı vardı.

Maeve’in sorgu dökümünü açtı ve başından itibaren tekrar okudu. Maeve’in de ifadelerini görmek için orada olmasını diledi. Bir kişiyi yalnızca sözlerinden tam olarak anlamaya çalışmak zordu.

Ama öyle olsa bile, Hanson’ın gözüne çarpan şey, Maeve’in Aidan’ı korumaya çalışmasıydı. Onu düşünen tek kişi oydu ve bunu dile getiriyordu da. Ona karşı olumlu tutumunun pek çok gerekçesi vardı. Eğlenceli bir adamdı. Ona iyi davranıyordu. Karısını incitmek istemiyordu. Ama sonra, Zoe’yi takip ettiği ortaya çıkınca da onu savunmaya devam etmişti. Orada Hanson’ın ilginç bulduğu bir inat vardı.

Maeve ile tekrar konuşmaları gerektiğini hissediyor ve bunu bizzat yapmak istiyordu. Saatine baktı. Sekizi on geçiyordu. Telefon etmek için erken bir saatti. Yirmi dakika içinde arayabilirdi.

Victor'un sorgusuna geçti, ama o anda masasındaki telefon çaldı ve Hanson telefonu açtı.

"Dedektif Memur Hanson," dedi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Üzgünüm, doğru kişiyle konuşup konuşmadığımdan emin değilim." Bu bir kadın sesiydi. Southampton'dan daha çok İngiltere'nin güneydoğusundan bir aksanı vardı. "Ben Zoe'nin... Zoe Swardadine'in öğretmeni idim."

"Ah, doğru kişiyi aradınız," dedi Hanson, "ben Başkomiser Sheens'in ekibindeyim. Konuyu biz araştırıyoruz."

"Güzel," dedi kadın. "Bir an emin olamadım da... Esasen bir hırsızlık ihbarım var. Zoe'nin resimlerinden biri çalındı."

Hanson doğruldu. "Sanat okulundan mı?"

Hattın diğer ucundaki kadın, "Evet," dedi. "Winchester Sanat Okulu. Bu sabah fark ettim ama ne zaman çalındığını bilmiyorum."

"Adınızı ve adresinizi alabilir miyim?" dedi Hanson.

Görüşmeyi sona erdirdikten birkaç dakika sonra başkomiser geldi. "Günaydın şef," diye seslendi Hanson, "Zoe'nin sanat departmanında ilginç bir olay olmuş."

Sheens ona garip garip baktı ve sonra jeton düştü:

"Resimlerinden biri mi?"

"Evet," dedi Hanson ve gözlerini kısarak ona baktı. "İyi tahmin. Çalınmış."

"Pekâlâ," dedi Jonah, "geleyim, beraber bakalım. Lightman, biz dönene kadar Victor Varos burada olabilir mi?"

Hanson ayrıca Lightman'e, gidip Maeve Silver ile tekrar görüşmek gerektiğinden bahsetti, potansiyel olarak önemli bir konuşmayı başkasına devretmek zorunda kaldığı için üzgündü:

“Aidan Poole’a karşı tutumunda beni rahatsız eden bir şey var,” diye açıkladı “ve şimdiye kadar ona pek dikkat etmedik.”

Başkomiser de aynı fikirdeydi: “Ayrıca Victor Varos hakkında daha ayrıntılı düşüncelerini merak ediyorum,” dedi.

Demek ki güvenlik kameralarını tarama işi de O’Malley’e kalıyordu.

Hanson mantosunu eline alırken, “Hepiniz gidin ve keyfinize bakın,” dedi O’Malley. “Burada kalayım da yaşlı gözlerim biraz daha miyop olsun.”

“Ah, neyse, artık senin için çok geç,” dedi Hanson sırtarak. “En azından bu şekilde zavallı dizlerini de kurtarıyoruz.”

Sheens ona Angeline Judd ile önceki gece yaptığı telefon görüşmesini anlattı. Ona bunun Victor’un bir yalanını yakaladıktan sonra gelmesinin ilginç olduğunu söyledi.

“Sizce Angeline’in niyeti neydi?” dedi Hanson.

“Emin değilim ama bunu çok kafama takmıyorum,” dedi Jonah. “Angeline’in orada gördüğü biri hakkında yalan söylemiş olması beni daha fazla endişelendiriyor.”

Hanson, “Aidan Poole olabilirdi,” dedi.

“Evet,” dedi Jonah. “Ya da başka biri de olabilirdi. Her iki durumda da Victor Varos’un gerçekten onun evine doğru mu yürüdüğünü ve bir şeyler karıştırıp karıştırmadığını bilmek isterim.”

Hanson derin bir nefes aldı. “Oldukça karmaşık bir grup, değil mi?”

“Bence de öyle,” dedi Sheens.

Bir duraklama oldu ve sonra Hanson, “Telefonda, arka planda sesini duyduğunuzu sandığınız o kişi. Beni düşündürüyor... Yeme bozukluğu olan insanların genellikle kendileri için iki anahtar kişi ayarladıklarını biliyor musunuz?

Genelde biri onları yedirir, diğeri yemelerini engeller. Yani iyi polis, kötü polis gibi bir şey.”

“Gerçekten mi?” dedi başkomiser. “Bunu daha önce duymamıştım.”

“Okulda anoreksik bir arkadaşım vardı,” dedi Hanson. “Ve bir süreliğine kötü polis rolünü ben üstlendim.” Başkomiser güldü ve Hanson sırttı. “Pekâlâ, evet. Bu oldukça komik. Genel olarak konuşursak, siz onları parçalıyorsunuz ve ben de bir araya getiriyorum.”

Ciddi olup olmadığından emin olmasa da, “İstersen emim sen de kötü polis olabilirsin,” dedi Jonah.

“Her neyse,” diye devam etti Hanson, “bu bilinmeyen kişi de diğerk kişi mi merak ediyorum. İyi polis. Ben, onu ziyaret ettiğinde, birinin kendine zarar verebileceği her şeyi ortadan kaldırdığını söylemişti.”

“Bir dakika,” dedi başkomiser. “Kafam karıştı. İyi polis hangisi?”

“Teşvik eden,” dedi Hanson. “Bir yandan ona göz kulak oluyorlar, bir yandan da yeme bozukluklarına ve diğerk konulara karşın onu teşvik ediyorlar. İçki mesela.”

“Ama intihar etmesini engelliyorlar, öyle mi?”

“Bunu kim yapar ki?” dedi Hanson, biraz şaşkın bir kahkahayla.

Başkomiser karanlık bir tavırla, “Şaşıracaksın,” dedi ve Hanson sormamaya karar verdi.

“Her neyse, bence Aidan Poole’a onunla takılıp takılmadığını sormalıyız. Demek istediğim, evinden atıldı ya şimdi? Eğer gerçekten Aidan’ı seviyorsa...”

Başkomiser, “Bu da aklımdan geçti,” diye onayladı. “Felix Solomon’ı da merak ettim. Maeve Silver olmaması için

de hiçbir sebep yok. Angeline'den çok daha fazla birlikte olduğu açıkça görülüyor.”

“Doğru,” dedi Hanson, “yine de bu tanıma uyan pek çok insan var.”

Maeve ile yapılan kısa telefon görüşmesiyle, bir kilise toplantısında olduğu ve toplantının ardından Lightman ile görüşebileceği öğrenildi. Derslerden önce bir saat boş vakti vardı, öyle söylemişti. Bu yüzden Lightman onu ortamında da görmek için onunla orada buluşmayı teklif etti.

Romalı Aziz Agnes Kilisesi'ni kolayca buldu, ancak beklediği gibi değildi. Adına bakarak eski bir bina olduğunu tahmin etmişti. Muhtemelen bir Katolik kilisesiydi.

Ama burası tamamen moderndi. Bir kenarı düzleştirilmiş, geniş ve yuvarlak bir binaydı. Düz tarafı açılı, çağdaş vitraylarla süslenmişti. Burası resmen İngiltere Kilisesi'ydi. En fazla birkaç yıllık olduğu belliydi. Lightman artık dökülmeye başlayan, köylü işi, kendi kilisesine karşın bu iyi gelirleri olan kiliseyi görünce şaşırdı. Bu yer canlı, büyüyen bir cemaate sahipti. Newcombe'da, Noel ve Paskalya'da bile mekânı zor doldurabiliyorlardı, üstelik büyük bir bina da değildi.

Ön taraftaki bir panoda “YILDIZ çizelgesi” yazıyordu ve hızlı bir göz gezdirmeye, haftanın her gününe bir ayın, bir dua toplantısı, bir erkek veya kadın grubu düştüğü görülüyordu. Pazar günleri öğle ve akşam yemekleri de olmak üzere altı farklı etkinlik vardı. Açıkça büyüleyiciydi.

Cam kapıların arkasında Lightman'e krematoryumları hatırlatan büyük bir resepsiyon vardı. Girildiğinde ise rengârenk kupaların dizili olduğu bir çay ve kahve salonu çıkıyordu.

Sağındaki açık bir kapıdan sesler geliyordu. Oraya doğru yürüdü ve nihayet bir boşluktan içeriyi gördü. İçeride daire halinde oturan küçük bir grup vardı ve bir erkek sesinin şöyle dediğini işitti: "...haftanın geri kalanı boyunca. Dördüncü sırayı sen al, Johannes eğer yine senin için uygunsa?"

"Evet, kesinlikle," diye cevap geldi. "Herkesi görmek istiyoruz."

Lightman, hem konuşmacıyı hem de odanın başında hemen yanında oturan Maeve'i görünceye kadar ilerledi. Lider, uzun boylu, son derece zayıf, siyah saçlı ve sürekli gülümseyen genç bir adamdı. Herkese gülücükler dağıtıyor ama Maeve o kadar ilgili görünmüyordu. Bir şeylerle meşgul gibiydi.

"Harika. Teşekkürler Johannes. Başka bir şey var mı? Tamam. Öyleyse işimiz bitmiş gibi görünüyor."

Grup hareketlendi, kalkıp sandalyelerini düzelttiler, birbirleri arasında konuşmaya başladılar. Maeve ayağa kalkmakta yavaş davrandı ve sonra grup liderinin işareti üzerine dönüp Lightman'e baktı. Onu görünce biraz çaba göstererek gülümsedi ve yanına geldi.

"Merhaba," dedi. "Sanırım karakolda tanışmıştık?"

"Doğru," dedi Lightman. Sandalyelerin üst üste konarak ortadan kaybolmasını gülümseyerek izledi. Ona tekrar baktığında Lightman, yüzünün düştüğünü ve gergin göründüğünü fark etti. Hatta kurumuş gibiydi. "Uzun bir gün müydü?" dedi Lightman.

"Ah, pek değil. Bildiğiniz gibi..." Omuz silkti: "Bir şeyler soracaksanız, orada rahat sandalyelerin olduğu başka bir oda daha var."

"Elbette," dedi Jonah, "elimden geldiğince hızlı davranacağım."

“Sıkıntı yok,” dedi Maeve, sonra gözleri odanın son duvarındaki saate kayd ı ve aniden gerildi. “Ah, o saat doğru mu? Tamam, elimizi çabuk tutmamız gerekebilir. Saat ona kadar bitirmemiz gerekiyor.”

“Çabuk oluruz,” diyerek onu rahatlattı Lightman. Maeve onu daha küçük, derin deri koltukları olan bir odaya götürdü. Bu da mekânın zenginliğinin bir başka işaretiydi.

Maeve arkalarından kapıyı kapattı ve sonra, “Ah, çay mı isterdiniz? Kahve mi?”

“Hayır, gerek yok,” diye cevapladı Lightman. “Sizi fazla tutmayacağım.”

“Harika,” dedi Maeve, “peki benden ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Birkaç şey,” dedi Lightman. “İlk sorgunuzda Victor Varos hakkında bazı endişelerinizi dile getirmiştiniz.”

“Ah, endişeler değil,” dedi Maeve çabucak. “Öyle demeyelim. Sadece nasıl hissettiğini anlatıyordum. Zoe’yi onun öldürdüğünü sanmıyorum.”

“Peki onunla tartışmış olabilir mi?” dedi Lightman.

Maeve ona temkinli bir bakış attı. “Başka biri mi söyledi bunu?”

Gerçekleri biraz esnettiğini bilen Lightman, “Perşembe akşamı erken saatlerde onunla kavga ettiğine işaret eden epeyce kanıt var,” dedi.

Maeve tuhaf bir şekilde omuz silkti. “O konuyu bilmiyorum.”

“Victor’u perşembe günü görmediniz mi?”

Başını sallayarak, “Hayır,” dedi. “Kadınlar yemeğindeydim ve ondan sonra eve gittim. Ama tartışmalar bile, onu incittiğine inanmıyorum. Victor ona âşıktı.”

“Ya Aidan Poole?” diye sordu Lightman. “Victor ona zarar vermek ister miydi?”

Maeve bunun saçma bir fikir olduğunu ima eden bir kahkaha attı, ama kahkahası çabuk kesildi: “Ondan hoşlanmazdı ama hepsi bu.”

“Onu hiç tehdit etmedi mi ya da onunla kavga etmedi mi?”

Maeve bir an için durdu ve sonra, “Hayır, eminim, etmedi. Sadece o kafede olan olay.”

Lightman ısrar etti: “Aidan’a tam olarak ne dedi?”

Maeve gözlerini devirerek başını salladı. “Bakın, her söyleneni bu şekilde alamazsınız.”

“Bunu biliyorum,” dedi Lightman nazıkçe. “Ama bilmek faydalı olacaktır.”

“Bir daha gelirse onu öldüreceğini söyledi,” dedi. “Ama bilirsiniz, gerçekten *öldürmeyi* kastetmedi.”

“Siz öyle düşünmüyor musunuz?”

“Ölen Aidan değildi, değil mi?” dedi Maeve, kaşlarını kaldırdı ve gözleri parladı. “Zoe öldü.”

“Olabilir,” dedi Lightman, olabildiğince sakin, “Victor onu, Zoe tek kalıncaya kadar önündeki en büyük engel olarak görmüş, ama onlar ayrılınca asıl problemin Zoe’de olduğunu anlamış olabilir.”

Maeve başını salladı ve sonra tavana doğru baktı.

Lightman, “Birileri onu öldürdü,” dedi. “Arkadaşlarınızdan biri olduğuna inanmak istemediğinizi biliyorum, ama biri yaptı bunu.”

Maeve ani bir enerjiyle, “Öyleyse siz söyleyin bana,” dedi, “ama yanılıyor olduğunuzdan hâlâ şüphe ediyorum. Siku bana bir daha birlikte olmadıklarını ve Zoe’nin bu ayrılığın acısını kolay kolay atlatamayacağını söyledi. Belki o gerçekten

çaresizlik içindeydi ve hiçbirimiz fark etmedik.” Lightman’e hızla yaşaran gözlerle baktı. “Son sefer onunla bağlarını kopardığında çok incindi. Mayısta.”

“Peki o gün ne oldu?” diye sordu Lightman. “Zoe daireyi beşte terk ediyor ve sekiz buçuğa kadar geri dönmüyor. Bu süre zarfında ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Maeve başını salladı. “Ne yaptığını bilmiyorum. Belki de Aidan’la tekrar konuşmaya çalıştı ve başarısız oldu.” Ona parlayan, sert bakışlarla baktı: “Ve sonra bu kadarının yettiğine karar verdi.”

“Anladığım kadarıyla çaresizlik içinde olduğunu düşünüyorsunuz,” dedi Lightman sakince, “ama Aidan Poole bir saldırıya tanık oldu.”

“Belki de buna inanmak istedi,” dedi Maeve aynı öfkeyle, “belki de Zoe’nin, her şeyin bittiğine karar verdiği anları gördü. Ama bununla başa çıkamadı belki de. Belki bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Ya kapının açıldığını hiç görmediyse?”

Lightman, Maeve’in inandırıcı konuşmasını çok dikkatli bir şekilde izlerken, kabul ediyormuş gibi başını salladı. Hemen aklına gelen iki soru, kapının açıldığını nasıl bildiği ve Zoe’nin ölümünü intihar olarak göstermeye neden bu kadar istekli görüldüğü idi.

Sanat Okulu dışarıdan pek gösterişli görünmüyordu, ancak etrafı renk ve desenlerle çevriliydi, kıvrımlı koridorlarına girdiğinde Jonah burayı hiç ayrılmak istemeyeceği bir yer gibi gördü. Hanson’la birlikte adı Annette Lock olan, bedenini saran bir hırka giymiş, zarif, sarışın kadını, Zoe’nin

hocasını takip ederken gözleri her parçanın ve her ayrıntının üzerinde geziniyordu.

Annette onlara, “Meğer buranın içini kayıt altına alan hiçbir kamera yokmuş,” dedi. “Ama ön tarafta birkaç tane var. Ofis bunu size gönderebileceklerini söylüyor. Merak ettiyseniz söyleyeyim, personelden biri indirmemiş resmi. Bir yanlış anlaşılma olması ihtimaline karşı önce onları kontrol ettim.”

Giriş katındaki koridorlardan birinin ortasında durdu ve duvarı işaret etti. Görülecek çok şey yoktu. Sadece bir resim kancası, geniş bir duvar ve boşluğa sabitlenmiş küçük bir el yazması kart. Üzerinde Zoe Swardadine’in adı vardı ve altında başlık olarak *Boyalı Gözleri* yazıyordu. En altta da “Willart Long ödüllü eser” yazılıydı.

“Kazandığı ödül tam olarak bir nişan mıydı?” dedi Jonah.

“Evet,” dedi Annette, gülünç, gergin bir gülümsemeyle, “bu güzel bir çalışmaydı. Gerçekten şahane.”

“Yetenekli miydi?”

“Evet,” dedi Annette başını sallayarak. “Gerçi iyi başladı ama. Aylar boyunca yaptığı tek figürlü resimler gayet iyiydi, ama... çarpıcı değildi. Daha sonraki resimler farklıydı. İkinci bir figür eklemeye ve aralarındaki etkileşimi işlemeye başladı.”

Hanson, ona merakla baktı. “Bir erkek miydi? Eklediği figür yani?”

Annette başını yana eğdi. “Bir gölgeydi ama erkeksi bir gölge.”

Jonah, o erkeğin Aidan Poole’u temsil ettiğini düşündü. Zoe’nin bazı eserlerini görmenin iyi olacağını da düşündü.

Koridoru baştan sona taradı. Kavisli yapısı, fark edilmeden bir şeyler alıp gitmeyi kolaylaştırıyordu. Hırsız, her iki taraftan da yalnızca kısa bir mesafeden görülebilirdi.

“Tablo ne zaman asıldı buraya?” diye sordu Hanson.

“Geçen yılın sonunda,” dedi Annette.

“Değerli olabileceğini düşünüyor musunuz?” diye sordu Hanson.

“Hayır... Bunu söylemek zor.” Annette ellerini karnının önüne koydu, dirseklerini dışarı itti. “Yeni bir mezunun ne kadar iyi olursa olsun çok fazla sanat eseri satması pek alışıldık değildir. Bunu yapanın kim olduğunu bilen yok. Ama belki cinayeti yüzünden ona ilgi duymuş olabilir. Ama hem... resmin ona ait olduğu kamuya mal olmuş değilken, yine onu çalmanın bir anlamı yok, değil mi?”

Hanson yavaşça, düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Pekâlâ,” dedi Jonah, “deneyimlerime göre hayatta en tuhaf bulduğunuz şeylerle bile ilgilenen birilerinin çıktığını söyleyebilirim. Cinayet kurbanlarının sanat eserlerini toplamayı seven biri olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı.”

“Tanrım,” dedi Annette, “bu çok çirkin.”

“Öyle,” diye onayladı Jonah. “Bunun burada olduğunu kaç kişi biliyor olabilir?”

“Sanırım buraya gelen herkes,” dedi kararsız bir şekilde. “Demek istediğim, tam olarak özel bir yer değil burası. Me-sai saatleri içinde buraya erişmek için bir anahtara ya da karta ihtiyacınız yok...” Aniden durdu ve sonra “Tabii böyle bir şey olabileceğini daha önceden düşünmeliydim. Birilerinin onun işine ilk müdahalesi değil bu.”

“İlk müdahale değil mi?”

“Hayır.” Annette kollarını yukarı çekti ve göğsünde kenetledi. “Geçen yıl resimlerinden biri tahrip edildi.” Garip bir tavır aldı: “Hiç hoş değildi. Biri kırmızı boya ile üzerine ‘fa-hişe’ yazdı. Onun kendi boyalarını kullandılar. Hem üzücü

olduğu hem de bir daha yapmak çok zor olduğu için o resmi tamamlamaktan vazgeçti.”

“Bu tür şeyler sık sık olur mu?” dedi Jonah.

“Hayır,” dedi Annette, biraz gücenerek. “Tabii ki hayır. Bakın, burada herkes sanat öğrencisi. Sanatçının eseriyle nasıl kişisel bir bağ kurduğunu bilirler. Zoe bunu görünce perişan oldu, failin kimliğini de tespit etmeyi başaramadık. Son eserlerini hazırlayan ve bütün gece çalışmak isteyen öğrenciler olmasına rağmen, tüm atölyeleri dönem sonuna kadar geceleri kilitlemeye başladık.”

“Ama bu dönem bu uygulamayı sürdürmediniz?”

“Hayır. Çünkü başka olay olmadı. Ve dürüst olmak gerekirse, birini terk etmiş ve yüksek bir bedel ödemiş olsa gerek diye düşündük. Bize bir bilgi vermedi ancak yapanın kim olduğunu bildiği izlenimi edindim.”

Jonah resmin üzerindeki o kelimeyi düşünerek tekrar başını salladı. Oldukça özeldi. Oldukça eski moda. Ve bir ilişkisi olduğunu bilen birini ima ediyordu.

Bu bilginin zaten tuhaf olan bir soruşturmaya tuhaf bir katkı yaptığını hissetti. Resmi katil dışında herhangi birinin alması pek olası değildi. Ama eğer öyleyse, büyük bir risk almış demektir. Jonah’ın Zoe ile ilgili mevcut düşüncesine ters düşen bir tür takıntıya işaret ediyor gibiydi. Katilin, onu öldürürken tam bir öfkeyle hareket ettiğine inanmaya meyilli idi. Öyleyse neden ondan bir şeye sahip olmak için bu kadar riske girmişti?

“Siz ne düşünüyorsunuz?” dedi Hanson. Arabaya bineli birkaç dakika olmuştu. Jonah hâlâ düşüncelerdeydi ve bu soru karşısında irkildi.

Hanson'ın, O'Malley ve Lightman gibi onu düşünürken rahat bırakma eğiliminde olmadığını fark etti. Ama Jonah bundan o kadar da rahatsız olmadı. Bazen, bugün olduğu gibi, hiç durmadan konuşmak, anlatmak istiyordu.

“Aklımda birkaç şey var,” dedi Jonah. “Öncelikle, bu benim şu âna kadar toparladığım bilgilerle uyuşmuyor. Planlama, intihar süsü, gözlendiğinin bilincinde olmak... Bunlar hep Zoe'ye karşı soğuk duygular besleyen birini gösteriyordu. Daha önce tartıştığı biri. Öyleyse neden bir resim çalsın? Neden büyük bir risk alıp ondan bir hatıra tutmaya karar versin?”

Hanson bir süre sustu ve sonra konuştu, “Bu, resimde ne olduğuna bağlı bence. Demek istediğim, Angeline'in poz verdiği bir resim olabilir. Yani Angeline ile ilgili olabilir. Ya da belki Zoe bir şekilde katili işaret eden bir şey koymuştu resme ve çalan kişi bunu saklamak istedi.”

Jonah yavaşça başını salladı ve ekranda bir kısa mesaj bildiriminin belirdiğini gördü. Başında, “Merhaba, ben Piers Lough...” yazıyordu.

“Bir baksana ne diyor?” dedi Jonah, başıyla telefonu göstererek.

Hanson telefonu aldı, mesajı açtı ve “Ah, Felix Solomon'ın eski kiracısıyla, Shannon adında biriyle temasa mı geçmiş? Ayrıntıları iletmemiş çünkü kira konusunda bir tartışma olmuş ve görünüşe göre Felix biraz rahatsız olmuş. Kız kesinlikle hiçbir şeye karışmak istemiyormuş,” dedi.

Jonah, kendi kendine nasıl cevap vereceğini düşünürken Hanson'ın onu izlediğini hissedebiliyordu.

“Tamam. Ona teşekkür ettiğimizi söyle ve Shannon'ın bizimle kısa bir görüşme yapmasının mümkün olup olmadığını

sor. Sadece onun da iyi olduğundan emin olmak istiyoruz. Umarım onu biraz daha konuşması için ikna edebiliriz.”

Lightman onları Maeve Silver hakkında bilgi vermek için aradığında Hanson hâlâ mesajını yazıyordu. Maeve’in bunun intihar olabileceği yönündeki iddiası, Jonah’ın hemen dikkatini çekti. Lightman’ın da belirttiği gibi, Aidan’ın gördüğü ayrıntıları biliyor gibiydi. Bu, polis tarafından verilen bir bilgi değildi.

Jonah, “Yani ya Aidan’la bu konuyu konuşmuş ya da o sırada o da orada olduğu için ne gördüğünü biliyor,” dedi.

“Ben de bunu düşünüyordum.”

“Bizim intihar olduğuna inanmamızı sağlamaya çalıştığını düşündün mü sen de?” dedi Jonah.

“Söylemesi zor,” dedi Lightman, “muhtemelen *kendisi* buna böyle inanmak istiyor.”

“Aidan’ı gördüyse,” dedi Hanson, “parmak izlerini almak için onu bir şeylere dokundurmuş olabilir.”

Jonah başını salladı. “Bence de. En ilginç tarafı da bu olur. Aidan’ın parmak izlerini ele geçirme şansı bulabilecek çok insan yok ve Maeve o insanlardan biri.”

Victor Varos geri döndüklerinde karakolda değildi. Görünüşe göre “vardiyasında çalışmak zorunda olduğu ve başka seçeneği olmadığı gerekçesiyle” onları bir buçuk saat oyalamıştı.

“Sana, saklayacak bir şeyi olan bir adam gibi mi geldi?” dedi Jonah kaşını kaldırarak.

O’Malley, “Gelmesine geldi,” dedi, “ama bugünlerde herkes bana öyle geliyor. Maeve Silver’ı tehdit eden kişi olmasına büyük ihtimal verirdim.”

“Benim de en güçlü adayım o,” dedi Jonah.

O'Malley, "Güvenlik kameraları açısından biri lehine diğeri de aleyhine iki şey var." dedi. "Cinayet gecesı Victor'un tuttuğı taksinin, West Bargate'e gittiğini tespit ettim. Bu Zoe'nin değil, Victor'un evine giden yol. Ama Greta Poole'un evinin önünde birini gördüğü dün gece garın yakınındaki kamera görüntülerini de kontrol ettim. Victor, saat beş on sekizde o kameranın önünde deli gibi bisiklet sürerken görölüyor. Yani beş kırk ikideki Alton trenini yakalamış olması gayet mümkün."

Jonah, "Harika bir iş çıkarttın, Domnall," dedi.

O noktada, omzundan sarkan çantasıyla orada dikilen Hanson söze girdi: "Ah, amirim! Daha önce söylemek istedim ama... Sanırım cumartesi akşamı evimin önünde gezen kişi de o olabilir."

Jonah bir an neye uğradığını şaşırdı: "*Evinin* önünde mi?"

"Ben eve doğru koşarken etrafta dolanan biri vardı," dedi. Yanağında beliren hafif kızarıklık, sesindeki soğukkanlılığa ihanet ediyordu. "Onu gördüm ve içeri girmeden gitmesini bekledim. O zaman o olabileceğini düşünmüştüm, ama görmek zordu. O sokağın diğer tarafına gitti ve ben de bir an önce ısınmak için içeri girdim." Hafifçe omuz silkti. "Ama sanırım bu mantıklı. Onu sorguladığımız sırada epey terletmiştim."

Jonah alçak bir sesle, "Nerede yaşadığını bildiği fikri beni biraz endişelendiriyor," dedi. "Telefon rehberinde listelenen bir sabit hattın var mı?"

"Zannetmiyorum."

"Tamam. Şimdi kafeye gidiyorum. Victor kendini adama-kıllı bir sorguya hazırlayabilir."

O'Malley, "Hakkında epey bir şey birikti," dedi, "üniformalıları da alıp onu şubeye getirmek istemiyor musunuz?"

Jonah bir şaşkınlık hissetti ve sonra şaşırarak bir şey olmadığını anladı. Son zamanlardaki teorilerinin çoğunu tamamen kendi kafasında ilerletmişti.

“Evet. Yani... Victor iki potansiyel taciz suçlamasıyla karşı karşıya,” dedi, durup bir açıklama yapması gerektiğini hissederek, “ama onun Zoe’nin ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyorum.”

“Taksi başka yöne gittiği için mi?” dedi O’Malley.

“Tam olarak değil,” dedi Jonah. “Taksinin başka yöne gitmesi, Zoe geldiğinde onu dışarıda bekleyen kişinin o olmadığını gösterir sadece.” O’Malley’in bir tomar kâğıtla yarı yarıya üstü örtülmüş iPad’ini aldı ve Southampton haritasını yükledi. “Taksiyi şehir merkezinde saat sekizde tuttu. Zoe’nin evine gitmek on beş dakikadan fazla sürmezdi ama o tarafa gitmedi. Daireden yirmi dakikalık yürüme mesafesindeki evine doğru gitti.”

“Yani...” dedi Hanson, rotanın devamını parmağıyla takip ederek, “sizce fikrini değiştirdi ve eve girdikten sonra çıkıp onu görmeye gitti, öyle mi?”

“Kesinlikle,” dedi Jonah. Sanırım eve gitti ve sonra sarhoş olduğu ve her şeyi fazla kafaya taktığı için yola çıkarak parkın içinden yürümeye başladı. Sonra içeri girmek, bir şeyler içmek ve sonra dokuzda onunla tartışmak için bolca vakti oldu.”

“Neden tartıştığı kişinin o olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sordu O’Malley.

Jonah daha fırsat bulamadan, “Angeline’in Zoe ile tartıştığını biliyordu ki bunu bilmemesi gerekiyordu,” diye cevapladı Hanson. “O bizden kaçınıyordu ve hiç kimse o noktada Zoe’yi gördüğünden bahsetmedi. Aynı zamanda, açıkça yüksek düzeyde endişesi olan birinin yapacağı türden bir şey bu.”

Jonah, “Asıl ilginç soru Victor’un, eve geldiğinde Zoe’yi kimin beklediğini görüp görmediği,” dedi.

Hanson, başkomiser ayrıldıktan sonra çantasını masasına atmaya gitti ve Luke adında birini cep telefonu numarasından aramasını söyleyen, bilgisayar ekranına yapıştırılmış bir not buldu. Kâğıdı aldı, yapışkan izlerini sildi ve ardından kâğıdı O’Malley’e doğru salladı:

“Bu da nedir?”

“Ah, sana bilgi verecek bir adam,” dedi O’Malley. “Sanki sana, yalnızca sana konuşmak üzere talimat almış gibi duruyordu, ben de iletişim bilgilerini aldım.”

Hanson başını salladı, ekip adına telefonları ilk alan kişi olmaya alışmıştı. Oradaki tek dedektif memur olmasının bir cilvesiydi bu da.

“Ah, geri dönüş yaptığınız için teşekkürler,” dedi Luke, coşkulu ve nefes nefese bir sesle. “Sizinle konuşmayı çok istiyordum. Acil bir işim var, onun için koşturamam gerekiyor, ama daha sonra gelip benimle buluşur musunuz?”

“Konu nedir?” diye sordu Hanson.

“Maeve Silver,” dedi Luke. Onun kilisesinde ruhani liderim. Arkadaşlarınızdan birinin onunla konuştuğunu gördüm ve sanırım onun hakkında bilmeniz gereken birkaç şey var.”

“Elbette,” dedi Hanson. “Yirmi dakika içinde merkezde olabilirim?”

“Queensway’deki vegan kafeye ne dersiniz? Yarım saat sonra?”

“Elbette,” dedi Hanson. “Orada görüşürüz.”

Daha binadan çıkamadan telefonu tekrar çaldı ve hafifçe iç çekerek telefonu açtı.

“Dedektif Memur Hanson. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Bir duraklama oldu ve ardından bir kadın sesi, “Dedektif Çavuş Lightman orada mı? Onunla konuşmak istediğim bir şey vardı,” dedi.

Hanson düşüncelere daldı, ilki arayanın yine Greta Poole olduğuydu. Ama sesi benzemiyordu. Farklı bir aksan ve daha açık bir ses tonu.

“Korkarım şu anda ofiste değil,” dedi, “ama bir şey konuşmak isterseniz, belki yardımcı olabilirim?”

“Ah, hayır, teşekkürler,” dedi ve Hanson arayanın Maeve Silver olduğunu anladı. Ben’in yeni görüştüğü şüpheli. “Birkaç dakika sonra onu yeniden arayacağım.”

Hanson telefonu kapatırken başını iki yana salladı. Bu östrojen mıknaatısı olmasa bütün ekip ne yapardı?

O’Malley’e, “Bir saat kadar sonra döneceğim,” dedi, “Ben’in kişisel asistanı olma sancağını sana teslim ediyorum. Bunu iyi kullan.”

Jonah, kafeye girerken Victor’un ifadesini gördü, sanki suçüstü yakalanmış gibiydi. Kasada bir müşteriyle ilgileniyordu. İş bitince yanında çalışan genç adamla konuşmak için döndü. Sonra önlüğünü çıkardı ve gelip Jonah’ın karşısında durdu.

“Çalıştığımı söylemiştim,” dedi.

Jonah da sessizce, “Ben de acil olduğunu söylemiştim,” dedi, “arkadaşınızın katilinin bulunmasını istiyor musunuz?”

Victor ona yarı kızgın yarı yenik bir bakış attı ve onu köşedeki bir masaya götürdü.

“Pekâlâ,” dedi, “ne bilmek istiyorsunuz?”

“Dün gecedен başlayalım,” dedi Jonah, “Aidan ve Greta Poole’un evine gittiniz. Neden?”

“Gitmedim,” dedi Victor.

“İz bırakmama konusunda sandığınız kadar iyi değilsiniz,” dedi Jonah kararlı bir şekilde, “kameraya yakalandınız.”

Kısa sessizlikte Victor'un çenesindeki kasların çalıştığı görülebiliyordu. Nihayet genç Brezilyalı, "Pekâlâ. Ben... onunla konuşmak istedim. Aslında, hayır. Onu yumruklamak istedim," dedi.

"Neden?"

Victor başını kaldırarak, "Çünkü onu o öldürdü," dedi, "belki prosedürlere fazla gömüldüğünüz için göremiyorsunuz, ama o öldürdü."

Jonah, "Prosedürler sayesinde yanlış kişileri tutuklamıyoruz," dedi. "Siz de bunu düşünüp beni dinlemelisiniz. Bize katilin Aidan Poole olduğunu düşündürmek isteyen biri var. Ama katilin o olmadığına inanmak için çok, çok ikna edici bazı nedenler var ve onu gerçekten kimin öldürdüğünü bulmamıza yardım etmeniz gerekiyor." Victor'a en sert bakışıyla baktı: "Daha önce Poole'ların evine gittiniz mi?"

Victor başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. Huysuzdu. İsteksizdi.

"Aidan'ın nerede yaşadığını nereden biliyordunuz?"

Victor biraz meydan okuyan bir havayla, "Google'da araştırdım," dedi. "Bunu aylar önce yaptım. Onunla ilk çıkmaya başladığında. Gidip onu rahat bırakmasını söylemek istedim."

Jonah ısrar etti: "Ama gitmediniz? Ah, bilmiyorum, belki daha sonra yararlı olabilir diye ondan bir şeyler almadınız, değil mi?"

Victor ona gerçekten kafası karışmış gibi baktı. "Hayır. Size söyledim. Daha önce oraya gitmedim. Asla gitmedim çünkü... Maeve, Zoe'nin beni asla affetmeyeceğini söyledi."

Jonah neredeyse gülecekti: "Dediği gerçekten doğru çıkabilirdi."

Jonah, Victor'un kollarındaki sert görünüşlü tendonlara baktı ve "Sanırım uzun zamandır kırgınsınız ve bu öfkenin

bir kısmından perşembe akşamı Zoe da nasiplenmiştir diye düşünüyorum,” dedi.

Victor yine kafasını kaldırdı: “Ben yapmadım diyorum!”

“Ama gidip onunla görüştünüz,” diye bastırdı Jonah. “Şehir merkezinden bir taksiye atladınız.”

“Ama taksiyle oraya gitmedim...” Victor durdu ve Jonah ona gülümsedi.

“Taksiyle oraya gitmediniz mi? Hayır. Eve gittiniz ve sonra Zoe hakkında düşünmeye başladınız. Başka biriyle çıkmaya başlamış olabileceğini düşündünüz. Bir önceki gece yanınızdan apar topar ayrılmıştı ve bunu haksızlık olarak gördünüz. Aidan’ı unutmasını bekliyordunuz.”

Victor hiçbir şey söylemedi. Bakışları parmaklarının üstündeydi. Onları ritmik olarak büküyor ve düzeltiyordu.

“Oraya bisikletle mi gittiniz?” dedi Jonah. “Yoksa yürüdünüz mü?”

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Victor, “Yürüdüm. Bisiklet anahtarlarımı bulamadım.”

“Peki yol boyunca kimseye rastladınız mı?” dedi Jonah, “Tanıdığınız biri mesela?”

Victor ona tuhaf baktı. “Hayır. Neden rastlayayım? Zoe hâlâ hayattaydı.”

Jonah onu bir süre izledi ve ardından usulca konuşmaya başladı: “Ama siz oraya kadar gittiniz ve sonra Zoe size hayır dedi, değil mi? İlgilenmediğini söyledi.” Bir duraklama oldu ve Jonah devam etti: “Onu içinde bulduğunuz ruh hali sizi şaşırttı mı? Birdenbire o sevdiğiniz nazık, yardımsever kız gitmişti, değil mi?”

Victor, “Onda bir sorun vardı,” dedi. “Bir şey... ona bir şey olmuştu. O gördüğüm Zoe değildi. O...” Durdu ve sonra mırıldandı: “*Como um diabo.*”*

* Şeytan gibi.

Jonah, “Size, elinden geldiğince sert bir şekilde, uzun süredir onu kontrol etme girişimlerinizden artık usandığımı söyledi,” dedi. “Ve son derece öfkeleniniz.”

Bir sessizlik oldu ve sonra Victor, “Evet,” dedi.

“Ama daha sonra onu tekrar görmeye karar verdiniz.”

Victor köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ona baktı: “Hayır. Hayır, onu ben öldürmedim.”

“Bana ne olduğunu anlatın,” dedi Jonah sessizce. “Kamera görüntüleriniz var. Hill Road’da görüldünüz. Oraya geri döndüğünüzü biliyoruz.”

Victor tezgâha doğru baktı, uzun bir sessizlik oldu ve çenesini dişlerini gıcırdatır gibi hareket ettirdi. Ve sonra, “Ne düşündüğümü bilmiyorum. O kadar sinirliyken başka hiçbir yere gidemeyeceğimi hissettim. Evde kalmam imkânsızdı, ben de ayrıldım.”

“Ne zaman?”

“Bilmiyorum. On bir. On bir otuz. Emin değilim.”

“Zoe’nin evine gittiniz.”

“Yolun çoğunu gittim,” dedi Victor sessizce. “Ama düşünerek yürüyordum ki nedense birden hepsinin Maeve’in suçu olduğunu düşünmeye başladım. Bu hiç... bu hiç adil değildi. Ama hepsinin onun suçu olduğuna karar verdim. Aidan için hep çok hevesliydi... Ve ben onu aradım.”

“Maeve’i mi aradınız?”

“Evet. Ona bağırdım. Ona her şeyi mahvettiğini söyledim.”

Jonah, Victor’un yüz ifadesini izledi. “Onu uyandırdınız mı?”

“Hayır,” dedi Victor, başını biraz savunmacı bir şekilde sallayarak, “hâlâ dışarıdaydı.”

“Hâlâ dışarıda mı?” dedi Jonah.

“Evet. Bir yerlerde bisiklet sürüyordu. Cevap verdiğinde nefes nefeseydi.”

Jonah başını salladı ve yüz ifadesinin Victor'a ne düşündüğünü söylemesine engel olmaya çalıştı. Oysa Maeve, kadınlar yemeğinden hemen sonra eve gittiğini ve evden çıkmadığını iddia etmişti.

Günlerdir ilk defa güneşli bir hava vardı. Sanki bir esinti içeri girmiş ve tüm bulutları da beraberinde götürmüş, aniden mavi, parlak bir gökyüzü bırakmış gibiydi. Hanson bu görüşmeyi iyi zamanladığını düşünerek gülümsedi.

Ancak hâlâ denizden rüzgâr geliyor ve yola kadar çıkıyordu. Arabasından inip yol boyunca aceleyle koşarken rüzgâr takım elbisesinin ceketini delip geçiyordu. Kafenin kapısını olabildiğince çabuk kapattı ve görüşeceği kişiyi bulmak üzere tezgâha doğru yöneldi. Bir ruhani liderin yakalığı filan olmalı diye düşündü ve onu nasıl bulacağını düşünmeye başladı. Ama pencere önünde bir koltukta oturan sırık gibi bir adam ona baktı ve el salladı, böylece tahminde bulunma ihtiyacını ortadan kaldırdı.

Adam zaten bir şeyler içmişti, o da adamı sıcak bir şeyler sipariş edecek kadar bekletmeye değer olduğuna karar verdi. BirAmericano sipariş etti ve süt istemedi. Kupayı elinde taşıırken sıcak olması çok hoşuna gitti. Eski püskü görünümüne rağmen gayet rahat koltuğa kendini bıraktı.

“Burası güzelmiş. Önerdiğiniz için teşekkürler,” dedi.

“Rica ederim,” dedi adam, “Luke Searle.”

“Juliette,” dedi ve uzattığı eli sıktı. Elleri büyüktü ve onun-kilerden çok daha sıcaktı. “Aradığınız için çok teşekkürler.”

“Sadece yardım etmek istiyorum. Bilmeniz gereken birkaç şey var,” dedi. Sonra hafif, düşünceli bir şekilde iç çekti. “Maeve konusu zor. O gerçekten iyi biri. Çevresindeki herkes için çok şey yapıyor ve konu yardım etmek olunca ondan daha fazla güvенеceğim kimse yok.”

Hanson, onun “ama”larını duymak için sabırsızlanıyordu. Bekleyişi o kadar uzun sürmedi:

“Ama bence... İnsanlara biraz fazla kapıldığını söylemek doğru olur.”

“Nasıl yani?”

“Yani... Kiliseden kısmen onun yüzünden ayrılan bir papaz oldu.” Yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. “Bunun onun hatası olduğunu sanmıyorum. Bu sadece bir yanlış anlamaydı. Papazın onunla ilgilendiğini düşünüyordu. Demek istediğim, manevi olarak değil, bir kadın olarak onunla ilgilendiğini. Ona karşı bir miktar takıntı geliştirdi...”

“Ne yaptı?” diye sordu Hanson, “Onu taciz mi etti?”

“Temelde evet.” Luke iç geçirdi: “Ama öyle yaptığını düşünmüyordu. Anlamak istemiyordu. Hepsi tamamen yanlış anlamaydı. Papaz ona nazık davrandı ve o da bunu yanlış anladı. Belki kırılgan bir dönemden geçiyordu. Bilemiyorum. Her neyse, karısı ve çocukları da olduğu için bu özel bir sorundu. Ve sonra papaz onunla tamamen iletişimi kestiğinde, kalbini bana ve kilisedeki başka bir ruhani lidere açtı ve bize artık kilisede kalamayacağını söyledi.”

“Peki... Nasıl oldu da papaz ayrılmak durumunda kaldı?” dedi Hanson.

“Şey, yavaş yavaş her şeyin onun kafasında olduğunu anlamaya başladık,” dedi Luke. “Papazla da gizlice konuştuk. Elin-den bir şey gelmiyordu ve aynı zamanda ona zarar vermeyi de gerçekten istemiyordu. Sonunda gitmeye karar verdi. Cardiff’te, memleketine yakın başka bir kilisede görev teklif edilmişti. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Maeve bu konuda çok üzüldü. İsteddiği şeyin bu olmadığını söyledi. Onu ayrılmaya zorlamak gibi bir niyeti olmadığını söyledi. Doğru söylediğinden eminim. Sadece işler biraz karıştı.”

Hanson, Maeve Silver'ı takıntılı bir kadın olarak hayal etmeyi hiç de zor bulmadı. Verdiği garip titreşimler ve herkese olan kararlı desteği, Hanson'ın şüphelenmesine neden olmuştu. Ya da belki hiç içinde hissetmediği halde iyi bir Hristiyan kız rolünü oynuyordu.

“Bana taciz hakkında daha fazla ayrıntı verebilir misiniz?” diye sordu Hanson. “Neler yapıyordu mesela?”

Ruhani lider, “Onu arıyor ve sürekli mesaj atıyordu,” dedi. “İlk başta kutsal kitap ve inançla ilgiliydi, sonra onu ne kadar sevdiği ve ona ihtiyaç duyduğu ile ilgili mesajlar gelmeye başladı.” İç çekti ve sonra ekledi, “Sanırım papaz efendi de onu fazla ileri gitmemesi için uyarma konusunda biraz yavaş davranıldığı için suçlu. Çünkü o nazik bir insan ve onu yardıma muhtaç bir ruh olarak görüyordu. Biraz pragmatizm işe yarayabilirdi.”

“Takip de var mıydı?”

“Yani...” Huzursuz bir ses çıkardı. “Bunun takip olarak nitelenebileceğini düşünmüyorum. Sanırım bir ara ailesiyle arasının nasıl olduğunu görmek istemiş ve onları bir parka kadar takip etmiş. Bir süre sonra, papaz efendi onun bir bankta oturduğunu, onları izlediğini fark etmiş ve karısı ile çocuklarını alıp yeniden eve götürmüştü. Asla yaklaşmaya ya da bir şey söylemeye çalışmamış. Sadece onları izlemiş.”

Hanson, o an Victor Varos'un sorgu metnini hatırlayarak ürperdi. Maeve'in, Aidan ve Zoe'yi nasıl izlediğini ve bunun, sahip olamadığı şeyler nedeniyle olduğunu anlatmıştı.

Şimdi Hanson, gerçeğin farklı olup olmadığını merak ediyordu. Belki de o ve Aidan arasında duran herkesten nefret ettiği için onları izliyordu, tıpkı kendisiyle papaz arasında duran kadından nefret ettiği gibi. Belki de o sırada Zoe Swardadine'i öldürmenin nasıl bir his olacağını düşünüyordu.

Aidan uyandığında kendini tamamen giyinik ve tanımadığı bir odada yatarken buldu. Premier Inn'deydi. Polis onu salar salmaz oraya gitmişti. Uzanmaya karar verdiği anı hatırlamıyordu.

Ayağa kalktı ve günlerce süren bir rüyadan uyanıyormuş gibi hissetti. Sadece kendi acısını ve kaybını düşündüğü bir rüya. Neden Zoe'nin katilini düşünmemişti? Öldürülmüş olmasını neden o kadar önemsememişti?

Perşembeden beri yaptığı her şeyi düşününce hiçbir eyleminde kendini tanıyamadı. Bunun kederin bir sonucu olduğunu düşünüyordu ama aynı zamanda aptalcaydı. Polis biraz daha dikkatsiz davransaydı, şimdiye kadar çoktan hakkında cinayet davası açılırdı.

Artık uyanma vakti gelmişti. Uyanma değil, *bir şeyler yapma* zamanı da gelmişti. Sadece kendisi için değil, aynı zamanda Zoe için de.

Lightman'ın bütün sabah yarı korkuyla yarı merakla beklediği arama nihayet karakolda oturmuş çalışırken gelmişti. Derin bir nefesten sonra telefonu açtı.

“Merhaba anne,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

“Ah, Ben,” dedi annesi. Ona daha fazla bir şey sormasına gerek yoktu.

“Tamam, anne,” dedi. “Anlıyorum.”

Annesinin hattın karşısında yarı sessiz ağladığını duyabiliyor ama onu rahatlatmak için ne söyleyeceğini bilemiyordu.

O'Malley ofisin kapısına yaslanarak "Şef," dedi. "Zoe Swardadine'i o kayıp süre içinde kamerada buldum. Onu saat beş yirmi sekizde şehre doğru giderken yakaladım."

Jonah ona baktı. Maeve Silver'ın perşembe gecesı evde olduğu hakkındaki yalanına ve Felix Solomon'ın anahtarlarına dair düşüncelere gömülmüştü. Yavaşça başını salladı.

"Şehre doğru mu? Biraz daha izini sürebilir misin?" dedi Jonah.

"Muhtemelen," diye cevapladı O'Malley, "ama ilginç olan, gözlüklü kadının hâlâ onun önünde olması."

Jonah kaşlarını çatı ve bakmak için sandalyesinden kalktı. O'Malley bir video yükledi ve oynattı ve Jonah bu sefer şehre doğru yürürken kadını yandan gördü. Dikenli saçları, eski ceketi, botları ve kot pantolonu ile kolayca tanınıyordu. O'Malley'in dediği gibi, kesinlikle aynı kadındı. Ve ondan kısa bir süre sonra Zoe geldi. Hâlâ acele ediyordu.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu O'Malley, "Bu bana bir takip gibi görünüyor."

"Öyle," dedi Jonah, "Ama neden? Neden kimliği belirsiz bir kadının peşine düşmüş? Belki de sanat okulundan başka bir öğrencidir? Yaptığı resme zarar verdi diye mi acaba? Ama bu ihtimal biraz zayıf görünüyor."

"Ben bakmaya devam edeceğim," dedi O'Malley, "şimdi onu daha ileriye götürdük, şehir merkezindeki kameralarla izlemek daha kolay olacaktır."

"Teşekkürler," dedi Jonah. Kısa bir iç çekti. "Maeve Silver'ı hiç görmedin, değil mi? Bisikletli olarak filan?"

O'Malley, "Henüz değil, hayır," dedi ve sonra "neden ki?" diye sordu.

"Victor Varos bana onu geç vakitte aradığını, on birden sonra aradığında Maeve'in bisiklette olduğunu söyledi." Kafasını salladı. "Bu doğruysa, Maeve iddia ettiği gibi perşembe gecesi evde değildi demektir."

"Onu getirmemi ister misiniz?" diye sordu O'Malley.

"Evet," diye cevapladı Jonah yavaşça başını sallayarak, "ama bunu usulünce yap. Lightman'ın ona sormayı unuttuğu bir şey olduğunu söyle."

Masasına döndü ve hafif bir cınlama ile bir e-posta geldiğini gördü. Annette Lock sözünü tutmuştu. Zoe'nin kayıp tablosunun fotoğrafı gelen kutusundaydı.

Yükledi ve gölgeye sarılmış o soluk, kırılgan figürü gördü. Sanki acı ya da coşku içindeymiş gibi geriye doğru kavisli duruyordu. Gölge formun etrafına dolanma şekli ilginçti. Ancak resmin asıl odak noktası, arka taraftaki figürdü, başını gökyüzüne kaldırmış ve gözleri eksik ya da... bir şekilde mühürlenmişti. Karnındaki korkunç kırmızı ışık, geri kalan tüm fırtınalı mavileri, gri ve beyazları kesintiye uğratıyordu. O canlı yarıktan gözünü ayırmak zordu.

"O'Malley," dedi, "sanattan anlar mısınız?"

Çavuş, "Hemen hemen hiç anlamam," diye seslendi. "Ama fikir söylemeye cüret ederim. Maeve Silver'ın telefonu cevap vermiyor," diye de ekledi.

Çavuş içeri girdi ve omuz başında durdu. İkisi de resme birkaç saniye baktı. Sonra O'Malley derin bir nefes verdi: "Güzel resim, değil mi?"

Yine kapı çaldı. Hanson yanakları kızarmış, gözleri parlamış bir şekilde çıkageldi. "Amirim, Maeve Silver hakkında önemli bilgiler var."

“Nedir?” dedi Jonah başını kaldırmadan. Tüm dikkatini ona vermediğini biliyordu ama resim bir şekilde onunla konuşuyordu.

Hanson kapı eşiğinden, “Eski papazını kiliseden yollamış,” dedi. “Onu ve ailesini şehirden taşınmak zorunda kalmaya kadar taciz etmiş.”

Jonah başını kaldırıp ona yavaşça baktı: “Ne zaman olmuş bu?”

Hanson, “Sekiz ay önce,” dedi.

“O halde, belki de Aidan Poole’a geçiş yapmıştır,” dedi Jonah.

“Benim düşüncem de buydu.”

Gözlerini resme yeniden çevirdi.

“Siz ikiniz neye bakıyorsunuz?” diye sordu Hanson.

“Affedersin. Zoe’nin kayıp tablosu,” dedi Jonah, “fotoğrafı geldi. Aslında senin düşüncelerini çok merak ediyorum.”

Ekranı ona doğru çevirdi ve incelerken onu izledi.

“Ah,” dedi Hanson, “pekâlâ, bu her şeyi açıklıyor.”

Jonah ona gerçek bir şaşkınlıkla baktı: “Nasıl açıklıyor?”

“Yani resmi neden çaldıklarını. Muhtemelen öyledir.”

Hanson ekranı yeniden ona ve O’Malley’e çevirdi. “Birinin nefret ettiği birinden bir şey almasını tuhaf buldunuz ve ben de resmin katil hakkında bir şeyler söylüyor olabileceğini söyledim. Ama aslında yaptığı şey, cinayeti haklı çıkarmak.”

Jonah resme tekrar baktı. “Resim üzerinden anlat,” dedi.

Hanson, “Öndeki iki figür Zoe ve Aidan,” dedi.

O’Malley, “Ama bu Angeline Judd,” diye itiraz etti.

“Evet, model Angeline,” diye açıkladı Hanson, “ama bu aslında bir otoportre. Kendini temsil etmek üzere o kırgın ve kırılgan Angeline’i resmetmiş.” O’Malley’in kuşkulu yüz ifadesi karşısında gülümsedi. “Bakın. Annette Locke, bu karanlık

figürü Aidan’la çıkmaya başladıktan sonra çizmeye başladığını söyledi, değil mi? Ondan önce, ana figür her zaman yalnızdı.”

“Demek, Zoe ve Aidan sevişmekle meşguller,” dedi Jonah, “şimdi bu üçüncü figür geliyor ve Zoe ve Aidan ona zarar veriyor.”

“Aynen öyle,” dedi Hanson, parlak bir gülümsemeyle geride durarak, “ilişkilerinin başka birine zarar verdiğini kabul ediyor.”

“Doğru...” dedi Jonah, yine o kör göze ve karnındaki parlak, kanlı yaraya bakarak.

“Yani, Zoe’nin Aidan Poole ile ne yaptığının tam olarak farkında olduğunu kanıtlamak için aldılar resmi.” Hanson, Jonah’a döndüğünde bakışları deliciydi. “Birine zarar verdiklerini biliyordu ve bu onun öldürülmeyi hak ettiği anlamına geliyordu. En azından ben öyle anladım. Ve bana sorarsanız, resimdeki figürün kadın olduğu düşünülürse, bunu bir kadının yapmış olma olasılığı yüzde doksan.”

Jonah gözleri kör kadına tekrar baktı ve Hanson’ın ne demek istediğini anlamaya başladı.

Lightman görüşmeyi bitirdiğinde taksi neredeyse karakola varmıştı. Telefonunu kulağından indirdi ve kendisini bekleyen bir mesaj olduğunu gördü. O görüşme yaparken gelmiş olmalıydı:

Gelip benimle evimde buluşur musunuz? Gerçekten söylemem gereken birkaç şey var.

Telefonuna kaşlarını çattı ve kim olduğunu soran hızlı bir mesaj gönderdi. Ve sonra henüz bir cevap bile gelmeden fark etti. Bunun ulaşılabilir olmanın dezavantajlarından biri olduğunu düşünerek içini çekti.

“Özür dilerim,” dedi taksi şoförüne. Beni başka bir yere götürebilir misin?

Jonah, O'Malley'in konuşmak için onu beklediğinin farkındaydı, ancak şimdi konuşmaya zaman ayıramazdı. Pek çok şey birden anlam kazanmaya başlamıştı.

Tabii ki o bir kadındı. Zoe'nin dairesi için anahtar temin etmeyi alışkanlık edinen bir kadın. O kapı kilidinin her tarafına Aidan Poole'un parmak izlerini koyma konusunda birçok olanağa sahip olan bir kadındı. Ve tüm bunları soğukkanlılıkla, intikam için planlamış bir kadındı... Ve muhtemelen sevdiği adamın sevgisini kazanmak gibi çarpık bir arzuyla.

Hanson, Luke Searle ile yaptığı konuşmayı hatırladı. Ara sıra aklına Victor'un ifadesinden parçalar da geliyordu. Victor ve ruhani liderin Maeve'i aynı ifadelerle tanımlamış olması onu endişelendiriyordu. Maeve'in, Aidan Poole'un etrafta dolaşmasını bu kadar açıkça istemiş olması onu daha da endişelendiriyordu. Maeve'in yaptığı işler hakkında muhtemelen yalan söylediğinin açığa çıkması daha da kötüydü.

Maeve'in, hiçbir zaman Zoe'yi öldürmek için güçlü bir güdüye sahip olduğu düşünülmemişti. Ama ya gerçekten böyle bir güdüsü var idiyse? Ya artık Zoe ile birlikte olmadığına göre ona âşık olabileceğini düşünerek Aidan'la yakınlaşmaya çalıştıysa? Ya Aidan da onu reddettiye?

Aidan Poole ile konuşmaları gerekiyordu. Hemen.

Felix Solomon'ın, gözünde garip ve kararlı bir parıltıyla Cinayet Masası'na girdiğini gördüğünde Hanson çoktan ayağa kalkmıştı. Yanındaki üniformalı polis memuru başkomiserin kapısını çaldı ve Hanson, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle masasına oturdu.

Birkaç dakika içinde Maeve hakkında düşünmeyi bırakıp Felix'in neden karakola geldiğini merak eder oldu.

Masasından kalkmak üzere olan Jonah'ın cep telefonu çaldı ve ekranda Angeline Judd'un adını görünce hafifçe gülmüşü. Akılla şimdiden Angeline'in söyleyeceklerinin çok ilerisine ulaşmıştı ama yine de aramayı kabul etti.

"Başkomiser Sheens," dedi.

"Memurlarınızdan biri Luke Searle ile kahve içiyordu," dedi. Sesi net ve daha önce sahip olduğu uyuşuk havadan kesinlikle uzaktı. "Bunun nedenini bilmek istiyorum."

Jonah, "Korkarım size dosya hakkında bilgi veremem," dedi.

O sırada kapısı çaldı ve dönünce dışarıda Felix Solomon'la birlikte bir üniformalının beklediğini gördü. Uzun sürmeyeceğini gösteren bir işaretle parmağını kaldırdı.

"Aptal olmayın!" diyordu Angeline, "Dosyayla ilgili bilgi istemiyorum. Luke'un Maeve hakkında ne saçmaladığını bilmek istiyorum."

"Söyledim..."

"O bir yılan," dedi Angeline, "ne söyledi ki? Maeve'in bir tacizci ya da her ne haltsa, öyle biri mi olduğunu söyledi?"

Jonah kararsız bir ses çıkardı. Bir yandan Angeline'in konuştuğunu duymak onu mutlu etmişti, kısmen de o sırada Felix Solomon'a soracağı soruları düşünüyordu, bu görüşme araya girmişti.

"Maeve, Isaac'i asla takip etmedi. Isaac onu baştan çıkardı," dedi. "Lanet olası bir yıl boyunca Maeve'in peşinden hiç ayrılmadı. Onları birlikte gördüm ve Isaac'in mesajlarını okudum. Ve her şey ortaya çıktığında yalan söyledi. O cinsiyetçi pislik Luke Searle de onun yanında yer aldı."

Jonah aklının yarısı başka yerde olsa bile, Angeline'in arkadaşı adına konuşmasına şaşırmaktan kendini alamadı. Onu düşününce aklına hep muhtaç ve manipölatör biri geliyordu. Onu zerre kadar da olsa sadık bir arkadaş olarak bulmak hem şaşırtıcı hem de sevindiriciydi.

“Peki bunu kanıtlayabilir misiniz?”

Angeline güldü. “Evet, bunu kanıtlayabilirim. Hemen bir kanıt istiyorsanız: Bu lanet Isaac bu kadar masumsa, neden Maeve’i perşembe gecesi onunla bir otelde kalmaya davet etti?”

“Bundan haberimiz yoktu,” dedi Jonah ve masanın üzerinden bir kâğıt parçası çekti. Not almak için değil, bir isim listesi yazmak için.

Angeline, “Maeve muhtemelen zamanlamanın uygun olmadığını düşündü, belki de bu konu hakkında konuşmak istemedi,” dedi. “Isaac, salı günü, karısını onun için terk ettiğini söyledi. Ve perşembe günü, Maeve sonunda pes etti ve bunun gerçek aşk olduğunu düşünerek onunla yattı. Sonra bilin bakalım ne oldu? İstedğini aldıktan sonra Cardiff’e geri döndü ve o zamandan beri bir daha arayıp sormadı. Maeve’in kalbi çok kırık. Şimdi de Luke, o adamı kiliseden attırması gerekirken Maeve’in altını oymakla meşgul.”

“Bunların hepsi çok yararlı bilgiler.”

“Bana inanmıyorsunuz, değil mi?” dedi Angeline, acı bir ses tonuyla. “Zoe’yi onun öldürdüğünü düşünüyorsunuz.”

“Hayır,” dedi Jonah sakince. “Onun öldürmediğini biliyorum.”

Ani ve uzun bir sessizlik oldu. Sonra Angeline aceleyle, “Kapatmam gerek,” dedi. “Ben... Hoşça kalın.”

Ve sonra telefonu kapattı.

Jonah telefonu masasındaki yerine geri koydu ve artan bir telaşla ayağa kalktı. Felix'in içeri girmesi için üniformalı memura işaret etti.

Felix sandalyelerden birine ilişince Jonah, "Daha iyi bir zamanlama olamazdı," dedi. Hanson'a doğru el salladı ve karaladığı kâğıdı ona verdi.

"Tüm bu insanların fotoğraflarını benim için bastırıp sonra onları kesebilir misin?"

Hanson'ın şaşkınlığı, yazıcının başında beklerken yavaş yavaş bir merak duygusuna dönüşüyordu. Felix'ten, birilerini teşhis etmesini mi isteyecekti? Bu tuhaf bir şeydi. Felix dosyayla bağlantılı pek çok kişiyi ismen tanıyordu.

Makineden çıkan fotoğraflara kaşlarını çatarak baktı: "Gerçi," diye düşündü, "hepsini de değil."

Jonah, Felix'in kontrolü yeniden ele aldığını görebiliyordu. Önceki gün görülen adamdan eser yoktu. Kahve istemişti ve şimdi Jonah'ın karşısındaki sandalyede rahatça oturuyordu. Felix'in masanın diğer tarafında, Jonah'ın olduğu yerde oturmayı tercih edeceğinde kuşku yoktu.

Hanson'ın döner kesici kullanarak fotoğrafları kesmekle uğraştığı sırada Jonah, "Perşembe öğleden sonra olanları hızlıca ele alabilir miyiz?" dedi.

"Öğleden sonra mı?" dedi Felix, kaşlarını kaldırarak.

"Evet," dedi Jonah, "arkadaşınız Esther'i çaya davet etmişsiniz."

Felix kaşlarını çattı. Bu açıkçası istediği ya da beklediği soru değildi: "Eee, size söyledim. Saat dörtte geldi."

"Planlı mıydı?" dedi Jonah, "Yoksa kendiliğinden mi gelişti?"

“Kendiliğinden,” dedi Felix, “önceden belirlenmiş bir randevu değil...”

“Rastlantı mı oldu yani?”

Felix O’Malley’e baktı ve sonra başını çevirdi. “Evet,” dedi, “evet, rastlantıydı. Evini kontrol etmeye gelmişti, ona merdivenlerde rastlayınca bir fincan çay için davet ettim.”

“Tam olarak hangi daire bu?” dedi Jonah.

“Bilmiyorum,” dedi Felix omuz silkerek, “hiç sormadım.”

“O da hiç söylemedi, öyle mi?”

“Hayır.”

“İkinci kattan mı geliyordu?”

Bir duraklama oldu ve Felix, “Evet, ama tüm bu soruların ne anlama geldiğini gerçekten bilmek istiyorum. Ben size yardım etmeye geldim.”

“Zaten yardım ediyorsunuz,” dedi Jonah, ayağa kalkıp Hanson’a kapıyı açtı. Ona fotoğraf demetini uzattı ve masaya dönmeden önce ona gülümsedi: “Esther bu kadınlardan biri mi?”

Jonah fotoğrafları masanın üzerine koydu ve Felix’in eli doğruca onlardan birine gitti:

“Bu o,” dedi. “Farklı saç modeli ve bugünlerde gözlük takıyor, ama o.”

Jonah ona, hissettiği memnuniyeti pek göstermeyecek şekilde hafifçe gülümsedi.

“Bana bunu neden sorduğunuzu söyleyebilir misiniz?” diye sordu Felix.

Jonah, “Çünkü Esther, sandığınız kişi değil,” dedi, “teşhis ettiğiniz kadın Greta Poole.”

Kapı kilidi. Aidan'ın düşünmesi gereken şey buydu. Parmak izlerini oraya koymuş olabilecek çok insan yoktu. Zoe'yi her kim öldürdüyse, onun parmak izlerine erişebilen biri olmalıydı.

Şimdi otel odasının masasında oturuyordu ve dizüstü bilgisayarını önünde açtı. Parmak izi koyma konusunda bilgisi yoktu ama Google bunun içindi.

"Nasıl" yazmaya başladı... ancak karşısına çıkan ilk arama terimi onu biraz oyaladı:

Aldatıldığını nasıl anlarsın?

Tanrım. Bu gerçekten insanlığın en sık sorduğu soru muydu? Yoksa Greta onun kullandığı makinelerden birinde bu aramayı yapmıştı da o yüzden mi ilk çıkan arama bu olmuştu?

Greta'nın bunu yazmış olabileceği düşüncesi karşısında derin bir üzüntü hissetti. Bir şeyden şüphelenmiş olabilir miydi? Yoksa düşünülemeyecek kadar acı verici olduğu için gerçeği bir kenara mı itmişti?

Birdenbire bunu bilemeyeceği için kendini çaresiz hissetti. Bir şekilde bunun farkında olup olmadığını ve şimdi ne düşündüğünü bilmek. Onu tamamen hayatından çıkartıp çıkarmadığını ya da bir uzlaşma umudu olup olmadığını.

Bu tanıdık dürtü, görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü, ancak geçmişte neredeyse her zaman merak ettiği Zoe

olmuştı. İlk Zoe duştayken mesajlarını kontrol etmiş ve Victor'un ona ne kadar çok mesaj attığını fark etmişti. Daha sonra Victor'un ona e-postayla neler gönderdiğini merak etmiş ve çok geçmeden Zoe'nin e-posta şifresine de ulaşmıştı.

Bu gözetleme işi bir alışkanlık haline gelmiş ve ilişkileri bittikten sonra bile onu bırakmak mümkün olmamıştı. Özellikle de en son ayrılıklarından sonra. Hâlâ hayatının bir parçası olduğunu hissetmenin bir yolu haline gelmişti. Ve sonunda web kamerası aracılığıyla röntgencilik yapmaya başlamıştı, bu da ona sahip olamasa da en azından onu izlemesini sağlamıştı.

Greta'yı gözetlemeyi pek düşünmemişti. Yıllar önce e-postalarına bir iki kez göz attığını, Aidan'dan bahsettiği güzel bir söz aradığını ya da Noel'de ona ne alacağına dair ipuçları bulmaya çalıştığını hatırladı. Görülecek fazla bir şey bulamamıştı. Greta ona kendisiyle ilgili her şeyi anlatmıştı.

Ama şimdi bilmek istiyordu. Korkunç bir yoğunlukla, onun hakkında insanlara ne söylediğini bilmek istiyordu. Evlilikleri hakkında. Greta'nın ne yapacağını bilmek istiyordu.

Telefonunu çıkardı ve Safari'yi açtı. Birkaç yıl önce sahip olduğu Gmail şifresini hâlâ hatırlıyordu. Acaba hâlâ de-ğiştirmemiş olabilir miydi? Güvenlik konusunda asla titiz olmamıştı.

E-posta sayfasının kolayca açıldığını görmek Aidan'a büyük keyif verdi. Hepsi klasörler halinde düzenlenmiş e-postaları vardı.

İlk sayfada özellikle hiçbir şey görünmüyordu. Ama klasörleri düzenleme konusunda Greta tam bir iblisti. Arama yapmadan bir şey bulması imkânsızdı.

Önce kendi adını aradı. Ancak bu arama, tahmin edeceği gerektiği gibi, Greta'ya gönderdiği veya ondan gelen binlerce e-postayı çıkardı. Hepsini okumak saatler sürerdi. Bunun için zamanı yoktu.

Zoe'nin adını aramayı düşündü ama bunu ona hiç söylemediğini fark etti. O küçük bilgiyi kendine saklamıştı. "Al-datma" kelimesini aramayı da gururuna yediremedi, onun yerine "Southampton"ı aradı.

Bu sadece kırk sonuç getirdi ki bu çok daha iyiydi. Bir grup Trainline bilet teyidi mesajı ve annesine attığı umut verici bir mesajı gördü. Bunlar birkaç ay öncesine aitti.

Trainline teyitlerini inceleme konusunda biraz yavaş kaldı. Neden bu kadar çok olduklarını merak etti. Bunların hepsinin temmuz ayında annesine gönderdiği e-postadan daha sonraki tarihlere denk geldiğini fark etmesi de zaman aldı.

Southampton'a bilet satın aldığı için onu tebrik eden ilk postayı açtı. Tarih dün öğleden sonraydı. Greta'nın da orada olduğunu bilmek ona tuhaf bir his verdi. Kendi olduğu yere o da mı gelmişti?

Sonra ikincisini açtı ve perşembe gecesine ait olduğunu gördü. Alton'dan Southampton'a dokuz yirmi yedi bileti. Bunun ne anlama gelebileceğini düşününce beyninden vurulmuşa döndü.

Lightman taksi şoförüne, "İşte burası," dedi. Bu sefer gün ışığında görmesine rağmen, büyük, güzel inşa edilmiş evi tanıdı. Geçici olarak bulutsuz bir gökyüzünden gelen soğuk bir güneşin aydınlattığı ev, bir şekilde biraz hüzünlü görünüyordu.

Yalnız bir kadının yaşaması için biraz fazla büyüktü. Bir çift için de büyüktü. Boy boy çocuklar olmalıydı. Hayat. Ses.

Taksiyi, kartını kullanarak bir mobil uygulama aracılığıyla rezerve etmişti, bu sayede yanında nakit para taşıması bile gerekmiyordu. Doğruca kaldırıma adım attı. Kapı açıldı. Belli ki o da Lightman'ı bekliyordu.

Greta kapıdan: "Gelmenize çok sevindim, teşekkürler," dedi.

"Rica ederim," dedi Lightman, "umarım geçen gecedен beri iyisinizdir."

"Evet," dedi, başını sallayarak. Yanağını kapının pervazına dayadı. "Zor geçen birkaç gün oldu, ama tuhaf bir şekilde, hayatı ne kadar ıskaladığımı fark ettirdi bana, bu açıdan iyi de oldu. Bir daha asla bu kadar kör olacağımı sanmıyorum." Lightman hafifçe gülümsedi ve Greta aniden sesli güldü. "Affedersiniz," dedi, "içeri gelin."

Kenara çekildi ve Lightman eve girdi.

"Aidan'ın yakın zamanda birileriyle buluşmuş olabileceğini düşünüyordum. Onu bir kilidi açması için kandırmış olabilirler. Belki onun gelişinden sonra kendi banyolarının kilidini çıkarıp koymuş da olabilirler. Ama çok açık ki parmak izlerini oraya yerleştirmesi en kolay kişi, onunla aynı evi paylaşan kadın olabilir."

"Ama bunu aklımıza getirmedik," dedi Hanson, otoyola giden işaretleri takip ederek Southampton'dan kuzeye, Poole'ların evine doğru ilerlerken. Bunu çözen kişi olmadığı için üzüntü duymaktan kendini alamadı. Maeve'e gelinceye kadar tüm doğru bağlantıları yapmış ve yine de yanılmıştı. "Bütün akşam nerede olduğu belliydi ve ilişkiden haberi olmadığını düşündük."

“Edindiğimiz bilgiler, Londra’da olduğunu gösteriyordu,” diye ekledi Jonah.

“Ama her şeyi biliyordu, değil mi?” dedi Hanson sessizce, “Aidan ve Zoe bunu asla fark etmedi.”

“Evet,” dedi Jonah. “Hiç de aptal değilmiş. Demek ki Aidan da düşündüğü kadar poker suratlı biri değilmiş. Sanırım şüphelendi ve kocasını takibe aldı. Belki de nedensizce telefonuna veya bilgisayarına bakmış ve yeterince çabuk silmediği bazı mesajları görmüş olabilir.”

“Ama sonra onunla yüzleşmemiş,” dedi Hanson. “Belki de Zoe’yi terk edeceğine dair bir umut besliyordu.”

“Evet,” dedi Jonah. “Ben ikincisini düşünüyordum, belki de herkesin olayı duymasından çekindi.”

Hanson birden, şu anda muhtemelen karakola geri dönen Lightman’i düşündü. “Ben’e haber versem iyi olur.” Bir mesaj yazarak Lightman’e gönderdi:

Tutuklama için yoldayız. Karakola döndün mü? Acele edersen bize yetişirsin.

Lightman’i Aidan’ın çalışma odasına götürürken Greta, “Masaüstü bilgisayarında,” dedi. “Daha önce bakmayı hiç düşünmemiştim. Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Ya da pek güven sorunuz yoktu,” diye itiraz etti Lightman.

“Belki de biraz olmalıydı,” dedi Greta, gözleri gittikçe artan düzeyde odayı aydınlatan turuncu güneşte parıldarken. “Bence... Bence Zoe’yi o öldürdü.”

Lightman yavaşça başını salladı ve sonra ekrana baktı. Bilgisayar ekranında açık bir klasör vardı. “Ders Notları” olarak adlandırılmıştı. Ve Lightman’in bakmamak için elinden

geleni yaptığı görüntülerle doluydu. Hepsi şiddet görüntüleriydi ve neredeyse tamamı kadınlardan oluşuyordu.

“O bir psikopat, değil mi?” diye sordu Greta, şaşırtıcı derecede sabit bir sesle. “Bunlardan yüzlerce var. Hepsi de bu gizli klasörün içinde. Dizine eklenmemiş dosyalarda arama yapıncaya kadar, kayda değer hiçbir şey olmadığını düşünmüştüm. Ama sonra...”

Lightman derin bir nefes verdi. İlk aklına gelen, birinin önceki gece eve girmeye çalışmasıydı. Belki de bu kanıtı yerleştirmeye gelmişti. Belki de gerçekten Aidan, içeri girip, bulunmadan önce onları silmek için gelmişti.

“Bunu görmek durumunda kaldığınız için üzgünüm,” dedi Lightman, “eve dönerken mi aklınıza geldi?”

“Evet,” dedi Greta. “Noel ağacı almaya gittim. Ağacı sürüklerken neden daha önce bilgisayarını kontrol etmediğimi sordum kendi kendime.”

Lightman telefonunun titreştiğini hissetti ve almak için cebine uzandı. Hanson’dan tutuklamayla ilgili bir mesaj gelmişti. Aidan’ı mı alacaklardı? Yoksa başka bir yere işaret eden bir şey mi bulmuşlardı? Sormak için can atıyordu ama Greta, Chrome ekranını büyütme için üzerine doğru eğilirken olmazdı.

“Tarayıcı geçmişine de baktım,” dedi Greta, “bakın.”

Sıradan aramaların arasına dağılmış, “Bilek kesilmesinde kanamadan ölmek ne kadar sürer?” ve “Koldaki arterler nerede?” gibi sorular vardı.

Aşağı inerken Lightman kaşlarını çatı. Bunların hepsi yeni de değildi. Aidan’ın masaüstü bilgisayarını sadece ara sıra kullandığı açıktı. Bazı aramalar aylar öncesine aitti.

Bu kadar uzun bir zaman dilimi içinde başka birinin bu bilgisayara erişmiş olması gerçekten mümkün müydü?

Greta'nın nefesinin hıçkırığa dönüştüğünü duydu ve ekranı hızla küçülttü. Yüzünü kolunun arkasına gizlemiş ve hırkasının koluna kapanmış ağlıyordu.

“Çok üzgünüm,” dedi Lightman, “size bir şey getireyim mi?”

“Hayır, sorun değil,” dedi Greta, gözlerini silerek, “sorun değil. Ben çay yapacağım. Siz de ister misiniz?”

“Elbette,” dedi Lightman, oysa canı gerçekten çay içmek istemiyordu. Hanson’a cevap yazmak istiyor, ancak kimi tutuklayacaklarını söyleme olasılığına karşı mahremiyete ihtiyaç duyuyordu. Greta'nın bunu görmesi hiç de uygun olmazdı. Greta mutfığa doğru ilerlerken, “Kullanabileceğim bir banyo var mı?” diye seslendi Lightman.

Greta, “Koridorda,” dedi.

Telefonunu eline aldı ve yürürken Hanson’a, Greta Poole’un evinde olduğunu ve kanıtlarla dolu bir sabit disk olduğunu söyleyen kısa bir mesaj gönderdi. Banyodan çıkmadan önce cevabın gelmesini umuyordu. Mutfakta çaydanlığın sesi geldi ve Greta'nın dolaptan fincanları çıkardığını duydu.

“Kahretsin,” dedi Hanson.

“Ne var?”

“Lightman, Greta Poole’un evinde.” Jonah Hanson’ın bakışlarının anlamını hissedebiliyordu. Bu sırada kendisi de afallamış, ne yapılması gerektiğini düşünüyordu. “Ne yapayım? Onu arayayım mı?”

Jonah elinden geldiğince sakın bir şekilde, “Bir mesaj daha gönder,” dedi. “De ki, bir şüpheli ile ilgili bir durum

var, mümkün olduğu kadar çabuk gel. Greta mesajı grrse ortalık karışabilir, onu uyandırmamak en iyisi.”

“Tamam.” Jonah, mesajı yazarken Hanson’ın ellerinin titrediğini görebiliyordu. Birkaç ay önce bu sefer Hanson’ı kurtarmak için günün en işlek saatinde otoyolda yaşadıkları kovalamacayı hatırladı. “Her şey yoluna girecek,” dedi. “Greta hiçbir şey bilmiyor ve Ben de soğukkanlı bir arkadaş.”

Lightman neredeyse kurumaya bırakılmış amaşırlarla dolu bir yere girdi. Greta, “Affedersiniz, keşke sizi diğer banyoya gnderseydim. Aidan bu konuda her zaman bana kı-zardı,” diye seslendi.

Lightman içeri girdi ve kapıyı kapatmak için döndü. Kapı yerine oturdu ancak üzerinde kilit yoktu. Sadece bir zamanlar kilidin bulunduğu boyasız ahşap bir alan vardı.

Elini sapta tutarak birkaç dakika hareketsiz kaldı. Telefonu cebinde titreşti ama çıkarmadı.

Keşke sizi diğer banyoya gnderseydim...

Derin bir nefes aldı ve sonra çok sessizce kapıyı tekrar açtı.

Greta, yüzünde karışık bir keder ve öfke ifadesi ile onu bekliyordu. Bacağına sıkı sıkıya yaslanmış uzun, sivri bir mutfak bıçağı vardı.

Bir dakika sonra Hanson, “Hâlâ mesajı okumadı,” dedi.

Jonah, “Biraz zaman ver,” dedi. “Belki de ana ekranında görmüş olabilir.”

“Ya okumazsa?”

“O zaman muhtemelen sadece kanıtını eline alıp oradan ayrılır ve sonra biz içeri gireriz,” diye rahatlattı Jonah. Oysa onun da içinde bir endişe vardı. Greta onu günlerce, kocasını

da aylarca kandırmıştı. Çok zekiydi. Ayrıca güçlü ve sağı solu belli olmayan bir karakterdi. Bir katilde bulunması en tehlikeli şeylerdi bunlar.

“Lanet olsun,” dedi Greta. Sonra ağlamaklı bir kahkaha attı. “Ne aptalca. Ben... Üzgünüm. Sana bunu ben yaptım. Senin hatan değildi. Sadece bir an...” Burnunu çekti. “Sanırım ağlamaklı eş rolüne kendimi fazla kaptırdım ve dikkatim dağıldı. Gerçi.. bilirsin, hepsi de oyun değildi. Ne zamandır süren bir acı bu. Hepsi adım adım planlandı ve gününü bekliyordu.”

“Sorun değil,” dedi Lightman ve ona elinden geldiği kadar sakın ve güven verici şekilde gülümsemeye çalıştı. Greta’nın onu öldürmek istediğini biliyordu. Elinde bıçağıyla oldukça güçlü bir kadın sayılırdı. Onu yaralama şansı çok yüksekti. Ama Lightman yine de korku hissetmiyordu. O steril hastanede babasını bıraktıktan sonra yavaş, acı verici bir tükeniş duygusuna kapılmıştı.

Greta, “Sorun yok denemez,” dedi, “ona yaptığımı sana da yapmak zorundayım ama sen bunu hak etmiyorsun.” Greta’nın yüzü endişeyle kırışmıştı. “Seçme şansım olduğunu düşünmüyorum.”

“Elbette var,” dedi Lightman ve kısa bir kahkaha attı. “Ne yaptığınızı biliyor olmamız, sizi bundan mahkûm edeceğimiz anlamına gelmiyor. Mahkemede duruşma sırasında pek çok şey olur ve birinin ne yaptığını gerçekten kanıtlamak zordur. Özellikle sanık çok dikkatli davranmışsa.”

Greta bir an için bunu düşünür gibi yaptı ve Lightman hâlâ cebinde durmakta olan telefonu düşündü.

“İki cinayetten sıyrılmak, tek cinayete göre daha zordur,” diye ekledi sessizce. “Ayrıca başkomiserim nerede olduğumu biliyor.”

Greta başını salladı. “Yani buradan ayrılmış olmalısın. Arabanı kullanmalı ve mümkün olduğu kadar çok kameraların önünden geçmeliyim.”

Lightman ona karşı garip bir hayranlık hissetti. Anlayış ve planlama konusunda çok hızlıydı. Yeter ki bir konuya eğilmek istesin, diye düşündü Lightman. Bu, bir sorunu parçalara ayırabilecek ve anında çözüm bulabilecek türden bir zihne sahip olmakla ilgiliydi.

“Kameralardan biri arabayı sürenin siz olduğunuzu fark edebilir,” dedi.

“Kıyafetlerine de ihtiyacım olacak,” dedi Greta, ona bakarak.

“Ya da gidip Aidan’ın yaptıklarına dair kanıtlara bakabiliriz,” dedi Lightman, anlamlı bir bakışla. “Onu mahkûm edecek ya da en azından ciddi şüpheler uyandıracak kadar çok kanıt var.”

“Hapisten çıkmak için jürinin sempati oyunu kazanmaya çalışarak mahkemede aylar mı harcayacağım? Onların önünde ağlayarak Aidan’ın ne kadar korkunç bir insan olduğunu anlatacağımı ve bütün dünyaya onun bunu yapmasına izin verecek kadar zayıf bir insan olduğumu haykıracağımı mı sanıyorsun? Aldatılmış kadını oynamak zorunda mı kalacağım? Oysa öyle olmamak için yıllarca elimden gelen *her şeyi* yaptım.” Greta tekrar başını iki yana salladı ve kafasını kaldırdı: “Ben savaşmayı tercih ederim.”

Lightman’ın sol omzunun arkasından hafif bir ses, “Belki de doğru kişiyle savaşmalısın,” dedi.

O kadar büyük bir şoktu ki, Lightman, Greta ve bıçağını unutup sesin geldiği yöne baktı. Ve Greta, kocasının gelişiyile şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı.

Jonah'ın navigasyonundan varış saatini okuyan Hanson, "Yirmi iki dakika," dedi.

Jonah, ona baktı. "Ben'den bir şey gelmedi mi daha?"

"Hayır."

Güven verici bir şekilde, "Eminim iyidir," dedi ama yine de gaz pedalına daha güçlü bastı.

"Burada ne işin var?" diye sordu Greta ve kocasıyla konuşurken sesi tüm sıcaklığını kaybetti. Artık çok soğuktu. Öfkeli. Tiksinen bir ses.

"Seninle konuşmaya geldim," dedi Aidan. "Çünkü neler olduğunu anladım. Başlangıçta sinirlendim ama sonra bunu sana benim yaptırdığımı düşünmeye başladım."

"Neden buraya geldin?" diye sordu Greta, "Cehennemin dibine git!"

"Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerek." Öne doğru adım attı ve Greta hemen tedirgin oldu. Mutfak bıçağını kaldırdı ve yaban kedisi gibi bir sesle öne doğru uzattı.

"Söylediğin hiçbir şeyi dinlemeyeceğim!" dedi, "Artık dinlemek yok. Bana sürekli yalan üstüne yalan söyledin. O seni terk ettiğinde bile beni yeterince sevmedin. Onu o kadar çok istedin ki onu... onu... onu *röntgenledin*. Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim."

Lightman, konuşmalara gereğinden fazla kapılmıştı. Harekete geçmesi gerekiyordu. Aidan'ı ve kendisini oradan çıkarması ya da Greta'yı etkisiz hale getirmenin bir yolunu

bulması gerekiyordu. Ama kendini ikisine o kadar kaptırmıştı ki yerinden kımıldayamıyordu, orada acı, nefret ve neredeyse şiddet arasında asılı kalmıştı.

“Biliyorum,” dedi Aidan. “Bunun ne kadar acı vermiş olabileceğini biliyorum. Korkunç şeyler yaptım. Çünkü ben bir zavallıyım. Sen haklıydın.” Bir adım daha attı ama Greta hareket etmedi. Şimdi bıçakla arasında sadece santimetreler vardı. “Seninle olmak istedim çünkü güçlüsün ve güzelsin. Ama sonra bununla baş edemedim. Annemden bir kelimecik olsun duymadığım onayı senden bekliyordum ve bu senin hatan değildi.”

Lightman durumu ele almak için kendini zorladı. Greta mutfak kapısını kapatıyordu ve Lightman merdivenlerden çıkabileceğini düşünmüyordu. Aidan da maalesef ön kapıyı kapatıyordu. Ancak odaya birkaç adım daha girerse, Lightman arkasından koşarak ön kapıya yetişebilirdi.

Tek engel, bıçağı Aidan’a doğru uzatan ve onu ilerlemekten vazgeçirmek için her şeyi yapan Greta’ydı.

“Sana onay vermiştim,” diye haykırdı Greta. “Sürekli gururunu okşamıştım. Oysa sen sanki erkekliğine bir şey olacakmış gibi benim hiç gururumu okşamadın. Sana bir insanın verebileceği her şeyi verdim ama sen... sen... sen o *fahişeyi* seçtin. Ve bir de sana soğuk davrandığımı söyledin ona.”

Lightman, Greta’dan bir adım daha uzaklaştı ve ön kapıya yaklaştı. Aidan’ı geçebileceğini düşündü. En ideali, çıkarken Aidan’ı de beraberinde dışarı çekebilmektir. Sola doğru küçük bir adım daha atarken bunu düşündü. Hamle. Çek. Sürükle. Greta o bıçakla kimseye zarar veremedi hepsini bir anda olmalıydı. Ama bu şekilde Aidan Poole’u fazla tehlikeye atmış olmaz mıydı?

“Kendi kendime senin ne kadar soğuk, kıymet bilmez ve ilgisiz olduğunu söyledim durdum,” dedi Aidan sakince. Gözlerinden yaşlar gelmeye başladı. “Sana karşı tüm bu... rezillikleri yaparken tek savunmam buydu. Ve bunun doğru olmadığını biliyorum. Ama sana yöneltebileceğim tek eleştiri buydu. Bazen egomu yeteri kadar okşamadığını düşünüyordum. Ama seni yanlış anladım, değil mi? Son derecede yanlış. Her zaman beni düşünüyordun. Ve o kadar basit, açık bir kitap değildin. Ne kadar çok incinmiştin ama yine de devam ediyordun.”

“Kes şunu!” dedi Greta.

“Neyi keseyim?”

“Duymak istediğim şeyleri söylüyorsun! Sen sadece... sen sadece her zamanki gibi *yalan söylüyorsun*.”

Aidan başını iki yana salladı. “Bunları beni yeniden kabul edersin umuduyla söylemiyorum, ama bunu dilemekten de asla vazgeçmeyeceğim. Bunları söylüyorum çünkü duymayı hak ediyorsun. Keşke olgunluk yapıp bir yıl önce söyleseydim de şimdi ikimizi de bu duruma düşmekten kurtarsaydım.” Yanaklarına dokunmak için elini kaldırdı. “Sana karşı asla takıntılı olmadım. Diğer erkeklerin sana baktığı gibi bakmadım, onları çektiğin kadar beni çekmedin. Sanki bir başkasıymışsın gibi davrandım ve seni düşünmeyi bıraktım.”

Lightman neredeyse başarmak üzereydi. Aidan, Greta’nın ilgisini çekmeyi iyi başarıyordu.

Harekete geçecek ve bunu yaparken biraz risk alacaktı. Bunu görebiliyordu. Greta geri adım atmıyordu.

“Hareket edip durma!” dedi Greta aniden. Bu sefer Lightman ile konuşuyordu. Tehlikeyi görmüştü.

“Greta,” dedi Aidan, elini kaldırarak, “ona zarar vermek gerekmiyor. Kimseye zarar vermene gerek yok. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Ve sana kötü bir şey olmasını istemiyorum.”

“Eğer beni seviyorsan,” dedi Greta, daha önce olmayan türden bir titreme vardı sesinde, “buradan defolup gidersin ve beni bu durumla baş başa bırakırsın. Gideceksin ve sonra belki ihtiyacım olursa kendimi kurtarmama yardım edeceksin.”

Aidan ona acı acı gülümsedi: “Tatlım, ikimiz de buradan çıkmıyoruz. Bu işler böyle bitmez, değil mi?” Ve yüzündeki gülümsemeyi bozmadan bir adım daha attı.

Lightman dışarı çıkma fırsatını tamamen yitirdi. Aidan adım adım bıçağa doğru yürüyordu. Bir an bıçağı kapacak gibi oldu. Ama sonra bir şekilde yine Greta bıçağı kurtardı, sonra Greta kocasına sarılırken bıçak Aidan’ın sırtına geçti. Birden tutkuyla birbirlerine sarıldılar ve Lightman bu durumdan istifadeyle kendini dışarı atacak oldu... Sonra vazgeçip uzandı, bıçağı Greta’nın elinden nazıkçe aldı ve dışarı çıktı.

Jonah yanıp sönen polis ışıklarının ilkini görmüştü ki Hanson, derin bir nefes aldı. Son yüz metrede gaz pedalından ayağını çekip durmak oldukça zordu ama bir şekilde başarıp kaldırımdaki ekip arabasının arkasına durdu. Görebildiği kadarıyla ambulans yoktu. En azından henüz gelmemişti.

Araba daha durmadan Hanson kapısını açtı ve eve doğru neredeyse koşarak yaklaştı.

Garaj yolunun kenarında duran iki polis memurundan biri seslendi: “Hanımefendi!”

“Ben nerede? Çavuş Lightman nerede?” Jonah, onu takip etmek üzere kapısını açıp dışarı çıktı.

“Juliette.”

Görünmeyen bir yerden konuşan Lightman’ın sesiydi bu. Jonah, Ben’i görene kadar koşarak etrafı dolandı. Lightman ön kapının iç tarafındaydı, kâğıt bardakta çayı da elindeydi. O sırada Juliette Hanson geldi ve ona sarıldı.

Jonah ona gülümsedi ve sonra en yakın üniformalıya kaşlarını kaldırdı: “Durum raporu alma şansım var mı acaba?”

Greta birkaç dakika önce olay yerinden uzaklaştırılmış ve Aidan da onunla gitmek için yalvarmıştı. Onu da tutuklamaları gerekip gerekmediğinden emin olamayan üniformalılar çaresiz bunu kabul etmişti.

İki farklı sorgu odasına konmuşlardı ve Aidan kendisini tutuklayan çavuşa her şeyin kendi hatası olduğunu ve hapse girenin kendisi olması gerektiğini iki kez söylemişti.

Hanson, Aidan’a bir fincan kahve getirilmesini izlerken koridorda durduğu noktadan mırıldandı: “Her şey karmakarışık oldu, değil mi?” Dördü de -dışarıda bırakılmayı reddeden O’Malley de dahil olmak üzere- Greta Poole’u mahkemeye sevk etme sürecini başlatmaya hazırlanıyorlardı. “Metresini öldürdüğü halde Aidan hâlâ onu seviyor mudur?”

“Sanırım seviyordur,” dedi Lightman. “Tüm bu özür dileme tantanası başladığında, böyle saçmalayarak çıkmam için bana zaman kazandırmaya çalıştığını düşünmüştüm. Kurnazlık yaptığını düşünmüştüm. Sonra yanına gitti ve kendisini bıçaklamasını istedi... Eğer onu bu kadar seviyor olmasa, bunu yapması ya da oturup onu savunması için herhangi bir neden göremiyorum.”

“Komik,” diye mırıldandı Jonah, “adamın her hareketinde zayıflık vardı. En güçlü hareketinde bile. Onlarıki oldukça berbat bir hikâye.”

Hanson ona bakmak üzere döndü ve kaşlarını çatı. “Katılmıyorum. Bu onların hikâyesi değil. Bu Zoe’nin hikâyesi. Ama maalesef bu romantik hikâyenin sonunda Greta tarafından öldürülmek varmış. Asıl kurban, Greta Poole değil, Zoe oldu.”

“Katılıyorum,” dedi Jonah ve sonra iç çekti. “Başlayalım mı?”

“Onunla ilk yattığı gecenin sabahından başlayabilirim,” dedi Greta, sesi her zaman olduğundan daha güçlü ve ölçülüydü. Kollarını üçgen şeklinde açarak önündeki masaya oturdu, parmak uçlarını bir araya getirdi ve başparmaklarını

birbirlerini ovacak şekilde hafifçe hareket ettirmeye başladı. “Telefonu her çaldığında zıplıyor ve ben görmeden mesajlara bakmaya çalışıyordu. Rahatsız edici derecede açıktı.”

“Ama onunla bu konuda yüzleşmediniz?” dedi Lightman.

“Kanıtım olana kadar bu konuyu nasıl ele alacağımı bilmiyordum,” dedi. “Gerçi kanıtları elde etmem de kolay oldu. Cumartesi sabahı erken kalktım ve benim telefonum yerine alt kattan onun telefonunu aldım. Aidan’ın mesajlarına ve ardından WhatsApp’a baktım ve bilmem gereken her şeyi öğrendim.”

Sesinde bir titreme vardı. Belli ki anlattıkları hâlâ onun için korkunç birer anıydı. Her şeyin üzerinde yükseldiği tek bir travma noktası. Ve böyle bitmesi gerekmezdi diye düşündü Jonah. Çok farklı bir şey yapabilir ve onu terk edebilirdi.

“O halde onu neden terk etmediniz?”

Greta tereddüt etti: “Birkaç nedeni var. Tam olarak hangisinin en güçlü olduğunu bilmiyorum. Kısmen aşağılanmış olmak. İlk tepkim ona bağırarak olacaktı, ama bundan sonra onu dışarı atmam gerekecekti. Ve eğer onu dışarı atarsam, herkes öğrenecekti. Onun ne yaptığını öğrenir ve beni yargırlardı.”

“Onu yargılayacaklarını düşünmediniz mi?” dedi Jonah nazikçe.

Greta, ona solgun bir bakışla baktı: “Bir evlilik bu şekilde bozulduğunda neler olduğunu hiç gördünüz mü? Annemde öyle oldu mesela. Bunun erkeğin hatası olarak değerlendirildiğini hiç gördünüz mü? Hayır, kocasını elinde tutamamıştır, sıkıcıdır, yatakta onu memnun edememiştir...” Ellerini düz bir şekilde masanın üzerine koydu ve parmak eklemleri beyazlaşınca kadar kıvrırdı: “Bu işlerin nasıl sonuçlandığını çok genç yaşta öğrendim ben. Ve bunun bana da olmasına

izin vermeyecektim. Bu mükemmel eş olma meselesi için çok çaba sarf ettim. Bu evliliğin bir gününü bile makyaj yapmadan geçirmediğimi biliyor muydunuz?”

Jonah başını salladı ve sanki bu Greta'nın öfkesini biraz olsun yatıştırdı.

“Yani onun, ilişkisini bitireceğini mi umuyordunuz?”

“Evet,” dedi Greta, “mantıklı düşüneceğini umuyordum. Ben mükemmelken nasıl düşünmezdi? Yemek pişirmeye daha çok zaman harcadım ve kendim de daha az yedim. Çizgilerimden kurtulmak için yüzüme zehir pompaladım ve ona hiçbir erkeğe yapılmadığı kadar cilve yaptım.”

Hem korkunç hem de komikti ve Jonah kahkaha atmak için kendini zor tuttu. Bu tür şeyler kayıtta hiç hoş olmazdı. Gerçi kahkaha atsa da Greta buna içerlemezdi. Jonah bir nefes aldı ve sonra, “Ama o ilişkisini sürdürdü,” dedi.

“Evet,” dedi Greta ve sesi aniden kalınlaştı. “Sürdürdü. Ve biliyordum, çünkü her ne kadar o aksini düşünse de aldatma konusunda hiç başarılı değildi. Telefonunu diğer bilgisayarlarıyla da senkronize ettiği için ben bazen evdeyken mesajlar masaüstünde yanıp sönüyordu. Onları görmek için oturum açmam bile gerekmiyordu.”

Zoe'nin mesajlarını görüyor da Aidan'ın mesajlarını göremiyor muydu diye düşündü Jonah. Tek görebildiği, Zoe'nin flört ve cinsel içerikli mesajları mıydı? Onu cinayete adım adım sürükleyen bu mu olmuştu?

“Zoe'yi öldürmeye ne zaman karar verdiniz?” dedi Jonah sakince.

Greta tereddütle onlara, “Anlık bir karar değildi,” dedi. “Bardağı taşıran son damlaydı, bir birikimin sonucuydu belki. Benim varlığımdan haberdar olduğundan emin olmak için onu Facebook'ta bir fotoğrafta etiketledim. Hemen ardından

kız onu terk etti. Bunu Aidan'ın mesajı okumasından sonra yüzünün aldığı şekilden anladım. Bittiğini sanıyordum.”

“Ama bitmemiş?” dedi Jonah.

“Hayır, bitmemiş.” Greta'nın sesi sertti. “İki hafta içinde yeniden gönlünü aldı. Bundan sonra cehaletin arkasına sığınacak durumu kalmamıştı kızın. Beni biliyordu ve buna rağmen ilişkiyi sürdürmeyi seçmişti. Onu affetmek gittikçe zorlaşıyordu.”

“Ama onu öldürdüğünüzde artık birlikte değillerdi,” dedi Jonah, “Aidan ilişkiyi bitirmişti. Bu size yetmedi mi?”

Greta başını salladı. “Aidan'ı fazlasıyla etkilemişti. Aidan'ın aklı... hâlâ ondaydı. Bilgisayarını baktım ve ekran görüntüsünü aldığı resimlerini buldum. Ayrıldıktan çok sonra, izlendiğini bile bilmediği görüntüler. Ve Tanrım, bu şimdiye kadar hiç hissetmediğim kadar kötü hissettirdi.” Ani bir nefes aldı. Hem bir soluk hem de bir hıçkırıktı.

“Bize o gecedен bahsedin,” dedi Lightman, “perşembe gecesi. Titizlikle planlandı, değil mi?”

“Elbette öyle,” dedi Greta, “ondan kurtulmalıydım. Aidan'ın onu... onu...” Tekrar başını salladı ve derin bir nefes aldı, aniden yine o güçlü kadına dönüştü. O oyunculuğu güzel kadına: “O gün iki kez evine gittim. İlkinde, istasyonun yakınındaki DW spor salonunda bir dolapta bıraktığım kıyafetleri yanıma aldım. Ona ait olan bir bıçak olup olmadığına bakacaktım. Onu kullanacaktım ve daha sonra bir daha uğraşmamak için onu yanıma almaya karar verdim.”

“Bunu merak ediyorum,” dedi Jonah, “neden intihar süsü verdiniz de sonra Aidan'a yıkmaya çalıştınız?”

Greta güldü. “O zaman bile onu suçlamaya henüz karar vermemiştim. Sadece Zoe'nin yolumuzdan çekilmesini isteyen zayıf bir yanım vardı. Bunun yeterli olabileceğini düşündüm.

Ama onu da ikincil plan olarak tuttum. Haftalarca bilgisayara görüntüler kaydettim, bir de tabii tablo ve parmak izleri.” Kafasını iki yana salladı: “Hâlâ o banyo kilidinin çalındığını ihbar etme seçeneğim vardı. Parmak izleri hakkında şüphe uyandırmak yeterliydi. Aidan’ın serbest kalmasını da sağlayabilirdim. Benim için bu kararı veren o berbat sahte Hristiyan, Maeve oldu. Zoe öldüğü an, yine Aidan’a mesaj atmaya başladı.”

“Yine mi?” dedi Jonah.

“Ah, onların bir geçmişi var,” dedi Greta yüzünü ekşiterek, “bunun bir defalık olduğunu sanıyordum. Aidan’ın sarhoş olduğu ve terk edildiği için üzüldüğü gün bir öpücük vermiş. Aidan onu da yedekte tutuyor gibiydi. Aidan onunla buluşmayı kabul etti. İşlerin yeniden kızıştığı görülüyordu. Sürekli Aidan’a yakınlaşıyordu. Zoe’yi kimin öldürmüş olabileceğiyle ilgili mesajlar. Katili birlikte bulmayı teklif eden ve katilin o olduğuna inanmadığını söyleyen mesajlar atıyordu. Onu uyarmak için elimden geleni yaptım. Söylediği bazı şeyler... Aidan’a biraz fazla yaklaşıyordu.”

Jonah, Maeve’e olan saldırının da Greta’nın elinden çıkmış olmasına sevinmişti. Teşekkür etti: “Bana nasıl Esther olduğunuzu da söylemenizi istiyorum.”

Greta hafifçe gülümserken gözleri parladı: “O çok eğleneliydi. Zoe’nin nerede çalıştığını biliyordum ve nerede yaşadığını öğrenmek de zor olmadı. Aylardır o farkına varmadan onu izliyordum. Onu cezalandırmam gerektiğine karar verince arabamı Gina Kafe’nin önüne park ettim ve onu eve kadar takip ettim. Bu konuda Aidan’dan daha iyi iş çıkardım.” Biraz hırıltılı güldü: Kafede Felix’le konuştuğunu görmüştüm, bu sayede beni binaya almasını sağladım. Kiraçımı kontrol etmeye geldiğimi ama zile bastığım halde cevap

vermediklerini söyledim. Bu onu konuşturmaya yetti ve o saatte sonra işim daha da kolaylaştı.”

“Ve Zoe’nin dairesinin yedek anahtarlarını aldınız,” dedi Jonah. “Haftalar önce,” dedi Greta. “Aslında o gün onunla karşılaştım, size söyledi mi? Hazırlıklı olmak için bıçağı almaya gitmiştim. Onu gördüğümde dışarı çıkıyordum. Hatta beni tekrar çay içmeye davet etti ve ısrarcı oldu.” Öne doğru eğildi: “Bir polis memuru için oldukça saftı, anlarsınız. Esther’in hangi daireye geldiğini ya da neden sadece ara sıra oraya uğradığını hiç sormadı. Kendisi ve sorunları hakkında uzun uzun konuşuyordu, o kadar.”

“Yani bıçağı aldınız,” dedi Lightman, “ve anahtarları.”

“Evet,” dedi Greta. “Akşam yemeği için üstümü değiştirmeye, eve gidiyordum, bu sırada küçük fahişe ölmeyi hak ettiğini tamamen ispatladı. Beni tanımış olmalı, çünkü takip etmeye başladı.”

“Bir kısmını kamerada gördük,” dedi Jonah, “ne olduğunu açıklayabilir misiniz?”

“Bana saldırdı,” dedi Greta. “Zavallı, küçük, kalbi kırık Zoe üzerime yürüdü. Önce biri beni kenara itti ve aniden kaldırımda yüzüstü yere düştüm. Küçük fahişe beni tekmelemeye başladı. Ne söylüyordu, biliyor musunuz? O tatlı küçük şey?” dedi Greta, “Bana ondan her şeyini aldığımı ve ölmemi istediğini söylüyordu. Üstelik de bana söylüyordu.”

Greta’nın yüzünde büyük bir öfke vardı. Haklı olduğunu hissetmenin verdiği öfke. Jonah buz kesildi.

“Sonra ne oldu?” dedi Lightman, “Kavga nasıl sonuçlandı?”

“O kadar uzun sürmedi,” dedi Greta. “Oldukça güçlü bir yabancı, onu tuttu ve uzaklaştırdı. Kız kaçtı gitti. Ben de adama endişelenmemesini söyledim. Onun bir aile üyesi olduğunu ve biraz sorunlu olduğunu söyledim, adam da bıraktı,

gitti. İnsanlar kadınların saldırılarını pek ciddiye almıyor, bu iyi bir şey. O kavga kayıtlara geçseydi her şey mahvolurdu.”

Jonah iç geçirdi. Greta şimdi karşı karşıya olduğu hapis cezası ve yaptıklarının ciddiyeti konusunda hiçbir fikri yokmuş gibi konuşuyordu. Polisin işe karışmamış olması hiçbir açıdan “iyi bir şey” olmamıştı. Polis işe karışsaydı, bir genç kadının ölümü engellenmiş olabilirdi.

Lightman, bir duraklamadan sonra, “Demek saldırıdan sonra eve döndünüz ve sonra da ödül yemeğine gittiniz?”

“Öyle yaptım,” dedi Greta, “insan en kolay, böyle etkinliklerde fark edilmeden gözden kaybolabilir, biliyorsunuz. Diğer giysilerin altında görünmeyecek kadar kısa, sıkı, yapışkan bir elbise seçtim. Akşam yemeği boyunca oturdum, ödülümü verdim ve sonra bir telefon görüşmesi yapıyormuş gibi çıktım. Aslında, mantomu aldım, bahçe girişinden çıktım ve daha önce çağırdığım taksiye bindim. Londra köprüsünden dokuz elli birde geçtim. Elbisemi ceketimle kapattım. Çizmelerimle oldukça rahat görünüyordum.”

“Sonra üstünüzü değiştirdiniz; eşofman ve şapka giydiniz,” dedi Jonah.

“Evet,” dedi Greta. “Spor salonunda değiştirdim ve çantamla çıktım. Sonra Zoe’nin dairesine gittim ve içeri girdim.”

Jonah gerisini duymak istemedi ama yine de Greta anlattı. Desflurane ve Zoe’nin zaten banyoda olması tanrıların bir hediyesiydi.

“Aidan’ın sizi görebileceğinden endişelenmediniz mi?” diye sordu Lightman bir noktadan sonra.

“Aptal olmayın,” dedi Greta kızgın bir şekilde, “kontrol etmeseydim o kadar yolu gitmezdim. Kapının menteşesinin ötesini göremeyeceğini biliyordum. Küçük casusluk programını yükledim ve denedim daha önce.”

“O sırada izliyor olabileceğini biliyordunuz o zaman?” dedi Jonah merakla.

Garip bir gülümsemeyle, “Bilmiyordum,” dedi, “ama izliyor olmasını umdum.”

Ufak tefek yaşlı bir kadına benzemek için tekrar nasıl kıyafet değiştirdiğini ve daireden çıktığını anlattı. Jonah, kamera görüntülerinde büyük mantolu bir kadın gördüğünü hatırladı. Ona iki kez bakmak için hiçbir nedeni yoktu.

Ve sonra tüm bunların ne kadarının gözleme dayandığını düşündü. Aidan, Zoe’yi rızası olmadan gözetliyor ve Greta onun bu yaptığını gözlemliyor. Maeve ve Victor bu ilişkiyi izliyor hem yaralıyor hem de yara alıyor. Greta güvenlik kameralarını biliyor ve onlardan kaçınıyor.

Birilerinin, belki de bir bilim adamının dediği gibi, gözlemlenmedikçe bir şeye var denemezdi. Jonah bunda tuhaf bir gerçeklik payı olduğunu düşündü.

“Çantaya ne oldu?” dedi Jonah.

Greta omuzlarını silkerek, “Onu gardıroba soktum ve Zoe’nin bazı kıyafetleriyle doldurdum,” dedi. “Kimse oraya bakmazdı, en azından hemen bakmazdı. Dün geri döndüm ve tekrar aldım. Ah, gidip kedisini beslemeniz gerekebilir. Ben içeri girerken aptal şey içeri daldı.”

Jonah, Greta’nın kısmen zekâsına, kısmen kibrine ve kısmen de genç bir kadını öldürdüğü halde bir hayvana gösterdiği tuhaf özene kafa salladı.

Greta aniden başını kaldırdı ve “Ah, resmi buldunuz mu?” dedi.

“Çaldığınız resmi mi?” dedi Lightman.

“Onu çalmadım,” dedi Greta, sesi aniden sertleşti, “o resme girdiğim andan itibaren resim benim oldu. O *benimdi*. Başına gelenleri hak ettiğini ispatlıyordu. Beni resme koydu

ve gözlerimi boyadı. İkisinin beni nasıl incittiğini gösterdi. Demek ki yaptıklarının tamamen farkındaydı. Aidan'la geçirdiği her an beni nasıl incittiğini biliyordu. Benim kör olduğumu düşünmüştü. Ama ben kör değildim.” Sesi şimdi normale dönmüştü: “Ben asla kör değildim.”

Ve sonra onlara tablonun nerede olduğunu söyledi: Evdeki boş odada, masum bir şekilde duvarda asılıydı.

“Birinin görmesi beni endişelendirmedi, çünkü Aidan'ın aldığını düşünürlerdi,” dedi gülümseyerek, “bu da ona karşı bir başka kanıt olurdu.”

“Tabii siz Aidan'ı evden atmadan önceydi,” dedi Lightman kaşlarını çatarak, “onun görmesinden endişelenmediniz mi?”

Greta güldü ve başını salladı: “Aidan'ın rutininden kopup oraya bakmayacağından kesinlikle emindim. Ve bilirsiniz, içeri girmiş olsa bile, bunu anlayacağını sanmıyorum. O ve Zoe birlikteyken, pek fazla iş konuşmazlardı. Aidan'ın altına yattığı sürece, neler çizdiğini umursayacağını sanmıyorum.”

Lightman birkaç ayrıntıyı daha gözden geçirdi, açıklığa kavuşturdu ve topladı, ama hemen hemen hepsi bu kadardı. Bütün kirli gerçekler.

“Bilirsiniz,” diye ekledi Greta, sorgu bittikten sonra, “yemekten sonra eve döndüğümde, Aidan'ın yüzünü gördüğüme çok sevindim. Cinayeti gördüğünü ve ne yapacağı konusunda kendisini parladığını hemen anladım. Ona böyle hissettirmek çok güzeldi.”

Hanson, Greta'nın ifadesini gözlem odasından takip etmişti. O'Malley gelip gitmişti, ilgilenmiş ama o kadar etkilanmemişti. Belki de ona artık her şey çok basit geliyordu.

Greta tabloyu da açıkladıktan sonra, Hanson hem sorgunun bitmek üzere olduğunu anladığından hem de Zoe adına yakıcı bir öfke hissettiğinden, oradan ayrıldı.

Sorgu alanından ayrılırken telefonunun masasında çaldığını duyabiliyordu. Telefonu açınca Siku Swardadine'in sesini tanıdı ve telefonu kendi açtığı için memnun oldu.

Zoe'nin annesi duygu dolu bir sesle, "Başkomiser Sheens bir mesaj attı, onun için arıyorum," dedi. "Emin misiniz? Kartili yakaladığınızdan emin misiniz?"

Hanson kendinden emin bir şekilde, "Evet," dedi. "Yakaladık. Size ayrıntıları başkomiserim verecektir, ama eminiz."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu ve Hanson, bir an Siku'nun hâlâ orada olup olmadığı konusunda tereddüt etti. Ama sonra kesik bir nefes duyuldu ve Siku, "Teşekkür ederim," dedi, "teşekkür ederim."

"Umarım yardımcı olur," dedi sessizce ve nemli gözlerle, utanarak telefonu kapattı. Burnunu çekti ve gözyaşlarını yutmaya çalıştı. Başını kaldırdığında, mutfaktan dönen Komiser Yardımcısı Walker'ın ona baktığını gördü. Yanaklarına doğru yükselen ıyıyı hissedebiliyordu.

"Ailesiyle mi konuştun?" dedi Walker.

"Evet," dedi Hanson, "onlara üzülmemek zor."

Walker başını sallayarak onayladı, "Lanet bir şey!" dedi. "Ama en azından sen dosya tamamlandığında kederini bir içkide boğabilirsin."

Hanson gülümsemeye çalışarak, "Sanırım öyle," dedi. "Senin işler nasıl gidiyor?"

"Umut verici," dedi Walker, "vandalizm dosyalarından biri mahkeme aşamasına geldi. Demek ki bize yakında bar yolu görünüyor."

Hanson başını salladı ve ona belli belirsiz gülümsedi. Walker'ın ne önerdiğinden pek emin değildi. Grupça bara gitmeyi kastediyor olabilirdi. Yani sosyal etkinlik.

Lightman sorgu odasının kapısında görüldüğünde Hanson ona bakarak başını salladı ve sonra işine gömüldü. Ama saat yedide, bir şeyler yapması gerektiğini hissetti. Lightman saatlerdir ona tek bir kelime söylememişti ve Hanson bunun nedenini anlamaya çalışıyordu. Yoksa ona sarıldığı için mi içerlemişti? Fazla laubali davrandığını mı düşünmüştü.

Lightman kahve almak için mutfığa giderken, Hanson da kalktı ve endişeyle peşinden gitti.

Lightman'ın yanında durdu ve "Hey," dedi, "Walker bara gidelim diyor. Sen ne dersin?"

Lightman'ın ifadesi her zamanki gibi dostça ve kapalıydı: "Ben gelmesem iyi olur," dedi ve gülümsedi, "son akşamı atlatmam iki gün sürdü."

"Sarhoş olmana gerek yok," dedi Hanson, esprili bir tonda, "ben sadece iki tek atacağım."

Lightman bakışlarını Hanson'dan alıp Walker'a doğru kaydırdı ve sonra uzaklara baktı. Yeniden Hanson'a baktığında, yüzünde perde vardı. Sanki Ben artık oralı değildi. "Ben böyle daha iyiyim. Ama teşekkürler," dedi.

Lightman masasına dönerken Hanson, her adımını takip etti. Sanki yeniden on dört yaşına dönmüştü ve yemekhanede okulun popüler çocuğundan randevu kapmaya çalışıyordu. Ama en azından bu sefer kimse gülmüyordu.

Hanson kendi masasını geçti ve Komiser Yardımcısı Walker'ın çalıştığı masaya doğru gitti. Walker kafasını kaldırıncı da ona neşeyle gülümsedi. "O içki için hazır mısın?"

Jonah, görüşülecek kimse olup olmadığına bakmak üzere sorgu odasından çıktı. Richard Hoskins adında bir adam onunla konuşmak istiyordu. Kim olduğunu ya da ne söyleyeceğini bilmeden onu da kabul etti.

Beklerken telefonunu kontrol etti ve Michelle'den bir mesaj geldiğini gördü. Okumak için zamanı olup olmadığını anlamak için kafasını kaldırdı, sonra mesajı açtı.

Michelle her şeyi yeniden düşündüğünü ve yaptıklarının her ikisi için de bir hata olduğuna karar verdiğini yazıyordu. İlişkilerinin yürümesi için hiçbir neden olmadığını, çünkü hiçbir şeyin değişmediğini, hem işyerinden birkaç kişiyle de çıktığını söylüyordu.

Demek ki yeniden ayrılık görünmüştü. Kendini suçlama. Yalnızlık. Yeniden düşünmesi için yalvarma arzusu.

Michelle'in haklı olduğunu ve hayatının böyle daha kolay olduğunu bilmesi de pek yarar sağlamadı.

Telefonu tekrar yerine koyarken, elinden geleni yaptı ve her şeyi bir kenara bıraktı. Bu dosyayı tamamlamaya odaklanması gerekiyordu. Zoe Swardadine adına adaletin yerini bulmasını sağlamalıydı.

Jöleli saçları ve üstüne küçük gelen deri ceketiyle otuzlu yaşlarda görünen Richard Hoskins nihayet kapıya geldi. Desenli gömleğinin üst düğmeleri çözülmüştü.

"Bay Hoskins," dedi Jonah, misafirinin elini sıkıp masanın karşısındaki koltuğu gösterdi.

"Richie," dedi misafiri, "sadece Richie."

"Senin için ne yapabilirim, Richie?"

"Pekâlâ," dedi Richie kulağını kaşıyarak, "benim için o kadar da önemli değil. Kız arkadaşım için geldim. Adı Angeline Judd."

Jonah ona yeniden baktı, Angeline'in en az on yaş büyük, biraz kilolu, hoşgörüsüz ve işçi şehri Portsmouth'tan gelmiş gibi görünen bir adamla ilişki içinde olmasına şaşırdı. Ucuz giysileri ile tıraş losyonunun kokusu her yere yayılan biri.

"Cinayet soruşturmamızda bize epey yardımı dokundu," dedi Jonah başını sallayarak.

"Biliyorum ve yardım ettiğine sevindim," dedi Richie elini havaya kaldırarak. "Ama bu ona zarar veriyor, her şey. Umarım bir süre kafasını dinleyebilir."

Jonah yavaşça başını salladı: "Sanırım bunu yapabilir."

"Söylemem gerekir mi, merak ettim," diye ekledi. "Onu öldüğü akşam gördüm."

Jonah kamera görüntülerini düşündü ve "Eve geldiğinde onu bekliyordun, değil mi?" dedi.

"Evet," dedi Richie. "Sanırım onu biraz korkuttum. Niyetim o değildi. Sadece Angeline'i aramasını istedim çünkü tartışmaları yüzünden çok üzgündü. Demek istediğim, zaten benden hiç hoşlanmadı. Bana güvenmediğini düşünüyorum. Ama her neyse, aralarında aptal bir kavga olmasını istemedim. Zoe'ye çok bağımlıydı," diye söylendi ve başını eğdi. "Gerçi artık o yok."

"Üzgünüm," dedi Jonah.

"Biliyorum, sorun değil. Angeline bir şekilde iyileşecek." Richie başını salladı. "Ona göz kulak olmak için elimden geleni yapacağım. Maeve ve kurstaki bazı kızlar var." Tuhaf bir şekilde iç çekti. "Söylemesi berbat bir şey ama belki de onun için daha iyi olacak. Zoe'ye olan bu bağımlılığı hiç iyi değildi, sanmıyorum."

“Belki de,” dedi Jonah. Ve sonra ayağa kalktı: “Bundan sonra onu rahatsız etmeyiz, endişelenmenize gerek yok, Bay Hoskins. Zoe’nin katili şu anda gözaltında.”

“Ah,” dedi Richie ve sonra hızla ayağa kalktı: “Bu çok iyi. Bu gerçekten çok iyi. Angeline’e söyleyeceğim.” Çıkar-ken durakladı ve dönüp sordu, “Angie’nin bir arkadaşı filan değil, değil mi?”

“Hayır,” dedi Jonah gülümseyerek. “Değil.”

“Güzel.” Richie ona küçük bir baş selamı verdi. “Hayırlı olsun.”

Hanson ve Walker, park yeri de olan Bedford Place’deki şarapevine gitmeden önce birkaç bar fikri ortaya atmışlardı. Hanson, birden fazla içki içerse, park yeri parası ödemedен arabasını bir geceliğine bırakabileceği bir yer istiyordu.

Walker ondan önce hazırды ve Hanson ceketini giyerek, onunla orada buluşacağını söyledi. Walker dışarı çıkarken başkomiserin kapısını çaldı. Sheens soğuk bir ifadeyle ek-rana bakıyordu.

“Sabah görüşürüz,” dedi Hanson.

Jonah boş boş baktı ve sonra aniden sert bir şekilde başını salladı: “Harika. Fazla uzun kalmayacağım. Sadece not-larımı bugün bitirmek istiyorum.”

“Her şey için tebrikler,” dedi Hanson.

“Sana da,” dedi Sheens. Ve sonra, Hanson ayrılırken, “Bu arada, harika iş çıkardın. Özellikle de resim konusunda. Tam üstüne bastın.”

“Gerçi Maeve diye düşünmüştüm,” dedi Hanson, alaycı bir şekilde.

Sheens omuz silkti. “Ben de daha önce muhtemelen Felix ve belki de Angeline olduğunu düşünmüştüm. Bu işler böyledir. Bu gerçekten iyi bir iş yapmadığın anlamına gelmez.”

Hanson isteksiz bir gülümsemeyle, “Teşekkürler,” dedi, “bu benim için çok değerli.”

Jonah başını salladı. Ve sonra, “Ah. Cumartesi günü evinde gördüğün o adamı araştırdım. Victor Varos olup olmadığını anlamak için. O olduğunu sanmıyorum. Birçok şeyin ardından onu da sordum, gerçekten kafası karıştı. O saatlerde sinemada olduğunu söyledi ve kontrol etmek için hızlı bir mesaj gönderdim. Gerçekten öyleymiş gibi görünüyor.”

“Ah,” dedi Hanson. Her şey birer birer sonuca bağlanmış ve netleşmişken Hanson bunu pek umursamamıştı.

“Sadece seni de haberdar etmek istedim,” dedi Sheens sakince, “böylece başka biri olup olmadığını düşünebilirsin. Ve bilirsin... sorun olup olmayacağını da...”

Başkomiserin bakışları sabitti ve bir nedenden dolayı Hanson, utandığını hissetti.

“Pekâlâ, düşüneceğim.” Hafifçe gülümsedi, “Muhtemelen önemsiz bir şeydi.”

Ve ancak, o silueti tekrar düşünmeye başladıktan sonra, aylar önce Damian’dan gelen bir mesajı hatırladı:

Şu an evindeyim.

Maeve erkenciydi. Gerçekten, tam anlamıyla erkenci. Prosecco dolu masalar çimlerin üzerinde sere serpe duruyor, beyaz örtüler meltemde baygın baygın salınıyordu. Siyah papyon ve yelek giymiş bir garson masanın yanına çömelmiş, buz kovaındaki şişeleri evirip çeviriyordu.

Maeve dakikliğinden dolayı kendisiyle gurur duyuyordu. Bu sefer aynen Zoe kadar dakik davranmıştı.

Çantasını omzundan çıkardı ve Angeline'den gelen bir mesaj olup olmadığına baktı. Biraz önce Maeve'e, Richie ile birlikte yirmi beş dakika sonra orada olacaklarını söylemişti. Monkfish'i besleyip hemen çıkacaklarını söylemişti.

Zoe'nin kedisi sonunda kapı komşusu tarafından bulunmuş ve Zoe'nin ebeveynlerine teklif edilmişti. Onlar da kızlardan birine sorulmasını önerince Angeline hevesle kabul etmiş ve Maeve rahatlamıştı. O öyle bir sorumluluk istemişti. Yılın sona ermesiyle Maeve, bir seyahate çıkacak gibiydi. Kendini bulmak değil, kendini kaybetmek için. Bütün anıları bilinmeyen bir yere gömmek ve bir daha oradan çıkarmamak istiyordu.

Görünüşe göre Angeline hâlâ on dakika uzaktaydı. Bir süre yalnız kaldı.

Maeve masaya ilerledi ve bir bardak aldı, garson kızmasın diye ona da peşin peşin gülümsedi. Sonra tam olarak nasıl görüldüğü merakıyla binanın yeni kanadına bakmak üzere

döndü. Bu kesinlikle sevimli bir bina, Sanat Okulu'nun geri kalanına hem uyan hem de onu gölgede bırakan beyaz taş ve camdan, parlak bir eserdı. Şu dairesel, hendekli kütüphane bile çok şık duruyor, diye düşündü Maeve kendi kendine.

Zoe'nin adını taşıyacağına çok seviniyordu, ama arkadaşı buranın sadece inşaat halini görmüştü ve bu çok acıydı. Parıldayan camları ve parlak beyaz taşlarıyla, yeni serilmiş çimleri, ideal boyutlarda şakayıklar ve güller dikilmiş koyu kahverengi çiçek tarhlarıyla bu bitmiş eseri görecektense kadar uzun yaşayamamıştı. Anne babasının, bina maliyetleri yükseldikten sonra açığı kapatmak için attıkları adıma da şahit olamamıştı.

Zoe, bir hatıra olarak değil de fiziksel olarak burada olabiliirdi. Öğrencilerden sadece biri olarak açılışı izlemeye gelebilir ve bedava Prosecco'ları götürebilirdi. O sıcaklığı ve bitmek bilmeyen, bulaşıcı neşesiyle tam da ona göre bir etkinlikti bu.

Maeve, bir miktar Prosecco'yla bu burukluk hissini yok etmeye çalıştı. Bardağını indirdiğinde, dağınık insan gruplarının gelmeye başladığını gördü. Önce düğüne gelir gibi gelen bir çift gördü. Ardından koyu renk bir ceket ve kravatsız bir gömlekle salaş bir genç.

Ve sonra Maeve'in kalbi sıkıştı. O salaş genç Victor'du. Neredeyse sekiz aydır onunla tek kelime bile konuşmayan Victor. Dosya mahkemeye daha çıkmadan önceki o garip günlerde Angeline ile kafeye geldiğinde onu geri çeviren Victor.

Sözleri, aynen o gün olduğu gibi bugün de hafızasındaydı ve hâlâ içini yakıyordu:

"Neden buradasın?" diye sormuştu Victor, "Bizim konuşacağımız hiçbir şey yok. Zoe olmadan tekrar konuşmamız için hiçbir neden yok."

O an hissettiği o korkunç, nabız gibi atan acıyı hatırladı. Aşağılama. O acı haksızlığa uğramışlık duygusu. Ve onunla eski Maeve gibi konuşmak yerine, orada tam bir sessizlik içinde donup kalmıştı.

Onun yerine öne çıkan Angeline olmuştu. O ürkek Angeline, Maeve'in omzuna elini koymuş ve Victor'a bir pislik olduğunu söylemişti:

“Kederli olman umurumda değil,” demişti Angeline, “onu bu şekilde incitmeye hakkın yok. Onun başa çıkılacak yeteri kadar derdi var. Ve şahsen, herkesten uzaklaşıp çıldırsaydın, sana da kayıtsız kalmazdım. Sonunda incinecek olan tek kişi sensin.”

Maeve'i nazikçe ama kararlılıkla dışarı çıkarmıştı ve Maeve ağlamaya başlayınca sırtını sıvazlamıştı. Angeline, ilk defa -ama son defa değil- Maeve'in aklının ucundan bile geçmeyecek, ondan hiç beklenmeyen bir güç ve cesaret örneği göstermişti.

Maeve tekrar telefonuna baktı ve sonra Angeline ve Richie'yi görmeyi umarak çimenlik alana bir bakış attı. Bu utanç vericiydi. Maeve, Victor ile yalnız yüzleşmek istemiyordu.

Arkasını döndü ve Prosecco masasına doğru yürüdü, giderken bir tane daha alabilmek için bardağını tamamen bitirdi.

Hâlâ oradaydı ve o sesi duyduğunda ikinci bardağın ortasındaydı.

“Maeve,” dedi bir ses sol tarafından, “çok üzgünüm. Söylediklerim... saçmalıktı. Ben korkunç davrandım!”

Maeve ona bakmak için döndü; yüz ifadesi neredeyse tanınmayacak haldeydi. Yüzünde bir yumuşaklık vardı. Bir açıklık. Sanki yüzündeki öfke tamamen silinmiş ve yerinde başka bir insan bırakmıştı.

Maeve başını salladı. Bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Ona anladığını söylemek istedi. Ayrıca ona çok kötü şeyler yaşadığını ve bunun adil olmadığını da söylemek istedi.

Sonunda hafif çarpık bir gülümsemeyle, “Evet. Öyle davrandın. Huylu huyunu terk eder mi?”

Yaklaşık yirmi dakika sonra, Angeline ve Richie de göründü. Angeline, Victor’u azarladı, sonra da affetti. Maeve, Zoe’nin anne ve babasına sarılırken ağlamamaya çalıştı. Hepsi Zoe Swardadine binasının açılışına davetliydi. Siku’dan birkaç kelime söylemesi istenmişti ve o da Maeve’in şimdiye kadar bildiği diğer tüm konuşmacıların aksine, sözlerini gerçekten birkaç kelime ile sınırladı:

“O kadar üzgünüm ki Zoe şu an bu manzarayı göremiyor,” dedi ve “hayatının bir parçası olması gereken pek çok şeyi kaçırdığı gibi. Ama bugün hepinizi burada gördüm ya... Harika bir hayat yaşadığını fark ettim kızımın. Çoğunuz bunun bir parçasıydınız ve ona verdiğiniz her mutlu an için size teşekkür etmek istiyorum. Bugün burada olmaktan gurur duyuyorum.”

Kocasına katıldı ve birlikte kapının önüne asılmış olan büyük beyaz kurdeleyi kestiler. Maeve alkışlarken kurdelelerin düşüşünü izledi ve parlak, ışıltılı bir akışkan boya gibi görüldüğünü düşünmeden edemedi.

